JOHN GRISHAM

AVOCATUL STRĂZII

Conștiința te prinde întotdeauna din urmă

AVOCATUL STRĂZII

În seria JOHN GRISHAM:

...Şi vreme e ca să ucizi
Firma
Cazul Pelican
Clientul
Camera morţii
Omul care aduce ploaia
Juriul
Partenerul
Testamentul
Frăţia
Campionul din Arkansas

În curînd:

Moştenitorii

JOHN GRISHAM

AVOCATUL STRĂZII

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C.P. 2-124, Bucureşti, ROMÂNIA

JOHN GRISHAM
Street Lawyer
© 1998 Belfry Holdings, Inc.

Traducere din limba engleză
CARMEN ARDELEAN

© RAO International Publishing Company, 1998
pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de
ALFÖLDI NYOMDA AG
Debrecen, Ungaria

ISBN 973-576-416-4

1

Bărbatul cu cizme de cauciuc pași în lift în urma mea; nici nu l-am observat la început. Dar i-am simțit mirosul – unul greu, de fum, vin ieftin și o viață dusă pe străzi, fără săpun. Eram singuri la urcare și, când am aruncat, în sfîrșit, o privire în spate, i-am zărit cizmele negre, murdare și mult prea mari pentru el. Purta un pardesiu ros și destrămat pe margini, care îi ajungea pînă la genunchi. Dedesubt, una peste alta, tot felul de zdrențe strînse peste mijloc, așa că părea solid, aproape gras. Asta nu pentru că ar fi mîncat prea mult; iarna, la Washington, oamenii străzii își puneau pe ei tot ce aveau – sau, cel puțin, așa părea.

Era negru și îmbătrînit, barba și părul – netunse de multă vreme – erau încărunțite. Privea drept înainte, prin ochelarii de soare cu lentile groase, ignorîndu-mă cu desăvîrșire și făcîndu-mă să mă întreb, pentru o clipă, de ce oare îl măsuram așa.

Nu se potrivea cîtuși de puțin cu locul acela. Nu era clădirea lui, liftul lui, nu și-ar fi putut permite. Avocații de la toate cele opt etaje lucrau pentru aceeași firmă, la un preț pe oră care încă mi se părea absurd, chiar și după șapte ani.

Încă un vagabond care se adăpostea de frigul de afară. La Washington, în centru, se întîmpla mereu. Dar noi aveam paznici care să ne apere de prăpădiți.

Ne-am oprit la etajul al şaselea şi, pentru prima dată, am observat că bărbatul nu apăsase nici un buton, nu alesese nici un etaj. Mă urmărea. Am ieşit cît am putut de repede din lift, păşind în splendidul hol, ornat în marmură, al firmei Drake & Sweeney şi uitîndu-mă în urmă exact atît cît să-l zăresc tot în lift, privind în gol şi continuînd să mă ignore.

Doamna Devier, una dintre cele mai agere secretare de la intrare, mă salută cu dispreţul său obişnuit.

– Fii atentă la lift, i-am spus.

– De ce?

– Un vagabond. Poate va trebui să chemi paza.

– Ce oameni! rosti ea cu acel accent franţuzesc, afectat.

– Fă rost şi de nişte dezinfectant.

Am pornit mai departe, luptîndu-mă să-mi scot pardesiul din mers, uitînd cu totul de bărbatul cu cizme de cauciuc. Aveam întreaga după-amiază ocupată cu tot felul de întîlniri, discuţii importante cu oameni importanţi. Am dat colţul şi mă pregăteam să-i spun ceva lui lui Polly, secretara mea, cînd am auzit prima împuşcătură.

Doamna Devier stătea în picioare, în spatele biroului, împietrită, privind fix spre ţeava lungă a unei arme aflate în mîna vagabondului nostru. Cum eu am fost primul sosit pentru a o ajuta pe biata femeie, bărbatul a întors, amabil, arma spre mine şi am înţepenit şi eu.

– Nu trage, i-am spus, ridicînd mîinile. Văzusem destule filme ca să ştiu exact ce aveam de făcut.

– Gura, mormăi el, rămînînd remarcabil de calm.

În spatele meu, pe hol, se auzeau voci. Cineva ţipă: „E înarmat!" şi vocile se îndepărtară, auzindu-se din ce în ce mai slab. Colegii mei ajunseseră la uşa din spate. Parcă îi şi vedeam sărind pe fereastră.

Chiar în stînga mea se afla o uşă grea, de lemn masiv, care dădea spre o sală mare de şedinţe; întîmplător, în acel moment se aflau acolo opt avocaţi specialişti în litigii. Opt duri, fără frică,

dintre cei care își petreceau timpul făcînd oamenii praf. Cel mai tare dintre ei era un tip scund, dar zdravăn și tăios, pe nume Rafter; în clipa în care deschise brusc ușa, spunînd: „Ce naiba...?" țeava puștii se răsuci dinspre mine spre el, iar bărbatul cu cizme de cauciuc avu parte exact de efectul pe care îl aștepta.

– Lasă arma jos, porunci Rafter, oprindu-se în cadrul ușii; o fracțiune de secundă mai tîrziu, un alt glonț străbătu secretariatul oprindu-se undeva în tavan, cu mult deasupra capului lui Rafter, reducîndu-l pe acesta la postura de simplu muritor. Întorcînd din nou arma spre mine, făcu un semn cu capul. Eu m-am conformat, intrînd după Rafter în sala de ședințe. Ultimul lucru pe care l-am mai văzut de afară a fost doamna Devier, tremurînd la biroul ei, îngrozită de moarte, cu căștile casetofonului atîrnîndu-i pe după gît și pantofii cu tocuri așezați cu grijă lîngă coșul de gunoi.

Bărbatul cu cizme de cauciuc trînti ușa în spatele meu și mișcă ușor arma prin aer, pentru ca toți cei opt avocați civili să o poată admira. Părea să funcționeze foarte bine; mirosul prafului de pușcă se simțea mai puternic decît putoarea posesorului.

Camera era dominată de o masă lungă, acoperită cu documente și hîrtii care, cu numai cîteva clipe mai înainte, păreau teribil de importante. Prin ferestrele care ocupau un perete întreg se zărea un spațiu de parcare. Două uși dădeau spre hol.

– În picioare, la perete, spuse bărbatul, folosind pistolul ca pe un argument foarte convingător. Apoi îl întoarse, aproape lipindu-l de capul meu.

– Încuie ușa, îmi spuse.

Așa am și făcut.

Fără să scoată o vorbă, cei opt avocați se retraseră, cu picioarele împleticindu-se, spre perete. Fără să scot o vorbă, am închis repede ușa, întorcîndu-mă apoi spre el, pentru a vedea dacă e mulțumit.

Nu știu de ce, dar nu puteam să-mi iau gîndul de la oficiul poștal și de la schimbul acela oribil de focuri – un funcționar

prost dispus se întorsese după prînz şi doborîse cincisprezece dintre colegii săi. Mă gîndeam la masacrele de pe terenurile de joacă şi la măcelurile din restaurante fast-food.

Iar victimele erau copii nevinovaţi şi, în general, cetăţeni cumsecade. Pe cînd noi, noi eram o trupă de avocaţi!

Mormăind şi scuturînd arma, bărbatul îi alinie pe cei opt avocaţi lîngă perete şi, cînd se consideră mulţumit de poziţia lor, îşi îndreptă din nou atenţia asupra mea. Ce dorea? Putea pune întrebări? În cazul ăsta, la naiba, putea obţine tot ce dorea. Nu-i puteam vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar el îi putea vedea pe ai mei. Arma era aţintită drept spre ei.

Bărbatul îşi dezbrăcă pardesiul murdar, îl împături ca şi cum ar fi fost nou şi îl aşeză pe mijlocul mesei. Putoarea care mă deranjase în lift se simţea din nou, dar nu mai conta. Rămase la capătul mesei şi desfăcu încă un rînd de zdrenţe – un pulover gros, gri, încheiat cu nasturi în faţă.

Gros, dintr-un anume motiv. Dedesubt, strînse pe talie, unul lîngă altul, nişte beţe roşii care, pentru ochiul meu neavizat, arătau a dinamită. Tot felul de fire, ca nişte spaghete colorate, ieşeau din ambele capete ale fitilelor, totul fiind legat cu o bandă adezivă argintie.

Prima mea pornire a fost să sar, să mă arunc la podea, dînd din mîini şi din picioare, sperînd să am noroc, sperînd ca glonţul să-şi rateze ţinta pe cînd, cu mîinile tremurînde, m-aş chinui să descui uşa; un alt glonţ ar şuiera pe lîngă mine în timp ce m-aş strecura prin uşă, ieşind pe hol. Dar îmi tremurau picioarele şi sîngele îmi îngheţase în vine. Cei opt, lipiţi de perete, suspinau şi gemeau, ceea ce l-a încurcat pe bărbatul care ne ţinea prizonieri.

– Vă rog să faceţi linişte, spuse el pe tonul unui profesor răbdător. Calmul lui mă scotea din minţi. Aranjă cu grijă cîteva spaghete de la brîu şi, dintr-un buzunar al pantalonilor foarte largi, scoase un ghem de frînghie de nailon şi un briceag.

Pentru ca efectul să fie total, flutură arma spre feţele îngrozite din faţa lui.

– Nu vreau să rănesc pe nimeni, spuse.

Frumos din partea lui, dar greu de crezut. Am numărat douăsprezece fitile roşii – suficient, eram convins, pentru ca moartea să fie imediată şi fără dureri.

Apoi îndreptă iarăşi arma spre mine.

– Tu, spuse el, leagă-i!

Rafter nu mai putea suporta. Făcu un pas foarte mic înainte şi spuse:

– Ei, omule, ce vrei de fapt?

Al treilea glonţ trecu pe deasupra capului lui, înfigîndu-se cuminte în tavan. Bubuitura răsună cu forţa unui tun şi doamna Devier, sau o altă duduie, se auzi ţipînd în hol. Rafter se lăsă brusc în jos şi apoi încercă să se ridice din nou în poziţie de drepţi, chinuindu-se pînă cînd Umstead îl pocni drept în piept, cu cotul său bovin, lipindu-l la loc de perete.

– Taci! îi spuse Umstead printre dinţi.

– Nu-mi spune mie „omule", ripostă bărbatul, astfel că se renunţă imediat la acel apelativ.

– Cum ai dori să-ţi spunem? l-am întrebat, simţind că eram pe cale să devin liderul ostaticilor. Am rostit cuvintele cu blîndeţe, foarte respectuos, iar el mi-a apreciat atitudinea.

– „Domnule", răspunse el.

Nimeni nu avea absolut nimic împotrivă să-i spună „domnule".

Telefonul începu să sune şi, pentru o fracţiune de secundă, am crezut că bărbatul va trage în el. În loc de asta, îl apucă şi îl trînti pe masă, în faţa lui. Ridică receptorul cu mîna stîngă; în dreapta continua să ţină arma, iar aceasta era îndreptată tot spre Rafter.

Dacă nouă dintre noi am fi avut drept de vot, Rafter ar fi devenit primul miel dus la tăiere. Opt pentru, unul împotrivă.

– Alo, spuse „Domnul". Ascultă cîteva clipe, apoi închise. Se trase cu grijă spre scaunul din capul mesei şi se aşezâ.

– Ia funia, îmi spuse.

Voia să-i leg pe toţi opt de încheieturile mîinilor. Am tăiat bucăţi de frînghie şi am făcut noduri şi m-am străduit din răsputeri să nu privesc feţele colegilor mei, cărora le grăbeam moartea. Simţeam arma în spate. El dorea să-i leg strîns şi eu mă prefăceam că-i învineţesc de-a binelea, lăsînd totuşi legătura cît mai largă cu putinţă.

Rafter mormăia ceva în barbă şi îmi venea să-l pocnesc. Umstead reuşi să-şi flexeze încheieturile şi aproape că izbuti să-şi desfacă frînghia complet, după ce abia reuşisem să-l leg. Malamud era transpirat şi respira sacadat. Era cel mai bătrîn, singurul partener în conducere dintre cei de faţă şi trecuseră doar doi ani de la primul său atac de cord.

N-am putut să nu-l privesc pe Barry Nuzzo, singurul meu prieten din toată trupa. Aveam aceeaşi vîrstă, treizeci şi doi de ani, şi intraserăm în firmă în acelaşi an. El studiase la Princeton, eu la Yale. Soţiile noastre erau amîndouă din Providence. Căsnicia lui mergea bine – făcuseră trei copii în patru ani. A mea se afla în ultimul stadiu al unei lungi perioade de distrugere.

Ne-am privit în ochi şi amîndoi ne-am gîndit la copiii lui. Mă simţeam norocos că nu am copii.

Se auzi prima sirenă de poliţie, din multele care aveau să urmeze, iar „Domnul" îmi ceru să trag jaluzelele peste cele cinci ferestre mari. Chiar aşa am şi făcut, fără grabă, scrutînd parcarea de jos, ca şi cum, dacă m-ar fi văzut cineva, aş fi fost salvat. O singură maşină de poliţie se afla acolo, cu farurile aprinse. Nu era nimeni în ea; poliţiştii intraseră deja în clădire.

Acolo ne aflam şi noi – nouă tipi albi şi „Domnul".

La ultima numărătoare, firma Drake & Sweeney avea opt sute de avocaţi în filiale din toată lumea. Jumătate dintre aceştia se aflau la Washington, în clădirea terorizată de „Domnul".

Tipul mi-a cerut să-l sun pe „șeful" și să-l informez că era înarmat și legat cu douăsprezece batoane de dinamită. L-am sunat pe Rudolph, partenerul aflat la conducerea secțiunii mele, specializată în procesele intentate marilor trusturi comerciale, și i-am transmis mesajul.

– Sînteți toți în viață, Mike? mă întrebă el.

Vorbeam prin interfonul pe care „Domnul" tocmai pusese stăpînire, deschizîndu-l la volumul maxim.

– Sîntem în mare formă, îi răspund. Te rog, fă orice vrea el.

– Ce vrea?

– Încă nu știu.

„Domnul" făcu un semn cu arma și conversația luă sfîrșit.

Evitînd să stau în bătaia armei, am rămas în picioare lîngă masa de ședințe, la doi pași de „Domnul", care își făcuse enervantul obicei de a se juca, neatent, cu firele petrecute peste piept.

Își coborî privirea și trase ușor de un fir roșu.

Ochelarii de soare erau îndreptați spre mine la sfîrșitul acestui mic avertisment. M-am simțit obligat să spun ceva.

– Ce rost ar avea? l-am întrebat, disperat să deschid un dialog.

– Eu nu vreau, dar de ce nu?

Am fost șocat de dicția lui – un ritm lent, metodic, fără grabă, fiecare silabă fiind accentuată la fel. Pentru moment era vagabond, dar cunoscuse și zile mai bune.

– De ce să ne omori? l-am întrebat.

– N-am de gînd să stau la discuții cu tine, debită el. Nu mai sînt alte întrebări, onorată instanță.

Cum sînt avocat și fiecare clipă contează, mi-am privit ceasul, pentru ca tot ce avea să se întîmple să fie clar memorat, dacă reușeam, cumva să supraviețuim. Era ora 13.20. „Domnul" dorea liniște, așa că am îndurat o chinuitoare tăcere care a durat paisprezece minute.

Nu îmi venea să cred că vom muri. Părea să nu existe nici un motiv, nici o justificare pentru a ne omorî. Eram sigur că nici unul dintre noi nu-l mai întîlnise pînă atunci. Îmi aminteam cum

veniserăm împreună în lift şi faptul că părea să nu aibă nici o destinaţie precisă. Nu era decît un nebun în căutare de ostatici – ceea ce făcea din crimă un lucru aproape normal, după standardele actuale.

Era exact genul de măcel nebunesc ce putea ţine prima pagină a ziarelor timp de douăzeci şi patru de ore, făcîndu-i pe oameni să clatine din cap. Apoi aveau să înceapă să apară şi anecdotele cu avocaţi morţi.

Parcă vedeam titlurile şi îi auzeam pe reporteri, dar refuzam să cred că avea să se întîmple aşa.

Auzeam voci pe hol şi sirenele, afară; o staţie radio a poliţiei zbîrnîia undeva pe afară.

– Ce ai mîncat la prînz? mă întrebă „Domnul", rupînd tăcerea.

– Pui la grătar cu salată Caesar, i-am răspuns, ezitînd o secundă, prea surprins ca să mă gîndesc la vreo minciună.

– Singur?

– Nu, m-am întîlnit cu un prieten.

Era un fost coleg de facultate, din Philadelphia.

– Cît a costat pentru amîndoi?

– Treizeci de dolari.

Asta nu i-a plăcut.

– Treizeci de dolari, repetă el. Pentru două persoane.

Clătină din cap, apoi se uită spre cei opt avocaţi. Dacă avea de gînd să facă un sondaj, speram că aveau de gînd să mintă. Erau cîţiva din grup cu o poftă zdravănă de mîncare şi treizeci de dolari n-aveau cum să le satisfacă apetitul.

– Ştii ce am mîncat eu? mă întrebă el.

– Nu.

– Supă. Supă cu biscuiţi, la un centru pentru săraci. Supă gratuită, şi am fost bucuros să o primesc. Ai putea hrăni o sută dintre prietenii mei cu treizeci de dolari, ştii?

Am încuviinţat, cu gravitate, ca şi cum aş fi înţeles dintr-o dată ce păcat teribil comisesem.

– Adună toate portofelele, banii, ceasurile, bijuteriile, îmi spuse el, agitînd din nou arma.

– Pot să întreb de ce? i-am cerut eu.

– Nu.

Mi-am pus portofelul, ceasul şi banii pe masă şi am început să scotocesc prin buzunarele celorlalţi ostatici.

– Pentru aproapele vostru, spuse „Domnul", lăsîndu-ne fără grai.

Mi-a cerut să pun toată prada într-o servietă, să o încui şi să-l sun din nou pe „şeful". Rudolph a răspuns la primul semnal sonor. Mi-l imaginam pe comandantul trupelor speciale stabilindu-şi cartierul general în biroul lui.

– Rudolph, sînt tot eu, Mike. Vorbesc pe interfon.

– Da, Mike. Care e situaţia?

– Totul e în regulă. Uite, acest domn vrea ca eu să deschid uşa cea mai apropiată de secretariat şi să pun o servietă neagră pe hol. Înţelegi?

– Da.

Cu arma lipită de ceafă, am întredeschis uşa şi am aruncat servieta în hol. N-am văzut pe nimeni, nicăieri.

Puţine lucruri îi puteau împiedica pe avocaţii din firmele mari să savureze încărcarea notelor de plată pe oră ale clienţilor lor. Unul din aceste lucruri era somnul, deşi majoritatea dintre noi dormeam puţin. Mesele în oraş încurajau, de fapt, mărirea preţului, mai ales în cazul cînd clientul plătea prînzul. Văzînd cum trece timpul, m-am trezit întrebîndu-mă cum naiba aveau să reuşească restul de patru sute de avocaţi din clădire să-şi umfle onorariile, în aşteptarea încheierii crizei ostaticilor. Parcă îi şi vedeam, afară, în parcare, majoritatea stînd în propriile maşini, la căldurică, vorbind la telefonul celular şi încărcînd vreun client. Firma, am decis eu, nu avea să piardă nici un bănuţ.

Unora dintre grangurii de acolo nici nu le păsa cum se va sfîrşi. Doreau doar să se termine odată, şi asta cît mai repede.

„Domnul" păru să aţipească o clipă. Bărbia îi căzu în piept şi începu să respire mai greu. Rafter îşi drese vocea, pentru a-mi atrage atenţia, apoi smuci capul într-o parte, parcă sugerîndu-mi să fac ceva. Problema era că „Domnul" ţinea arma în mîna dreaptă, iar dacă într-adevăr dormea, o făcea ţinînd strîns înfricoşătorul fir roşu în mîna stîngă.

Iar Rafter dorea ca eu să fac pe eroul. Deşi Rafter era cel mai dur şi cel mai eficient avocat al firmei, încă nu era partener. Nu lucram în acelaşi sector şi nici nu ne aflam în armată. Nu primeam ordine.

– Cîţi bani ai cîştigat anul trecut? mă întrebă brusc „Domnul", cît se poate de treaz şi cu glasul limpede.

Din nou, mă luase prin surprindere.

– Eu... ăă... ah, stai să mă gîndesc...

– Să nu minţi.

– O sută douăzeci de mii.

Nici asta nu i-a plăcut.

– Cît ai dat, din ei?

– Cît am dat...?

– Da. De pomană.

– Aha. Păi, nu-mi amintesc. Soţia mea se ocupă de notele de plată şi alte lucruri de genul ăsta.

Ca la un semn, toţi cei opt avocaţi începură să se foiască.

„Domnului" nu i-a plăcut răspunsul meu şi nu avea de gînd să se dea bătut.

– Cine, mă rog, îţi completează formularele de impozit?

– Adică, pentru Fisc?

– Mda, asta.

– Se ocupă serviciul financiar al firmei, jos, la etajul al doilea.

– Aici, în clădire?

– Da.

– Atunci, vreau să mi le aduci. Fă rost de fişele de impozitare ale tuturor celor de aici.

Le-am privit feţele; vreo doi erau gata să spună: „Mai bine m-ai împuşca!". Probabil că am ezitat prea mult, pentru că „Domnul" a zbierat: „Fă ce-ţi spun, acum!". Nu numai atît, dar mă şi ameninţa cu pistolul.

Aşa că, pur şi simplu, l-am sunat pe Rudolph; a ezitat şi el, aşa că i-am zbierat şi eu în urechi.

– Trimite-le aici prin fax, şi gata! i-am cerut. Numai pe cele de anul trecut.

Ne-am holbat cincisprezece minute la aparatul fax din colţul camerei, temîndu-ne că „Domnul" ar putea începe să ne execute, dacă formularele 1040 nu-şi făceau apariţia mai repede.

2

Proaspăt uns pe postul de scrib al grupului, m-am aşezat acolo unde, cu pistolul, mi-a indicat „Domnul". Strîngeam în mînă copiile transmise prin fax. Tovarăşii mei stăteau de aproape două ore în picioare, cu spatele la perete, încă strînşi unii în alţii, abia reuşind să se mai mişte; li se muiau picioarele şi abia mai puteau sta drept. Arătau groaznic.

Dar chinul lor abia începea.

– Tu mai întîi, îmi spuse el. Cum te numeşti?

– Michael Brock, i-am răspuns, politicos. Bucuros de cunoştinţă.

– Cîţi bani ai cîştigat anul trecut?

– Ţi-am mai spus. O sută douăzeci de mii. Impozabili.

– Cît ai dat pentru opere de caritate?

Eram sigur că nu puteam minţi. Nu eram consultant financiar, dar aveam încredere în talentul meu de a-l duce cu preşul. Mi-am găsit declaraţia de impozit şi am început să răsfoiesc paginile, fără să mă grăbesc. Claire cîştigase treizeci şi una de mii de dolari din munca de chirurg rezident cu vechime de doi ani, aşa că venitul nostru total era destul de frumuşel. Dar am plătit cincizeci şi trei de mii pe impozite – federale şi altele, de o uimitoare diversitate – şi, după achitarea împrumutului pentru studiile lui Claire, reprezentînd cheltuielile ei din anii de stu-

denţie, plus două mii patru sute pe lună, pentru un minunat apartament în Georgetown, două maşini ultimul tip cu ipotecile obligatorii şi o mulţime de alte cheltuieli, legate în mod firesc de un stil de viaţă confortabil, investisem numai douăzeci şi două de mii în fonduri mutuale.

„Domnul" aştepta, răbdător. De fapt, răbdarea lui începea să mă scoată din minţi. Presupuneam că băieţii din trupele speciale se strecurau prin gurile de ventilaţie, se căţărau în copacii din apropiere, se furişau pe acoperişurile clădirilor vecine, studiind planurile birourilor noastre, făcînd toate acele lucruri care se văd la televizor, cu scopul final de a încerca, într-un fel oarecare, să-i tragă un glonţ în ţeastă – lucru pe care cel în cauză îl ignora cu desăvîrşire. Îşi acceptase soarta şi era gata să moară. Ceea ce nu se putea spune şi despre noi.

Se juca întruna cu firul roşu, iar asta îmi ridica pulsul la peste o sută.

– Am dat o mie de dolari pentru Universitatea Yale, i-am spus. Şi două mii, unei fundaţii locale.

– Cît ai dat săracilor?

Mă îndoiam că banii pentru Yale ajungeau să-i hrănească pe studenţii săraci.

– Ei bine, fundaţia trimite banii în tot oraşul, iar eu sînt sigur că o parte din ei au fost trimişi ca ajutor pentru cei săraci.

– Cît ai dat celor flămînzi?

– Am plătit impozite în valoare de cincizeci şi trei de mii de dolari, iar o parte frumuşică din banii aştia s-au dus spre asistenţa socială, asigurările de sănătate, ajutorarea copiilor dependenţi de droguri şi altele de genul ăsta.

– Şi ai făcut toate astea de bunăvoie, din generozitate?

– N-am avut nimic împotrivă, am spus, minţind, asemenea celor mai mulţi dintre concetăţenii mei.

– Ai fost vreodată flămînd?

Îi plăceau răspunsurile simple, iar sarcasmul şi ironiile mele nu puteau duce la nimic bun.

– Nu, i-am răspuns. Niciodată.

– Ai dormit vreodată în zăpadă?

– Nu.

– Faci o grămadă de bani şi totuşi eşti prea lacom ca să-mi dai şi mie nişte mărunţiş, pe trotuar, rosti el şi agită arma spre restul celor prezenţi. Toţi faceţi la fel. Treceţi chiar pe lîngă mine, care stau acolo şi cerşesc. Voi cheltuiţi mai mult pe cafele decît mine pe mîncare. De ce nu puteţi să-i ajutaţi pe săraci, pe bolnavi, pe cei fără adăpost? Aveţi atît de mulţi bani!

M-am trezit privindu-i pe nemernicii aceia lacomi, aşa cum făcea şi „Domnul" şi nu mi-a plăcut deloc ce vedeam. Cei mai mulţi îşi studiau vîrfurile pantofilor. Numai Rafter se uita spre masă, gîndindu-se exact la ceea ce ne trecea tuturor prin minte atunci cînd dădeam peste „Domnii" din Washington D.C.: dacă îţi dau ceva mărunţiş, atunci (1) dai fuga la magazinul de băuturi, (2) nu faci decît să cerşeşti mai departe, (3) ai să-ţi petreci toată viaţa pe trotuar.

Se lăsă din nou tăcerea. Un elicopter plutea în aer, undeva în apropiere, şi puteam să-mi imaginez foarte bine ce plănuiau cei din parcare. Respectînd instrucţiunile „Domnului", liniile telefonice erau blocate, aşa că nu puteam comunica. El nu părea să dorească nici să vorbească, nici să negocieze cu cineva. Avea publicul lui, în sala de şedinţe.

– Care dintre tipii ăştia cîştigă cei mai mulţi bani? mă întrebă el.

Malamud era singurul dintre noi cu rangul de partener în firmă, aşa că am căutat prin hîrtii, pînă cînd am dat de formularele lui.

– Cred că despre mine e vorba, sugeră Malamud.

– Cum te numeşti?

– Nate Malamud.

Am răsfoit documentele lui Nate. Rareori se întîmpla să vezi detaliile cele mai intime despre succesul unui partener, dar faptul în sine nu-mi producea nici o plăcere.

– Cît? mă întrebă „Domnul".

Ah, codurile Fiscului sînt o minunăție! Ce dorîți, domnule? Cîștigul brut? Compensat? Net? Impozabil? Venit din salarii și plăți directe? Sau venitul din afaceri și investiții?

Salariul pe care Malamud îl primea de la firmă era de cincizeci de mii de dolari pe lună, iar prima anuală, cea la care visam cu toții, era de cinci sute zece mii. Fusese un an foarte bun, asta știam cu toții. Nate era unul dintre numeroșii parteneri care cîștigaseră peste un milion de dolari.

M-am decis să nu risc. Mai erau destule alte venituri, înghesuite pe ultimele pagini ale formularului - proprietăți închiriate, dividende, o mică afacere – dar bănuiam că dacă „Domnul" punea mîna pe hîrtii, cifrele riscau să se dovedească prea complicate pentru el.

– Un milion o sută de mii, i-am răspuns, lăsînd celelalte două sute de mii pe masă.

El rămase cîteva clipe pe gînduri.

– Ai cîștigat un milion de dolari, îi spuse lui Malamud, care nu se simțea deloc rușinat din cauza asta.

– Da, așa este.

– Cît ai dat pentru cei flămînzi și fără adăpost?

Căutam adevărul, socotind toate reducerile individuale.

– Nu-mi amintesc exact. Soția mea și cu mine dăm mulți bani pentru operele de caritate. Îmi amintesc de o donație, cred că de cinci mii de dolari, către Fondul social al capitalei, care, sînt convins că știi, distribuie bani celor nevoiași. Noi dăm mulți bani. Și sîntem fericiți că o facem.

– Sînt sigur că ești fericit, ripostă „Domnul" și, pentru prima dată, în tonul lui se simțea o notă de sarcasm.

Nu avea de gînd să ne permită să-i explicăm cît de generoși eram noi de fapt. Nu voia să audă decît date precise. Mi-a cerut să fac o listă cu cele nouă nume și, în dreptul fiecăruia, venitul din anul precedent și sumele oferite pentru operele de binefacere.

Mi-a luat ceva timp și nu știam dacă să mă grăbesc sau să reflectez. Ne va ucide, dacă aceste cifre nu-i vor fi pe plac? Poate

că nu e cazul să mă grăbesc. De la bun început, era limpede că noi, cei bogaţi, cîştigaserăm o mulţime de bani, renunţînd doar la o parte infimă din ei. În acelaşi timp, ştiam că, pe măsură ce lucrurile se prelungeau mai mult, scenariile salvării noastre deveneau din ce în ce mai puţin probabile.

Nu pomenise nimic despre executarea cîte unui ostatic la fiecare oră. Nu dorea eliberarea prietenilor lui din închisoare. De fapt, nu părea să vrea nimic.

Nu m-am grăbit. Calculul pentru Malamud a fost complicat. La extrema cealaltă se afla Colburn, un asociat cu trei ani vechime, care cîştigase doar optzeci şi şase de mii, brut. Am fost îngrozit să constat că amicul meu Barry Nuzzo cîştiga cu unsprezece mii mai mult decît mine. Aveam timp să discutăm mai tîrziu despre asta.

– Rotunjind suma, ajungem la trei milioane de dolari, i-am raportat „Domnului", care părea să fi aţipit din nou, strîngînd totuşi, între degete firul roşu.

– Şi cîţi bani pentru săraci? întrebă el, clătinînd capul încet.

– Contribuţii în sumă totală de o sută optzeci de mii.

– Nu vreau valoarea totală a contribuţiilor. Nu mă puneţi pe mine, sau pe oamenii de felul meu, în aceeaşi categorie cu aceia care ascultă simfonii şi merg la sinagogă, ori cu drăgălaşele voastre cluburi pentru albi, unde faceţi licitaţie cu vin şi autografe şi dai cîţiva dolari în beneficiul cercetaşilor. Eu vorbesc despre mîncare. Mîncare pentru flămînzii care trăiesc aici, în acelaşi oraş cu voi. Mîncare pentru bebeluşi. Chiar aici. Chiar în acest oraş, în timp ce voi cîştigaţi milioane, bebeluşii rabdă seara de foame şi plîng, pentru că le e foame. Cît aţi dat pentru mîncare?

Se uita la mine. Eu priveam fix hîrtiile din faţa mea. Nu puteam să mint.

– Avem centre în tot oraşul, unde se serveşte supa săracului, a continuat el, locuri unde cei sărmani şi fără adăpost pot găsi

ceva de mîncare. Cîți bani le-ați dat voi celor de la aceste centre? Ați dat ceva?

– Direct, nimic, i-am răspuns. Dar unele dintre acele fonduri de caritate...

– Taci din gură!

Agita din nou pistolul prin aer.

– Dar adăposturile pentru săraci? Locurile unde noi dormim cînd afară sînt minus douăsprezece grade. Cîte adăposturi sînt menționate în hîrtiile alea?

Nu reușeam să inventez nimic.

– Nici unul, i-am răspuns moale.

Sări în picioare, speriindu-ne, lăsînd la vedere, în toată splendoarea lor, bețele roșii de sub banda adezivă argintie. Își împinse scaunul în spate, cu piciorul.

– Da' policlinici? Noi avem niște policlinici modeste, unde doctorii – oameni buni, cumsecade, care făceau altădată bani frumoși – vin și își sacrifică din timpul lor, ca să-i ajute pe bolnavi. Nu iau nici un ban. Pe vremuri, guvernul ne ajuta ca să plătim chiria, ne ajuta să cumpărăm medicamente și cele necesare. Acum, jivinele au pus mîna pe guvern și banii s-au dus. Cît dați voi pentru policlinici?

Rafter mă privea de parcă ar fi fost de datoria mea să fac ceva, poate să descopăr brusc ceva în documente și să spun: „La naiba! Uite-aici! Am donat o jumătate de milion pentru policlinici și centre de masă!"

Exact așa ar fi făcut Rafter. Însă nu era felul meu. Eu nu voiam să fiu împușcat. „Domnul" era mult mai ager decît părea.

Am răsfoit documentele, în timp ce „Domnul" se îndrepta spre ferestre, aruncînd o privire afară, prin jaluzele.

– Polițai peste tot, spuse el, doar atît de tare cît să-l putem auzi. Și o mulțime de ambulanțe.

Brusc, uită cu totul de ceea ce se întîmpla acolo, jos și se întoarse pe lîngă marginea mesei, tîrșindu-și picioarele, oprindu-se foarte aproape de ostaticii săi. Aceștia îi urmăreau fiecare

mişcare, atenţi mai ales la explozibil. Omul ridică încet arma şi o îndreptă direct spre nasul lui Colbum, la mai puţin de un metru distanţă.

– Tu cît ai dat pentru policlinici?

– Nimic, spuse Colbum, strîngînd pleoapele, gata să izbucnească în plîns.

Inima parcă încetase să-mi mai bată şi îmi ţineam respiraţia.

– Cît, pentru centrele de masă?

– Nimic.

– Cît, pentru adăposturile celor fără locuinţă?

– Nimic.

În loc să-l împuşte pe Colbum, omul se întoarse spre Nuzzo şi repetă cele trei întrebări. Nuzzo îi dădu trei răspunsuri identice şi „Domnul" merse mai departe, ţintind, punînd aceleaşi întrebări şi primind aceleaşi răspunsuri. Nu-l împuşcă pe Rafter, dezamăgindu-ne în bună măsură pe toţi ceilalţi.

– Trei milioane de dolari, rosti el dezgustat, şi nici măcar un bănuţ pentru cei bolnavi şi flămînzi. Sînteţi nişte nemernici.

Ne simţeam nişte nemernici. Iar eu am înţeles că nu avea de gînd să ne omoare.

Cum putea face rost de dinamită un vagabond oarecare? Şi cine îl putea învăţa cum s-o arneze?

Pe înserat, ne anunţă că-i era foame şi îmi ceru să-l sun pe şef şi să comand nişte supă de la Misiunea Metodistă de pe Strada L, colţ cu 17, în zona de nord-vest. Cei de acolo pun mai multe legume în zeamă, spuse „Domnul". Iar pîinea nu e aşa de veche, cum se întîmplă în majoritatea cantinelor.

– Cantina face transporturi la cerere? întrebă Rudolph, cu o umbră de îndoială în glas. Cuvintele sale răsunară, prin boxe, în întreaga cameră.

– Fă ce-ţi spun, Rudolph, nu mai comenta! am strigat la el. Şi să fie suficient pentru zece persoane.

„Domnul" îmi spuse să închid şi blocă din nou liniile telefonice.

Parcă-i şi vedeam pe prietenii noştri, plus un escadron întreg de poliţişti, străbătînd oraşul ca vîntul, la ora cea mai aglomerată, năpustindu-se asupra micuţei misiuni liniştite, unde zdrenţăroşii străzii stăteau aplecaţi asupra castroanelor de supă şi se întrebau ce naiba se întîmplă. O comandă de zece porţii, cu supliment de pîine.

„Domnul" făcu încă un drum pînă la fereastră cînd se auzi din nou zumzetul elicopterului. Aruncă o privire afară, păşi înapoi, îşi mîngîie barba şi reflectă asupra situaţiei. Ce fel de invazie plănuiau oare, cu un elicopter? Poate că era pentru evacuarea răniţilor.

Umstead era agitat de vreo oră, spre nemulţumirea lui Rafter şi Malamud, care aveau încheieturile mîinilor legate de ale lui. Pînă la urmă, nu se mai putu stăpîni.

– Aă, domnule, scuzaţi-mă, dar chiar trebuie să mă duc la... ăăă... camera băieţilor.

„Domnul" continua să-şi mîngîie barba.

– Camera băieţilor. Ce mai e şi asta?

– Trebuie să mă duc la toaletă, domnule, spuse Umstead, aproape ca un şcolar. Nu mai pot să mă ţin.

Domnul aruncă o privire de jur-împrejurul camerei şi observă un vas de porţelan, aşezat cuminte pe o măsuţă pentru cafea. Agitînd din nou pistolul, îmi porunci să-l dezleg pe Umstead.

– Camera băieţilor e chiar aici, spuse „Domnul".

Umstead scoase florile proaspete din vază şi, cu spatele la noi, urină îndelung, în timp ce noi priveam în pămînt. Cînd, în sfîrşit, termină, „Domnul" ne spuse să mutăm masa de conferinţă lîngă ferestre. Masa avea aproape şapte metri lungime şi, ca majoritatea mobilelor de la firma Drake & Sweeney, era din lemn masiv, de alun; cu mine la un capăt şi Umstead gîfîind, la celălalt, am reuşit s-o mişcăm vreo doi metri, pînă cînd

„Domnul" ne-a spus să ne oprim. M-a pus să-i leg pe Malamud şi pe Rafter împreună, lăsîndu-l pe pe Umstead liber ca pasărea cerului. N-am să înţeleg niciodată de ce a făcut aşa ceva.

Apoi i-a obligat pe restul de şapte ostatici legaţi să se aşeze pe masă, cu spatele la perete. Nimeni nu a îndrăznit să-l întrebe de ce, dar eu îmi închipuiam că dorea un scut împotriva trăgătorilor de elită. Mai tîrziu, am aflat că poliţia trimisese cîţiva franctirori, camuflaţi, pe acoperişul unei clădiri vecine. Poate că „Domnul" îi văzuse.

După ce stătuseră în picioare timp de cinci ore, Rafter şi compania erau uşuraţi să se poată odihni. Umstead şi cu mine am primit ordin să ne aşezăm pe scaune, în timp ce „Domnul" a luat şi el loc, la capătul mesei. Aşteptam.

Probabil că viaţa pe străzi te învaţă să fii răbdător. Omul părea mulţumit să stea aşa, tăcut, vreme îndelungată, cu ochii ascunşi în spatele ochelarilor de soare şi capul perfect nemişcat.

– Cine ne-a evacuat? mormăi el, fără să se adreseze nimănui în mod special; aşteptă cîteva minute şi rosti, din nou, aceeaşi întrebare.

Schimbarăm o privire între noi, încurcaţi, fără să avem idee despre ce vorbea. Omul părea să fixeze cu privirea un punct de pe masă, aflat destul de aproape de piciorul drept al lui Colburn.

– Voi nu numai că îi ignoraţi pe cei fără adăpost, ci ajutaţi şi la alungarea lor în stradă.

Noi, bineînţeles, încuviinţam din cap, intonînd acelaşi refren. Dacă el dorea să ne arunce vorbe grele, noi eram perfect de acord cu asta.

Comanda noastră ajunse cu cîteva minute înainte de ora şapte. Se auzi o bătaie puternică în uşă. „Domnul" îmi spuse să dau un telefon şi să anunţ poliţia că va omorî pe unul dintre noi, dacă vede sau aude vreo mişcare afară. I-am explicat cu grijă toate astea lui Rudolph şi am subliniat că nu trebuie să se încerce nici o acţiune de salvare. Ne aflam în plină negociere.

Rudolph răspunse că a înţeles.

Umstead se îndreptă spre uşă, o descuie şi se întoarse spre „Domnul" pentru instrucţiuni. „Domnul" era chiar în spatele lui, cu arma la mai puţin de treizeci de centimetri de capul lui Umstead.

– Deschide uşa foarte încet, spuse „Domnul".

Eu stăteam în picioare, la cîţiva paşi în spatele „Domnului", cînd uşa se deschise. Mîncarea era aşezată pe un mic cărucior pe care asistenţii noştri îl foloseau pentru a cără, de colo-colo, imensele cantităţi de hîrtie pe care le produceam noi. Am zărit patru pahare mari de plastic cu supă şi o pungă maronie de hîrtie, plină cu pîine. Nu ştiu dacă era ceva de băut. N-am aflat niciodată.

Umstead făcu un pas afară, în hol, puse mîna pe cărucior şi se pregătea să-l tragă înapoi, spre camera de conferinţe, cînd glonţul despică aerul. Un singur trăgător al poliţiei era ascuns în spatele unei servante de lîngă biroul doamnei Devier, la vreo treisprezece metri distanţă, reuşind să prindă momentul de care avea nevoie. Cînd Umstead s-a aplecat să apuce cărucior, capul „Domnului" a rămas expus, o fracţiune de secundă, iar trăgătorul l-a făcut praf.

„Domnul" s-a legănat pe spate, fără să scoată un sunet, iar eu m-am trezit instantaneu cu faţa plină de sînge şi lichid cerebral. Am crezut că am fost şi eu lovit şi îmi amintesc că am urlat de durere. Umstead zbiera undeva pe hol. Ceilalţi şapte săriră jos de pe masă, ca nişte curci opărite, strigînd şi repezindu-se spre uşă, jumătate dintre ei trăgîndu-i pe ceilalţi. Eu eram în genunchi, apăsîndu-mi palmele peste ochi, aşteptînd să explodeze dinamita; m-am repezit spre cealaltă uşă, departe de acel infern. Am descuiat-o şi am dat-o de perete şi am mai apucat să-l văd pentru o ultimă oară pe „Domnul" cum se zvîrcolea pe unul dintre valoroasele noastre covoare orientale. Avea braţele larg desfăcute, departe de firul roşu.

Holul se umplu imediat de poliţişti din trupele speciale, toţi îmbrăcaţi cu veste de protecţie şi nişte căşti înspăimîntătoare; cîteva zeci dintre ei, ghemuiţi, se apropiau de noi. Cu atîtea uni-

forme, totul părea mai întunecat. Ne-au apucat şi ne-au dus dincolo de secretariat, spre lifturi.

– Sînteţi rănit? m-au întrebat.

Nu ştiam. Aveam sînge pe faţă şi pe cămaşă şi un alt fel de lichid, pe care doctorul l-a descris, mai tîrziu, drept fluid cerebrospinal.

3

La primul etaj, cît mai departe cu putință de „Domnul", familiile și prietenii așteptau. Zeci dintre asociații și colegii noștri erau înghesuiți în birouri și pe holuri, așteptînd să fim salvați. La vederea noastră, izbucnirà în urale.

Pentru că eu eram plin de sînge, am fost dus într-o sală mică de gimnastică, aflată la subsol. Sala aparținea firmei noastre și, practic, era ignorată de avocați. Eram prea ocupați ca să mai facem exerciții și oricine era prins afară din birou putea fi sigur că primește și mai mult de lucru.

Am fost imediat înconjurat de doctori, dar nici unul nu era, din întîmplare, soția mea. O dată ce i-am convins că sîngele nu era al meu, s-au relaxat și mi-au făcut un examen de rutină. Presiunea sîngelui crescuse, pulsul o luase razna. Mi-au dat un calmant.

Ceea ce îmi doream din suflet era să fac un duș. M-au pus să mă întind pe o masă zece minute, ca să-mi verifice tensiunea.

– Sînt în stare de șoc? am întrebat.

– Probabil că nu.

Eu însă, așa mă simțeam. Unde era Claire? Stătusem șase ore sub amenințarea armei, cu viața atîrnînd de un fir de păr, iar ea nu se putea deranja să vină și să aștepte lîngă restul familiilor.

Am făcut un duș fierbinte, îndelung. Mi-am spălat părul de trei ori, cu mult șampon, apoi am rămas în picioare, cu apa curgînd de pe mine, la nesfîrșit. Timpul împietrise. Nimic nu conta. Trăiam, respiram, ieșeau aburi din mine.

M-am schimbat în hainele altcuiva, mult prea mari, și m-am întors pe masă, pentru un nou control al tensiunii. Secretara mea, Polly, și-a făcut apariția și m-a strîns îndelung în brațe. Aveam nevoie cu disperare de așa ceva. Ea avea lacrimi în ochi.

– Unde e Claire? am întrebat-o.

– A fost chemată de urgență, la spital. Încerc să prind legătura acolo.

Polly știa că nu mai rămăsese mare lucru din căsnicia mea.

– Te simți bine? mă întrebă ea.

– Cred că da.

Le-am mulțumit doctorilor și am părăsit sala de gimnastică. Rudolph m-a întîmpinat în hol și, cu stîngăcie, m-a strîns în brațe. Îmi adresa „felicitări", de parcă realizasem ceva deosebit.

– Nimeni nu are pretenția să lucrezi mîine, îmi spuse el. Oare credea că o zi liberă îmi putea rezolva toate problemele?

– Nu m-am gîndit la ziua de mîine, i-am răspuns.

– Ai nevoie de puțină odihnă, adăugă el, ca și cum doctorii nu se gîndiseră la asta.

Doream să vorbesc cu Barry Nuzzo, dar tovarășii mei de prizonierat plecaseră. Nimeni nu era rănit, aveau doar pielea puțin jupuită pe la încheieturi.

Cum carnagiul fusese redus la minimum, iar băieții cei buni erau victorioși și zîmbitori, entuziasmul de la Drake & Sweeney se risipi rapid. Majoritatea avocaților și funcționarilor așteptaseră, îngrijorați, la etajul întîi, departe de „Domnul" și explozibilele lui. Polly îmi adusese pardesiul, așa că l-am îmbrăcat peste treningul prea larg. Papucii brodați arătau ciudat, dar puțin îmi păsa.

– Sînt niște reporteri afară, îmi spuse Polly.

Ah, da, mijloacele de informare. Ce întîmplare! Nu chiar obişnuitele împuşcături de prin parcuri, ci o grămadă de avocaţi, ţinuţi ostatici de către un vagabond nebun.

Dar nu obţinuseră povestea pe care o doreau, nu? Avocaţii scăpaseră cu viaţă, tipul cel rău se alesese cu un glonţ, explozibilele se fîsîiseră atunci cînd purtătorul lor căzuse la podea. Ah, ce-ar mai fi putut să fie! O împuşcătură, apoi o bombă, o strălfulgerare de lumină albă, geamuri sparte, braţe şi picioare căzînd pe jos, toate astea înregistrate cum se cuvine, pe viu, de echipa Canalului Nouă, ca subiect fierbinte al ştirilor de seară.

– Te duc eu acasă, spuse Polly. Vino după mine.

Eram recunoscător că exista cineva care să-mi spună ce să fac. Gîndurile mele erau lente şi neclare, cadru după cadru dintr-un film fără subiect sau decor.

Am ieşit printr-o uşă de serviciu de la parterul clădirii. Aerul nopţii era rece şi tare şi i-am respirat dulceaţa, pînă cînd au început să mă doară plămînii. Polly porni în fugă spre maşină, în timp ce eu, ascuns după colţul clădirii, priveam circul de la intrare. Erau acolo maşini de poliţie, ambulanţe, care de televiziune, ba chiar şi o maşină de pompieri. Îşi strîngeau lucrurile, gata de plecare. Una dintre ambulanţe era parcată cu spatele la clădire, aşteptînd fără îndoială să-l ducă pe „Domnul" la morgă.

Sînt viu! Sînt viu! îmi repetam fără încetare, zîmbind pentru prima dată. Sînt viu!

Am strîns pleoapele şi am rostit o scurtă, dar sinceră, rugăciune de mulţumire.

Treptat, am început din nou să aud sunetele acelea. Tăceam amîndoi, Polly la volanul maşinii, înaintînd fără grabă şi aşteptînd ca eu să spun ceva şi, dintr-o dată, am auzit bubuitul glonţului tras de franctiror. Apoi şocul punctului lovit şi tropăitul celorlalţi ostatici care se chinuiau să coboare de pe masă şi să o zbughească afară.

Ce văzusem? Aruncasem o privire spre masa unde cei şapte fixau cu încăpăţînare podeaua, apoi din nou spre „Domnul", care ridicase arma şi o îndreptase spre capul lui Umstead. Mă aflam exact în spatele lui cînd a fost lovit. Ce oprise glonţul să nu treacă prin el şi să mă lovească pe mine? Gloanţele trec prin pereţi, prin uşi şi prin oameni.

– Nu avea de gînd să ne omoare, am rostit abia auzit.

Polly s-a liniştit auzindu-mi glasul.

– Atunci, ce făcea?

– Nu ştiu.

– Ce dorea?

– Nu ne-a spus. E uimitor, de fapt, cît de puţine s-au spus. Am stat acolo ore întregi, uitîndu-ne unii la alţii.

– De ce nu a vrut să vorbească cu poliţia?

– Cine ştie? Asta a fost cea mai mare greşeală a lui. Dacă lăsa telefoanele deschise, i-aş fi putut convinge pe poliţişti că nu are de gînd să ne ucidă.

– Doar nu vrei să dai vina pe poliţişti!

– Nu. Aminteşte-mi să le scriu nişte scrisori de mulţumire.

– Lucrezi mîine?

– Ce altceva să fac mîine?

– Mă gîndeam doar că ţi-ar putea prinde bine o zi liberă.

– Am nevoie de un an liber. O zi nu ajunge.

Apartamentul nostru se afla la al treilea etaj al unui bloc dintr-un rînd de clădiri de pe Strada P din Georgetown. Polly a oprit la colţ. I-am mulţumit şi am coborît; după ferestrele întunecate, ştiam că soţia mea nu e acasă.

Am cunoscut-o pe Claire la o săptămînă după ce m-am mutat la Washington, D. C. Tocmai absolvisem universitatea Yale şi obţinusem o slujbă grozavă, într-o firmă bogată, şi mă aştepta un viitor strălucit, la fel ca şi pe ceilalţi cincizeci de neiniţiaţi din anul meu. Ea îşi încheia studiile de ştiinţe politice la Universitatea Americană. Bunicul ei fusese, pe vremuri,

guvernator în Rhode Island, iar familia ei avea, de secole, relații în lumea bună.

Asemenea majorității firmelor mari, Drake & Sweeney îi privește pe proaspeții absolvenți ca pe un cui în coastă. Lucram cincisprezece ore pe zi, șase zile pe săptămînă, iar duminica era ziua de întîlnire săptămînală cu Claire. Duminica seara eram la birou. Ne gîndeam că, dacă ne căsătorim, puteam petrece mai mult timp împreună. Măcar puteam împărți același pat, dar totul se cam reducea numai la somn.

Nunta a fost grandioasă, luna de miere scurtă și, după ce entuziasmul a trecut, m-am întors la birou, pentru cîte nouăzeci de ore pe săptămînă. În cea de-a treia lună a uniunii noastre, au trecut nici mai mult, nici mai puțin decît optsprezece zile fără sex. Ea le număra.

A fost înțelegătoare în primele luni, dar apoi s-a cam plictisit să fie neglijată. O înțelegeam, dar tinerii asociați nu se plîng, în birourile sacre de la Drake & Sweeney. Mai puțin de 10% din fiecare promoție ajung parteneri, așa încît competiția este nemiloasă. Răsplata e imensă, cel puțin un milion de dolari pe an. Onorariile încărcate sînt mai importante decît o soție fericită. Divorțul e ceva normal. Nici prin gînd nu-mi trecea să-l rog pe Rudolph să-mi ușureze sarcina.

Către sfîrșitul primului an petrecut împreună, Claire era foarte nefericită și am început să ne certăm.

S-a hotărît să se înscrie la medicină. Obosită să stea acasă și să se uite la televizor, s-a gîndit să-și găsească o preocupare care să-i ia la fel de mult timp ca și mie. Eu m-am gîndit că era o idee minunată. Îmi anula, în mare parte, sentimentul de vinovăție.

După patru ani de lucru la firmă, au apărut aluziile despre șansele mele de a ajunge partener. Aluziile erau adunate și comparate de către mulți asociați. Părerea generală era că eu aveam șanse foarte rapide pentru parteneriat. Dar trebuia să muncesc și mai mult.

Claire era foarte hotărîtă să-şi petreacă şi mai mult timp departe de casă decît mine, aşa că amîndoi am căzut victime unei obsesii prosteşti pentru muncă. Certurile au încetat dar, pur şi simplu, ne-am îndepărtat. Ea avea prietenii ei, interesele ei, eu pe ale mele. Din fericire, nu am făcut greşeala de a da naştere vreunui urmaş.

Ce n-aş da să mă fi purtat altfel! Ne iubiserăm cîndva, dar lăsaserăm acea dragoste să se piardă.

Intrînd în locuinţa întunecată, aveam nevoie de Claire pentru prima dată după mulţi ani. Există momente cînd orice om simte nevoia să fie dorit, mîngîiat, să i se spună că se gîndeşte cineva la el.

Mi-am turnat o porţie de vodcă cu gheaţă şi m-am aşezat pe canapeaua din salon. Eram furios şi bosumflat pentru că eram singur, dar, nu după mult timp, gîndurile mi s-au îndreptat din nou spre cele şase ore petrecute cu „Domnul".

Două porţii de vodcă mai tîrziu, am auzit-o la uşă. A deschis şi m-a strigat:

– Michael!

Nu i-am răspuns, pentru că eram la fel de furios şi bosumflat. Ea intră în încăpere şi se opri în loc cînd mă văzu.

– Te simţi bine? mă întrebă, sincer îngrijorată.

– N-am nimic, i-am răspuns, moale.

Îşi puse poşeta deoparte şi îşi scoase haina, apoi se îndreptă spre canapea, aplecîndu-se deasupra mea.

– Unde ai fost? am întrebat-o.

– La spital.

– Normal! am mormăit eu, sorbind o gură zdravănă de băutură. Uite ce e, eu am avut o zi proastă!

– Ştiu tot ce s-a întîmplat, Michael.

– Zău?

– Bineînţeles.

– Atunci, unde naiba ai fost?

– La spital.

– Nouă dintre noi au fost ţinuţi ostatici de un nebun. Opt familii şi-au făcut apariţia, pentru că erau, cît de cît, îngrijorate. Am avut noroc şi am scăpat, iar eu am fost nevoit să mă las adus acasă de secretară.

– Nu puteam veni acolo.

– Normal că nu! Cum de nu m-am gîndit?

Se aşează pe un scaun, lîngă canapea. Ne priveam cu răceală.

– Ne-au obligat să stăm la spital, începu ea, pe un ton ca de gheaţă. Ştiam care e situaţia cu ostaticii şi exista riscul să apară răniţi. Asta e procedura-standard în astfel de situaţii: se anunţă spitalele şi toată lumea rămîne la dispoziţia lor.

Încă o sorbitură prelungă şi am încercat să găsesc ceva muşcător să-i spun.

– La birou nu te puteam ajuta, continuă ea. Eu aşteptam la spital.

– Ai sunat?

– Am încercat. Suna mereu ocupat. În cele din urmă, am dat de un poliţist şi el mi-a închis receptorul.

– Asta se întîmpla acum mai bine de două ore. Unde ai fost după aceea?

– În sala de operaţii. Un băieţel a murit pe masă; fusese lovit de o maşină.

– Îmi pare rău, i-am răspuns. Nu puteam înţelege cum era posibil ca doctorii să se lovească de atîta durere şi moarte. Cît despre mine, „Domnul" era abia al doilea cadavru pe care îl văzusem vreodată.

– Şi mie îmi pare rău, spuse ea. Cu aceste cuvinte se îndreptă spre bucătărie şi se întoarse cu un pahar de vin. Am rămas o vreme aşa, amîndoi, în semiîntuneric. Cum nu eram obişnuiţi să comunicăm, era greu să o facem acum.

– Vrei să vorbeşti despre ce s-a întîmplat? mă întrebă ea.

– Nu. Încă nu.

Într-adevăr, nu doream. Efectul alcoolului amestecat cu medicamente mă făcea să respir din ce în ce mai greoi. Mă gîndeam la „Domnul", la cît de calm şi liniştit era, deşi agita o armă şi avea dinamită legată peste brîu. Nu-l deranjau cîtuşi de puţin lungile momente de tăcere.

Tăcere îmi doream şi eu. Puteam să vorbesc a doua zi.

4

Medicamentele şi-au făcut efectul până a doua zi dimineaţă, la ora patru, cînd m-am trezit simţind în nări mirosul greu al lichidului cerebral lipicios al „Domnului". Pentru o clipă, în întuneric, am intrat în panică. Mi-am frecat nasul şi ochii şi m-am zvîrcolit pe canapea, pînă cînd am auzit pe cineva mişcîndu-se. Claire dormea într-un fotoliu, lîngă mine.

– Stai liniştit, şopti ea cu blîndeţe, atingîndu-mi umărul. A fost doar un coşmar.

– Vrei să-mi aduci nişte apă? am rugat-o şi ea s-a dus la bucătărie.

Am stat de vorbă o oră întreagă. I-am spus tot ce-mi mai puteam aminti despre cele întîmplate. Ea a stat aproape de mine, mîngîindu-mă pe genunchi, ţinînd paharul cu apă, ascultînd cu atenţie. Vorbisem atît de puţin între noi în ultimii cîţiva ani!

Claire trebuia să-şi viziteze bolnavii la ora şapte, aşa că am pregătit împreună micul dejun, cu sărăţele şi şuncă. Am mîncat pe policioara din bucătărie, cu un televizor micuţ în faţa noastră. Ştirile de la ora şase au început cu informaţii despre drama ostaticilor. Arătau imagini ale clădirii în timpul crizei, mulţimea de afară, cîţiva dintre tovarăşii mei de captivitate care se grăbeau să plece de acolo, după ce se terminase totul. Cel puţin unul dintre elicopterele pe care noi le auziserăm aparţinea unui canal de ştiri,

iar aparatul de filmat făcuse un stop-cadru al ferestrei. Prin ea, pentru cîteva clipe, l-am putut vedea pe „Domnul", privind afară cu grijă.

Numele lui era DeVon Hardy, în vîrstă de patruzeci şi cinci de ani, un veteran al războiului din Vietnam cu ceva cazier. Poza făcută la arestarea sa pentru efracţie apărea pe ecran, în spatele prezentatorului ştirilor de dimineaţă. Nu semăna deloc cu „Domnul" – nu avea nici barbă, nici ochelari şi era mult mai tînăr. Era prezentat drept un om fără adăpost, care obişnuia să se drogheze. Nu se menţiona nici o rudă apropiată.

Firma nu avea nici un comentariu de făcut şi povestirea îşi cam pierdu din interes.

Urma vremea. Se aşteptau căderi masive de zăpadă spre seară. Era 12 februarie şi fusese deja stabilit un record de precipitaţii.

Claire m-a dus cu maşina la birou unde, la ora şase şi jumătate, nu m-a mirat deloc să-mi văd automobilul marca Lexus parcat printre alte maşini de import. Parcarea nu rămînea niciodată goală. Erau şi oameni care dormeau la serviciu.

I-am promis că o sun mai tîrziu, în cursul dimineţii, ca să încercăm să mîncăm de prînz la spital. Ea dorea să nu fac prea mult efort, măcar o zi sau două.

Ce puteam să fac? Să stau întins pe canapea şi să iau medicamente? Toată lumea părea să fie de acord într-o privinţă, şi anume, că aveam nevoie de o zi liberă, după care presupun că se aşteptau să mă întorc la obligaţiile mele, cu motoarele funcţionînd din plin.

I-am salutat pe cei doi paznici foarte treji, aflaţi în holul de la intrare. Trei sau patru lifturi erau deschise, în aşteptare, şi aveam de unde alege. Am intrat în cel pe care îl luasem împreună cu „Domnul", şi timpul parcă s-a oprit în loc.

Sute de întrebări nu-mi dădeau pace. De ce alesese clădirea noastră? Firma noastră? Unde fusese, înainte să intre în hol? Unde erau oamenii de pază care, de obicei, îşi pierdeau vremea

în fața clădirii? De ce mă alesese tocmai pe mine? Sute de avocați intrau și ieșeau pe tot parcursul zilei. De ce etajul al șaselea?

Și ce anume urmărea? Eram convins că DeVon Hardy nu se chinuise atîta să se lege cu explozibile și să-și riște viața, așa amărîtă cum era, numai ca să pedepsească o șleahtă de avocați, doar pentru că erau lipsiți de generozitate. Putea găsi destui oameni bogați. Poate și mai lacomi.

Întrebarea lui: „Cine ne-a evacuat?" rămăsese fără răspuns. Dar răspunsul nu avea să se lase prea mult așteptat.

Liftul s-a oprit și am coborît, de data asta fără să mă urmărească nimeni. Doamna Devier încă dormea la ora aceea, pe undeva, iar etajul al șaselea era cuprins de liniște. M-am oprit în dreptul biroului ei, fixînd cu privirea cele două uși ce dădeau spre sala de ședințe. Am deschis-o încet pe cea mai apropiată, cea în pragul căreia se afla Umstead cînd glonțul i-a trecut pe deasupra capului, pătrunzînd în capul „Domnului". Am tras adînc aer în piept și am aprins lumina.

Nu se întîmplase nimic. Masa de ședințe și scaunele erau așezate în perfectă ordine. Covorul oriental pe care murise „Domnul" fusese înlocuit cu unul și mai frumos. Pereții fuseseră văruiți proaspăt. Chiar și gaura făcută de glonț în plafon, deasupra lui Rafter, dispăruse.

Forțele care comandau la firma Drake & Sweeney cheltuiseră ceva parale în seara trecută, pentru a face să pară că incidentul nici nu avusese loc. Era posibil ca, în cursul acelei zile, ceva curioși să fie atrași de camera în cauză, drept pentru care nu exista nimic care să atragă privirea. Lumea și-ar fi neglijat, eventual, munca preț de cîteva clipe. Pur și simplu, nu era cu putință să rămînă nici măcar o urmă, oricît de mică, a gunoiului străzii în neprihănitele noastre birouri.

O acoperire făcută cu sînge rece și, trebuie să recunosc, înțelegeam logica pe care se baza. Era cea a albilor bogați. Oare la ce mă așteptam, la o întreagă ceremonie în memoria mortu-

lui? Sau la un buchet de flori adus acolo de tovarăşii de suferinţă ai „Domnului", oamenii străzii?

Nu ştiu la ce mă aşteptam. Dar mirosul varului proaspăt îmi făcea greaţă.

În fiecare dimineaţă, pe biroul meu, exact în acelaşi loc, se găseau *The Wall Street Journal* şi *The Washington Post*. Pe vremuri, ştiam chiar şi numele celui care le aducea, dar îl uitasem de mult. Pe prima pagină a secţiunii de ştiri din *Post*, chiar sub îndoitura de la mijloc, îţi atrăgea atenţia aceeaşi poză a lui DeVon Hardy, urmată de o relatare amplă a micii crize întîmplate cu o zi în urmă.

Am citit-o rapid, pentru că mi-am imaginat că ştiam mai multe detalii decît orice reporter. Dar tot am mai aflat cîteva lucruri. Beţele roşii nu erau de dinamită. „Domnul" luase două beţe de mătură, le tăiase cu ferăstrăul în bucăţi mai mici şi lipise în jurul lor banda adezivă argintie care ne înfricoşase atît de mult. Arma era de calibrul 11, furată.

Fiind vorba despre *Post*, articolul se referea mai mult la DeVon Hardy decît la victime, deşi, ca să fim sinceri şi spre marea mea satisfacţie, absolut nimeni de la firma Drake & Sweeney nu suflase o vorbă.

După spusele lui Mordecai Green, director al Centrului legal de pe Strada 14, DeVon Hardy lucrase mulţi ani ca portar la Grădina Botanică. Îşi pierduse slujba, ca urmare a unor reduceri de buget. Făcuse cîteva luni de închisoare pentru spargere, apoi ajunsese pe străzi. Se luptase cu alcoolul şi drogurile şi, cu regularitate, era prins furînd din magazine. Firma lui Green îl reprezentase de mai multe ori. Dacă avea familie, avocatul lui nu ştia nimic despre ea.

Cît despre motiv, Green nu prea avea ce spune. Amintea, totuşi, că DeVon Hardy fusese evacuat recent dintr-un vechi depozit în care se adăpostea.

Evacuarea este o procedură legală, dusă la îndeplinire de avocaţi. Aveam o bănuială suficient de puternică, legată de o

anumită firmă, dintre miile existente în Washington D. C., care îl aruncase pe „Domnul" în stradă.

Centrul legal de pe Strada 14 fusese deschis printr-o acțiune de caritate și lucra numai cu cei fără adăpost, conform celor spuse de Green. „La început, cînd aveam bani de la stat, aveam șapte avocați. Acum am rămas numai doi", spunea el.

Deloc surprinzător, *Journal* nu amintea nimic despre cele petrecute. Dacă vreunul dintre cei nouă avocați specializați în corporații, aparținînd celei de-a cincea firme, ca mărime, din țară, ar fi fost ucis sau măcar ușor rănit, vestea ar fi ocupat prima pagină.

Slavă cerului că treaba nu fusese mai gravă și că eu mă aflam la biroul meu, citindu-mi ziarele, întreg și ocupat pînă peste cap. Aș fi putut să fiu la morgă, alături de „Domnul".

Polly sosi cu cîteva minute înainte de opt, zîmbind larg și aducînd cu ea o tavă cu prăjituri de casă. Nu era surprinsă să mă găsească la birou.

De fapt, toți cei nouă ostatici sosiră la lucru, majoritatea înainte de vreme. Ar fi fost un evident semn de slăbiciune să stea acasă cu nevestele și să se lase răsfățați.

– Arthur te caută la telefon, mă anunță Polly. Firma noastră avea cel puțin zece persoane cu numele de Arthur, dar unul singur se învîrtea printre noi, fără să aibă nevoie de un nume de familie. Arthur Jacobs era unul dintre partenerii principali ai firmei, director executiv, forța conducătoare, omul pe care toți îl admiram și îl respectam enorm. Dacă firma avea cu adevărat suflet, acela era Arthur. În șapte ani, eu vorbisem cu el de trei ori.

I-am spus că n-am pățit nimic. M-a lăudat pentru curajul și purtarea mea sub presiune, iar eu m-am simțit aproape un erou. Mă întrebam de unde știa. Probabil că, înainte, vorbise cu Malamud și acum ajungea la subalterni. Așadar, începeau poveștile; precis că aveau să apară și glume. Umstead și vaza lui de porțelan aveau să producă destule hohote de rîs, fără îndoială.

Arthur dorea să se întîlnească cu foştii ostatici la ora zece, în sala de şedinţe, pentru înregistrarea depoziţiilor noastre pe casetă video.

– De ce? l-am întrebat.

– Tipii de la secţia de litigii zic că n-ar strica, mi-a răspuns tăios, în ciuda celor optzeci de ani pe care îi avea. Probabil că familia lui îi va da în judecată pe poliţişti.

– Bineînţeles, i-am răspuns.

– Şi probabil că ei ne vor solicita ca apărători. Ştii tu, unii oameni sînt în stare să te dea în judecată pentru orice motiv.

Slavă Domnului, abia m-am abţinut să nu rostesc. Ce ne-am face noi fără procese?

I-am mulţumit pentru grija ce mi-o purta şi legătura s-a întrerupt; se grăbea să sune un alt ostatic.

Parada a început înainte de nouă – un flux constant de binevoitori şi bîrfitori care zăboveau pe lîngă biroul meu, profund îngrijoraţi, dar şi salivînd după detalii. Aveam o mulţime de treburi, dar nu puteam să mă apuc de nimic. În momentele de linişte dintre oaspeţi, stăteam şi căscam gura la şirul de dosare care aşteptau să le dau puţină atenţie, în timp ce eu rămîneam indiferent. Mîinile mele rămîneau ţepene.

Situaţia se schimbase. Lucrul nu mai era important. Biroul meu nu mai însemna o chestiune de viaţă şi de moarte. Văzusem moartea cu ochii, aproape că o atinsesem, şi eram un naiv dacă îmi închipuiam că pot pur şi simplu să dau din umeri şi să iau totul de la capăt, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

M-am gîndit la DeVon Hardy şi la beţele lui roşii cu fire multicolore care mergeau în toate direcţiile. Pierduse ore întregi construindu-şi jucăriile şi plănuindu-şi atacul. Furase o armă, găsise firma noastră, făcuse o greşeală fundamentală, care îl costase viaţa, şi nimeni, nici măcar o singură persoană dintre cei cu care lucram, nu dădea doi bani pe treaba asta.

În cele din urmă, am plecat. Venea din ce în ce mai multă lume şi trebuia să discut cu oameni pe care nu-i puteam suferi.

Au sunat doi reporteri. I-am spus lui Polly că am niște drumuri de făcut și ea mi-a amintit de întîlnirea cu Arthur. M-am dus pînă la mașină, am pornit motorul și am dat drumul la căldură; am rămas acolo vreme îndelungată, reflectînd dacă merita să participi la reconstituire. Dacă lipseam, Arthur s-ar fi supărat. Nimeni nu lipsește de la o întîlnire cu Arthur.

Am pornit la drum. Era una din rarele ocazii cînd puteam să fac o prostie. Fusesem traumatizat. Trebuia să plec. Arthur și restul firmei n-aveau ce face, trebuia să mă lase în pace.

Am pornit către Georgetown, însă fără o țintă precisă. Cerul era acoperit de nori grei, întunecați; trecătorii pășeau mai grăbiți ca de obicei pe trotuare. Echipele de deszăpezire se pregăteau să intre în acțiune. Pe Strada M am depășit un cerșetor și m-am întrebat dacă îl cunoștea pe DeVon Hardy. Unde se duc oamenii străzii pe viscol?

Am sunat la spital și am fost informat că soția mea urma să rămînă la urgențe timp de cîteva ore. Adio, prînz romantic la bufetul spitalului!

Am întors și m-am îndreptat spre nord-vest, trecînd pe lîngă Logan Circle, am intrat în cartierul mărginaș și, în cele din urmă, am găsit Centrul legal de pe Strada 14. Intersecția dintre Strada 14 și Q, cartierul de nord-vest. Am parcat lîngă colț, sigur că nu-mi voi mai revedea Lexus-ul niciodată.

Centrul ocupa jumătate dintr-o clădire de cărămidă roșie, cu trei etaje, în stil victorian, ajunsă într-o stare jalnică. Ferestrele de la ultimul etaj fuseseră închise cu scînduri vechi. Alături se afla o spălătorie prăpădită. Cu siguranță că, prin apropiere, puteai da peste destule case dărăpănate.

O copertină de un galben tare se deschidea deasupra intrării, iar eu nu știam dacă să bat la ușă sau să intru pur și simplu. Ușa nu era încuiată, așa că am răsucit ușor mînerul și am pășit într-o altă lume.

Era un birou de avocatură ca multe altele şi totuşi foarte diferit de Drake & Sweeney, cu decoraţiile de marmură şi mahon de acolo. În camera spaţioasă care se deschidea în faţa mea se aflau patru birouri de metal, fiecare dintre ele abia mai putînd respira sub teancurile de dosare aşezate unele peste altele. Alte dosare erau puse la întîmplare pe covorul ros, de jur-împrejurul birourilor. Coşurile de gunoi erau pline, iar tot felul de foi desprinse din blocnotesuri avocăţeşti alunecaseră pe podea. Un perete era acoperit de fişete în toate culorile. Maşinile electrice de scris şi telefoanele erau vechi de zece ani. Rafturile de lemn erau îndoite la mijloc. O poză mare, ştearsă, a lui Martin Luther King atîma într-o parte, pe peretele din spate. Cîteva birouri mai mici se deschideau din camera principală.

Un loc înghesuit şi plin de parf, dar pe mine mă fascina.

O femeie hispanică, arborînd un aer de evidentă ostilitate, se opri din dactilografiat după ce mă studie cîteva clipe.

– Căutaţi pe cineva? mă întrebă.

Era mai mult o provocare decît dorinţa de a afla ceva. O recepţionistă de la firma Drake & Sweeney ar fi fost concediată pe loc pentru o asemenea primire.

Era Sofia Mendoza, conform plăcuţei marcate cu numele ei, aşezate într-o parte a biroului, şi curînd aveam să aflu că era mai mult decît o simplă recepţionistă. Dintr-una din camerele laterale se auziră nişte urlete, şi am tresărit; Sofia nici nu clipi.

– Îl caut pe Mordecai Green, i-am răspuns politicos şi, în acel moment, omul care răcnise îşi făcu apariţia din biroul lateral, oprindu-se în camera principală. Podeaua se zguduia la fiecare pas al său. Bărbatul striga după cineva pe nume Abraham.

Sofia făcu un semn cu capul, arătînd spre el, apoi nu-mi mai dădu nici o atenţie şi se întoarse la maşina ei de scris. Green era negru şi masiv; avea cel puţin 1.90 înălţime şi o alură mai degrabă solidă. Să fi avut puţin peste cincizeci de ani, avea o barbă încărunţită şi ochelari rotunzi, cu rame roşii. Îmi aruncă o privire fără să spună nimic, apoi strigă din nou după Abraham

şi mai schiţă cîţiva paşi, făcînd să scîrţîie podeaua. Dispăru într-un birou şi, după cîteva clipe, ieşi de acolo fără Abraham.

Încă o privire spre mine, şi apoi:

– Cu ce vă pot ajuta?

M-am îndreptat spre el şi m-am prezentat.

– Încîntat de cunoştinţă, mi-a răspuns, dar numai pentru că aşa trebuia. Care-i problema?

– DeVon Hardy, i-am spus.

M-a privit cîteva clipe, apoi s-a întors spre Sofia, adîncită în treaba ei. Făcu un semn cu capul spre biroul lui şi l-am urmat, intrînd într-o cameră de trei metri pe trei, fără ferestre, în care întregul spaţiu liber de pe podea era acoperit cu dosare maronii şi cărţi de drept tocite.

I-am oferit cartea mea de vizită, încrustată cu aur, de la Drake & Sweeney, pe care a studiat-o îndelung, încruntat. Apoi mi-a dat-o înapoi, întrebîndu-mă:

– Mureai de curiozitate, nu?

– Nu, i-am răspuns, luîndu-mi cartea de vizită.

– Ce doreşti?

– Vin cu gînduri de pace. Am fost la un pas de a fi lovit de glonţul ce l-a răpus pe domnul Hardy.

– Erai în cameră cu el?

– Mda.

A tras adînc aer în piept şi a renunţat la figura încruntată. Mi-a făcut semn spre singurul scaun aflat pe partea mea.

– Ia loc. Dar s-ar putea să te murdăreşti.

Ne-am aşezat amîndoi; atingeam biroul cu genunchii şi îmi ţineam mîinile adînc înfundate în buzunarele pardesiului. Un radiator hîrîia în spatele lui. Ne-am privit în ochi, apoi ne-am uitat în altă parte. Eu eram cel care venise în vizită, aşa că trebuia să spun ceva. Dar el a vorbit mai întîi.

– Cred că ai avut o zi grea, nu? mă întrebă, cu vocea lui răguşită, vorbind mai încet şi aproape cu compasiune.

– Nici pe departe cît Hardy. Ţi-am văzut numele în ziar, de asta am venit.

– Nu sînt sigur ce ar trebui să fac.

– Crezi că familia va intenta proces? Dacă aşa stau lucrurile, poate că ar fi mai bine să plec.

– Nu există familie, aşa că nu sînt şanse pentru un proces. Aş putea să fac ceva scandal. Îmi imaginez că poliţistul care l-a ucis e alb, aşa că aş putea stoarce ceva parale de la primărie, probabil că am ajunge la o înţelegere compensatorie. Dar nu e genul meu de distracţie. Făcu un semn cu mîna peste birou şi continuă: Dumnezeu ştie că am, şi-aşa, destule de făcut.

– Eu nu l-am văzut pe poliţist, am spus, dîndu-mi seama de acest lucru pentru prima dată.

– Dă-l încolo de proces. De asta eşti aici?

– Nu ştiu de ce am venit. De dimineaţă m-am întors la birou, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat, dar nu mi-am putut aduna gîndurile. Am plecat la drum cu maşina şi am ajuns aici.

Green clătină încet din cap, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă.

– Vrei cafea?

– Nu, mulţumesc. Îl cunoşteai destul de bine pe domnul Hardy.

– Mda. DeVon era un client obişnuit.

– Unde este acum?

– Probabil la morgă, la Spitalul Municipal.

– Dacă nu are familie, ce se va întîmpla cu el?

– Primăria se ocupă de înmormîntarea celor care nu au pe nimeni. Termenul oficial este de înmormîntarea săracului. E un cimitir în apropiere de Stadionul F. Kennedy, unde îi îngroapă pe toţi. Nici nu-ţi închipui cît de mulţi mor singuri.

– Sînt convins.

– De fapt, nici nu-ţi poţi imagina ce înseamnă viaţa unui om fără adăpost.

Era o mică provocare, iar eu nu aveam chef să ripostez.

– Ştii cumva dacă avea SIDA?

Green îşi lăsă capul pe spate, privi în tavan, apoi reflectă cîteva clipe la vorbele mele.

– De ce?

– Stăteam în spatele lui. Glonţul i-a despicat ceafa. Mi-a umplut faţa cu sînge. Atît.

Cu aceste cuvinte, am trecut graniţa de la tipul rău, la omul alb obişnuit.

– Nu ştiu dacă avea SIDA.

– Se verifică şi asta, cînd mor?

– Cei fără adăpost?

– Da.

– În cele mai multe cazuri, da. Totuşi, DeVon a murit din alte cauze.

– Poţi să afli?

Ridică din umeri şi reflectă din nou.

– Bineînţeles, răspunse într-un tîrziu, fără chef, scoţînd stiloul din buzunar. De asta ai venit? Erai îngrijorat de SIDA?

– Presupun că e unul dintre motive. Dumneata n-ai fi îngrijorat?

– Sigur că da.

Îşi făcu apariţia şi Abraham, un tip micuţ, neliniştit, de vreo patruzeci de ani, genul tipic de avocat din oficiu. Evreu, cu barba întunecată, ochelari cu ramă de baga, îmbrăcat cu jachetă şifonată, pantaloni kaki plini de cute şi adidaşi murdari şi purtînd, plin de sine, aura celui care încearcă să salveze lumea.

Mă ignoră cu desăvîrşire, iar Green nu era un maestru al amabilităţilor sociale.

– Se anunţă nămeţi, îi spuse Green. Trebuie să fim siguri că toate adăposturile sînt deschise.

– Mă ocup de asta, îi ripostă Abraham şi plecă imediat.

– Ştiu că eşti ocupat, i-am spus.

– Asta e tot ce doreai? Un test de sînge?

– Mda, cred că da. Ai idee de ce a făcut-o?

Își scoase ochelarii cu rame roșii, îi șterse cu un șervețel și se frecă la ochi.

– Era bolnav mintal, asemenea multora dintre acești oameni. Îți petreci ani buni în stradă, muiat în alcool, îndopat cu droguri, dormi în frig, ești aruncat de colo-colo de cîte un polițist sau extremist, treaba te înnebunește. În plus, avea de plătit o poliță.

– Evacuarea.

– Mda. Acum cîteva luni, s-a mutat într-un depozit abandonat, pe Strada New York, colț cu Florida. Cineva a montat niște placaje, a împărțit suprafața și a făcut niște apartamente mici. Nu era rău pentru pretențiile lor - aveau un acoperiș, toalete, apă curentă. O sută de dolari pe lună, plătibili unui fost proxenet care aranjase clădirea și pretindea că e proprietarul ei.

– Era adevărat?

– Cred că da.

Green trase un dosar subțire dintr-unul din teancurile de pe birou și, minune! era chiar cel de care aveam nevoie.

– De aici, totul se complică, continuă el. Luna trecută, proprietatea a fost achiziționată de o companie pe nume RiverOaks, specializată în afaceri imobiliare pe picior mare.

– Iar RiverOaks a evacuat pe toată lumea?

– Mda.

– Deci e foarte posibil ca RiverOaks să fi fost reprezentată de firma mea.

– Foarte probabil, aș spune.

– De ce e complicat?

– Am auzit vorbindu-se că nu li s-a dat nici o înștiințare înainte de evacuare. Oamenii pretind că li plăteau proxenetului chirie, iar dacă e așa, atunci nu stăteau acolo ilegal. Erau chiriași, așa că aveau dreptul să fie tratați ca atare.

– Ocupanții ilegali nu primesc înștiințare?

– Nu. Iar asta se întîmplă tot timpul. Oamenii străzii se mută într-o clădire abandonată și, de cele mai multe ori, nu se întîmplă nimic. Așa că au impresia că le aparține. Proprietarul, dacă își

face cumva apariția, îi poate da afară fără înștiințare. Ei nu au nici un fel de drepturi.

– Cum a ajuns DeVon Hardy să afle despre firma noastră?

– Cine știe? Nu era prost, să știi. Nebun, da, dar nu prost.

– Îl cunoști pe proxenet?

– Mda. Nu se poate pune bază pe el.

– Unde spuneai că e depozitul?

– Nu mai e acolo. L-au dărîmat săptămîna trecută.

Abuzasem suficient de timpul lui. Green și-a privit ceasul de la mînă, eu l-am privit pe al meu. Am schimbat numerele de telefon și am promis să ținem legătura.

Mordecai Green era un om bun, cumsecade, care lucra din greu în lumea străzii, protejînd hoarde întregi de clienți fără nume. În felul în care el practica avocatura, avea nevoie de mult mai mult suflet decît aș fi putut dovedi eu însumi, vreodată.

La ieșire, am ignorat-o pe Sofia, pentru că eram sigur că și ea mă ignoră. Lexus-ul meu era tot acolo, parcat la colțul străzii, deja acoperit de cîțiva centimetri de zăpadă.

5

M-am lăsat purtat de viscol prin oraş. Nu-mi puteam aminti cînd străbătusem, ultima dată, străzile capitalei, fără să fiu în întîrziere la o şedinţă. Era cald şi uscat în maşina puternică, de lux, şi mă mişcam pur şi simplu în ritmul traficului. Nu aveam unde să mă duc.

Era mai bine să nu dau pe la birou o vreme, căci cu siguranţă că Arthur era furios pe mine; în plus, ar fi trebuit să suport zeci de vizite întîmplătoare, toate începute cu penibilul „Ce mai faci"?

Telefonul din maşină începu să sune. Era Polly, care intrase în panică.

– Unde eşti?

– Cine vrea să ştie?

– O mulţime de lume. Mai întîi, Arthur. Rudolph. A mai sunat un reporter. Cîţiva clienţi au nevoie de consultanţă. Iar Claire a sunat de la spital.

– Ce doreşte?

– E îngrijorată, ca toată lumea.

– Mă simt bine, Polly. Spune-le tuturor că sînt la doctor.

– E adevărat?

– Nu, dar ar putea fi. Ce-a spus Arthur?

– N-a sunat. În schimb, a sunat Rudolph. Te aşteptau.

– Las' să mă aştepte.

O pauză, apoi:

– În regulă. Cînd s-ar putea să treci pe aici?

– Nu ştiu. Cred că atunci cînd mă va lăsa doctorul. De ce nu pleci acasă? sîntem în plin viscol. Te sun eu, mîine, i-am mai spus şi am închis.

Locuinţa noastră era un loc pe care arareori îl mai văzusem în lumina zilei şi nu suportam gîndul să stau lîngă foc, ca să privesc cum ninge. Dacă mă duceam în vreun bar, mai mult ca sigur că nu aveam să mai plec de acolo.

Aşa că mi-am continuat drumul. Eram purtat de trafic, la ora la care navetiştii îşi începeau o retragere grăbită spre suburbiile Maryland şi Virginia; am străbătut în viteză străzi aproape pustii, revenind în oraş. Am găsit cimitirul de lîngă stadion, acolo unde erau înmormîntaţi cei de care nu se interesa nimeni, şi am trecut pe lîngă Misiunea Metodistă de pe Strada 17, locul de unde ne fusese trimisă, cu o seară înainte, cina pe care nu o mai mîncasem, am trecut prin zone ale oraşului în care nu fusesem niciodată şi pe care, probabil, nu aveam să le mai revăd vreodată.

Către ora patru, oraşul devenise pustiu. Cerul se întuneca iar ninsoarea se întetea. Un strat de vreo zece centimetri se aşternuse pe jos şi previziunile anunţau mult mai mult.

Bineînţeles, nici măcar viscolul nu putea opri lucrul la firma Drake & Sweeney. Cunoşteam avocaţi de acolo care se dădeau în vînt după lucrul la miezul nopţii şi duminicile, pentru că nu suna telefonul. Ninsoarea puternică era un plăcut răgaz de la epuizantul chin al şedinţelor şi conferinţelor telefonice fără sfîrşit.

Un paznic din hol m-a informat că secretarele şi majoritatea funcţionarilor fuseseră trimişi acasă la ora trei. Am luat din nou liftul „Domnului".

Pe biroul meu, într-un teanc ordonat, se aflau o duzină de mesaje telefonice, din care nu mă interesa nici unul. M-am îndreptat spre computer şi am început să studiez indexul clienţilor noştri.

RiverOaks era o corporație din Delaware, formată în 1977, cu sediul în Hagerstown, statul Maryland. Era constituită cu capital privat, astfel că nu existau decît puține informații financiare. Reprezentantul ei legal era N. Braden Chance, un nume necunoscut mie.

L-am căutat în impresionanta noastră bază de date. Chance era partener în divizia noastră de afaceri imobiliare, aflată undeva la etajul patru. În vîrstă de patruzeci și patru de ani, căsătorit, cu studii de drept la Duke, colegiul la Gettysburg; remarcabil, dar perfect previzibil.

Cu opt sute de avocați care amenințau și intentau procese în fiecare zi, firma noastră avea peste treizeci și cinci de mii de dosare în curs. Ca să fim siguri ca nu cumva biroul din New York să intenteze proces vreunuia dintre clienții noștri din Chicago, fiecare dosar nou era imediat introdus în baza noastră de date. Fiecare avocat, secretară sau asistent de la Drake & Sweeney avea un computer personal și, prin el, acces imediat la informații generale despre toate dosarele. Dacă unul dintre avocații noștri specializați în succesiuni se ocupa de bunurile imobiliare ale unui client din Palm Beach, eu puteam, dacă doream, să apăs cîteva taste și să aflu informațiile de bază despre felul în care firma se ocupa de caz.

Aveam patruzeci și două de dosare pentru RiverOaks, aproape toate fiind tranzacții imobiliare, în care compania cumpărase proprietăți. Chance era avocatul înregistrat pe fiecare dosar. Patru erau acțiuni de evacuare, din care trei avuseseră loc cu un an în urmă. Prima fază a cercetării se dovedea a fi ușoară.

Pe 31 ianuarie, RiverOaks cumpărase o proprietate pe Florida Avenue. Firma care o vindea era TAG, Inc. Pe 4 februarie, clientul nostru a evacuat un număr de locatari ilegali dintr-un depozit abandonat, făcînd parte din proprietate – dintre care unul, știam acum, era „Domnul" DeVon Hardy, pe care evacuarea îl afectase profund și, cine știe cum, dăduse de urma avocaților.

Am copiat numele şi numărul dosarului şi m-am îndreptat agale spre etajul patru.

Nimeni nu se alătura unei firme mari cu gîndul de a deveni un avocat specializat în tranzacţii imobiliare. Existau domenii mult mai spectaculoase, în care îţi puteai consolida reputaţia. Litigiile erau veşnicele favorite, iar avocaţii specialişti rămîneau cei mai favorizaţi de soartă, cel puţin în cadrul firmei. O parte mică din domeniile corporative atrăgeau mari talente – fuziunile şi achiziţiile erau încă un subiect fierbinte, iar titlurile de proprietate un subiect dintotdeauna favorit. Domeniul meu, antitrust, era foarte respectat. Sistemul de taxe şi impozite era cumplit de complex, dar specialiştii erau admiraţi de toată lumea. Relaţiile guvernamentale (lobby) nu plăceau nimănui, dar aduceau atîtea venituri, că fiecare firmă de avocatură din capitală avea armate întregi de avocaţi care „netezeau" drumurile.

Dar nimeni nu-şi propunea să devină avocat specialist în afaceri imobiliare. Nu ştiu cum se ajungea acolo. Respectivii nu vorbeau cu nimeni, precis că se chinuiau cu amănuntele scrise cu literă mică, pe ipoteci şi erau trataţi ca inferiori de către restul firmei.

La Drake & Sweeney, fiecare avocat îşi păstra documentele curente în birou, adesea sub cheie şi lacăt. Nici un avocat nu era obligat să arate un dosar unui alt avocat, decît dacă i se cerea acest lucru de către un partener principal sau de către un membru al comitetului executiv al firmei.

Dosarul evacuării, care mă interesa pe mine, continua să se afle pe lista documentelor curente şi, după episodul cu „Domnul", eram sigur că era bine protejat.

Am zărit un asistent care studia nişte cópii într-un birou aflat lîngă secretariat şi l-am întrebat unde aş putea găsi biroul lui Braden Chance. Mi-a arătat cu capul o uşă deschisă, de cealaltă parte a holului.

Spre surprinderea mea, Chance era la birou, pozînd într-un avocat foarte ocupat. Era nemulţumit de sosirea mea, şi pe bună dreptate. După protocol, ar fi trebuit să-l sun în prealabil şi să-mi fixez o întîlnire. Eu nu-mi făceam probleme din cauza protocolului.

Nu m-a invitat să iau loc. Am făcut-o, totuşi, iar asta nu l-a ajutat deloc să se destindă.

– Ai fost unul dintre ostatici, mi-a spus nervos, cînd s-a lămurit cine eram.

– Da, aşa este.

– Cred că a fost îngrozitor.

– S-a terminat. Tipul cu pistolul, răposatul „Domn" Hardy, a fost evacuat dintr-un depozit, pe 4 februarie. A fost una dintre evacuările voastre?

– Da, m-a repezit el. Din cauza atitudinii lui defensive, am bănuit că dosarul fusese intens studiat în cursul zilei. Pobabil că îl revăzuse împreună cu Arthur şi ceilalţi parteneri principali. Şi ce-i cu asta? adăugă el.

– Locuia acolo ilegal?

– Al naibii de ilegal! Toţi sînt ilegali. Clientul nostru încearcă să facă puţină curăţenie.

– Eşti sigur că era ilegal?

Îi căzu falca şi mă privi cu ochi injectaţi, apoi răsuflă adînc.

– Ce urmăreşti?

– Pot să văd dosarul?

– Nu. Nu-i treaba ta.

– Poate că e.

– În subordinea cărui partener eşti? se răsti el scoţînd stiloul, ca şi cum ar fi vrut să noteze numele persoanei care trebuia să mă admonesteze.

– Rudolph Mayes.

Şi-l notă, scriind apăsat şi nervos.

– Sînt foarte ocupat, îmi spuse. Ce-ar fi să pleci?

– De ce nu pot vedea dosarul?

– Pentru că e al meu, iar eu am spus nu. E bine?

– Poate că nu e suficient.

– E suficient pentru tine. De ce nu pleci de aici?

Se ridică în picioare, arătînd spre uşă cu mîna tremurîndă. I-am zîmbit şi am plecat.

Asistentul auzise totul şi am schimbat o privire nedumerită cînd am trecut pe lîngă biroul lui.

– Ce măgar! şopti el abia auzit.

Am zîmbit din nou şi am încuviinţat printr-un semn din cap. Măgar şi prost. Dacă Chance ar fi fost amabil şi mi-ar fi explicat că Arthur sau alt mare grangur îi ordonase să ţină dosarul secret, n-aş mai fi fost atît de suspicios. Dar era evident că exista un punct slab în dosar.

Descoperirea lui era adevărata provocare.

Cu toate telefoanele celulare pe care atît Claire cît şi eu le aveam – în buzunar, în poşetă şi maşină, ca să nu mai vorbesc de cele două pagere – comunicarea ar fi trebuit să fie simplă. Dar nimic nu era simplu în căsnicia noastră. Ne-am putut conversa pe la nouă. Ea era epuizată de una din acele zile grele, inevitabil mai chinuitoare decît orice aş fi putut eu face. Era un joc pe care îl jucam amîndoi fără ruşine – slujba mea e mai importantă, pentru că eu sînt doctor/avocat.

Eram obosit de jocuri. Îmi dădeam seama că ea e mulţumită să vadă că apropierea morţii lăsase urme adînci în mine, astfel încît îmi părăsisem biroul ca să rătăcesc pe străzi. Fără îndoială că ziua ei fusese cu mult mai productivă decît a mea.

Scopul ei era să devină cel mai mare neurochirurg femeie din ţară, un specialist în chirurgia creierului, la care să apeleze chiar şi bărbaţii, cînd toate speranţele erau pierdute. Fusese o studentă strălucită, dovedind o voinţă impresionantă şi dăruită cu enorm de mult curaj. Avea să-i îngroape pe bărbaţi aşa cum, încet-încet, mă îngropa pe mine, maratonistul uns cu toate

alifiile crescut în curtea firmei Drake & Sweeney. Cursa dura de prea multă vreme.

Conducea o maşină sport, marca Miata, nu un 4x4 de teren, şi eram îngrijorat pentru ea pe o vreme atît de urîtă. Termina lucrul într-o oră şi exact atît îmi trebuia şi mie ca să ajung cu maşina pînă la spitalul Georgetown. Puteam să o iau de acolo şi să încercăm, împreună, să găsim un restaurant. Dacă nu, era bună şi mîncarea chinezească la comandă, masa noastră standard.

Am început să-mi aranjez hîrtiile şi obiectele de pe birou, grijuliu să ignor teancul ordonat al dosarelor celor mai urgente. Îmi păstram doar zece dintre ele pe birou, o metodă pe care o învăţasem de la Rudolph, şi lucram la cîte un dosar pe zi. Notele de cheltuieli reprezentau un factor de luat în seamă. Cele mai importante zece dosare includeau, invariabil, cei mai bogaţi clienţi, indiferent cît de presante erau problemele lor legale. Altă şmecherie preluată de la Rudolph.

Se aştepta de la mine să aduc firmei 2500 de ore plătite pe an. Asta însemna cincizeci de ore pe săptămînă timp de cincizeci de săptămîni pe an. Valoarea medie a onorariului meu era de trei sute de dolari pe oră, aşa că aportul meu brut pentru draga mea firmă era un total de 750 000 de dolari. Din asta, eu primeam 120 000, plus alte 30 000 beneficii şi se păstrau 200 000 pentru cheltuieli generale. Partenerii firmei luau restul, care se împărţea anual printr-o formulă groaznic de complicată şi, de obicei, dădea naştere unor lupte serioase.

Rareori se întîmpla ca unul dintre partenerii noştri să cîştige mai puţin de un milion pe an, iar alţii cîştigau chiar mai mult de două. O dată ce aş fi ajuns şi eu partener, aveam să rămîn în acea poziţie pentru tot restul vieţii. Aşa că, dacă reuşeam acest lucru la treizeci şi cinci de ani – şi mă îndreptam cu paşi mari spre acest ţel –, atunci mă puteam aştepta la treizeci de ani de cîştiguri glorioase şi o bogăţie imensă.

Acesta era visul care ne ţinea la birouri, zi şi noapte.

Tocmai îmi notam acele numere – lucru pe care îl făceam mereu şi pe care, bănuiam eu, îl făcea fiecare avocat din firma noastră – cînd a sunat telefonul. Era Mordecai Green.

– Domnule Brock, începu el politicos; îl auzeam clar, deşi pe un fundal de vacarm.

– Da. Te rog, spune-mi Michael.

– Foarte bine. Uite, am dat nişte telefoane şi nu ai de ce să te temi. Testul sîngelui a ieşit negativ.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. M-am gîndit că vei dori să ştii cît mai repede.

– Mulţumesc, am repetat şi am auzit că vacarmul de la celălalt capăt al firului era din ce în ce mai mare. Unde eşti?

– La un adăpost pentru oamenii străzii. Ninsoarea puternică îi aduce aici mai repede decît putem noi să-i hrănim, aşa că e nevoie de noi toţi, ca să facem faţă. Trebuie să te las.

Biroul era din mahon vechi, covorul persan, scaunele din piele stacojie, de calitate, tehnologia - o adevărată artă şi, cum stăteam aşa şi îmi studiam biroul perfect pus la punct, m-am întrebat, pentru prima dată în atîţia ani de cînd mă aflam acolo, cît de mult costau toate astea. Oare noi nu alergam numai după bani? De ce munceam atît de mult? Ca să cumpărăm un covor mai scump, un birou de epocă?

Acolo, în ambianţa caldă şi intimă a camerei mele frumoase, m-am gîndit la Mordecai Green, care, în acel moment, renunţa de bunăvoie la timpul său liber pentru a fi de ajutor într-un adăpost aglomerat, dînd mîncare celor înfrigurati şi flămînzi, fără îndoială zîmbindu-le plin de căldură şi spunîndu-le o vorbă din inimă.

Amîndoi eram absolvenţi de Drept, amîndoi trecuserăm acelaşi examen pentru a intra în barou, amîndoi eram specialişti în jargonul avocăţesc. Într-o oarecare măsură, făceam parte din aceeaşi familie. Eu îmi ajutam clienţii să-şi înghită rivalii, astfel încît să adune mai multe zerouri la totalul general şi, din acest

motiv, puteam ajunge bogat. El îşi ajuta clienţii să mănînce şi să găsească un pat cald.

Am privit mîzgălelile pe care le făcusem pe blocnotes – cîştiguri şi număr de ani şi calea spre bogăţie – şi m-am întristat. Atîta lăcomie evidentă şi neruşinată.

Zbîrnîitul telefonului m-a făcut să tresar.

– De ce eşti la birou? mă întrebă Claire, rostind rar fiecare cuvînt, pentru că fiecare cuvînt era acoperit de gheaţă.

Uimit, mi-am privit ceasul de la mînă.

– Eu... păi... mă rog, un client a sunat de pe coasta de vest. Acolo nu ninge.

Cred că era o minciună pe care o mai folosisem şi altă dată, nu avea importanţă.

– Eu aştept, Michael. Să pornesc pe jos?

– Nu. Ajung acolo cît pot de repede.

O mai lăsasem să mă aştepte şi în alte rînduri. Făcea parte din joc – eram prea ocupaţi pentru a ajunge la ora fixată.

Am ieşit din clădire alergînd, dînd piept cu viscolul, prea puţin afectat că încă o seară fusese ratată.

6

În sfîrşit, ninsoarea încetase. Alături de Claire, îmi beam cafeaua lîngă fereastra din bucătărie. Citeam ziarul la lumina unui strălucitor soare de dimineaţă. Edilii oraşului reuşiseră să menţină Aeroportul Naţional deschis.

– Hai să mergem în Florida, am spus. Acum.

– Florida? a mormăit ea, fără vlagă.

– Bine. În Bahamas. Putem ajunge acolo în primele ore ale după-amiezii.

– Nu avem cum.

– Ba avem. Eu nu mă duc la lucru cîteva zile şi...

– De ce să nu te duci?

– Pentru că mă lasă nervii şi, la firmă, dacă te lasă nervii primeşti cîteva zile libere.

– Pe tine te lasă nervii?!

– Ştiu că sună cam caraghios, zău aşa. Lumea îţi face loc, te tratează cu mănuşi de catifea, te pupă în fund. N-ar strica să profit la maximum de asta.

Expresia feţei ei a redevenit indiferentă şi mi-a răspuns:

– Eu nu pot.

Şi cu asta, basta. Era o toană din partea mea şi ştiam că ea are mult prea multe obligaţii. Era o cruzime din partea mea, aşa

că am hotărît să mă întorc la ziarul meu, dar nu aveam remuşcări. Oricum n-ar fi venit cu mine, indiferent de situaţie.

Brusc, Claire îşi aminti că se grăbeşte – programări, cursuri, ture, toată viaţa unei tinere rezidente ambiţioase de la secţia de chirurgie. Făcu un duş, se îmbrăcă şi se pregăti de plecare.

Am dus-o cu maşina pînă la spital. Am străbătut, cu greu, străzile pline de zăpadă, fără să ne adresăm nici un cuvînt.

– Plec la Memphis vreo două zile, i-am zis, pe un ton cît mai natural, cînd am ajuns în dreptul intrării spitalului de pe Strada Reservoir.

– Ah, zău? mi-a răspuns, fără ca eu să pot percepe o reacţie, cît de mică, din partea ei.

– Am nevoie să-mi văd părinţii. Nu i-am văzut de un an. Îmi imaginez că acum e un moment potrivit. Nu mă descurc cu zăpada şi n-am chef de lucru. M-au lăsat nervii, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Păi, să mă suni, mi-a spus ea, deschizînd portiera. Apoi a închis-o – fără un sărut, fără un rămas-bun, fără îngrijorare. Am privit-o grăbindu-se pe trotuar şi dispărînd în clădire.

Se terminase. Şi eram furios că trebuia să-i spun mamei.

Părinţii mei aveau peste şaizeci de ani, erau amîndoi sănătoşi şi încercau să înfrunte, cu mult curaj, pensionarea forţată. Tatăl meu fusese pilot de linie timp de treizeci de ani. Mama fusese director de bancă. Lucraseră din greu, puseseră mulţi bani deoparte şi ne oferiseră, nouă, copiilor, o viaţă de familie confortabilă, într-o familie bogată. Atît eu, cît şi cei doi fraţi ai mei urmaserăm cele mai bune şcoli particulare care existau.

Erau adevăraţi stîlpi ai comunităţii, conservatori, patrioţi, lipsiţi de orice deprinderi proaste şi devotaţi cu disperare unul altuia. Mergeau la biserică în fiecare duminică, la paradă în ziua de 4 iulie, la Clubul Rotary o dată pe săptămînă şi călătoreau ori de cîte ori doreau.

Încă mai sufereau din cauza divorțului fratelui meu Warner, survenit cu doi ani în urmă. El era avocat în Atlanta și se căsătorise cu iubita lui din colegiu, o fată din Memphis, provenind dintr-o familie de cunoscuți. După ce făcuseră doi copii, căsnicia lor ajunsese la final. Soția lui a primit custodia copiilor și s-a mutat la Portland. Părinții mei își vedeau nepoții o dată pe an, dacă lucrurile mergeau bine. Era un subiect pe care eu nu îl abordam niciodată.

Am închiriat o mașină de la aeroport și m-am îndreptat spre est, pătrunzînd în suburbiile întinse ale orașului Memphis, acolo unde locuiau albii. Negrii aveau orașul; albii, suburbiile. Uneori, negrii se mutau în cîte un cartier, iar albii se mutau într-altul, mai îndepărtat. Orașul Memphis se extindea încet spre est, în timp ce rasele se evitau reciproc.

Părinții mei locuiau pe un teren de golf, într-o casă nouă de sticlă, proiectată în așa fel încît fiecare fereastră să dea spre o pajiște. Eu uram casa, pentru că pajiștea era mereu plină de lume. Totuși, nu riscam să-mi exprim opiniile.

Sunasem de la aeroport, așa că mama mă aștepta nerăbdătoare cînd am sosit. Tata era pe undeva pe afară, încercînd o lovitură cu punctaj maxim.

– Pari obosit, îmi spuse mama, după îmbrățișarea și sărutul de primire. Era felul obișnuit în care mă întîmpina.

– Mulțumesc, mamă. Tu arăți grozav.

Chiar așa și era. Era zveltă și bronzată, de la orele zilnice de tenis și statul la soare, la clubul local.

Mi-a adus un ceai cu gheață și l-am băut pe verandă, privind alți pensionari străbătînd pajiștea în viteză, în carturile speciale pentru golf.

– Ce s-a întîmplat? mă întrebă ea imediat, înainte să apuc să sorb prima înghițitură.

– Nimic. Mă simt perfect.

– Unde e Claire? Nu ne sunați niciodată, zău așa. Nu i-am mai auzit glasul de trei luni.

– Claire e bine, mamă. Sîntem amîndoi bine sănătoşi şi muncim din greu.

– Petreceţi suficient timp împreună?

– Nu.

– Petreceţi ceva timp împreună?

– Nu prea mult.

Se încruntă şi dădu ochii peste cap, cu îngrijorare maternă.

– Aveţi probleme? mă întrebă, atacînd problema direct.

– Da.

– Am ştiut eu. Am ştiut eu. Mi-am dat seama după vocea ta, la telefon, că s-a întîmplat ceva. Doar nu aveţi şi voi de gînd să divorţaţi! Aţi încercat să consultaţi un psiholog specialist?

– Nu. Calmează-te.

– Păi, de ce nu? E o femeie minunată, Michael. Trebuie să faci totul pentru căsnicia ta.

– Încercăm, mamă. Dar e dificil.

– Aventuri? Droguri? Alcool? Jocuri de noroc? Vreun viciu?

– Nu. Doar doi oameni care merg pe drumuri separate. Eu lucrez optzeci de ore pe săptămînă. Ea lucrează alte optzeci.

– Atunci, lucraţi mai puţin. Banii nu reprezintă totul, spuse ea cu glasul uşor tremurat, iar eu am zărit o lacrimă în ochii ei.

– Îmi pare rău, mamă. Măcar noi nu avem copii.

Mama îşi muşcă buza, încercînd să fie tare, dar o durea sufletul. Iar eu ştiam exact ce gîndeşte: doi au păţit-o, a mai rămas unul. Avea să primească divorţul meu ca pe un eşec personal, la fel cum suferise şi pentru cel al fratelui meu. Avea să găsească un mod de a se învinovăţi pe sine.

Nu aveam nevoie de milă. Pentru a muta discuţia pe un făgaş mai interesant, i-am povestit despre „Domnul" şi, spre binele ei, am minimalizat pericolul în care mă aflasem. Chiar dacă povestea apăruse în ziarele din Memphis, părinţii mei nu citiseră nimic.

– N-ai păţit nimic? mă întrebă ea, îngrijorată.

– Sigur că nu. Glonţul a trecut pe lîngă mine. Sînt aici.

– Ah, slavă Domnului! Adică, vreau să spun, te simţi bine psihic?

– Da, mamă, mă simt bine. Sînt întreg. Nici urmă de rană. Firma a vrut să-mi iau cîteva zile libere, aşa că am venit acasă.

– Sărăcuţul de tine. Mai întîi Claire, iar acum asta...

– Mă simt bine. A nins zdravăn aseară şi era momentul potrivit ca să plec.

– Claire e în siguranţă?

– Ca toată lumea din Washington. Locuieşte la spital şi probabil că acela e locul cel mai potrivit din oraş.

– Mă îngrijorează foarte mult situaţia ta. Urmăresc statisticile despre criminalitate, să ştii. E un oraş foarte periculos.

– Aproape la fel de periculos ca Memphis.

O minge de golf a aterizat în apropiere de verandă şi am aşteptat amîndoi pînă cînd proprietarul ei şi-a făcut apariţia. O doamnă îndesată s-a rostogolit dintr-un cart, s-a aplecat o clipă peste minge şi a strivit-o sub picior.

Mama a plecat să mai aducă ceai şi să-şi şteargă ochii înlăcrimaţi.

Nu ştiu care dintre părinţii mei a suferit cel mai mult de pe urma vizitei mele. Mama dorea familii puternice, cu mulţi nepoţi. Tata dorea ca băieţii lui să urce rapid pe scara socială şi să se bucure de răsplata succesului obţinut cu trudă.

Tîrziu, în acea după-amiază, tata şi cu mine am jucat nouă puncte. El juca; eu beam bere şi conduceam cartul. Mai trebuia mult pentru ca golful să-şi dovedească efectele magice asupra mea. După două beri reci, eram gata de discuţii. Repetasem povestea cu „Domnul" în timpul prînzului, aşa că el credea că mă relaxez vreo două zile, ca să mă adun înainte de a pătrunde din nou, în forţă, în arenă.

– M-am cam săturat să lucrez la firma asta mare, tată, i-am spus, cînd am ajuns în dreptul celui de-al treilea punct lovit, aşteptînd să se elibereze ţinta următoare. Eram nervos şi această

nervozitate mă scotea din sărite. Era vorba de viaţa mea, nu de a lui.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că m-am săturat de ceea ce fac.

– Bine ai venit în lumea reală! Crezi că acela care stă toată ziua la strung, în fabrică, nu se satură de ceea ce face? Măcar tu te îmbogăţeşti din ce faci.

Cu aceste cuvinte, punctă cu o lovitură violentă. După alte două lovituri, căutam împreună mingea lui prin tufişuri şi mi se adresă din nou:

– Vrei să-ţi schimbi munca?

– Mă gîndesc s-o fac.

– Unde vrei să te muţi?

– Nu ştiu. E prea devreme pentru asta. Încă n-am căutat un alt loc.

– Atunci, de unde ştii că iarba e mai verde, dacă nu ai căutat? spuse el, ridicînd mingea şi pornind înainte.

L-am urmat, singur în cart, pe poteca pavată, urmărindu-l cum îşi continuă traseul pe pajişte, lovitură după lovitură, şi m-am întrebat de ce mă înfricoşa atît de mult omul acela cu părul cărunt. Îşi împinsese toţi fiii de la spate, ca să-şi impună ţeluri în viaţă, să muncească din greu, să facă eforturi pentru a deveni Oameni Mari, ale căror acţiuni să fie în totalitate îndreptate spre cîştigarea multor bani şi transformarea în realitate a visului american. El, categoric, plătise tot de ce avem noi nevoie.

Ca şi fraţii mei, eu nu mă născusem cu o conştiinţă socială. Făceam donaţii către biserică, pentru că Biblia ne sugerează, cu toată puterea, acest lucru. Plăteam impozite guvernului, pentru că legea o cere. Desigur, pe undeva, din aceste ofrande, avea să se împlinească şi ceva bun, iar noi ne aduceam contribuţia noastră. Politica aparţinea celor doritori să joace acest joc şi, în plus, oamenii cinstiţi nu puteau face bani. Am fost învăţaţi să fim productivi şi, cu cît aveam mai mult succes, cu atît mai mulţi

membri ai societății puteau beneficia, într-un fel sau altul, din asta. Țeluri precise, muncă multă, joc cinstit, prosperitate.

Tata rată a cincea lovitură și, urcînd din nou în cart, începu să dea vina pe crosă.

– Poate că eu nu caut pășuni mai verzi, i-am spus.

– Ce-ar fi să mergi pînă la capăt și să-mi spui clar ceea ce vrei să spui? mă îndemnă el. Ca de obicei, mă simțeam slab, pentru că nu înfruntasem subiectul cu curaj.

– Mă gîndesc la dreptul public.

– Ce naiba mai e și asta?

– E atunci cînd lucrezi pentru binele societății, fără să scoți prea mulți bani.

– Dar ce, ai devenit democrat? Ai stat prea mult la Washington.

– Sînt mulți republicani la Washington. De fapt, au ajuns majoritari.

Am străbătut în tăcere restul drumului pînă la următorul punct de lovire. Tata era un jucător bun de golf, dar loviturile lui erau din ce în ce mai slabe. Din cauza mea, nu se mai concentra.

Căutîndu-și din nou mingea, îmi spuse:

– Deci, nu știu ce bețivan se alege cu un glonț în cap, iar tu trebuie să schimbi societatea. Despre asta e vorba?

– Nu era bețivan. A luptat în Vietnam.

Tata comandase un B-52 în primii ani de război în Vietnam, așa că vorbele mele l-au blocat. Dar numai pentru o clipă. Nu avea de gînd să cedeze nimic de la el.

– Unul dintre ăia, deci?

Nu i-am răspuns. Mingea era iremediabil pierdută și el nici nu o căuta cu prea mare elan. Aruncă o alta pe pajiște, o lovi jalnic și porni, grăbit, după ea.

– Nu suport să te văd că dai cu piciorul unei cariere frumoase, fiule, îmi spuse. Ai muncit prea mult. Vei deveni partener în cîțiva ani.

– Se poate.

– Ai nevoie de o pauză, nimic mai mult.

Acesta părea remediul la care se gîndea toată lumea.

I-am dus la cină într-un restaurant foarte plăcut. Ne-am străduit din răsputeri să evităm să vorbim despre Claire, cariera mea şi nepoţii pe care îi vedeau atît de rar. Am vorbit despre vechi prieteni şi foşti vecini. Am aflat ultimele bîrfe, dar nici una nu mă interesa, cîtuşi de puţin.

I-am lăsat vineri, la prînz, cu patru ore înainte de zborul meu şi m-am întors la viaţa mea încurcată în capitală.

7

Bineînțeles, acasă era pustiu cînd m-am întors, vineri seară; totuși, apăruse ceva nou. Un bilet pe tejgheaua din bucătărie. Urmîndu-mi exemplul, Claire plecase acasă, în Providence, pentru vreo două zile. Nu menționa nici un motiv. Mă ruga să o sun cînd ajung acasă.

Am sunat la părinții ei și le-am întrerupt cina. Am reușit să înnodăm o conversație de cinci minute, în care s-a stabilit că amîndoi eram, într-adevăr, bine sănătoși, că la Memphis era frumos și la fel și la Providence, că familiile erau bine și că ea avea să se întoarcă în cursul după-amiezii de duminică.

Am închis, mi-am făcut cafea și am băut o ceașcă, privind afară, pe geamul din dormitor, urmărind cu privirea mașinile care își croiau drum pe Strada P, încă acoperită de zăpadă. Nu părea să aibă de gînd să se topească.

Îmi imaginam că și Claire le spune părinților ei aceeași poveste lugubră cu care eu îi împovărasem pe ai mei. Era trist și ciudat, și totuși, la urma urmelor, nu era surprinzător că amîndoi eram sinceri cu familiile noastre, înainte de a ne confrunta noi înșine cu adevărul. Mă săturasem, și am decis că, într-o zi, foarte curînd, poate chiar duminică, ne vom așeza undeva, probabil la masa din bucătărie, și vom înfrunta realitatea. Ne vom da pe față

sentimentele şi temerile şi, eram foarte sigur, vom începe să ne planificăm viitorul separat. Ştiam că ea vrea să se retragă, doar că nu aveam idee cît de mult.

Am exersat cu voce tare cuvintele pe care aveam să i le spun, pînă cînd au început să sune convingător, apoi am plecat într-o lungă plimbare. Afară erau minus douăsprezece grade şi bătea un vînt tăios, iar frigul îmi pătrundea pînă la oase. Am trecut pe lîngă case frumoase, intime, aşezate ordonat, unde zăream familii adevărate mîncînd, rîzînd şi bucurîndu-se de căldură, apoi am intrat pe Strada M; barurile erau pline, la intrarea în restaurante se formau cozi, iar cafenelele erau înţesate de lume.

M-am oprit la fereastra unui club, ascultînd ritmurile de blues cu zăpada pînă la glezne, privind perechile tinere care beau cîte ceva şi dansau. Pentru prima dată în viaţă, mă simţeam trecut de vîrsta tinereţii. Aveam treizeci şi doi de ani, dar în ultimii şapte lucrasem mai mult decît majoritatea oamenilor în douăzeci. Eram obosit, nu bătrîn, dar mă apropiam periculos de mult de vîrsta mijlocie şi am acceptat ideea că nu mai sînt un proaspăt absolvent de colegiu. Fetele drăguţe de acolo nici nu s-ar mai fi uitat la mine.

Eram îngheţat şi începuse iar să ningă. Mi-am cumpărat un sandviş, l-am îndesat într-un buzunar şi m-am tîrît înapoi, spre casă. Mi-am turnat o porţie zdravănă de băutură şi am aprins focul, mîncînd în semiîntuneric, foarte singur.

Altădată, absenţa lui Claire în weekend mi-ar fi oferit o scuză, fără probleme de conştiinţă, ca să mă mut la birou. Acum, stînd lîngă foc, numai gîndul ăsta îmi producea greaţă. Firma Drake & Sweeney avea să reziste, mîndră, pe poziţii, mult după plecarea mea, iar clienţii şi problemele lor, care păreau atît de cruciale, aveau să fie luate în grijă de alte cohorte de avocaţi tineri. Plecarea mea ar fi fost doar un mic obstacol pentru firmă, şi încă unul abia observat. Biroul meu avea toate şansele să fie ocupat, la numai cîteva minute după retragerea mea de acolo.

La un moment dat, după ora nouă, sună telefonul, trezindu-mă brusc din visarea cu ochii deschişi. Era Mordecai Green, care vorbea foarte tare de la un telefon celular.

– Eşti ocupat? mă întrebă el.

– Aăă, nu chiar. Care-i treaba?

– E frig al naibii, ninge din nou şi nu avem destule ajutoare. Poţi să ne acorzi cîteva ore din timpul tău?

– Ce anume să fac?

– Să munceşti. Avem într-adevăr nevoie de oameni capabili aici. Adăposturile şi centrele de masă sînt pline ochi şi nu avem destui voluntari.

– Nu sînt sigur că mă pricep.

– Ştii să întinzi unt de alune pe pîine?

– Cred că da.

– Atunci te pricepi.

– Bine, unde să vin?

– Sîntem cam la vreo zece rînduri de blocuri distanţă de birou. La intersecţia străzii 13 cu Euclid, ai să vezi o biserică galbenă, pe partea dreaptă a drumului. Fundaţia creştină Ebenezer. Sîntem la subsol.

Am notat totul în grabă, tremurînd din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvînt, pentru că Mordecai mă chema într-o zonă de luptă. Am vrut să întreb dacă ar trebui să-mi iau un pistol cu mine. Mă întrebam dacă el are aşa ceva. Dar el era negru, iar eu nu. Dar maşina, preţiosul meu Lexus?

– Ai reţinut? răcni el, după o pauză.

– Mda. Voi fi acolo în douăzeci de minute, i-am răspuns curajos, cu inima începînd să-mi bată mai repede.

M-am schimbat într-o pereche de jeans, un tricou flauşat şi ghete de comandă, bune pentru excursii. Mi-am scos din portofel cărţile de credit şi cea mai mare parte din bani. În raftul de sus al unei debarale am găsit o haină veche de jeans bleu, cu dublură de lînă, pătată de cafea şi vopsea - o relicvă din vremea

facultății de Drept – și, privindu-mă în oglindă, am sperat că-mi dă alura unui om obișnuit. Nici vorbă de așa ceva. Dacă un tânăr actor ar fi apărut cu ea, pe coperta revistei *Vanity Fair*, ar fi impus imediat o modă.

Îmi doream cu disperare o vestă antiglonț. Eram înspăimîntat, dar, încuind ușa și pășind în stradă, simțeam un entuziasm ciudat.

Schimburile de focuri din goana mașinii și atacurile în bandă, la care mă așteptam, nu s-au materializat. Din cauza vremii, străzile erau pustii și, pentru moment, sigure. Am găsit biserica și am parcat în spațiul rezervat de vizavi. Părea o catedrală micuță, veche de cel puțin o sută de ani și, fără îndoială, abandonată de enoriașii inițiali.

După colț am zărit cîțiva oameni, strînși unii într-alții, așteptînd în fața unei uși. Am trecut pe lîngă ei ca și cum știam exact ce am de făcut și am intrat în lumea celor fără adăpost.

Oricît m-aș fi prefăcut că vreau să-mi urmez liniștit drumul, că am mai văzut toate astea și că am treburi importante de făcut, am rămas totuși încremenit în loc. Căscam gura, uluit, la grămada de săraci, înghesuiți în subsol. Unii erau întinși pe podea, încercînd să doarmă. Alții stăteau în grupuri, vorbind pe șoptite. Unii mîncau, așezați la mesele lungi, iar alții pe scaunele lor pliante. Fiecare centimetru de spațiu de lîngă perete era ocupat de oameni stînd cu spatele lipit de blocurile de ciment. Copiii mici țipau și se jucau, iar mamele lor încercau să-i țină aproape de ele. Bețivii, întinși pe jos și țepeni, sforăiau de zor. Voluntarii aduceau pături și treceau prin mulțime, oferind mere.

Bucătăria se afla într-un capăt al sălii, în plină acțiune de pregătire și servire a mesei. L-am zărit pe Mordecai în spate, turnînd suc de portocale în cești de carton și vorbind fără încetare. Oamenii așteptau, răbdători, la mese.

În cameră era cald, iar mirosurile, aromele mîncării şi gazul încălzit se amestecau într-un aer greu, dar nu neplăcut. Un vagabond îmbrăcat cu tot felul de haine puse unele peste altele, cam cum era şi „Domnul", a dat peste mine şi mi-am dat seama că era momentul să mă mişc de acolo.

M-am dus direct la Mordecai, iar el s-a arătat încîntat să mă vadă. Ne-am strîns mîinile ca nişte vechi prieteni şi m-a prezentat altor doi voluntari, ale căror nume nici nu le-am auzit.

– E o nebunie, spuse el. Ninsoare puternică, îngheţ – iar noi lucrăm toată noaptea. Ia pîinea aceea de acolo! îmi spuse, arătînd spre o tavă plină cu felii de pîine albă. Am luat-o şi l-am urmat pînă la una din mese.

– E într-adevăr complicat. Ai cîmaţi aici, muştar şi maionează acolo, o felie de cîrnat, două felii de pîine. Ai înţeles?

– Sigur.

– Te prinzi repede, spuse el, bătîndu-mă pe umăr şi făcîndu-se nevăzut.

Am făcut în grabă zece sandvişuri şi m-am declarat harnic. Apoi am încetinit ritmul şi am început să-i urmăresc pe cei aflaţi la rînd; ţineau ochii plecaţi, dar se uitau întotdeauna la mîncarea ce-i aştepta. Li se dădea o farfurie de carton, o cană de plastic cu lingură şi un şerveţel. Pe măsură ce înaintau, cana se umplea cu supă, li se punea o jumătate de sandviş pe farfurie, apoi un măr şi o prăjitură micuţă. La sfîrşit, îi aştepta un pahar cu suc de mere.

Majoritatea şopteau „mulţumesc" voluntarului care le dădea sucul, apoi se îndepărtau, ţinînd cu mare grijă farfuria şi cana. Chiar şi copiii erau cuminţi şi grijulii cu mîncarea.

Cei mai mulţi păreau să mănînce încet, savurînd căldura şi atingerea hranei în gură, aroma care le mîngîia faţa. Alţii mîncau cît puteau de repede.

Lîngă mine se afla un aragaz cu patru ochiuri, fiecare cu cîte o oală mare de supă fierbînd deasupra. În partea cealaltă era aşezată o masă plină cu ţelină, morcovi, ceapă, roşii şi pui

întregi. Un voluntar tăia, cu un cuțit mare, bucățile de pui și mărunțea legumele. Alți doi voluntari se ocupau de aragaz. Câțiva aduceau mîncarea la mesele de serviciu. Pentru moment, singurul care făcea sandvișuri eram eu.

– Avem nevoie de mai multe sandvișuri cu unt de alune, mă anunță Mordecai, revenind în bucătărie. Se aplecă sub masă și luă de acolo o cutie de cinci kilograme cu unt de alune.

– Te descurci?

– Sînt un adevărat expert, i-am răspuns.

Se uita cum muncesc. Rîndul se mai rărise și el avea chef de vorbă.

– Am crezut că ești avocat, am început eu, întinzînd untul de alune.

– Mai întîi sînt om, abia apoi avocat. E posibil să fii și una, și alta – nu pune chiar așa de mult acolo! Trebuie să fim eficienți.

– De unde vine mîncarea?

– Din rezerve. Totul provine din donații. Azi avem noroc, pentru că se dă pui. E o delicatesă. De obicei avem numai legume.

– Pîinea asta nu e prea proaspătă.

– Nu, dar e gratuită. Vine de la o brutărie mare - e ceea ce le rămîne de pe o zi pe alta. Poți lua și tu un sandviș, dacă vrei.

– Mulțumesc. Tocmai m-am servit. Tu mănînci aici?

– Rareori.

După cum arăta, era evident că Mordecai nu ținuse un astfel de regim, cu supă de legume și mere. Se așeză pe marginea mesei și începu să cerceteze lumea.

– E pentru prima dată cînd vii într-un adăpost?

– Da.

– Care sînt primele cuvinte care-ți vin în minte?

– Fără speranță.

– Era de așteptat. Dar o să-ți treacă.

– Cîți oameni locuiesc aici?

– Nici unul. Acesta e doar un adăpost de urgență. Bucătăria e deschisă zilnic, pentru prînz și cină, dar nu e, propriu-zis, un adăpost. Biserica are amabilitatea să-și deschidă porțile cînd e vreme rea.

Am încercat să înțeleg.

– Atunci, unde trăiesc acești oameni?

– Unii dorm pe unde apucă. Trăiesc în clădiri abandonate – și sînt cei mai norocoși. Unii stau în parcuri; alții, pe străzi; alții în stațiile de autobuz sau pe sub poduri. Supraviețuiesc acolo cît timp vremea e suportabilă. În seara asta ar fi înghețat de-a binelea.

– Atunci, unde sînt adăposturile?

– Risipite prin tot orașul. Sînt vreo douăzeci – jumătate, deschise cu fonduri private, cealaltă jumătate de stat; dintre acestea din urmă, datorită reducerilor de buget, două se vor închide.

– Cîte paturi?

– Cinci mii, aproximativ.

– Cîți oameni nu au adăpost?

– Asta e întotdeauna o întrebare dificilă, pentru că nu e prea simplu să-i numeri. Aș zice că vreo zece mii.

– Zece mii?

– Da, iar asta, dacă ne referim numai la oamenii străzii. Mai sînt, probabil, alți douăzeci de mii, care mai stau pe la familii și prieteni, mai scapă o lună-două de traiul fără căpătîi.

– Deci, sînt cel puțin cinci mii de oameni pe străzi? am întrebat, fără să-mi ascund uimirea.

– Cel puțin.

Un voluntar ne ceru niște sandvișuri. Mordecai începu să mă ajute și, împreună, am făcut încă o duzină. Pe urmă ne-am oprit să privim iarăși lumea. Ușa s-a deschis și o mamă tînără a intrat încet, ținînd în brațe un copil și urmată de alți trei, dintre care unul purta o pereche de pantaloni scurți și șosete desperecheate, fără pantofi. Avea un prosop legat peste umeri. Ceilalți doi copii

aveau cel puţin pantofi, dar prea puţine hăinuţe pe ei. Bebeluşul părea să doarmă.

Mama arăta cam ameţită şi, odată intrată în adăpost, nu mai ştiu ce să facă. Era un loc liber la o masă. Îşi conduse familia spre mîncare şi doi voluntari zîmbitori săriră să o ajute. Unul îi aşeză într-un colţ, lîngă bucătărie, şi începu să le dea de mîncare, în vreme ce celălalt îi acoperi cu pături.

Mordecai şi cu mine priveam scena. Încercam să nu arăt prea curios, dar cui îi păsa?

– Ce-o să se întîmple cu ea, după ce se termină viscolul? am întrebat.

– Cine ştie? De ce n-o întrebi pe ea?

Asta m-a cam încurcat. Nu eram pregătit să mă implic.

– Eşti membru activ în asociaţia avocaţilor din capitală?

– Oarecum. De ce?

– Din curiozitate, nimic mai mult. Membrii baroului susţin multe cazuri pro bono în favoarea celor fără adăpost.

Mă încerca, iar eu nu aveam de gînd să mă las prins.

– Eu lucrez la cazuri penale, i-am spus, cu mîndrie şi, în oarecare măsură, cu sinceritate. Cu patru ani mai înainte, ajutasem un partener al firmei să scrie un raport despre un om închis în Texas. Firma mea făcea propagandă activităţilor pro bono printre asociaţi, dar era bine să fie limpede că munca asta pe gratis nu trebuia să deranjeze, cumva, numărul orelor plătite.

Am continuat să-i urmărim pe mama aceea şi pe cei patru copii ai ei. Doi dintre ei, care abia se ridicaseră pe picioare, mîncaseră mai întîi prăjiturile, aşteptînd ca supa să se răcească. Mama părea fie drogată, fie în stare de şoc.

– Există vreun loc unde femeia asta ar putea să se ducă chiar acum să locuiască? am întrebat.

– Probabil că nu, mi-a răspuns Mordecai, nonşalant, leganîndu-şi picioarele mari pe lîngă marginea mesei. La data

de ieri, lista de aşteptare pentru adăposturi de urgenţă avea cinci sute de nume.

– Adăposturi de urgenţă?

– Da. Există un adăpost pentru temperaturi extrem de scăzute, pe care primăria are amabilitatea să-l deschidă cînd se ajunge sub punctul de îngheţ. Aceea ar putea fi singura ei şansă, dar sînt sigur că în seara asta e plin ochi. Pe urmă, primăria este la fel de amabilă şi închide adăpostul cînd gheaţa începe să se topească.

Ajutorul de bucătar trebuia să plece şi, cum eu eram voluntarul cel mai apropiat şi care nu avea, pentru moment, nimic de făcut, a trebuit să intru în acţiune. În vreme ce Mordecai făcea sandvişuri, eu tocam ţelină, morcovi şi ceapă şi asta a durat cam o oră, sub privirile atente ale domnişoarei Dolly, una dintre membrele fondatoare ale bisericii, care de unsprezece ani se ocupa de hrănirea vagabonzilor. Era bucătăria ei. Eu eram onorat să mă aflu acolo şi, la un moment dat, mi-a atras atenţia că tăiam ţelina în bucăţi prea mari. Le-am micşorat imediat. Femeia avea un şorţ alb şi imaculat şi era teribil de mîndră de ceea ce făcea.

– E oare posibil să te obişnuieşti cu imaginea acestor oameni? am întrebat-o, la un moment dat. Stăteam amîndoi în faţa aragazului şi atenţia ne fusese atrasă de o ceartă, undeva la capătul sălii. Mordecai şi preotul au intervenit şi lucrurile s-au calmat.

– Niciodată, drăguţă, mi-a răspuns ea, ştergîndu-şi mîinile cu un prosop. Dar în Proverbe se spune: „Fericit acela care îi hrăneşte pe sărmani". Asta mă ajută să merg mai departe.

Se întoarse şi amestecă uşor în supă.

– Puii sînt gata, spuse întorcîndu-se spre mine.

– Asta ce înseamnă?

– Înseamnă că trebuie să iei puii de pe foc, să torni supa în oala de acolo, să lași carnea să se răcească și apoi să o scoți de pe oase.

Dezosatul era o adevărată artă, mai ales dacă foloseai metoda domnișoarei Dolly. M-am fript la degete și, pînă să termin, aveam chiar bășici.

8

Mordecai m-a condus spre hol, pe o scară întunecoasă.

– Ai grijă pe unde calci, mi-a spus aproape şoptit cînd am trecut de uşile batante şi am intrat în sanctuar. Locul era puţin luminat, oamenii încercau să-şi găsească un loc de dormit peste tot. Erau risipiţi prin strane şi sforăiau. Alţii stăteau ghemuiţi pe sub rîndurile de bănci, iar mai multe mame încercau să-şi liniştească copiii. Culoarul era plin de lume întinsă pe jos şi abia am reuşit să ne strecurăm pînă la amvon. Strana corului era şi ea plină.

– Nu sînt multe biserici care ar face aşa ceva, mi-a şoptit el cînd ne-am oprit lîngă masa altarului şi ne-am uitat din nou peste rîndurile de bănci.

Le înţelegeam ezitarea.

– Ce se întîmplă duminica? l-am întrebat şi eu, tot în şoaptă.

– Depinde de vreme. Pastorul este unul de-ai noştri. O dată a anulat slujba, ca să nu-i dea afară.

Nu eram sigur ce înseamnă „unul de-ai noştri", dar nu mă simţeam ca unul dintre membrii acestui club. Am auzit tavanul scîrţîind şi mi-am dat seama că, deasupra noastră, se afla un balcon în formă de U. Mi-am mijit puţin ochii şi, încet, am descoperit cu privirea o altă masă de oameni întinşi pe rîndurile de scaune de acolo. Mordecai îi văzu şi el.

– Ce mulţi sînt... am mormăit, incapabil să-mi sfîrşesc gîndul.

– Noi nu-i numărăm. Doar le dăm hrană şi adăpost.

O rafală de vînt a lovit clădirea şi ferestrele au început să se zguduie. În sanctuar era mult mai frig decît în subsol. Am trecut, în vîrful picioarelor, peste trupurile întinse şi am ieşit printr-o uşă de lîngă orgă.

Era aproape unsprezece noaptea. Subsolul era încă aglomerat, dar nimeni nu mai stătea la rînd la supă.

– Vino după mine, îmi spuse Mordecai.

Luă o cană de plastic şi i-o dădu unui voluntar, să i-o umple.

– Hai să vedem cum găteşti, rosti el zîmbind.

Ne-am aşezat printre ceilalţi, la o masă pliantă, cu coatele înghesuite de oamenii străzii. El mînca şi vorbea, ca şi cum n-ar fi avut nici o grijă; eu nu puteam face la fel. Mă jucam cu supa care, mulţumită domnişoarei Dolly, era într-adevăr foarte bună, dar nu puteam ignora faptul că eu, Michael Brock, băiat alb şi bogat din Memphis, care studiase la Yale şi lucra la Drake & Sweeney, stăteam printre vagabonzi, în subsolul unei biserici din inima cartierului de nord-vest al capitalei, Washington D. C... Mai văzusem încă o faţă albă, aceea a unui om de vîrstă mijlocie, care mîncase şi se făcuse nevăzut.

Eram sigur că puteam să-mi iau adio de la Lexus-ul meu, sigur că nu puteam supravieţui nici cinci minute în afara acelei clădiri. Am jurat, în sinea mea, să rămîn pe lîngă Mordecai, oricînd şi oriunde s-ar afla.

– E bună supa asta, decretă el. Nu e întotdeauna la fel, îmi explică. Depinde de ce avem. Iar reţeta diferă, în funcţie de loc.

– Zilele trecute am primit tăiţei, la Masa Sfintei Martha, spuse bărbatul aşezat în dreapta mea şi al cărui cot era mai aproape de cana mea cu supă decît al meu.

– Tăiţei? întrebă Mordecai, prefăcîndu-se mirat. În supă?

– Da. Cam o dat' pe lună primeşti tăiţei. Da' sigur că acu' ştie toată lumea, aşa că e greu de găsit loc la masă.

Nu-mi dădeam seama dacă omul glumea sau nu, dar ochii îi zîmbeau. Ideea unui vagabond care să fie nemulţumit de lipsa unui loc liber la cantina lui preferată mi s-a părut ilară. Era greu să găseşti un loc la masă – de cîte ori auzisem asta la prietenii mei din Georgetown?

Mordeţai zîmbi.

– Cum te numeşti? îl întrebă el pe bărbatul necunoscut.

Aveam să descopăr că Mordecai dorea întotdeauna să lege numele de figuri. Vagabonzii pe care îi iubea erau mai mult decît simple victime; erau oameni de-ai lui.

Chiar şi pentru mine era vorba de o curiozitate firească. Doream să ştiu cum devine cineva vagabond. Ce anume se produce, în vastul nostru sistem de asigurări sociale, pentru a le permite americanilor să ajungă atît de săraci, încît să locuiască pe sub poduri?

– Drano, răspunse omul, ronţăind una dintre bucăţile mele mai mari de ţelină.

– Drano? întrebă Mordecai.

– Drano, repetă omul.

– Care e numele tău mic?

– Nu am aşa ceva. Sînt prea sărac.

– Cine ţi-a dat numele Drano?

– Maică-mea.

– Cîţi ani aveai cînd ţi-a spus Drano?

– Vreo cinci.

– De ce Drano?

– Avea un copil mic care nu mai tăcea din gură, plîngea tot timpul de nu putea dormi nimeni. I-am dat eu nişte praf de gîndaci.

Spuse povestea în timp ce amesteca în supă cu lingura. Era bine exersată, bine relatată, dar eu nu credeam un cuvinţel. Alţii însă ascultau şi Drano se simţea bine.

– Ce s-a întîmplat cu copilul? îl întrebă Mordecai, prefăcîndu-se serios.

– A murit.

– Pare să fi fost vorba de fratele tău.

– Nu. De sora mea.

– Aşa deci. Ţi-ai omorît sora.

– Mda, numai că după aceea am dormit pe săturate.

Mordecai îmi făcu semn cu ochiul, ca şi cum ar mai fi auzit el destule dintr-astea.

– Unde locuieşti, Drano? l-am întrebat şi eu.

– Aici, în capitală.

– Unde stai? îl întrebă Mordecai, corectîndu-mi exprimarea prea sofisticată.

– Ici şi colo. Am o mulţime de dame bogate, care mă plătesc să le ţin companie.

Doi tipi aflaţi de cealaltă parte a lui Drano găsiră ideea amuzantă. Unul pufni, celălalt izbucni în rîs.

– Unde primeşti scrisori? îl întrebă Mordecai.

– La poştă, răspunse bărbatul. Drano avea un răspuns prompt pentru orice întrebare, aşa că l-am lăsat amîndoi în pace.

Domnişoara Dolly pregăti cafeaua pentru voluntari, după ce stinse aragazul. Vagabonzii se pregăteau de culcare.

Alături de Mordecai, m-am aşezat pe marginea unei mese, în bucătăria întunecată, sorbind cîte o gură de cafea şi privind, prin ferestruica de serviciu, la cei îngrămădiţi acolo.

– Pînă cînd ai de gînd să mai stai? l-am întrebat.

– Depinde, mi-a răspuns, ridicînd din umeri. Cu două sute de oameni ca ei, strînşi în aceeaşi încăpere, se întîmplă întotdeauna cîte ceva. Pastorul e mai liniştit dacă rămîn aici.

– Toată noaptea?

– S-a întîmplat de multe ori.

Nu-mi planificasem să dorm cu oamenii aceia. Nici nu prevăzusem că voi părăsi clădirea fără să fiu păzit de Mordecai.

– Eşti liber să pleci oricînd doreşti, mă linişti el.

Plecarea era cea mai proastă dintre variantele mele mai limitate. Vineri seară, miezul nopţii, pe străzile din Washington. Un

tînăr alb, cu o maşină frumoasă. Cu sau fără zăpadă, nu-mi dădeam prea multe şanse.

– Ai familie? l-am întrebat.

– Da. Soţia mea e secretară la Departamentul Muncii. Avem trei băieţi. Unul e la colegiu, altul în armată.

Vocea începu să-i tremure înainte de a ajunge la al treilea. Nu aveam de gînd să fiu indiscret.

– Şi unul pe care l-am pierdut pe străzi, acum zece ani. Din cauza bandelor rivale.

– Îmi pare rău.

– Dar tu?

– Însurat, fără copii.

M-am gîndit la Claire, pentru prima dată după multe ore. Cum ar fi reacţionat dacă ar fi ştiut unde mă aflu? Nici unul dintre noi nu-şi găsise timp pentru nimic din ceea ce ar fi avut vreo legătură oricît de vagă cu munca de caritate.

Ar fi murmurat, ca pentru sine: „S-a ţicnit de tot", sau ceva în genul ăsta.

Puţin îmi păsa.

– Ce face soţia ta? mă întrebă el, încercînd să înfiripe o conversaţie.

– E chirurg rezident la Georgetown.

– Aţi ajuns amîndoi departe, aşa s-ar spune. Tu vei fi partener într-o mare firmă, ea va fi chirurg. Un alt vis american.

– Aşa cred.

Pastorul îşi făcu apariţia de pe undeva şi îl trase pe Mordecai după el, în bucătărie, ca să-i spună ceva în şoaptă. Eu am luat patru prăjiturele dintr-un bol şi m-am îndreptat spre colţul în care mama cea tînără dormea cu capul proptit pe pernă şi bebeluşul strîns sub braţ. Ceilalţi doi copii mai mici nici nu mişcau sub pături. Dar cel mai mare era treaz.

M-am lăsat pe vine lîngă el şi i-am întins o prăjitură. A luat-o, cu ochii sclipind. Sub privirile mele, a înghiţit-o pînă la ultima

firimitură, apoi a mai vrut una. Era mic și osos, nu mai mare de patru ani.

Capul mamei căzu în piept, trezind-o. Mă privi cu ochi triști, obosiți, apoi înțelese că mă jucam de-a prăjitura cu copilul ei. Îmi zîmbi chinuit, apoi își aranjă din nou perna.

– Cum te cheamă? l-am întrebat în șoaptă pe băiat.

După două prăjituri, era prietenul meu pe viață.

– Ontario, mi-a răspuns rar și moale.

– Cîți ani ai?

Băiatul ridică patru degețele, apoi lăsă unul în jos, apoi îl ridică din nou.

– Patru? l-am întrebat.

El a dat din cap, în semn de aprobare și a întins mîna după încă o prăjitură, pe care i-am dat-o bucuros. I-aș fi dat orice.

– Unde stai? am șoptit eu.

– Într-o mașină, mi-a șoptit și el, drept răspuns.

Mi-a trebuit o clipă ca să înțeleg exact. Nu mai știam ce să-l întreb. El era prea ocupat cu mîncatul, ca să-l mai preocupe și conversația. Îi pusesem trei întrebări; el îmi dăduse trei răspunsuri sincere. Locuiau într-o mașină.

Voiam să alerg la Mordecai și să-l întreb ce e de făcut cînd afli că unii oameni locuiesc într-o mașină, dar am rămas acolo, zîmbindu-i lui Ontario. Îmi răspunse și el tot cu un zîmbet. În cele din urmă, se hotărî să mă întrebe:

– Mai ai suc de mere?

– Sigur că da, i-am răspuns și m-am dus la bucătărie să umplu două căni.

Copilul a dat una pe gît și apoi i-am dat-o și pe a doua.

– Spune mulțumesc, i-am zis.

– Mulțumesc, a răspuns și a întins mîna după încă o prăjitură.

Am găsit un scaun pliant și m-am așezat lîngă Ontario, cu spatele lipit de perete. Subsolul era uneori cufundat în tăcere, dar niciodată liniștit. Cei care nu sînt învățați să doarmă într-un pat nu au somnul ușor. Din timp în timp, Mordecai trecea printre

trupuri, ca să calmeze pe cîte cineva. Era atît de masiv şi de impunător, încît nimeni nu îndrăznea să-i pună autoritatea la îndoială.

Cu stomacul iarăşi plin, Ontario adormi, cu capul micuţ aşezat pe picioarele mamei lui. M-am strecurat în bucătărie, mi-am turnat încă o ceaşcă de cafea şi m-am întors pe scaunul meu din colţul încăperii.

În clipa aceea, bebeluşul începu să ţipe. Vaietul lui, uimitor de puternic, îţi făcea milă şi întreaga încăpere păru să vibreze, asurzitor. Mama era ameţită, obosită, frustrată fiindcă fusese sculată din somn. Îi spuse să tacă, apoi îl puse pe umăr şi începu să-l legene, înainte şi înapoi. Bebeluşul ţipa din ce în ce mai tare şi se auzeau murmure de nemulţumire din partea celorlalţi locatari.

Fără să mă gîndesc, m-am întins şi am luat bebeluşul, zîmbindu-i mamei, în încercarea de a-i cîştiga încrederea. Ei nici nu-i păsa. Era uşurată să scape de el.

Copilul era uşor ca un fulg şi făcuse pe el. Mi-am dat seama de asta cînd i-am pus uşor capul pe umărul meu şi am început să-l bat uşor pe spate. M-am dus la bucătărie, căutîndu-l disperat pe Mordecai sau pe vreun alt voluntar, care să-mi vină în ajutor. Domnişoara Dolly plecase cu o oră înainte.

Spre uşurarea şi surprinderea mea, copilul tăcu, în timp ce mă îndreptam spre aragaz, bătîndu-l pe spate, vorbindu-i şi căutînd un prosop, ceva. Aveam mîna udă.

Unde mă aflam? Ce naiba făceam? Ce-ar fi zis prietenii mei dacă m-ar fi văzut în bucătăria întunecată, încercînd să potolesc un bebeluş al străzii, rugîndu-mă ca scutecul să fie doar umed?

Nu mirosea a altceva, deşi eram sigur că aproape simţeam păduchii trecînd din părul lui într-al meu. Mordecai, cel mai bun prieten al meu, îşi făcu apariţia şi aprinse un bec.

– Ce drăguţ, comentă el.

– Avem ceva scutece pe aici? l-am întrebat în şoaptă.

– Treabă mică sau treabă mare? m-a întrebat şi el, fericit, îndreptîndu-se spre toalete.

– Nu ştiu, te rog, grăbeşte-te.

Scoase la lumină un pachet de Pampers; i-am dat copilul cît am putut de repede. Haina mea de jeans bleu avea o pată mare, umedă, pe umărul stîng. Dovedind o incredibilă dexteritate, Mordecai aşezâ copilul pe fundul pentru tăiat zarzavaturi, scoase scutecul ud, şi copilul se dovedi a fi o fetiţă; o curăţă cu un fel de şervet, îi puse un scutec curat şi mi-o dădu din nou în braţe.

– Poftim, îmi spuse cu mîndrie. E ca şi nouă.

– Multe lucruri nu se învaţă în şcoli, i-am răspuns, luînd fetiţa.

M-am învîrtit de colo-colo, cu ea în braţe, vreo oră, pînă cînd a adormit. Am învelit-o în haina mea şi am aşezat-o cu grijă între mama ei şi Ontario.

Era aproape trei dimineaţa, sîmbătă şi trebuia să plec. Conştiinţa mea proaspăt trezită avea şi ea limitele ei, pentru o singură zi. Mordecai mă conduse pînă în stradă, îmi mulţumi că am venit şi mă trimise în noapte. Maşina era tot acolo unde o lăsasem, acoperită cu zăpadă proaspătă.

Am plecat, lăsîndu-l pe Mordecai în faţa bisericii, privind în urma mea.

9

De la întîlnirea mea de şoc cu „Domnul", de marţi, nu mai marcasem nici o oră de muncă plătită la Drake & Sweeney. Timp de cinci ani scosesem în medie două sute de mii de dolari pe lună, ceea ce însemna opt mii pe zi, timp de şase zile, şi ceva în plus. Nu-mi puteam permite să pierd nici o zi şi nici să nu justific ore preţioase. Cînd rămîneam în urmă, ceea ce se întîmpla numai rareori, lucram cîte douăsprezece ore sîmbăta şi, eventual, la fel şi duminica. Iar dacă nu eram în urmă, lucram numai şapte sau opt ore sîmbăta şi, eventual, doar cîteva duminica. Nu era de mirare că soţia mea se înscrisese la facultatea de medicină.

Duminică dimineaţă, stăteam întins în pat, cu ochii în tavan, aproape incapabil să fac vreo mişcare. Nu voiam să mă duc la birou. Gîndul îmi făcea silă. Uram şirurile ordonate de mesaje telefonice, notate pe hîrtii roz, înştiinţările de la superiori, care puneau la cale întîlniri, ca să se intereseze de starea mea, vorbăria indiscretă a bîrfitorilor şi inevitabilul „Ce mai faci?" de la prieteni, de la cei cu adevărat îngrijoraţi şi de la cei cărora puţin le pasă. Cazurile antitrust sînt lungi şi dificile, cu dosare atît de groase, încît trebuie să le pui în cutii – şi la ce bun, în fond? O corporaţie de un miliard de dolari se lupta cu alta. O sută de avocaţi implicaţi produc tone de hîrtii.

Am recunoscut, faţă de mine însumi, că munca asta nu-mi plăcuse niciodată. Dacă o făceam atît de pătimaş, devenind un

maestru şi consacrîndu-mă unei specialităţi, într-o bună zi curînd, aveam să fiu omul de care aveau nevoie. S-ar fi putut întîmpla să fie vorba despre impozite, legislaţia muncii sau litigii. Cui i-ar fi plăcut legislaţia antitrust?

Cu un efort de voinţă, m-am ridicat din pat şi m-am vîrît sub duş.

Micul dejun era alcătuit dintr-un croissant de la brutăria de pe Strada M, cu cafea tare, toate cumpărate cu o mînă pe volan. M-am întrebat ce mînca Ontario în acel moment, apoi, mi-am zis că ar fi bine să nu mă mai torturez. Aveam dreptul să mănînc fără să mă simt vinovat, dar, pentru mine, mîncarea îşi pierdea din importanţă.

La radio se anunţa că temperatura va urca, situîndu-se între minus şapte şi zero grade, şi că nu va mai ninge în tot restul săptămînii.

M-am îndreptat spre birou, dar n-am ajuns decît pînă în holul clădirii cînd am fost acostat de unul dintre confraţii mei de suferinţă. Bruce nu-mai-ştiu-cum, din secţia de comunicaţii, a intrat după mine în lift, rostind cu o voce gravă:

– Ce mai faci, amice?

– Bine. Dar tu? i-am ripostat.

– La fel. Uite ce doream să-ţi spun: sîntem alături de tine, să ştii. Ţine-te tare.

Am încuviinţat cu un gest al capului, ca şi cum încurajarea lui ar fi fost crucială. Din fericire, a coborît la etajul doi, nu însă înainte de a-mi face favorul unei bătăi prieteneşti pe umăr, ca printre sportivi, la vestiar. Nu te lăsa, Bruce!

Abia puteam să mă ţin pe picioare. Am încetinit pasul cînd am trecut pe lîngă biroul doamnei Devier şi sala de şedinţe. Mi-am continuat drumul pe holul îmbrăcat în marmură, pînă cînd mi-am găsit biroul şi m-am prăbuşit în scaunul rotativ din piele, epuizat.

Polly avea cîteva moduri de a-mi lăsa mesajele telefonice, pe care, oricum, aveam de gînd să le arunc la gunoi. Dacă eu aş fi avut grijă să returnez convorbirile, ea mi-ar fi lăsat unul-două

bileţele lîngă aparat. Dacă, totuşi, nu se întîmpla aşa - fapt care o enerva foarte tare - nimic nu-i plăcea mai mult decît să le alinieze în centrul biroului, o mare de valuri roz, toate perfect aranjate, în ordine cronologică.

Am numărat treizeci şi nouă de mesaje, cîteva urgente, cîteva de la conducerea firmei. În special Rudolph părea foarte enervat, judecînd după urmele lăsate de Polly. Le-am citit încet, le-am adunat unul cîte unul şi le-am pus deoparte. Eram hotărît să-mi termin cafeaua în liniştе şi fără presiuni din afară, aşa că stăteam la birou, ţinînd cana în ambele mîini, privind în gol şi semănînd foarte bine cu unul aflat pe marginea prăpastiei, cînd a intrat Rudolph.

Probabil îl sunaseră spionii; vreun asistent pus la pîndă sau poate Bruce, cel din lift. Poate că întreaga firmă era în alertă. Nu. Erau prea ocupaţi.

– Bună, Mike, mă salută el înţepat, luînd loc, picior peste picior, pregătit pentru a discuta probleme serioase.

– Bună, Rudy, i-am răspuns. Nu-i spusesem niciodată Rudy în faţă. Actuala soţie şi partenerii îi spuneau aşa, dar nimeni altcineva.

– Unde ai fost? mă întrebă, fără cea mai mică umbră de compasiune.

– La Memphis.

– La Memphis?

– Mda, simţeam nevoia să-mi văd părinţii. Plus că acolo se află şi psihiatrul familiei.

– Psihiatru?

– Da, m-a ţinut sub observaţie vreo două zile.

– Sub observaţie?

– Da, într-unul dintre cabinetele alea mici şi elegante, cu covoare persane şi somon la cină. O mie de dolari pe zi.

– Două zile? Ai stat acolo două zile?

– Da, cam aşa ceva.

Minciuna nu mă deranja şi nici nu mă făcea să mă simt prost, tocmai pentru că minciuna nu mă deranja. Firma putea fi

dură, chiar nemiloasă cînd poftea, iar eu nu aveam chef să mă las tocat mărunt de Rudolph. El avea ordine de atac din partea comitetului executiv şi urma să facă un raport imediat ce ieşea din biroul meu. Dacă reuşeam să-l fac să se mai înmoaie, raportul ar fi fost mai blînd şi mai-marii firmei s-ar fi relaxat. Viaţa ar fi fost, pe termen scurt, mai uşoară.

– Ar fi trebuit să anunţi pe cineva, spuse el, încă dur, dar simţeam că începe să cedeze.

– Ei, zău aşa, Rudolph, eram dărîmat. N-am dat telefon nimănui.

Era exact atîta disperare în tonul vocii mele încît să-l înmoaie. După o lungă pauză, reluă:

– Acum te simţi bine?

– N-am nimic.

– N-ai nimic?

– Psihiatrul a zis că sînt bine.

– Sută la sută?

– O sută zece la sută. Nici o problemă, Rudolph. Aveam nevoie de o mică pauză, atîta tot. Sînt bine. Din nou cu motoarele în plin.

Asta era tot ce dorea Rudolph. Zîmbi, se relaxă şi îmi spuse:

– Avem mult de lucru.

– Ştiu. Abia aştept să încep.

Aproape că plecă din biroul meu în fugă. Avea să se ducă direct la telefon, să raporteze că unul dintre marii producători de bani ai firmei era din nou gata de atac.

Am încuiat uşa şi am stins lumina, după care mi-am petrecut o oră întreagă acoperind biroul cu hîrtii şi mîzgăliturі. Nu făceam nimic, dar cel puţin respectam orarul.

Cînd n-am mai putut suporta, am îndesat mesajele telefonice în buzunar şi am plecat. Am scăpat fără să mă prindă nimeni.

M-am oprit lîngă o farmacie mare, cu preţuri reduse, de pe Strada Massachusetts şi m-am delectat, cheltuind în neştire. Dulciuri şi mici jucării pentru copii, săpun şi alte obiecte de

toaletă pentru toţi, şosete şi pantalonaşi de bumbac de diverse mărimi. Un pachet mare de Pampers. Nu mă distrasem niciodată atît de mult cheltuind două sute de dolari.

Şi aveam de gînd să cheltuiesc atît cît era nevoie, ca să le găsesc un loc cald. Dacă era vorba de un motel pentru o lună, nici o problemă. În curînd, aveau să fie clienţii mei şi intenţionam să amenint şi să mă lupt cu furie prin tribunale, pînă le-aş fi găsit o locuinţă corespunzătoare. Abia aşteptam să dau pe cineva în judecată.

Am parcat vizavi de biserică, mult mai puţin speriat decît fusesem în noaptea dinainte, dar încă destul de temător. Înţelept, am lăsat pachetele în maşină. Dacă intram ca Moş Crăciun, riscam să creez panică. Intenţia mea era să plec de acolo cu familia aceea, să-i duc la un motel, să le plătesc o cameră, să mă asigur că fac baie, se curăţă şi se dezinfectează, apoi să-i hrănesc pînă la saturaţie, să văd dacă au nevoie de ajutor medical, eventual să-i duc să-şi ia pantofi şi haine călduroase şi să-i hrănesc din nou. Nu-mi păsa cît m-ar fi costat sau cît ar fi durat.

Nu-mi păsa nici dacă lumea ar fi crezut că sînt încă un alb bogat care încearcă să mai scape de sentimentul de vinovăţie.

Domnişoara Dolly s-a arătat încîntată să mă vadă. M-a salutat şi mi-a făcut semn spre un morman de legume care trebuiau curăţate. Mai întîi, totuşi, m-am uitat după Ontario şi familia lui şi n-am reuşit să-i găsesc. Nu erau acolo unde îi lăsasem, aşa că am făcut turul subsolului, printre zeci de oameni ai străzii. Nu erau în sanctuar şi nici la balcon.

Am stat de vorbă cu domnişoara Dolly în timp ce curăţam cartofi. Ea îşi amintea de familia de aseară, dar plecaseră înainte de sosirea ei, la ora nouă.

– Unde puteau să se ducă? m-am întrebat.

– Drăguţă, oamenii aştia nu stau într-un singur loc. Merg din cantină în cantină, din adăpost în adăpost. Poate că femeia a auzit că se dă brînză în Brightwood, sau pături în altă parte. Poate chiar că a găsit o slujbă la McDonald's şi îi lasă pe copii

la sora ei. Nu poţi şti niciodată. Dar nu stau niciodată într-un singur loc.

Aveam serioase dubii în şansele mamei lui Ontario de a-şi găsi o slujbă, dar nu aveam de gînd să dezbat subiectul cu domnişoara Dolly, în bucătăria ei.

Mordecai a apărut cînd începuse să se formeze coada pentru prînz. L-am zărit înainte ca el să mă vadă şi, cînd ni s-au întîlnit privirile, toată faţa i s-a deschis într-un zîmbet.

Un voluntar nou se ocupa de sandvişuri; împreună cu Mordecai, am lucrat la masa de servire, băgînd polonicul în oale şi turnînd supa în căni de plastic. Era şi asta o artă. Dacă luai prea multă zeamă, se vărsa peste tine. Prea multe legume, şi te trezeai că în oală rămîne numai zeamă. Mordecai îşi perfecţionase tehnica în urmă cu mai mulţi ani; nu mi-am atras destule priviri mustrătoare pînă să mă lămuresc. Mordecai avea o vorbă bună pentru fiecare dintre cei pe care îi serveam - bună, bună dimineaţa, ce mai faci, mă bucur că te văd din nou. Unii, la rîndul lor, îi zîmbeau, alţii nici nu-şi ridicau privirea.

Către miezul zilei, aglomeraţia crescu şi cozile deveniră mai lungi. Alţi voluntari apărură ca din pămînt; din bucătărie răsuna clinchetul plăcut al vaselor şi se simţea bucuria oamenilor ocupaţi cu o treabă serioasă. Eu continuam să mă uit după Ontario. Moş Crăciun aştepta, iar mititelul habar n-avea.

Am aşteptat pînă cînd cozile au dispărut, apoi ne-am umplut fiecare cîte o cană de supă. Mesele erau pline, aşa că am mîncat în bucătărie, sprijiniţi de chiuvetă.

– Îţi mai aduci aminte de scutecul pe care l-ai schimbat azinoapte? l-am întrebat printre înghiţituri.

– Crezi că aş putea uita?

– Azi nu i-am văzut.

Mestecă îndelung şi reflectă o clipă.

– Erau aici cînd am plecat eu, de dimineaţă.

– La ce oră?

– La şase. Erau în colţul de acolo, dormeau duşi.

– Unde se puteau duce?
– N-avem de unde ştii.
– Băieţelul mi-a spus că locuiesc într-o maşină.
– Ai vorbit cu el?
– Da.
– Iar acum vrei să-l găseşti, nu?
– Da.
– Nu-ţi face iluzii.

După prînz, a apărut soarele şi oamenii au început să se mişte. Unul cîte unul, au trecut pe lîngă masa de servire, luînd cîte un măr sau o portocală şi au părăsit subsolul.

– Cine nu are casă nu are nici stare, îmi explică Mordecai uitîndu-se, împreună cu mine, în urma lor. Le place să umble. Au ritualurile lor, rutina lor, locuri preferate, prieteni pe străzi, au lucruri de făcut. Se duc înapoi în parcurile şi aleile lor şi caută resturi prin zăpadă.

– Sînt minus şapte grade afară. În seara asta, temperatura va urca pînă aproape de zero.

– Se vor întoarce. Aşteaptă pînă se lasă întunericul şi să vezi ce plin va fi din nou aici. Hai să facem o plimbare.

I-am cerut părerea domnişoarei Dolly, care ne-a lăsat să plecăm o vreme. Fordul Taurus foarte uzat al cărui proprietar era Mordecai era parcat lîngă Lexus-ul meu.

– Asta n-o să facă prea mulţi purici aici îmi spuse el, arătînd spre maşina mea. Dacă te-ai gîndit să-ţi petreci ceva vreme în partea asta a oraşului, ţi-aş sugera să schimbi maşina cu o alta, mai proastă.

Nu mă gîndisem să mă despart de formidabila mea maşină. M-am simţit foarte jignit.

Am urcat amîndoi în Taurusul lui şi am ieşit din parcare. După doar cîteva secunde mi-am dat seama că Mordecai Green era un şofer îngrozitor şi am încercat să-mi pun centura de siguranţă. Era ruptă. El nici nu păru să observe.

Am străbătut străzile deja curățate cu plugurile de zăpadă, am trecut pe lîngă rînduri de blocuri și șiruri de case terasate, pline de chiriași, pe lîngă zone în construcție atît de periculoase, încît ambulanțele refuzau să intre acolo, pe lîngă școli înconjurate cu garduri dublate cu sîrmă ghimpată, prin cartiere zguduite permanent de mișcări de stradă. Mordecai era un ghid uimitor. Fiecare centimetru de teren intra în „domeniul" lui, fiecare colț de stradă avea povestea lui, fiecare stradă avea istoria ei. Am trecut pe lîngă alte adăposturi și cantine. El îi cunoștea pe bucătari și pe pastori. Bisericile erau mai bune sau mai puțin bune, dar fără cozi la intrare. Fie că își deschideau porțile celor fără adăpost, fie le țineau încuiate. Mi-a arătat clădirea Facultății de Drept de la Howard, loc de imensă mîndrie pentru el. Făcuse cinci ani de studii, la seral, lucrînd în același timp o normă completă la un patron și jumătate de normă la altul. Mi-a arătat o casă complet arsă, într-un complex de clădiri terasate, unde acționau, altădată, traficanții de droguri. Al treilea fiu al său, Cassius, murise pe trotuarul din fața ei.

Aproape de biroul lui, m-a întrebat dacă aș fi de acord să ne oprim o clipă. Dorea să-și verifice corespondența. Sigur că nu mă deranja. Eu eram doar un tovarăș de călătorie.

Biroul era cufundat în semiîntuneric, rece și pustiu. Mordecai aprinse luminile și începu să vorbească.

– Sîntem trei aici. Eu, Sofia Mendoza și Abraham Lebow. Sofia este asistent social, dar știe mai multe despre legile străzii decît mine și Abraham la un loc.

L-am urmat prin birourile înghesuite.

– Era o vreme cînd aveam șapte avocați adunați aici, îți imaginezi? Asta se întîmpla cînd aveam fonduri de la stat pentru serviciile de consultanță juridică. Acum nu mai primim nici un ban, grație republicanilor. Acolo sînt trei birouri și mai sînt trei și aici, în partea mea, continuă el, arătînd în toate direcțiile. E destul spațiu liber.

Poate că asta înseamnă „liber din lipsă de personal", dar era greu să calci fără să te împiedici de coşuri cu dosare vechi sau cîte un teanc de cărţi de drept prăfuite.

– Cine e proprietarul clădirii? l-am întrebat.

– Trustul Cohen. Leonard Cohen a fost fondatorul unei firme mari de avocatură din New York. A murit în 1986; cred că avea o sută de ani. A făcut o grămadă de bani şi, spre sfîrşitul vieţii, a hotărît că nu vrea să ia nimic cu el. Aşa că i-a risipit, şi una din multele lui creaţii a fost un fond tutelar pentru ajutorarea avocaţilor sociali şi îmbunătăţirea condiţiilor de viaţă ale oamenilor străzii. Aşa a luat fiinţă locul ăsta. Fondul susţine trei centre – cel de aici, unul la New York şi încă unul în Newark. Eu am fost angajat în '83 şi am devenit director în '84.

– Toate fondurile voastre provin dintr-o singură sursă?

– Aproape în întregime. Anul trecut, fondul ne-a dat 110 000 de dolari. Cu un an înainte, au fost 115 000, aşa că am pierdut un avocat. Suma se micşorează în fiecare an. Fondul nu a fost bine administrat şi acum suferim consecinţele. Mă îndoiesc că vom mai fi aici peste cinci ani.

– Nu puteţi strînge şi voi bani?

– Ah, sigur că da. Anul trecut am obţinut 9 000 de dolari. Dar asta ia timp. Putem fie să practicăm avocatura, fie să strîngem fonduri. Sofia nu e amabilă cu oamenii. Abraham e un tip irascibil, venit de la New York. Nu mai rămîn decît eu, cu personalitatea mea magnetică.

– La cît se ridică profitul? l-am întrebat curios, dar nu prea îngrijorat. Aproape toate grupurile nonprofit publicau un raport anual cu toate aceste cifre.

– Avem două mii pe lună. După scăderea cheltuielilor şi păstrarea unei mici rezerve, împărţim între noi 89 000 de dolari. În mod egal. Sofia se consideră partener cu drepturi egale. Ca să fiu sincer, ne temem să discutăm despre asta cu ea. Eu am adunat aproape treizeci de mii, ceea ce, din cîte am auzit, reprezintă limita sărăciei pentru un avocat sărac. Bine ai venit în lumea străzii!

Am reuşit, în sfîrşit, să ajungem în biroul lui, iar eu m-am aşezat pe scaunul din faţa mesei.

– Ai uitat să-ţi plăteşti căldura? l-am întrebat, străbătut de un fior.

– Probabil. În weekend nu lucrăm prea mult. Economisim bani. Locul ăsta e foarte greu de încălzit sau de răcorit.

Ideea asta nu trecuse niciodată prin minte cuiva de la firma Drake & Sweeney. Să închidă în weekend, ca să economisească bani?! Sau căsnicii.

– Iar dacă e prea confortabil, clienţii noştri nu mai vor să plece. Aşa că iarna e frig, vara e cald şi se reduce circulaţia stradală. Vrei cafea?

– Nu, mulţumesc.

– Glumesc, să ştii. Nu am face nimic care să-i descurajeze pe cei fără adăpost să vină aici. Temperatura nu ne deranjează. Ne imaginăm că toţi clienţii noştri sînt înfrigurati şi înfometaţi, aşa că mai are rost să ne mai facem asemenea probleme? Te-ai simţit vinovat, azi-dimineaţă, cînd ai luat micul dejun?

– Da.

Mi-a zîmbit, ca un bătrîn înţelept care le văzuse pe toate.

– E un lucru obişnuit. Altădată lucram cu o mulţime de tineri avocaţi de la firmele mari, „recruţi pro bono", cum le spunem noi, şi ei îmi spuneau tot timpul că, la început, nu le mai trebuia mîncare. Dar o să-ţi treacă, adăugă el, bătîndu-se peste burta proeminentă.

– Ce s-a întîmplat cu recruţii pro bono? l-am întrebat. Ştiam că mă apropii cu paşi repezi de momeală, iar Mordecai ştia că ştiu.

– I-am trimis la adăposturi. S-au întîlnit cu clienţii, iar noi i-am coordonat. Cea mai mare parte a muncii e uşoară, e nevoie doar de un avocat care să dea telefoane şi să strige la cîte un birocrat care nu vrea să se mişte. Cartele alimentare, pensii pentru veteranii de război, subvenţii pentru locuinţe, asigurări medicale, ajutoare pentru copii – cam 25% din munca noastră priveşte binefaceri.

Ascultam concentrat şi el putea foarte bine să înţeleagă ce gîndesc. Mordecai mă învîrtea pe degetul lui mic.

– Vezi tu, Michael, vagabonzii nu contează pentru nimeni. Nimeni nu-i ascultă, nimănui nu-i pasă, iar ei nu se aşteaptă la ajutor din partea nimănui. Aşa că, dacă ei dau telefoane pentru a obţine ceea ce li se cuvine, nu ajung nicăieri. Promisiuni deşarte, la nesfîrşit. Dacă lasă mesaje, nu li se răspunde. Nu au o adresă fixă. Birocraţilor nu le pasă, aşa că îi distrug chiar pe aceia pe care ar trebui să-i ajute. Un asistent social uns cu toate alifiile poate, cel puţin, să-i facă pe birocraţi să-l asculte, eventual să se uite la dosar şi poate chiar să returneze un apel telefonic. Dar dacă te sună un avocat ţipînd şi făcînd scandal, situaţia se schimbă. Birocraţii au mai mult elan. Completează hîrtiile necesare. Nu există adresă? Nici o problemă. Trimiteţi cecul la mine, am să-l transmit chiar eu clientului meu.

Ridicase vocea şi gesticula larg, cu ambele mîini. Mai mult ca orice altceva, Mordecai era un povestitor pasionat. Bănuiam că vorbele lui au mult efect în faţa unui juriu.

– Să-ţi povestesc ceva nostim, continuă el. Cam acum o lună, unul dintre clienţii mei s-a dus la biroul de asistenţă socială, ca să obţină o cerere de ajutor social – ar fi trebuit să fie o operaţiune de rutină. Omul are şaizeci de ani şi suferă mereu din cauza unei spondiloze. Doarme pe piatră sau pe cîte o bancă în parc de zece ani, aşa că e normal să aibă probleme cu spatele. Omul a aşteptat în faţa biroului, la coadă, vreo două ore, în cele din urmă a ajuns la uşă, a mai aşteptat o oră, a ajuns pînă la primul birou, a încercat să explice ce doreşte şi s-a trezit pus la punct de o secretară înţepată, care era în toane proaste. I-a mai trîntit şi ceva despre felul în care mirosea. Omul s-a simţit umilit, bineînţeles, aşa că a plecat fără hîrtie. M-a sunat. Eu am dat nişte telefoane şi, miercurea trecută, ne-am prezentat oficial la biroul de asistenţă socială. Eu eram acolo, lîngă clientul meu. Secretara era şi ea acolo, împreună cu şeful ei, şeful şefului, directorul filialei din New York şi unul dintre şefii cei mari din administraţie. Secretara s-a ridicat în picioare în faţa clientului meu şi a citit o

scrisoare de o pagină, prin care îşi prezenta scuze. A fost chiar plăcut, emoţionant. Apoi, mi-a dat cererea omului pentru ajutor social şi am primit asigurări de la toată lumea de faţă că va fi luată imediat în considerare. Asta e dreptatea, Michael, asta e menirea avocaţilor străzii. Să apere demnitatea oamenilor.

Poveştile au continuat, una după alta, toate sfîrşindu-se cu avocaţii străzii în rol de băieţi buni, cu vagabonzii victorioşi. Ştiam că adunase, în repertoriul lui, suficiente istorii emoţionante, probabil mai multe decît îmi spusese, dar acum abia pregătea terenul.

Am pierdut noţiunea timpului. El n-a mai pomenit nimic despre corespondenţă. În cele din urmă, am plecat de acolo şi ne-am întors la adăpost.

Mai era o oră pînă la lăsarea serii, momentul potrivit, mă gîndeam, pentru a te cuibări în subsolul micuţ şi plăcut, înainte de invazia huliganilor pe străzi. M-am trezit mergînd mai încet şi mai încrezător, numai pentru că îl aveam pe Mordecai lîngă mine. Altfel, aş fi înfruntat ninsoarea pieziş, aplecat de la brîu, gonind şi cu picioarele tremurînd.

Domnişoara Dolly reuşise, cine ştie cum, să facă rost de un morman de pui întregi, pe care îi pregătea pentru mine. Ea îi opărea; eu trebuia să desfac carnea de pe oase.

Soţia lui Mordecai, JoAnne, ni s-a alăturat la ora de vîrf. Era la fel de plăcută ca soţul ei şi aproape la fel de înaltă. Ambii lor fii aveau peste un metru nouăzeci înălţime. Cassius avea doi metri şi opt şi era o stea de baschet foarte căutată, cînd a fost împuşcat, la vîrsta de şaptesprezece ani.

Am plecat la miezul nopţii. Cît despre Ontario şi familia lui, nici urmă.

10

Duminica a început cu un telefon târziu de la Claire – încă o conversație greoaie, numai pentru a-mi spune la ce oră urma să ajungă acasă. I-am propus să luăm cina la restaurantul nostru preferat, dar nu avea chef de așa ceva. N-am întrebat-o dacă s-a întîmplat ceva. Trecuserăm amîndoi de faza asta.

Cum locuința noastră se afla la etajul al treilea, nu reușisem să aranjez să mi se aducă acasă ziarul *Post* de duminică. Încercasem diverse metode, dar jumătate din timp nici nu-mi găseam ziarul.

Am făcut un duș și m-am îmbrăcat cu mai multe rînduri de haine. Prezentatorul buletinului meteorologic anunța o maximă de minus patru grade și, pe cînd mă pregăteam să ies din casă, am auzit știrile zilei. Am încremenit; auzeam cuvintele, dar nu le înțelegeam. M-am apropiat de televizorul aflat pe tejgheaua din bucătărie, cu picioarele moi, inima înghețată și gura larg căscată de uimire și șoc.

În jurul orei 23.00, poliția districtuală descoperise o mașină micuță în apropiere de Fort Totten Park, în cartierul de nord-est, într-o zonă unde se produceau mereu ciocniri între bandele rivale. Mașina era parcată pe stradă, cu cauciucurile dezumflate și blocate în noroiul înghețat. Înăuntru se găsea o tînără mamă cu cei patru copii ai ei, toți morți prin asfixiere. Poliția bănuia că

familia locuia în maşină şi că au încercat să-şi facă puţină căldură. Ţeava de eşapament a maşinii era îngropată într-un morman de zăpadă, format după curăţarea străzii. Puţine detalii, nici un nume.

M-am repezit în stradă, alunecînd fără să cad, pe trotuarul acoperit cu zăpadă, am străbătut Strada P pînă la intersecţia cu Wisconsin şi am cotit pe Strada 34 pînă cînd am ajuns la standul de ziare. Îngrozit, cu respiraţia tăiată, am apucat un ziar. În colţul din josul paginii era articolul cu pricina, evident adăugat în ultimul moment. Nu se dădea nici un nume.

Am deschis la secţiunea A, lăsînd restul ziarului să cadă pe trotuarul ud. Articolul continua pe pagina 14, cu cîteva comentarii standard din partea poliţiei şi nişte avertismente previzibile despre pericolul înfundării ţevilor de eşapament. Urmau amănuntele dureroase: mama avea douăzeci şi doi de ani. Numele ei era Lontae Burton. Sugarul se numea Temeko. Cei mici, Alonzo şi Dante, erau gemeni, în vîrstă de doi ani. Fratele mai mare se numea Ontario, de patru ani.

Cred că am scos nişte sunete ciudate, căci un tip care îşi făcea alergarea de dimineaţă mi-a aruncat o privire suspicioasă, ca şi cum aş fi putut fi periculos. Am pornit la drum, cu ziarul deschis, călcînd peste restul paginilor căzute pe jos.

– Nu vă supăraţi, se auzi o voce furioasă din spate. N-aţi vrea să-l plătiţi?

Mi-am văzut de drum. Vînzătorul de ziare s-a apropiat din spate şi m-a strigat: „Hei, omule!" M-am oprit doar atît cît să scot o bancnotă de cinci dolari din buzunar şi să o arunc la picioarele lui, aproape fără să-l privesc.

Pe Strada P, în apropiere de casă, m-am sprijinit de gardul de cărămidă din faţa unui splendid şir de vile terasate. Trotuarul fusese curăţat cu grijă. Am recitit articolul încet, sperînd că, prin cine ştie ce minune, finalul va fi altul. Eram copleşit de gînduri şi întrebări şi nu puteam ţine pasul cu ele. De ce nu se întorseseră

la adăpost? Şi, oare, copilaşul murise învelit în haina mea de jeans bleu?

Îmi era greu să gîndesc. Îmi era imposibil să merg. După şoc, m-am simţit cuprins de un sentiment de vinovăţie. De ce n-am făcut ceva vineri seară, cînd i-am văzut pentru prima dată? I-aş fi putut duce la un motel, la căldură; le-aş fi putut da de mîncare.

Cînd am intrat în casă, telefonul suna. Era Mordecai. M-a întrebat dacă văzusem ştirile. L-am întrebat dacă îşi amintea de scutecul ud. Era aceeaşi familie, i-am spus. El nu le ştiuse niciodată numele. I-am spus mai multe despre discuţia mea cu Ontario.

– Îmi pare foarte rău, Michael, mi-a răspuns, mult mai trist.

– Şi mie.

Nu puteam vorbi prea mult, nu reuşeam să articulez cuvintele, aşa că am stabilit să ne întîlnim mai tîrziu. M-am întins pe canapea, rămînînd aşa, nemişcat, o oră întreagă.

După aceea m-am dus pînă la maşină şi am scos de acolo pungile cu mîncare, jucăriile şi haine pe care le cumpărasem pentru ei.

Numai din curiozitate, Mordecai a venit la biroul meu la ora prînzului. În cariera lui fusese în destule firme mari, dar dorea să vadă locul unde căzuse „Domnul". Am făcut un tur rapid în compania lui, povestindu-i pe scurt despre criza ostaticilor.

Am plecat împreună, cu maşina lui. Eram bucuros că duminica nu circulau prea multe maşini, pentru că Mordecai nu era deloc atent la celelalte maşini.

– Mama lui Lontae Burton are treizeci şi opt de ani şi ispăşeşte o pedeapsă de zece ani închisoare, pentru vînzare de droguri, m-a informat el; dăduse cîteva telefoane. Mai are doi fraţi, amîndoi închişi. Lontae a avut şi ea probleme cu prostituţia şi drogurile. N-am idee cine ar putea fi tatăl sau taţii copiilor.

– De unde ai aflat toate astea?

– Am găsit-o pe bunica ei într-o zonă aflată în planul de sistematizare. Ultima dată cînd a văzut-o pe Lontae, fata avea

numai trei copii şi vindea droguri, împreună cu maică-sa. După spusele bunicii, aceasta a întrerupt orice legătură cu fiica şi cu nepoata ei, din cauza drogurilor.

– Cine face înmormîntarea?

– Aceiaşi oameni care l-au înmormîntat şi pe DeVon Hardy.

– Cît ar costa nişte funeralii decente?

– Se poate negocia. Te interesează?

– Aş dori să se aibă grijă de ei.

Ne aflam pe Pennsylvania Avenue; treceam pe lîngă imensele clădiri de birouri ale Congresului. Dealul Capitoliului se zărea în fundal şi nu m-am putut stăpîni să nu le adresez în gînd vreo două înjurături proştilor care iroseau miliarde în fiecare an, în vreme ce atîţia oameni nu aveau unde locui. Cum era posibil ca nişte copii nevinovaţi să moară în plină stradă, aproape sub nasul Congresului, numai pentru că nu aveau unde să stea?

Nu trebuia nici să se nască, ar fi spus unii dintre cei care făceau parte din aceeaşi clasă socială cu mine.

Trupurile fuseseră duse la Institutul medico-legal, unde se afla şi morga. Era o clădire maronie, de două etaje, anexă la Spitalul General Municipal. Aveau să fie ţinuţi acolo pînă la apariţia rudelor. Dacă nu venea nimeni timp de patruzeci şi opt de ore, li se făcea îmbălsămarea obligatorie, erau puşi în sicrie de lemn şi îngropaţi repede, în cimitirul de lîngă stadion.

Mordecai parcă într-un spaţiu pentru handicapaţi, reflectă o secundă şi mă întrebă:

– Eşti sigur că vrei să intri?

– Aşa cred.

El mai fusese acolo, aşa că dăduse telefon înainte. Un paznic într-o uniformă prea strîmtă îşi permise să ne oprească şi Mordecai îl luă la rost atît de violent, încît mă sperie. Îmi venea să vărs.

Paznicul dădu înapoi, fericit să scape de noi. O uşă dublă, de sticlă, purta pe ea însemnul MORGA, scris cu litere negre. Mordecai intră ca şi cum ar fi fost proprietarul acelui loc.

– Sînt Mordecai Green, avocatul familiei Burton, mîrîi el la tînărul de la ghişeu. Era mai mult o provocare decît un anunţ.

Tînărul verifică o notiţă, apoi controlă şi alte documente.

– Ce naiba faci? se răsti iarăşi Mordecai.

Tînărul îşi ridică privirea, gata să-şi dea importanţă, dar îşi dădu seama cît de masiv, era, de fapt, adversarul lui.

– O clipă, spuse el, şi se îndreptă spre computer.

– Ca şi cum ar avea o mie de morţi aici, spuse Mordecai cu voce tare, întorcîndu-se spre mine.

Mi-am dat seama că nu avea nici un strop de răbdare cu birocraţii şi funcţionarii guvernamentali şi mi-am amintit de povestea lui cu secretara de la Asigurări Sociale, care îşi ceruse scuze. Pentru Mordecai, jumătate din munca unui avocat însemna ceartă şi presiune.

Un domn palid, cu părul vopsit în negru şi mîinile lipicioase, îşi făcu apariţia şi se prezentă sub numele de Bill. Era îmbrăcat cu un halat albastru de laborator şi purta pantofi cu talpă groasă, de cauciuc. De unde apar tipii ăştia care se angajează la morgă?

Am pătruns, în urma lui, pe o uşă, trecînd printr-un hol cu temperatura din ce în ce mai scăzută şi, în cele din urmă, am ajuns în camera principală de păstrare a cadavrelor.

– Cîţi aţi primit astăzi? îl întrebă Mordecai, de parcă ar fi trecut în mod obişnuit pe aici să numere cadavrele.

– Doisprezece, răspunse Bill, apăsînd clanţa uşii.

– Te simţi bine? mă întrebă Mordecai.

– Nu ştiu.

Bill împinse uşa metalică, făcîndu-ne loc să intrăm. Era frig şi mirosea a antiseptic. Podeaua era acoperită cu dale de piatră, iar camera era luminată cu neon albăstrui. Am păşit în urma lui Mordecai, cu capul în jos, încercînd să nu mă uit în jur, dar era imposibil. Trupurile erau acoperite, de la cap pînă la glezne, cu

cearşafuri albe, exact aşa cum vezi la televizor. Am trecut pe lîngă o pereche de picioare albe, cu o etichetă agăţată de degetul mare. Au urmat altele, maronii.

Am schimbat direcţia şi ne-am oprit într-un colţ, între o targă mobilă, în stînga, şi o masă, în dreapta.

– Lontae Burton, anunţă Bill şi cu un gest teatral trase cearşaful, în jos, pînă la brîu. Era, într-adevăr, mama lui Ontario, îmbrăcată într-o rochie simplă, albă. Moartea nu lăsase nici o urmă pe faţa ei. Parcă dormea. Nu puteam să-mi iau ochii de la ea.

– Ea este, spuse Mordecai, de parcă ar fi ştiut-o de mulţi ani. Se întoarse spre mine pentru confirmare; am reuşit, cu greu, să fac semn cu capul. Bill se întoarse pe călcîie, făcîndu-mă să-mi ţin respiraţia. Un singur cearşaf îi acoperea pe toţi copiii.

Erau aşezaţi perfect în rînd, strînşi unul într-altul, ţinînd mînuţele încrucişate peste cămăşuţele identice, ca nişte heruvimi adormiţi – mici soldaţi ai străzii care îşi găsiseră, în sfîrşit, liniştea.

Doream să-l ating pe Ontario, să-l bat încet pe braţ şi să-i spun că îmi pare rău. Doream să-l trezesc, să-l iau acasă, să-l hrănesc şi să-i ofer tot ce şi-ar fi putut dori.

– Ei sînt, spuse Mordecai, la încuviinţarea mea.

Cînd Bill i-a acoperit din nou, am închis ochii şi am rostit o scurtă rugăciune de îndurare şi iertare. Nu lăsa să se mai întîmple aşa ceva, mi-a spus „Domnul".

Într-o încăpere de pe hol, Bill ne-a arătat două coşuri mari, de sîrmă, cu obiectele personale ale familiei. Le-am aşezat pe o masă, iar noi l-am ajutat să facă inventarul lucrurilor de acolo. Haine murdare şi rupte. Jacheta mea de jeans bleu era obiectul cel mai frumos pe care îl aveau. Mai erau trei pături, o poşetă, nişte jucării ieftine, loţiune pentru copii, un prosop, alte haine murdare, o cutie cu napolitane de vanilie, o cutie de bere neîncepută, nişte ţigări, două prezervative şi vreo douăzeci de dolari în bancnote şi monede.

– Maşina se găseşte în parcarea poliţiei, spuse Bill. Se spune că e plină de mizerii.

– Ne ocupăm noi de ea, spuse Mordecai.

Am semnat foile de hîrtie pe care fusese scris inventarul şi am plecat cu posesiunile familiei Lontae Burton.

– Ce facem cu lucrurile? am întrebat.

– Le ducem bunicii. Vrei haina înapoi?

– Nu.

Sala morturară aparţinea unui pastor pe care îl cunoştea Mordecai. Nu-l simpatiza, pentru că biserica pastorului nu era suficient de prietenoasă cu vagabonzii străzii, dar putea trata cu el.

Am parcat în faţa bisericii, aflate pe Georgia Avenue, în apropiere de Universitatea Howard, o zonă mai curată a oraşului, unde nu vedeai atîtea ferestere închise cu scînduri.

– Ar fi mai bine ca tu să rămîi aici, îmi spuse. Aş putea vorbi mult mai direct cu el, între patru ochi.

Nu doream să rămîn singur în maşină, dar trebuia să recunosc că garantam deja cu viaţa mea pentru el.

– Bineînţeles, i-am spus, lăsîndu-mă cu cîţiva centimetri mai jos pe scaun şi aruncînd o privire împrejur.

– N-o să ţi se întîmple nimic.

După plecarea lui, am încuiat portierele maşinii. Cîteva minute m-am relaxat şi am început să reflectez. Mordecai dorea să fie singur cu pastorul din motive de afaceri. Prezenţa mea ar fi complicat lucrurile. Cine eram eu şi ce treabă aveam cu familia? Preţul ar fi crescut imediat.

Era multă lume pe trotuar. Am privit în urma trecătorilor care se luptau cu viscolul. O mamă cu doi copii trecu pe lîngă mine; erau bine îmbrăcaţi şi se ţineau de mîini. Unde erau ei cu o seară înainte, cînd Ontario şi familia lui se ghemuiau în maşina îngheţată, respirînd, fără să-l simtă, monoxidul de carbon, pînă cînd trecuseră pe lumea cealaltă? Unde eram noi, toţi ceilalţi?

Lumea mea își găsea sfîrșitul. Nimic nu avea sens. În mai puțin de o săptămînă, văzusem șase oameni ai străzii morți și nu eram pregătit să rezist unui asemenea șoc. Eram un avocat alb, educat, bine hrănit și bogat, pe drumul cel mai sigur spre multă bogăție și toate lucrurile minunate pe care aceasta ți le putea oferi. Sigur, căsnicia mea se încheiase, dar aveam șanse să-mi revin. Erau destule femei minunate pe lume. Nu-mi făceam prea multe griji.

L-am blestemat pe „Domnul" pentru că-mi schimbase cursul vieții. L-am blestemat pe Mordecai, pentru că mă făcea să mă simt vinovat. Și pe Ontario, pentru că mă făcea să sufăr.

O bătaie în geam m-a făcut să tresar. Normal, eram cu nervii la pămînt. Era Mordecai, stînd în picioare, în zăpadă, lîngă colțul străzii. Am crăpat puțin geamul.

– Zice că face el ce trebuie, pentru toți cinci, pentru două mii de dolari.

– Dau oricît ar costa, i-am răspuns, și s-a făcut nevăzut.

Cîteva clipe mai tîrziu era din nou în mașină, la volan, pornind în viteză.

– Înmormîntarea va avea loc marți, aici, la biserică. Sicriele sînt din lemn, dar frumoase. Va aduce niște flori, înțelegi, ca să arate bine. Dorea trei mii, dar l-am convins că vor veni și niște reporteri, așa că s-ar putea să apară la televiziune. Asta i-a plăcut. Cu două mii nu e rău.

– Mulțumesc, Mordecai.

– Te simți bine?

– Nu.

Nu ne-am mai spus prea multe pe drumul de întoarcere spre biroul meu.

Fratele mai mic al lui Claire suferea de boala Hodgkin – asta era explicația întîlnirii de familie din Providence. Nu avea nici o legătură cu mine. Am ascultat-o povestind despre weekend, despre șocul vieții, lacrimile și rugăciunile care i-au apropiat mai

mult unii de alţii şi i-au consolat pe James şi pe soţia lui. La ei în familie, îmbrăţişările şi plînsetele erau ceva obişnuit şi eram fericit că nu mă sunase şi pe mine, ca să mă cheme acolo. Tratamentul urma să înceapă imediat; prognoza era bună.

Era fericită să fie din nou acasă şi uşurată că avea pe cineva căruia să i se destăinuie. Am băut cîte un pahar de vin în salon, lîngă foc, cu o pătură aşezată peste picioare. Era aproape romantic, deşi rănile mele erau prea adînci ca măcar să-mi treacă prin minte să fiu sentimental. Am făcut un efort eroic pentru a pune la inimă cuvintele ei, suferind corespunzător pentru bietul James, presărînd cîteva fraze potrivite.

Nu mă aşteptasem la această situaţie şi nu eram sigur dacă era ce îmi doream. Îmi imaginasem că ne vom lupta cu umbrele noastre, poate chiar că ne vom lua la bătaie. Curînd, lucrurile aveau să ia o turnură urîtă între noi, pentru ca apoi să revenim la decenţă şi să ne despărţim ca nişte adevăraţi oameni maturi. Dar, după Ontario, nu eram pregătit să suport şi alte probleme care să-mi pună emoţiile la încercare. Eram epuizat. Ea îmi tot spunea că par foarte obosit. Aproape că i-am mulţumit.

Am ascultat-o cu atenţie, pînă cînd a terminat ce avea de spus, apoi conversaţia s-a îndreptat, încet, spre felul în care îmi petrecusem eu sfîrşitul de săptămînă. I-am povestit tot despre noua mea viaţă de voluntar la adăposturi, apoi despre Ontario şi familia lui. I-am arătat articolul din ziar.

A fost sincer impresionată, dar şi uimită. Nu eram acelaşi om din urmă cu o săptămînă şi nu era sigură că îi place mai mult versiunea recentă, decît cea veche. Nici eu nu eram prea sigur.

11

Fiind amîndoi obsedaţi de meserie, Claire şi cu mine nu aveam nevoie de ceas deşteptător, mai ales pentru dimineţile de luni, cînd o nouă săptămînă de provocări se deschidea în faţa noastră. Ne trezeam la cinci, la cinci şi jumătate ne mîncam fulgii de cereale, apoi porneam în direcţii diferite, practic grăbindu-ne să vedem cine reuşeşte să plece primul.

Datorită vinului, am reuşit să dorm fără să fiu bîntuit de coşmaruri legate de weekend. În maşină, pe drum spre birou, eram hotărît să pun o oarecare distanţă între mine şi oamenii străzii. Aveam să îndur înmormîntarea. Aveam să-mi găsesc, într-un fel sau altul, timp să mă ocup, fără onorariu, de problemele celor fără adăpost. Aveam să continuu să fiu prieten cu Mordecai, probabil chiar să devin un obişnuit al biroului lui. Aveam să trec, ocazional, pe la bucătăria domnişoarei Dolly şi să o ajut să-i hrănească pe cei flămînzi. Aveam să dau bani şi să ajut la strîngerea unor sume mai mari pentru cei săraci. Cu siguranţă că puteam fi mai util ca sursă de fonduri, decît ca avocat al săracilor.

Acolo, în maşină, conducînd pe întuneric spre birou, am decis că aveam nevoie de cîteva zile de muncă mai intensă, pentru a-mi pune ordine în priorităţi. Cariera mea suferise o deviere

minoră; o orgie a muncii ar fi îndreptat lucrurile. Numai un nebun ar fi sărit din trenul de lux în care mă aflam.

Am luat alt lift decît cel cu care urcase „Domnul". El ţinea de trecut; mi l-am scos din minte. Nu m-am uitat spre sala de şedinţă unde murise. Mi-am aruncat haina şi servieta într-un fotoliu din birou şi m-am îndreptat spre aparatul de cafea. Drumul de-a lungul holului, înainte de ora şase dimineaţa, cîteva vorbe întîmplătoare adresate cînd unui coleg, cînd unui funcţionar, gestul de a-mi scoate sacoul, de a-mi sufleca mînecile cămăşii – toate astea îmi dădeau sentimentul că era minunat să revin acolo.

Am parcurs rapid titlurile ziarelor - mai întîi *The Wall Street Journal*, în parte pentru că ştiam că nu va scrie nimic despre oamenii străzii morţi în capitală. Apoi, am trecut la *Post*. Pe prima pagină a secţiunii Metro era un mic articol despre familia lui Lontae Burton, cu o poză a bunicii înlăcrimate în faţa unui bloc de locuinţe. L-am citit, apoi l-am dat deoparte. Ştiam mai multe decît reporterul şi eram decis să nu mă las tulburat.

Sub ziarul *Post* se afla un dosar maroniu, tipic avocăţesc, din cele de care firma noastră avea milioane. Pe copertă nu scria nimic şi asta mi-a trezit suspiciuni. Stătea acolo, la vedere, pe mijlocul biroului meu, pus de o persoană anonimă. L-am deschis încet.

Înăuntru nu erau decît două file de hîrtie. Prima era o copie a articolului apărut în *Post* cu o zi înainte, acelaşi pe care îl citisem de zece ori şi pe care i-l arătasem lui Claire, seara trecută. Dedesubt, o copie a unui document scos dintr-un dosar oficial al firmei Drake & Sweeney, cu titlul: EVACUAŢI - RIVEROAKS/ TAG, INC.

Coloana din dreapta cuprindea numere, de la 1 la 17. Numărul 4 era DeVon Hardy. La numărul 15 era scris: Lontae Burton, alături de trei dintre cei patru copii.

Am lăsat încet dosarul pe birou, m-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre uşă, am închis-o şi m-am sprijinit de ea. Am petrecut primele cîteva minute într-o tăcere deplină. Mă uitam

fix la dosarul aşezat în centrul biroului. Trebuia să accept ideea că era adevărat şi că documentul era real. Ce rost ar fi avut ca o persoană oarecare să falsifice un asemenea document? În cele din urmă, l-am ridicat din nou în mîini, cu mare grijă. Sub cea de-a doua foaie de hîrtie, chiar în interiorul copertei dosarului, informatorul meu anonim scrisese cu creionul: Evacuarea a fost greşită, din punct de vedere legal şi moral.

Era scris cu majuscule, în efortul de a evita descoperirea autorului, în caz că aş fi încercat să recunosc scrisul. Literele erau abia vizibile, ca şi cum vîrful creionului abia ar fi atins dosarul.

Am ţinut uşa închisă timp de o oră, în care fie că am stat la fereastră, privind răsăritul, fie că m-am aşezat la birou, holbîndu-mă la dosar. Pe hol se auzea din ce în ce mai multă lume şi, la un moment dat, am auzit vocea lui Polly. Am descuiat uşa, am salutat-o ca şi cum totul mergea ca pe roate şi m-am apucat de treburile obişnuite.

Programul dimineţii includea o mulţime de şedinţe şi conferinţe, două dintre ele cu Rudolph şi nişte clienţi. M-am comportat corespunzător, deşi n-am memorat nimic din ce s-a spus ori s-a făcut. Rudolph era foarte mîndru că steaua lui revenise şi era în plin avînt.

Am fost aproape nepoliticos cu cei care doreau să discute despre criza ostaticilor şi şocul care a urmat. Păream acelaşi şi dovedeam, ca de obicei, aceeaşi imensă putere de muncă, astfel că orice îngrijorare cu privire la stabilitatea mea mintală a dispărut. Către prînz, m-a sunat tata. Nu ştiu dacă mă mai sunase vreodată la birou. Mi-a spus că în Memphis ploua; era nevoit să stea în casă, se plictisea şi, ce mai, atît el cît şi mama erau îngrijoraţi în privinţa mea. Le-am explicat că nora lor era bine şi apoi, trecînd pe un teren mai sigur, le-am povestit despre fratele ei, James, pe care îl întîlniseră şi ei o dată, la nuntă. Păream sincer preocupat de familia lui Claire şi asta l-a mulţumit.

Tata era fericit să vorbească cu mine la birou. Eram încă acolo, scoteam bani frumoşi, aveam perspective. M-a rugat să ţinem legătura.

O jumătate de oră mai tîrziu, fratele meu, Warner, m-a sunat de la biroul lui, aflat la unele dintre etajele superioare ale sediului unei firme din centrul oraşului Atlanta. Avea cu şase ani mai mult decît mine, era partener într-o altă megafirmă, un specialist în litigii căruia nu i se putea împotrivi nimeni. Din cauza diferenţei de vîrstă, Warner şi cu mine nu fuseserăm niciodată apropiaţi în copilărie, dar ne bucuram, fiecare, de compania celuilalt. În timpul divorţului lui, petrecut cu trei ani mai înainte, mi se destăinuise în fiecare săptămînă.

Lucra de dimineaţă pînă noaptea, la fel ca mine, aşa că ştiam că acea conversaţie nu putea dura prea mult.

– Am vorbit cu tata, mi-a spus totul, mă lămuri el.

– Sînt convins.

– Înţeleg ce simţi. Toţi trecem prin asemenea momente. Munceşti în disperare, faci o grămadă de bani, nu te opreşti niciodată ca să-i ajuţi pe oamenii fără importanţă. Apoi, se întîmplă ceva şi îţi aduci aminte de primul an de studenţie, cînd toţi aveam idealuri şi doream să ne folosim diplomele de avocaţi pentru a salva lumea. Îţi aminteşti?

– Da. E mult de-atunci.

– Exact. În primul meu an de facultate, s-a făcut un sondaj. Mai mult de jumătate dintre colegii mei de grupă doreau să se ocupe de dreptul public. Cînd am terminat, trei ani mai tîrziu, toată lumea s-a orientat spre locurile unde se cîştigă mulţi bani. Nu ştiu ce s-a întîmplat.

– Facultatea de Drept te face lacom.

– Presupun că aşa stau lucrurile. Firma noastră are un program prin care poţi face o întrerupere de un an, un fel de an sabatic, în care să faci drept public. După douăsprezece luni, te întorci ca şi cum n-ai fi fost plecat niciodată. La voi există aşa ceva?

Tipic pentru Warner. Aveam o problemă, el avea deja soluția. Frumos și limpede. Douăsprezece luni, după care sînt un alt om. O deviere scurtă, dar viitorul meu e asigurat.

– Nu e valabil pentru asociați, i-am spus. Am auzit de un partener sau doi, care au plecat de la firmă pentru a lucra în administrație, într-un sector sau altul, și s-au întors după vreo doi ani. Dar niciodată un asociat.

– Dar situația ta e diferită. Ai fost traumatizat, la naiba, aproape că ai dat ortu' popii, numai pentru că ești membru al firmei. Aș trage și eu niște sfori, să le spun că ai nevoie de o pauză. Ia-ți un an și apoi întoarce-te frumușel la birou.

– S-ar putea să meargă, i-am spus, încercînd să-i mai tai din elan. Avea o personalitate puternică, era teribil de insistent, mereu la un pas de a provoca o ceartă, mai ales cu familia. Trebuie să plec, am continuat.

– La fel și eu.

Ne-am promis că vorbim mai tîrziu. Am luat prînzul cu Rudolph și un client, într-un restaurant splendid. Era un prînz de lucru, ceea ce însemna că ne abținem de la alcool și ceea ce mai însemna, de asemenea, că timpul era plătit cu banii clientului. Am lucrat și am mîncat preț de două ore, așa că prînzul l-a costat pe client o mie patru sute de dolari. Firma noastră avea un cont la restaurant, așa că valoarea consumației, cu chitanța respectivă, se achita de către firma Drake & Sweeney și, cîndva, în timp, maniacii noștri de la serviciul financiar din subsol aveau să găsească o modalitate de a-l taxa pe client și pentru costul mîncării.

După-amiaza a însemnat un șir neîntrerupt de telefoane și de conferințe. Printr-un efort de voință, am reușit să-mi păstrez mimica de om serios interesat și am trecut cu bine de toate, încărcînd notele de plată ale clienților cît de mult se putea. Legislația antitrust nu mi s-a părut niciodată, pînă atunci, atît de complexă și plicticoasă.

Era aproape ora cinci cînd mi-am găsit cîteva clipe în care să pot rămîne singur. Mi-am luat rămas-bun de la Polly și am

încuiat ușa din nou. Am deschis dosarul misterios și am început să notez cîte ceva, la întîmplare, pe un blocnotes – mîzgăleli și diagrame cu săgeți care duceau, din toate direcțiile, la RiverOakes și Drake & Sweeney. Braden Chance, partenerul pe probleme imobiliare pe care îl întrebasem despre dosar, era ținta celor mai multe săgeți pornite de la firmă.

Principalul bănuit era un asistent, tînărul care auzise schimbul dur de replici dintre noi și care, cîteva clipe mai tîrziu, îl făcuse pe Chance „măgar" cînd ieșeam din biroul lor. Era normal ca el să cunoască amănuntele evacuării și precis avea acces la dosar.

De la un telefon celular, pentru a evita orice înregistrare făcută de firmă, am sunat un asistent care lucra în secția antitrust. Biroul lui se afla pe același hol cu al meu, după colț. El mi-a dat un alt nume și, cu puțin efort, am aflat că tipul pe care îl căutam era Hector Palma. Lucra la firmă de circa trei ani, petrecuți integral în departamentul imobiliar. Mi-am propus să-l găsesc, dar nu la birou.

M-a sunat și Mordecai. Voia să știe ce planuri am pentru cină.

– Fac eu cinste, mi-a spus.

– Supă?

– Sigur că nu! rîse el. Știu un loc grozav.

Ne-am înțeles să ne întîlnim la șapte. Claire redevenise chirurgul model, care uita de oră, mese și soțul ei. Plecase la spital după primele ore ale după-amiezii și schimbaserăm doar cîteva cuvinte, pe fugă. Nu știa cînd se va întoarce, dar era sigură că va fi foarte tîrziu. La cină, fiecare pentru sine. Nu puteam să-i reproșez nimic. De la mine învățase acest fel de viață.

Ne-am întîlnit într-un restaurant din apropiere de Dupont Circle. Barul din față era plin ochi cu funcționari guvernamentali bine plătiți, care savurau un pahar, înainte de a pleca din oraș. Noi am băut cîte un pahar în spate, într-un separeu micuț.

– Povestea familiei Burton e serioasă și va deveni și mai serioasă, începu el, sorbind berea luată direct din butoi.

– Îmi pare rău, dar în ultimele douăsprezece ore am fost rupt de lume. Ce s-a întîmplat?

– Multă publicitate. Patru copii morți împreună cu mama lor, care locuiau într-o mașină. Sînt găsiți la o milă distanță de dealul Capitoliului, unde membrii Congresului se află în plin proces de reformare a legislației asigurărilor sociale, ca să arunce și mai multe mame în stradă. E superb.

– Deci, s-ar părea că înmormîntarea va fi un adevărat spectacol.

– Fără îndoială. Am vorbit chiar astăzi cu doisprezece activiști pentru drepturile oamenilor străzii. Vor fi cu toții acolo și intenționează să-și aducă și susținătorii. Vor fi o mulțime de oameni ai străzii. Din nou, mulți reporteri. Patru sicrie mititele, lîngă cel al mamei lor, cu camerele de televiziune îndreptate spre ele, pentru știrile de la ora șase. După aceea vom face un miting și un marș.

– Poate că din moartea lor va ieși și ceva bun.

– Poate.

Un avocat uns cu toate alifiile, ca mine, știa că există un scop în spatele fiecărui prînz sau al fiecărei invitații la cină. Mordecai era preocupat de ceva. Îmi dădeam seama după felul în care nu mă scăpa din priviri.

– Ai idee de ce rămăseseră fără locuință? l-am întrebat, tatonînd terenul.

– Nu. Probabil din cauzele obișnuite. N-am avut timp să pun întrebări.

Gîndindu-mă mai bine, pe drum spre restaurant, hotărîsem că nu-i puteam spune de misteriosul dosar și conținutul lui. Era confidențial, numai pentru mine, datorită poziției mele la firma Drake & Sweeney. Dezvăluirea celor aflate despre activitățile unui client reprezenta o încălcare flagrantă a responsabilităților mele profesionale. Gîndul de a divulga un asemenea secret mă înspăimînta. În plus, nu verificasem nimic.

Chelnerul ne-a adus salatele și am început să mîncăm.

– Am avut o şedinţă la birou, în această după-amiază, îmi spuse Mordecai printre înghiţituri. Eu, Abraham, Sofia. Avem nevoie de ajutor.

Nu mă mirau cuvintele lui.

– Ce fel de ajutor?

– Încă un avocat.

– Am crezut că sînteţi falimentari.

– Avem o mică rezervă. Şi am adoptat o nouă strategie de piaţă.

Ideea că Centrul legal din Strada 14 era preocupat de o strategie de piaţă era ilară, şi exact asta a şi fost intenţia lui. Am zîmbit amîndoi.

– Dacă am reuşi să-l convingem pe noul avocat să încerce, zece ore pe săptămînă, să găsească fonduri, atunci îşi va putea permite să lucreze la noi.

Altă serie de zîmbete.

Mordecai mai avea ceva de spus.

– Oricît ne-ar displăcea să recunoaştem acest lucru, supravieţuirea noastră depinde de capacitatea noastră de a face rost de bani. Trustul Cohen e în declin. Ne-am permis, pînă acum, să nu cerşim, dar lucrurile trebuie să se schimbe.

– Ce altceva mai trebuie să facă acel avocat?

– Să se ocupe de legile străzii. Ai văzut şi tu suficient de bine ce înseamnă asta. Ai văzut unde lucrăm. Sofia e o scorpie. Abraham, un prost. Clienţii miros urît şi banii sînt o iluzie.

– Cîţi bani îi puteţi oferi?

– Ţie îţi putem oferi treizeci de mii pe an, dar nu-ţi putem promite decît jumătate din sumă pentru primele şase luni. După aceea, împărţim ce rămîne după scăderea cheltuielilor între noi patru.

– Abraham şi Sofia au fost de acord?

– Da, după un scurt discurs din partea mea. Ne imaginăm că ai relaţii bune în barou, printre persoanele cu influenţă şi, cum

eşti foarte bine pregătit, arăţi excelent, eşti deştept şi aşa mai departe ar trebui să ai un talent înnăscut pentru strîns bani.

– Dar dacă nu vreau să strîng bani?

– Atunci, noi trei ne-am putea reduce salariile şi mai mult, poate chiar pînă la douăzeci de mii pe an. Apoi, la cincisprezece mii. Iar cînd n-o să mai vină nimic de la fundaţie, am putea să ajungem şi noi în stradă, ca şi clienţii noştri. Avocaţi fără adăpost.

– Deci, eu reprezint viitorul Centrului legal din Strada 14?

– Aşa am decis noi. Te vom primi ca partener cu drepturi depline. Să vedem dacă Drake & Sweeney pot oferi mai mult.

– Sînt impresionat, i-am spus. Într-o oarecare măsură, eram şi speriat. Oferta nu era neaşteptată, dar sosirea ei deschidea o poartă prin care ezitam să trec.

A sosit şi supa de fasole şi am comandat încă un rînd de bere.

– Ce poţi să-mi spui despre Abraham? l-am întrebat.

– Băiat evreu din Brooklyn. A venit la Washington ca să lucreze în echipa senatorului Moynihan. A petrecut cîţiva ani în Congres şi a ajuns în stradă. Extrem de inteligent. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului coordonînd litigiile susţinute de avocaţii pro bono de la marile firme. În clipa de faţă a dat în judecată biroul de recensămînt, ca să fie sigur că oamenii străzii vor fi număraţi. Şi mai dă în judecată sistemul şcolar din Washington D.C., ca să fie sigur că şi copiii fără case primesc educaţie. Purtarea lui cu oamenii lasă de dorit, dar e grozav cînd face planuri pentru litigii, în biroul lui.

– Dar Sofia?

– Asistent social de carieră, cu studii de drept la seral, timp de unsprezece ani. Se poartă şi gîndeşte ca un avocat, mai ales cînd îşi bate joc de funcţionarii guvernamentali. Ai s-o auzi zicînd: „Sînt Sofia Mendoza, avocat pledant" de zece ori pe zi.

– Face şi muncă de secretară?

– Nu. Nu avem secretare. Fiecare îşi bate la maşină, face dosare, îşi pregăteşte cafeaua, spuse el aplecîndu-se puţin şi

coborînd uşor vocea. Noi trei lucrăm împreună de multă vreme, Michael, şi avem tabieturile noastre. Ca să fiu sincer, avem nevoie de o figură nouă, cu idei noi.

– Trebuie să recunosc, salariul e foarte atrăgător, i-am spus într-un efort jalnic de a face o glumă.

Mordecai zîmbi totuşi, din politeţe.

– Nu faci asta pentru bani. O faci pentru sufletul tău.

Sufletul meu m-a ţinut treaz cea mai mare parte a nopţii. Oare aveam curajul necesar pentru a renunţa la tot ce aveam? Chiar mă gîndeam serios să accept o slujbă atît de puţin plătită? Practic, îmi luam adio de la milioane!

Lucrurile şi proprietăţile după care tînjeam s-ar fi transformat în amintiri neclare.

Momentul nu era rău ales. Căsnicia mea era pe ducă, aşa că părea, într-un fel, normal să fac schimbări drastice pe toate fronturile.

12

Marți, am sunat la birou și am anunțat că sînt bolnav. Probabil că e o gripă, i-am spus lui Polly care, așa cum fusese învățată, mi-a cerut detalii. Febră, gîtul iritat, dureri de cap? Toate cele de mai sus. Toate sau nici una, nu îmi pasă. Trebuia să fii foarte grav bolnav ca să lipsești de la serviciu. Polly trebuia să completeze un formular, pe care să i-l ducă lui Rudolph. Anticipînd telefonul lui, am plecat de acasă și m-am plimbat prin Georgetown în primele ore ale dimineții. Zăpada se topea rapid; temperatura urcase, în mod sigur, pînă spre plus cinci grade. Mi-am pierdut o oră întreagă umblînd prin zona portului, încercînd cîte un cappuccino de la mai mulți vînzători și privind canotorii trecînd, înghețați, pe Potomac.

La ora zece, am plecat la înmormîntare.

Trotuarul din fața bisericii era baricadat. Se aflau polițiști peste tot, cu motocicletele parcate în stradă. Ceva mai departe se vedeau și carele de televiziune.

O mulțime impresionantă asculta un vorbitor care striga ceva la microfon, cînd am trecut pe lîngă el. Unii țineau deasupra capetelor cîteva pancarte scrise în grabă, special pentru a fi văzute de camerele de filmare. Am parcat pe o stradă laterală, cu trei rînduri de blocuri mai departe, și m-am grăbit să ajung la

biserică. Am evitat intrarea principală, îndreptîndu-mă spre o uşă laterală, unde un diacon bătrîn stătea de pază. L-am întrebat dacă biserica are balcon. M-a întrebat dacă sînt reporter.

M-a condus înăuntru şi mi-a arătat o uşă. I-am mulţumit şi am intrat, am urcat nişte scări şubrede şi am ieşit în balconul aflat deasupra unui frumos sanctuar. Covor grena, bănci din lemn închis la culoare, ferestre cu vitralii, curate. Era o biserică foarte curată şi, timp de o secundă, am înţeles de ce pastorul ezita să o deschidă celor fără adăpost.

Eram singur, aşa că puteam să-mi aleg orice loc doream. M-am îndreptat în linişte spre partea de deasupra uşii din spate, cu vedere directă spre centrul culoarului, pînă la amvon. Un cor a început să cînte afară, pe trepte, şi eu am rămas acolo, în atmosfera paşnică a bisericii pustii, în acordurile muzicii ce răzbătea pînă la mine.

Muzica încetă, uşile se deschiseră şi nebunia începu. Podeaua balconului vibra de paşii mulţimii îndoliate care pătrundea în sanctuar. Corul îşi reluă locul obişnuit, din spatele amvonului. Pastorul arăta fiecăruia încotro să meargă – camerele TV într-un colţ, puţinii membri ai familiei pe banca din faţă, activiştii şi oamenii străzii cu care veniseră, spre sectorul central. Mordecai intră însoţit de două persoane pe care nu le cunoşteam. O uşă laterală se deschise şi condamnaţii îşi făcură apariţia – mama lui Lontae şi cei doi fraţi, în haine albastre de închisoare, cu cătuşe la mîini şi la picioare, legaţi la un loc şi escortaţi de patru paznici înarmaţi. Au fost aşezaţi în al doilea rînd de bănci, pe centru, în spatele bunicii şi al altor rude.

După ce s-au mai liniştit lucrurile, orga a început să cînte, în tonuri joase, triste. Undeva, dedesubtul meu, s-a auzit un zgomot şi toată lumea s-a întors într-acolo. Pastorul a urcat în amvon şi ne-a cerut tuturor să ne ridicăm în picioare.

Cîteva ajutoare, purtînd mănuşi albe, au adus sicriele pe culoarul dintre scaune şi le-au aşezat unul lîngă altul, aproape de ieşirea din biserică; sicriul lui Lontae se afla în centru. Cel al

bebelușului era mic, de mai puțin de un metru lungime. Cele ale lui Ontario, Alonzo și Dante erau de mărime mijlocie. Era o priveliște impresionantă și se auzeau suspine și plînsete. Corul începu să murmure un cîntec, legănîndu-se.

Ajutoarele aduseră flori, așezîndu-le în jurul sicrielor și, timp de o clipă îngrozitoare, m-am gîndit că s-ar putea să le deschidă. Nu mai fusesem niciodată la o înmormîntare de negri. Habar nu aveam la ce să mă aștept, dar văzusem la televizor imagini de la alte funeralii, unde, uneori, sicriul era deschis, pentru ca familia să sărute cadavrul. Vulturii cu camerele lor de filmat erau pregătiți de atac.

Dar sicriele au rămas închise, așa că lumea nu a aflat ce știam eu – că Ontario și familia lui păreau să-și fi găsit liniștea.

Ne-am așezat, iar pastorul a rostit o lungă rugăciune. A urmat un solo, interpretat de sora nu-știu-cum, apoi momente de tăcere. Pastorul a citit din Scriptură și a predicat puțin. A fost urmat de o activistă susținătoare a oamenilor străzii, care a pornit un teribil atac împotriva unei societăți și a liderilor ei care permiteau să se întîmple astfel de lucruri. A acuzat Congresul, mai ales pe republicani, și a dat vina pe oraș, pentru absența unui lider adevărat, apoi pe tribunale și birocrație. Dar păstrase diatriba cea mai dură pentru clasele bogate, cei cu bani și putere, cărora nu le pasă de cei săraci și bolnavi. Vorbea explicit, cu furie; era de efect, m-am gîndit eu, dar nu prea potrivit pentru o înmormîntare.

La final, cei prezenți au aplaudat-o. În continuare, pastorul a vorbit îndelung, acuzîndu-i violent pe toți cei care nu aveau pielea neagră, dar aveau bani.

Alt solo, un alt fragment din Scriptură, apoi corul a atacat un imn vibrant, care m-a impresionat aproape pînă la lacrimi. S-a format o procesiune, a celor care doreau să-și așeze mîinile deasupra celor morți, dar șirul s-a spart cînd oamenii au început să jelească și să tragă de sicrie. „Deschideți-le!" a strigat cineva, dar pastorul a refuzat, cu un gest al capului. Lumea s-a înghesuit

spre amvon, înconjurînd sicriele, strigînd şi suspinînd, în vreme ce corul începea să cînte ceva mai tare. Bunica făcea cea mai mare gălăgie, mîngîiată şi consolată de ceilalţi.

Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Unde fuseseră toţi aceşti oameni în ultimele luni din viaţa lui Lontae? Trupurile acelea micuţe din sicrie nu cunoscuseră niciodată atîta dragoste.

Camerele de filmat ajungeau din ce în ce mai aproape şi tot mai mulţi dintre cei prezenţi îşi pierdeau cumpătul. Totul devenise un simplu spectacol.

În cele din urmă, pastorul a intervenit şi a reinstaurat ordinea. S-a rugat din nou, pe fondul muzicii de orgă. Cînd a terminat, lumea a început să treacă pentru o ultimă dată pe lîngă sicrie.

Slujba a durat o oră şi jumătate. Pentru două mii de dolari, producţia nu fusese rea. Eram mîndru de rezultat.

Lumea s-a adunat din nou afară, pornind un marş care se îndrepta undeva, spre dealul Capitoliului. Cu Mordecai în prim plan, au dispărut după colţ, iar eu m-am întrebat la cîte marşuri şi demonstraţii participase. Prea puţine, ar fi fost, probabil, răspunsul lui.

Rudolph Mayes devenise partener la Drake & Sweeney la vîrsta de treizeci de ani, fapt care rămînea un record în sine. Iar dacă viaţa lui continua aşa cum o planificase, într-o bună zi avea să fie cel mai bătrîn partener care încă mai muncea. Legislaţia era viaţa lui şi cele trei foste soţii ale sale stăteau mărturie. Orice altceva ar fi atins, se distrugea, dar Rudolph era pionul pasionat, ideal pentru o firmă importantă.

La ora şase după-amiază mă aştepta în biroul lui, pe care tronau teancuri de dosare în lucru. Polly şi secretarele plecaseră, la fel ca şi majoritatea asistenţilor şi funcţionarilor. Circulaţia pe holuri se reducea considerabil după cinci şi jumătate.

Am închis uşa şi m-am aşezat pe un scaun.

– Credeam că eşti bolnav, a început el.

– Plec, Rudolph, l-am anunţat cît mai îndrăzneţ cu putinţă, dar simţeam un nod în stomac.

Rudolph dădu cărţile la o parte şi închise capacul stiloului foarte scump cu care lucra.

– Te ascult.

– Plec de la firmă. Am o ofertă de lucru pentru o firmă care se ocupă de dreptul public.

– Nu fi prost, Michael.

– Nu sînt prost. M-am hotărît. Şi vreau să plec fără scandal.

– Vei deveni partener în trei ani.

– Am găsit un angajament mai convenabil.

Nu reuşi să găsească un răspuns, aşa că dădu, frustrat, ochii peste cap.

– Haide, zău aşa, Mike. Doar n-o să te laşi copleşit din cauza unui simplu incident!

– Nu mă las copleşit, Rudolph. Nu fac decît să-mi schimb domeniul de lucru.

– Nici unul dintre ceilalţi opt ostatici nu face aşa ceva.

– Bravo lor. Dacă sînt fericiţi aşa, mă bucur pentru ei. Pe lîngă asta, ei lucrează în litigii, sînt nişte păsări rare.

– Unde te duci?

– La un Centru legal din apropiere de Logan Circle. E specializat în problemele oamenilor străzii.

– Problemele oamenilor străzii?

– Exact.

– Cît te plătesc?

– O avere, ce mai! Vrei să faci o donaţie centrului?

– Ţi-ai pierdut mintile!

– E doar o mică criză, Rudolph. Am numai treizeci şi doi de ani, sînt prea tînăr pentru crizele vîrstei mijlocii. M-am gîndit să-mi rezolv propria criză mai devreme.

– Ia-ţi o lună liber. Du-te şi lucrează cu oamenii străzii, scoate-ţi chestia asta din minte şi pe urmă vino înapoi. Nu ţi-ai ales bine momentul, Mike. Ştii că sîntem foarte mult în urmă cu treaba.

– N-o să meargă, Rudolph. N-are nici un farmec să plec, dacă știu că am o soluție de siguranță.

– Farmec? Te amuză să faci ceea ce faci?

– Categoric. Gîndește-te ce amuzant ar fi să lucrez fără să stau mereu cu ochii pe ceas.

– Dar Claire? La ea te-ai gîndit? mă întrebă el, arătîndu-mi cît de profundă era disperarea lui. Abia dacă o cunoștea și era cel mai puțin în măsură, din întreaga firmă, să-mi dea sfaturi matrimoniale.

– Claire e bine mersi, i-am răspuns. Aș dori să plec vineri.

Rudolph, învins, scoase un geamăt. Închise ochii și clătină, încet, din cap.

– Nu-mi vine să cred...

– Îmi pare rău, Rudolph.

Ne-am strîns mîinile și ne-am promis să ne întîlnim într-o dimineață, devreme, la micul dejun, ca să discutăm despre dosarele mele nefinalizate.

Nu doream ca Polly să afle despre asta de la alții, așa că m-am dus în biroul meu și i-am dat un telefon. Era acasă, în Arlington, pregătea cina. I-am stricat ziua.

Am cumpărat niște mîncare thailandeză și am dus-o acasă.

Am pus o sticlă de vin la frigider, am aranjat masa și am început să-mi repet replicile.

Dacă Claire bănuia, cumva, o cursă, nu lăsa să se vadă. De-a lungul anilor, căpătaserăm amîndoi obiceiul să ne ignorăm reciproc, pur și simplu, ca să nu ne luăm la bătaie. Drept urmare, nu ne pricepeam la tactici rafinate.

Dar îmi plăcea ideea de a găsi o soluție pentru a mai îndulci lucrurile; de a pregăti terenul pentru șoc, pentru ca apoi să trec la atac. M-am gîndit că ar fi drăguț, deși fals, adică perfect acceptabil în situația unei căsnicii distruse.

Era aproape zece; ea mîncase în fugă, cu multe ore înainte, așa că am trecut direct în salon, cu paharele de vin. Am aprins

focul în cămin şi ne-am aşezat în fotoliile noastre preferate. După cîteva minute, am început să vorbesc.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Ce s-a întîmplat? mă întrebă ea, deloc îngrijorată.

– Mă gîndesc să plec de la Drake & Sweeney.

– Nu mai spune!

Sorbi o gură de vin din pahar. Îi admiram sîngele rece. Fie că se aştepta la asta, fie că nu voia să-şi arate îngrijorarea.

– Da. Nu mă mai pot întoarce acolo.

– De ce?

– Sînt gata pentru o schimbare. Munca în cadrul unei corporaţii mi se pare, brusc, plicticoasă şi lipsită de importanţă şi vreau să fac ceva ca să ajut oamenii.

– Drăguţ din partea ta.

Se gîndea deja la bani şi abia aşteptam să văd cît îi va trebui să ajungă la acest subiect.

– De fapt, e admirabil din partea ta, Michael.

– Ţi-am povestit despre Mordecai Green. Centrul lui mi-a oferit o slujbă. Începe de luni.

– Luni?

– Da.

– Aşadar, ai şi luat o hotărîre.

– Da.

– Fără să discuţi cu mine. Nu am nimic de zis şi eu în această problemă?

– Nu pot să mă mai întorc la firmă, Claire. Am vorbit cu Rudolph chiar azi.

Încă o înghiţitură de vin, dinţii puţin mai strînşi, o străfulgerare de furie – dar reuşi să se controleze. În privinţa asta era incredibilă.

Ne uitam la focul din cămin, hipnotizaţi de flăcările portocalii.

– Pot să te întreb ce efect va avea acest lucru asupra noastră, din punct de vedere financiar?

– Va schimba lucrurile.

– La cît se ridică noul tău salariu?

– La treizeci de mii de dolari pe an.

– Treizeci de mii pe an, repetă ea. Rosti cifra din nou, făcînd-o să pară şi mai mică decît era. Asta e mai puţin decît ce cîştig eu!

Salariul ei era de treizeci şi una de mii pe an, cifră ce avea să crească dramatic în anii următori; nu era departe momentul în care avea să cîştige bani serioşi. Pentru a respecta scopul discuţiei noastre, îmi propusesem să nu mă las impresionat de nici un fel de comentarii despre bani.

– Nimeni nu se ocupă de dreptul public pentru bani, i-am ripostat, încercînd să nu par pios. Din cîte îmi amintesc, tu nu te-ai dus la facultatea de medicină pentru bani.

Ca orice student la medicină din ţară, Claire îşi începuse studiile cu jurămîntul că nu banii erau cei care o atrăgeau. Dorea să ajute omenirea. Acelaşi lucru era valabil şi pentru studenţii de la drept. Minţeam cu toţii.

Privea focul şi făcea socoteli în minte. Bănuiam că se gîndeşte la chirie. Apartamentul era foarte frumos; la cele două mii şi cinci sute pe care le plăteam lunar, ar fi trebuit să fie şi mai frumos. Mobila era exact ce trebuia. Eram mîndri de locul în care trăiam – adresa potrivită, case frumoase, terasate, un cartier de lux –, dar ne petreceam prea puţin timp acolo. Şi rareori primeam musafiri. Mutarea ar fi însemnat o schimbare, dar o puteam îndura.

Fuseserăm întotdeauna deschişi în privinţa banilor; nu ne ascundeam nimic. Ea ştia că deţinem circa cincizeci şi una de mii de dolari în fonduri mutuale şi douăsprezece mii în contul bancar curent. Mă uitam cît de puţin pusesem deoparte în şase ani de căsnicie. Cînd cariera ta la o mare firmă se află pe drumul cel bun, ţi se pare că banii nu mai au sfîrşit.

– Cred că va trebui să facem nişte schimbări, nu? spuse ea, privindu-mă cu răceală. Cuvîntul „schimbări" era plin de implicaţii.

– Cu siguranță.

– Sînt obosită, conchise Claire, terminînd vinul din pahar și îndreptîndu-se spre dormitor.

Ce patetic, m-am gîndit. Nici măcar nu aveam în noi destulă ranchiună pentru o ceartă serioasă.

Sigur, înțelegeam perfect noul meu statut de viață. O poveste minunată – un tînăr avocat ambițios, transformat într-un apărător al săracilor, întoarce spatele unei firme de primă clasă, pentru a lucra pe nimic. Chiar dacă își imagina că îmi pierdusem mințile, Claire nu putea critica un sfînt.

Am pus un butuc pe foc, mi-am mai turnat un pahar de vin și am dormit pe canapea.

13

Partenerii aveau o sală de mese privată, la etajul opt, şi era considerată o onoare pentru un asociat să mănînce acolo. Rudolph era genul de fraier care credea că o porţie de terci irlandez, servit la şapte dimineaţa în camera lor specială, mă putea ajuta să revin la gînduri mai bune. Cum puteam întoarce spatele unui viitor presărat cu mese în compania celor care deţineau puterea?

Avea veşti grozave. Vorbise cu Arthur, seara tîrziu, şi era în lucru o propunere de a mi se acorda un an sabatic. Firma urma să suplimenteze orice salariu oferit ce centrul legal. Era o cauză meritorie şi ei trebuiau să facă mai mult pentru drepturile celor săraci. Eu urma să fiu considerat drept avocatul pro bono desemnat timp de un an întreg, pentru ca ei să se simtă mai bine. M-aş fi reîntors cu bateriile încărcate, cu celelalte interese satisfăcute şi cu talentele din nou orientate spre gloria firmei Drake & Sweeney.

Eram impresionat şi uimit de ideea asta, aşa că nu o puteam refuza, pur şi simplu. I-am promis să reflectez, şi asta foarte repede. M-a avertizat că propunerea trebuia aprobată de comitetul executiv, pentru că eu nu eram partener. Firma nu avusese niciodată în vedere o astfel de întrerupere pentru un asociat.

Rudolph dorea cu disperare să mă convingă să rămîn la ei, iar asta avea prea puţin de-a face cu amiciţia dintre noi. Divizia antitrust, din care făceam parte, era copleşită de treabă şi avea nevoie de cel puţin încă doi asociaţi de bază, cu experienţa mea. Momentul plecării mele era cît se poate de prost ales, dar puţin îmi păsa. Firma avea opt sute de avocaţi. Aveau toate şansele să găsească oamenii de care aveau nevoie.

Cu un an înainte, adusesem firmei beneficii de aproape şapte sute cincizeci de mii de dolari. De asta mîncam în salonul lor pretenţios şi ascultam planurile urgente făcute de ei pentru a mă păstra. Era, de asemenea, logic să-mi iau salariul anual obişnuit, să-l trîntesc în braţele oamenilor străzii sau să-l dau pentru orice scopuri caritabile doream, pentru ca apoi, după un an, să fiu tentat să mă întorc.

După ce a terminat cu ideea anului sabatic, am trecut la revizuirea problemelor celor mai presante din activitatea mea. Tocmai alcătuiam o listă cu ce trebuia făcut, cînd Braden Chance s-a aşezat la o masă din apropiere. La început nu m-a văzut. În sală se aflau vreo doisprezece parteneri, fiecare aşezat singur, la cîte o masă, citind ziarul, cît se poate de însinguraţi, cît se poate de adînciţi în ştirile de dimineaţă. Am încercat să-l ignor, dar, în cele din urmă, m-am uitat spre el şi l-am surprins privindu-mă dispreţuitor.

– Bună dimineaţa, Braden, am rostit cu voce tare, surprinzîndu-l şi făcîndu-l pe Rudolph să se răsucească în scaun, ca să vadă cu cine vorbeam.

Chance răspunse cu o înclinare a capului, fără să spună nimic şi, brusc, deveni mai interesat de pîinea prăjită de pe masă.

– Îl cunoşti? mă întrebă Rudolph în şoaptă.

– Am avut ocazia să ne întîlnim, i-am răspuns.

În timpul scurtei noastre ciocniri din biroul lui, Chance îmi ceruse să-i spun cine era partenerul al cărui subaltern eram. Îi dădusem numele lui Rudolph. Era evident că Braden nu făcuse nici o plîngere.

– Un măgar, spuse Rudolph, abia auzit.

Părerea era unanimă. Rudolph întoarse o pagină, uită imediat de Chance şi reveni la discuţia noastră. Erau multe lucruri nefinalizate pe biroul meu.

M-am trezit gîndindu-mă la Chance şi la dosarul evacuării. Omul era cam molatic, cu pielea palidă, trăsături delicate şi îţi dădea impresia de fragilitate. Nu mi-l imaginam în stradă, verificînd depozite abandonate pline de locatari ilegali, murdărindu-şi mîinile ca să fie sigur că îşi face bine treaba. Cu siguranţă că nici nu se întîmpla aşa; avea asistenţii lui. Chance stătea la birou şi supraveghea completarea documentelor legale, încasînd cîteva sute de dolari pe oră de la clienţi, în vreme ce nenumăraţii Hector Palma ai firmei se ocupau de detaliile neplăcute. Chance lua masa şi juca golf cu directorii executivi de la RiverOaks; acela era rolul lui, ca partener al firmei.

Probabil nici nu cunoştea numele oamenilor evacuaţi din depozitul deţinut de RiverOaks/TAG – şi de ce le-ar fi cunoscut? Erau doar nişte locatari ilegali, fără nume, fără feţe, fără casă. El nu era de faţă cînd poliţiştii i-au scos cu forţa din micile lor adăposturi şi i-au aruncat în stradă. Probabil însă că Hector Palma a văzut ce s-a întîmplat.

Iar dacă Chance nu cunoştea numele lui Lontae Burton şi ale copiilor ei, atunci nu putea face legătura între evacuare şi moartea lor. Sau poate că ştia. Poate că îi spusese cineva.

La acele întrebări trebuia să răspundă Hector Palma, şi încă repede. Era miercuri. Eu plecam vineri.

Rudolph încheie micul nostru dejun la ora opt, tocmai la timp pentru a se întîlni, în biroul său, cu nişte oameni foarte importanţi. Eu m-am îndreptat spre birou şi am citit ziarul *Post*. Prezenta o poză cutremurătoare cu cele cinci sicrie închise din sanctuar, alături de o relatare în detaliu a serviciului funerar şi a marşului ce a urmat.

Exista şi un editorial, o provocare bine formulată, către noi toţi, cei care aveam ce mînca şi un acoperiş deasupra capului, să

stăm şi să ne gîndim la femeile de felul lui Lontae Burton din oraşul nostru. Ele nu plecau nicăieri. Nu puteau fi măturate de pe stradă şi depozitate într-un loc ascuns, pentru ca noi să nu mai fim nevoiţi să le vedem. Ele locuiau în maşini, se adăposteau în barăci, îngheţau în corturi improvizate, dormeau pe băncile din parcuri şi aşteptau la rînd, pentru cîte un pat, în adăposturile aglomerate şi, uneori, periculoase. Locuiam în acelaşi oraş; ele constituiau o parte a societăţii noastre. Dacă nu le ajutam, numărul lor avea să crească. Şi ar fi continuat să moară pe străzile noastre.

Am decupat editorialul din ziar şi l-am pus cu grijă în portofel.

Prin reţeaua de asistenţi, am luat legătura cu Hector Palma. Nu era înţelept să-l abordez direct; era de aşteptat ca Chance să stea la pîndă.

Ne-am întîlnit în biblioteca principală, de la etajul trei, între teancuri de cărţi, departe de camerele de luat vederi şi ochii indiscreţi. Omul era foarte nervos.

– Tu ai pus dosarul acela pe biroul meu? l-am întrebat, fără nici o introducere. Nu aveam timp de jocuri.

– Ce dosar? întrebă el, căscînd ochii împrejur, de parcă eram urmăriţi de oameni înarmaţi.

– Evacuarea RiverOaks/TAG. Tu te-ai ocupat de ea, nu?

Nu ştia cît de multe cunosc, sau cît de puţine.

– Da, recunoscu el.

– Unde e dosarul?

Trase o carte dintr-un raft, purtîndu-se ca şi cum am fi fost amîndoi cufundaţi în studiu.

– Toate dosarele sînt la Chance.

– În biroul lui?

– Da. Închise într-un fişet.

Vorbeam amîndoi în şoaptă. Nu avusesem emoţii cu privire la această întîlnire, dar m-am trezit aruncînd priviri în jur.

Oricine ne-ar fi observat întîmplător ar fi ajuns la concluzia că puneam ceva la cale.

– Ce cuprinde dosarul?

– Chestii teribile.

– Spune-mi şi mie.

– Am nevastă şi patru copii. Nu-mi convine să fiu dat afară.

– Ai cuvîntul meu.

– Tu pleci. Ce-ţi mai pasă.

Veştile circulau repede, dar nu eram surprins. Mă întrebam adesea cine bîrfeşte mai mult, avocaţii sau secretarele lor. Probabil că asistenţii.

– De ce ai pus dosarul pe biroul meu? l-am întrebat.

El întinse mîna după încă o carte, apoi se îndreptă spre capătul culoarului. L-am urmat, sigur că nu se mai afla nimeni în preajma noastră. S-a oprit şi a luat altă carte; mai avea ceva de spus.

– Am nevoie de dosarul acela, i-am spus.

– Nu e la mine.

– Atunci, cum pot să pun mîna pe el?

– Va trebui să-l furi.

– În regulă. De unde iau o cheie?

Mă privi atent preţ de o clipă, nesigur cît de hotărît eram.

– Eu nu am cheie, mi-a răspuns.

– Cum ai făcut rost de lista celor evacuaţi?

– Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba ştii foarte bine. Tu ai pus-o pe biroul meu.

– Eşti nebun de legat, s-a răstit el şi a plecat. Am aşteptat să se oprească, dar şi-a continuat drumul pe lîngă rîndurile de rafturi, pe lîngă teancurile de cărţi, ieşind din bibliotecă pe uşa din faţă.

Nu aveam de gînd să muncesc pe rupte în ultimele trei zile de lucru la firmă, indiferent ce-l făcusem pe Rudolph să creadă. Mi-am acoperit biroul cu tot felul de documente antitrust, am

închis uşa, m-am uitat pe pereţi şi am zîmbit privind toate lucrurile pe care le lăsam în urmă. Cu fiecare răsuflare, presiunea creştea. Nu mai aveam de gînd să accept să lucrez tiranizat de ceas. Gata cu săptămînile de optzeci şi patru de ore lucrătoare, numai pentru că alţi colegi, mai ambiţioşi, ar putea face optzeci şi cinci. Gata cu linguşirea superiorilor mei. Gata cu coşmarurile despre uşa parteneriatului, care mi s-ar fi putut închide în faţă.

L-am sunat pe Mordecai şi am acceptat, oficial, oferta. Intenţionam să încep de luni, dar el dorea să trec pe acolo mai devreme, orientativ. Rîdea şi făcea glume despre cum avea să găsească banii necesari pentru salariul meu. Mă gîndeam la ambianţa din Centrul legal de pe Strada 14 şi mă întrebam care dintre birourile neocupate şi pline de dosare va deveni al meu. Ce importanţă avea?

Spre seară, mi-am ocupat mare parte din timpul rămas acceptînd salutul sobru al prietenilor şi colegilor, cît se poate de convinşi că îmi pierdusem minţile.

Am suportat totul cu bine. La urma urmelor, nu mai era mult pînă să devin un adevărat sfînt.

În acest timp, soţia mea consulta un avocat specializat în divorţuri, o femeie ce avea reputaţia unei luptătoare nemiloase.

La ora şase, cînd am ajuns acasă – destul de devreme – Claire mă aştepta. Masa din bucătărie era acoperită cu notiţe şi imprimante de calculator. Aparatul era gata. Claire mă primi cu răceală şi bine pregătită. De data asta, eu am fost cel care a picat în cursă.

– Propun să divorţăm, pe motivul unor diferenţe ireconciliabile, începu ea, amabilă. Nu ne certăm. Nu ne arătăm, unul pe altul, cu degetul. Acceptăm ceea ce nu am fost în stare să spunem – că această căsnicie a luat sfîrşit.

S-a oprit, aşteptînd să spun şi eu ceva. Nu puteam să fiu surprins. Se hotărîse; ce rost avea să obiectez? Trebuia să par la fel de calculat ca şi ea. Sigur că da, i-am răspuns, încercînd să par

cît mai nonşalant. Parcă simţeam o uşurare la gîndul că eram, în sfîrşit, cinstiţi. Dar mă deranja faptul că ea îşi dorea divorţul mai mult decît mine.

Ca să rămînă la comandă, Claire a amintit despre întîlnirea avută cu Jacqueline Hume, avocatul ei de divorţ, trîntind numele acestei femei de parcă ar fi pus mortar peste cărămizi şi adăugînd, în beneficiul meu, părerile servite de purtătoarea ei de cuvînt.

– De ce ai angajat un avocat? am întrebat-o eu.

– Vreau să fiu sigură că sînt protejată.

– Şi crezi că aş profitat de pe urma ta?

– Tu eşti avocat. Eu am nevoie de un avocat. Asta-i tot.

– Ai fi putut economisi o mulţime de bani dacă n-o angajai pe ea, i-am spus, încercînd să nu mă las cu nimic mai prejos. La urma urmelor, era vorba de un divorţ.

– Dar acum mă simt mult mai bine.

Mi-a înmînat documentul cu numărul 1 din dosar, o dovadă a proprietăţilor şi obligaţiilor noastre. Documentul 2 era propunerea de partaj. Deloc surprinzător, Claire intenţiona să obţină majoritatea. Aveam împreună douăsprezece mii dolari bani gheaţă şi ea voia jumătate pentru plata creditului bancar al maşinii ei. Nu se menţiona nimic despre cei şaisprezece mii pe care eu îi datoram pentru Lexus. Voia patruzeci de mii, din cincizeci şi una de mii pe care îi deţineam în fonduri mutuale. Mie îmi rămînea fondul de la firmă.

– N-aş zice că e o împărţeală egală, i-am spus.

– Nici n-o să fie egală, mi-a răspuns ea, cu siguranţa celui care se simte protejat de un cîine de pază.

– De ce nu?

– Pentru că eu sînt cea care trece printr-o criză de vîrstă medie.

– Deci, e vina mea?

– Nu vorbeam de vinovăţie. Împărţim ceea ce avem în comun. Pentru motive cunoscute numai de tine, ai hotărît să

reduci cele nouăzeci de mii de dolari pe care îi cîştigai pe an. De ce să sufăr eu consecinţele? Avocata e sigură că poate convinge un judecător că acţiunile tale ne-au ruinat financiar. Ai poftă de o criză de nebunie, n-ai decît. Dar să nu-ţi faci iluzii că mă poţi lăsa să flămînzesc.

– Nici o şansă.

– N-am de gînd să mă cert.

– Nici eu n-aş face aşa ceva, dacă aş primi totul.

Mă simţeam obligat să fac puţin scandal. Nu puteam începe să ţipăm unul la altul şi să aruncăm cu cîte un obiect. Doar nu era să izbucnim în plîns şi nici nu ne puteam arunca acuzaţii murdare despre adultere sau dependenţă de droguri. Ce fel de divorţ era ăsta?

Unul foarte steril. Claire se hotărî să mă ignore şi să revină la lista ei de notiţe, pregătită fără îndoială de purtătoarea ei de cuvînt.

– Apartamentul e închiriat pînă în 13 iunie şi voi rămîne aici pînă atunci. Asta înseamnă zece mii de chirie.

– Cînd vrei să plec?

– Cît de repede doreşti.

– În regulă.

Dacă dorea să plec, n-aveam de gînd să mă rog de ea ca să rămîn. Era un exerciţiu de rezistenţă. Care dintre noi arăta mai mult dispreţ celuilalt?

Aproape că îmi venea să spun cine ştie ce tîmpenie, de genul: „Vrei să aduci pe altcineva în loc?" Doream să o scutur, să o fac să renunţe la atitudinea asta ostilă.

În loc de asta, mi-am păstrat sîngele rece.

– Voi pleca înainte de sfîrşitul săptămînii, i-am spus.

Nu mi-a răspuns, dar nici nu a reacţionat în vreun fel.

– De ce crezi tu că ai dreptul la 80% din fondurile mutuale? am întrebat-o.

– Nu primesc 80%. Dau zece mii pe chirie, alte trei mii pe alte servicii, două mii ca să-ţi achit cărţile comune de credit şi

mai avem cam şase mii în impozite impuse în comun. Reiese un total de douăzeci şi una de mii.

Documentul 3 era o listă amănunţită a proprietăţilor personale, începînd cu obiectele din salon şi sfîrşind cu dormitorul gol. Nici unul dintre noi nu ar fi îndrăznit să se certe pe oale şi cratiţe, aşa că împărţirea a fost făcută la mica înţelegere. Ia ce vrei, i-am spus de cîteva ori, mai ales cînd e vorba de prosoape sau aşternuturi de pat. Am negociat cîteva lucruri, dar cu fineţe. Poziţia mea în unele cazuri era dictată mai degrabă de refuzul mişcării, decît de mîndria de proprietar.

Îmi doream televizorul şi cîteva farfurii. Brusc, redeveneam un bărbat singur şi nu mă vedeam mobilînd o casă nouă. Claire, pe de altă parte, îşi pierduse ore întregi trăind în viitor.

Dar a fost corectă. Am terminat cu monotonia documentului 3 şi, de comun acord, am declarat partajul echitabil. Urma să semnăm o convenţie de separare, să aşteptăm şase luni, pentru ca apoi să mergem împreună la tribunal şi să punem, oficial, capăt uniunii noastre.

Nici unul dintre noi nu dorea să mai stea la discuţii. Mi-am luat haina şi am plecat într-o lungă plimbare pe străzile din Georgetown, întrebîndu-mă cum fusese posibil ca viaţa să se schimbe atît de radical.

Erodarea căsniciei noastre fusese lentă, dar sigură. Schimbarea carierei fiecăruia dintre noi avusese efecte de şoc. Lucrurile mergeau mult prea repede, dar eram incapabil să le opresc.

14

Ideea anului sabatic a fost ucisă în faşă de către comitetul executiv. Deşi era de presupus că nimeni nu trebuia să afle ce se întîmplă în şedinţele secrete ale acelui grup, un Rudolph foarte sumbru mi-a comunicat că s-ar fi creat un precedent nedorit. Într-o firmă atît de mare, asigurarea unui an de pauză pentru un asociat ar fi putut duce la apariţia multor certuri din partea altor nemulţumiţi.

Nu exista nici o soluţie de rezervă. Dacă ieşeam pe uşă, puteam fi sigur că o vor trînti în urma mea.

– Eşti sigur că ştii ce faci? mă întrebă el, rămas în picioare în faţa biroului meu. Pe podea, lîngă el, tronau două cutii mari de carton. Polly începuse deja să împacheteze mărunţişurile care îmi aparţineau.

– Sînt sigur, i-am zîmbit. Nu-ţi face griji pentru mine.

– Eu am încercat.

– Mulţumesc, Rudolph.

A plecat, clătinînd din cap.

După ofensiva lui Claire, cu o seară înainte, nu mai reuşisem să mă gîndesc la anul sabatic. Alte gînduri mai urgente mă copleşeau. Eram pe punctul de a divorţa şi devenisem, la rîndul meu, un om singur, fără adăpost.

Brusc, am început să-mi fac griji pentru un apartament nou, ca să nu mai vorbesc de slujba nouă, biroul şi viitoarea carieră. Am închis uşa şi am început să studiez secţiunea de afaceri imobiliare, dosarele secrete.

Puteam vinde maşina, ca să scap de rata lunară de 480 de dolari. Mi-aş fi cumpărat o maşină la mîna a doua, pe care să o asigur pentru o sumă grasă şi să aştept să dispară în întunecimea noului meu cartier. Dacă doream un apartament decent în capitală, era limpede că, în cea mai mare parte, noul meu salariu avea să se ducă pe chirie.

Mi-am luat pauza de prînz mai devreme şi am pierdut două ore alergînd prin centrul oraşului după un apartament. Cel mai ieftin era o fundătură, cu o chirie de o mie o sută de dolari pe lună, mult prea mult pentru un avocat al străzii.

Încă un dosar mă aştepta, la întoarcere; simplu, maroniu, tipic avocăţesc, fără nimic scris pe copertă. Aşezat pe birou, în acelaşi loc ca şi primul. În interior, două chei fixate cu bandă adezivă pe partea stîngă şi o notă bătută la maşină, prinsă cu o agrafă în dreapta. Nota cuprindea următoarele:

„Cheia de deasupra este de la uşa biroului lui Chance. Cheia de dedesubt este de la sertarul de sus al fişierului de sub fereastră. Copiază şi pune totul la loc. Atenţie, Chance e foarte suspicios. Aruncă cheile."

Polly îşi făcu apariţia pe neaşteptate, aşa cum se întîmpla adesea; nici o bătaie în uşă, nici un sunet, doar o prezenţă fantomatică în cameră. Era bosumflată şi nu îmi dădea atenţie. Lucram împreună de patru ani şi se pretindea răvăşită de plecarea mea. Nu eram chiar aşa de apropiaţi. Putea să-şi găsească un alt şef în numai cîteva zile. Era o persoană foarte drăguţă, dar numai la ea nu-mi stătea gîndul.

Am închis repede dosarul, neştiind dacă îl văzuse. Am aşteptat o clipă, în timp ce ea îşi făcea de lucru cu cutiile mele. N-a făcut nici un comentariu – dovadă clară a faptului că nu-l observase. Dar, cum putea vedea din hol tot ce se întîmpla în biroul

meu, nu-mi puteam imagina cum ar fi putut Hector, sau oricine altcineva, să intre şi să iasă fără să fie văzut.

Barry Nuzzo, ostatic alături de mine şi prieten, trecu pe la birou pentru o discuţie serioasă cu mine. Închise uşa şi ocoli cutiile. Eu nu doream să discut despre plecarea mea, aşa că i-am vorbit despre Claire. Soţia lui şi Claire erau, amîndouă, din Providence, fapt care părea, în mod ciudat, de o importanţă aparte la Washington. Ne întîlnirăm cu ei de cîteva ori în ultimii ani, dar prietenia de grup avusese aceeaşi evoluţie ca şi căsnicia mea.

Se arătă surprins, apoi trist, dar reuşi să păstreze aparenţele.

– Ai o lună proastă, îmi spuse. Îmi pare rău.

– Căderea asta durează de multă vreme, i-am răspuns.

Am vorbit despre zilele bune de altădată, despre cei care veniseră şi plecaseră. Nu catadicsiserăm să discutăm despre întîlnirea cu „Domnul" la o bere, ceea ce, dintr-o dată, mi se părea ciudat. Doi prieteni se confruntă împreună cu moartea, scapă cu bine şi sînt prea ocupaţi ca să se ajute să treacă peste şocul ulterior.

Pînă la urmă, am ajuns şi la subiectul cel mai important; cutiile din mijlocul podelei făceau imposibilă evitarea lui. Am înţeles că incidentul fusese motivul acestei conversaţii.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el.

– Ei, nu-ţi face griji, Barry.

– Nu, vorbesc serios. Ar fi trebuit să fiu aproape de tine.

– De ce?

– Pentru că e clar că ţi-ai pierdut minţile, spuse el, rîzînd.

Încercam să savurez umorul lui.

– Da, sînt cam nebun în clipa asta, presupun, dar o să-mi treacă.

– Nu, zău aşa, am auzit că ai probleme. Am încercat să te caut săptămîna trecută, dar plecaseşi. Am fost îngrijorat în privinţa ta, dar trec printr-o perioadă cumplită, ştii tu, ca-ntotdeauna.

– Ştiu.

– Îmi pare sincer rău că nu am fost aici, Mike. Îmi pare rău.

– Fii serios. Încetează.

– Toți ne-am speriat cumplit, dar tu ai fi putut fi lovit.

– Ne-ar fi putut omorî pe toți, Barry. Dacă dinamita era adevărată și nu-l nimereau, bum! Să nu ne mai gîndim.

– Ultimul lucru de care îmi aduc aminte este că, în timp ce noi ne chinuiam să ieșim afară, tu erai plin de sînge și țipai așa că am crezut că ai fost lovit. Noi am ieșit afară, rînd pe rînd, alții ne luau în brațe, țipau și am așteptat explozia. M-am gîndit: Michael e tot acolo și e rănit. Ne-am oprit lîngă lifturi. Cineva ne-a tăiat legăturile de la mîini și m-am întors, la timp ca să te văd cînd te-au luat polițiștii. Ținînd minte sîngele. Era foarte mult sînge, fir-ar să fie.

Nu i-am răspuns. Avea nevoie să se confeseze. Într-o oarecare măsură, își ușura conștiința. Îi putea raporta, lui Rudolph și altora, că măcar încercase să mă convingă să renunț.

– Tot drumul, pînă jos, m-am întrebat fără încetare: Oare Mike a fost lovit? Oare Mike a fost lovit? Nimeni nu știa. A trecut o oră întreagă pînă ce ni s-a spus că ești bine. Aveam de gînd să te sun cînd ajung acasă, dar copiii nu m-au lăsat în pace nici o clipă. Trebuia să o fac.

– Nu-ți face probleme.

– Îmi pare rău, Mike.

– Te rog, nu mai spune asta. S-a terminat, gata. Puteam vorbi zile întregi și nu s-ar fi schimbat nimic.

– Cînd te-ai hotărît să pleci?

A trebuit să reflectez o clipă pentru a-i răspunde. Răspunsul sincer era: duminică, în momentul în care Bill a tras cearșafurile și l-am văzut pe micuțul meu Ontario, care își găsise, în sfîrșit, liniștea. Atunci și acolo, în morga orașului, am devenit alt om.

– În weekend, i-am răspuns, fără alte explicații. Nici nu avea nevoie de așa ceva.

A clătinat din cap, de parcă cutiile de carton ar fi fost acolo mai ales din vina lui. Am hotărît să-l ajut.

– Nu m-ai fi putut opri, Barry. Nimeni nu ar fi putut să o facă.

Atunci a început să dea din cap, în semn de aprobare, pentru că, într-un fel, înțelesese. Cînd vezi un pistol în față, timpul se oprește și apar prioritățile – Dumnezeu, familia, prietenii. Banii rămîn pe ultimul loc. Firma și cariera par tot mai îndepărtate cînd auzi ticăitul ceasului și te gîndești că ar putea fi ultima zi din viața ta.

– Dar tu? l-am întrebat. Tu ce mai faci?

Firma și cariera rămîn departe doar pentru cîteva ore scurte.

– Joi am început un proces. De fapt, tocmai îl pregăteam, cînd ne-a întrerupt „Domnul". Nu-i puteam cere judecătorului o amînare, deoarece clientul aștepta de patru ani să se stabilească data procesului. Așa că am intrat în priză, am început procesul și nu ne-am mai oprit motoarele. Procesul ne-a salvat.

Sigur că așa s-a întîmplat. Munca te vindecă, te salvează chiar și la Drake & Sweeney. Îmi venea să mă prăpădesc de rîs, pentru că în urmă cu două săptămîni și eu aș fi gîndit la fel.

– Bravo, am zis. Ce frumos. Prin urmare totul e în regulă?

– Normal.

Era avocat de litigii, un mascul feroce, cu pielea de Teflon. Însă avea trei copii, așa că nu-și putea permite luxul unei devieri la treizeci și nu-știu-cîți de ani.

Timpul lui era prețios. Ne-am strîns mîinile, ne-am îmbrățișat și ne-am făcut obișnuitele promisiuni de a păstra legătura.

Am ținut ușa închisă ca să pot să mă uit în dosar și să decid ce era de făcut. Curînd am început să fac presupuneri. În primul rînd, cheile trebuiau să se potrivească. În al doilea rînd, nu putea fi o cursă; nu știam să am dușmani și, oricum, mă pregăteam să plec. Trei, dosarul se afla, într-adevăr, în birou, în sertarul fișetului de sub fereastră. Patru, era posibil să-l iau fără să fiu prins. Cinci, putea fi copiat în timp scurt. Șase, putea fi returnat după aceea, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic. Șapte, și asta era cel mai important, conținea într-adevăr dovada aceea nenorocită.

Mi-am scris toate astea pe un blocnotes. Scoaterea unui dosar reprezenta un motiv pentru concedierea imediată, dar nu-mi păsa de asta. Acelaşi lucru era valabil şi în privinţa prinderii mele în biroul lui Chance, nu aveam dreptul să cotrobăi acolo.

Copierea dosarului reprezenta o provocare. Cum nici un dosar al firmei nu avea mai puţin de cîţiva centimetri grosime, exista posibilitatea să am nevoie de o sută de foi xerox, în cazul în care aş fi copiat totul. Trebuia să stau în faţa aparatului cîteva minute, expus. Asta ar fi fost prea periculos. Secretarele şi funcţionarii se ocupau cu copiatul, nu avocaţii. Maşinile erau concepute după înalte tehnologii, complicate, şi, fără îndoială, riscam să se blocheze la prima apăsare de buton. În plus, erau codificate – trebuia să apeşi nişte butoane, pentru ca fiecare copie să încarce nota de plată a unui client. Iar aparatele se aflau în spaţii deschise. Nu-mi aminteam să fi văzut măcar unul singur într-un colţ. Poate că aş fi găsit unul, într-o altă secţie a firmei, dar prezenţa mea acolo ar fi trezit suspiciuni.

Trebuia să ies din clădire cu dosarul asupra mea, adică să fiu la un pas de un delict. N-aş fi furat dosarul, ci doar l-aş fi împrumutat.

La ora patru, am trecut prin secţia de imobiliare cu mînecile suflecate, ţinînd în braţe un teanc de dosare, ca şi cum aş fi avut treburi serioase pe acolo. Hector nu era la locul lui. Braden Chance era la birou, cu uşa întredeschisă, tipînd strident la telefon. O secretară mi-a zîmbit cînd am trecut pe lîngă ea. N-am văzut nici o cameră video de securitate pe sus. La unele etaje erau destule; la altele, nu. Cine să fure secrete din domeniul imobiliar?

Am plecat la ora cinci. Mi-am cumpărat sandvişuri de la un fast food şi m-am îndreptat spre noul meu serviciu.

Partenerii mei erau încă acolo, aşteptîndu-mă. Sofia îmi adresă chiar un zîmbet cînd îmi dădu mîna, dar numai pentru o clipă.

– Bine ai venit la bord, spuse Abraham cu gravitate, de parcă n-aş fi urcat pe un vas ce se pregătea să se scufunde.

Mordecai îmi făcu semn cu braţele spre o cameră micuţă de lîngă biroul lui.

– Ce zici de asta? mă întrebă el. Apartamentul E.

– Frumos, i-am spus, păşind în noul meu birou. Avea cam jumătate din mărimea celui din care tocmai plecasem. Masa de lucru de la firmă nu ar fi avut loc acolo. Patru fişete, fiecare de altă culoare, erau sprijinite de un perete. Camera era luminată de un simplu bec care atîrna din tavan. Nu se vedea nici un telefon.

– Îmi place, am spus, şi nu minţeam.

– Mîine îţi punem şi telefon, spuse el, trăgînd jaluzeaua peste fereastra simplă. Ultimul care a lucrat aici a fost un avocat tînăr, pe nume Banebridge.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– N-a rezistat din cauza banilor.

Se înnopta şi Sofia părea nerăbdătoare să plece. Abraham se retrase în biroul lui. Împreună cu Mordecai, am mîncat la biroul lui sandvişurile pe care le adusesem eu şi cafeaua proaspătă făcută de el.

Copiatorul era unul masiv, fabricat în anii '80, fără panouri codificate şi ceilalţi clopoţei şi semnale preferate la fosta mea firmă. Copiatorul era amplasat într-un colţ, lîngă una dintre cele patru mese de lucru pe care erau puse dosarele vechi.

– La ce oră pleci diseară? l-am întrebat pe Mordecai, printre înghiţituri.

– Nu ştiu. Cam într-o oră, aşa cred. De ce?

– De curiozitate. Mă întorc la Drake & Sweeney vreo două ore, pentru treburi de ultimă oră pe care vor să le termin. Pe urmă, aş vrea să aduc o parte din măruntişurile mele de la firmă aici, diseară. Se poate?

Mordecai mesteca o îmbucătură. Deschise un sertar, trase de acolo un lanţ pe care se aflau trei chei şi îl aruncă spre mine.

– Poţi să vii şi să pleci cînd doreşti, îmi spuse.

– Sînt în siguranţă?

– Nu. Aşa că fii atent. Parchează în faţă, cît mai aproape de uşa de la intrare. Mergi repede. Încuie-te înăuntru.

Probabil că observase groaza oglindită în ochii mei, căci adăugă:

– Obişnuieşte-te cu asta. Fii deştept.

M-am îndreptat rapid, ca un tip deştept ce eram, spre maşină, la şase şi jumătate. Trotuarul era pustiu; nici huligani, nici focuri de armă, nici măcar o zgîrietură pe maşină. Mă simţeam mîndru de mine cînd am deschis portiera şi am plecat. Poate că eram în stare să supravieţuiesc pe străzi.

Drumul cu maşina înapoi pînă la Drake & Sweeney mi-a luat unsprezece minute. Dacă aveam nevoie de o jumătate de oră ca să copiez dosarul lui Chance, însemna că l-aş fi ţinut cam o oră. Cu condiţia ca totul să meargă bine. Iar el nu avea să afle niciodată. Am aşteptat pînă la opt, apoi am pornit, cu un aer firesc, spre secţia imobiliară, suflecîndu-mi din nou mînecile, ca şi cum munceam din greu.

Holurile erau pustii. Am bătut la uşa lui Chance, fără să primesc răspuns. Uşa era încuiată. Am verificat toate birourile, pe rînd, bătînd mai întîi încet, apoi mai tare, pentru ca în final să rotesc mînerul. Cam jumătate dintre ele erau încuiate. În dreptul fiecărui colţ al holului, verificam dacă există camere video. M-am uitat prin sălile de şedinţe şi secretariate. Nu era nici ţipenie. Cheia de la uşa lui era exact ca a mea, de aceeaşi culoare şi mărime. Mergea perfect şi m-am trezit, dintr-o dată, într-un birou întunecat, întrebîndu-mă dacă să aprind sau nu lumina. Cineva aflat în trecere n-ar fi putut spune cu exactitate unde se aprinsese lumina şi mă îndoiam că din hol se vede vreo rază de lumină pe sub uşă. În plus, era foarte întuneric şi nu aveam lanternă. Am încuiat uşa, am aprins lumina şi m-am îndreptat spre fişierul de sub fereastră, pe care l-am descuiat cu a doua cheie. În genunchi, am tras sertarul.

Erau zeci de dosare, toate legate de RiverOaks, toate frumos aranjate, după cine ştie ce metodă. Chance şi secretara lui erau bine organizaţi – trăsătură foarte apreciată la firma noastră. Un dosar gros etichetat RiverOaks/TAG, Inc. L-am scos cu grijă şi am început să-l răsfoiesc. Doream să fiu sigur că era dosarul de care aveam nevoie.

Pe hol, o voce masculină strigă „Hei!", speriindu-mă de moarte.

O altă voce îi răspunse, cu cîteva uşi mai sus, şi cei doi începură o conversaţie, undeva, în imediata apropiere a uşii lui Chance. Vorbeau despre baschet. Despre „Bullets" şi „Knicks".

Cu genunchii moi, m-am îndreptat spre uşă. Am stins lumina şi i-am ascultat. Apoi, m-am aşezat, preţ de zece minute, pe frumoasa canapea de piele a lui Braden. Dacă mă vedea cineva ieşind de acolo cu mîinile goale, nu se întîmpla nimic. Oricum, mai aveam de petrecut încă o zi la firmă. Normal, n-aş fi pus mîna nici pe dosar.

Dar dacă mă vedea cineva cu dosarul? Dacă urma o confruntare, o încurcam.

Furios, am reflectat la ambele posibilităţi, constatînd că puteam fi prins în orice caz. Ai răbdare, îmi spuneam. Vor pleca. Baschetul a fost urmat de fete; nici unul dintre cei doi nu părea să fie căsătorit, erau probabil funcţionari de la Facultatea de Drept din Georgetown, care lucrau aici noaptea. Curînd, vocile, s-au îndepărtat.

Pe întuneric, am încuiat fişierul şi am luat dosarul. Cinci minute, şase, şapte, opt. Am deschis încet uşa, am scos capul afară şi m-am uitat în ambele direcţii. Pe hol, nu era nimeni. M-am furişat afară, am trecut de biroul lui Hector şi m-am îndreptat spre recepţie cu paşi grăbiţi, încercînd să par cît mai natural.

„Hei!" strigă cineva din spate. Am dat un colţ şi am privit înapoi suficient de rapid pentru a vedea un tip care venea după mine. Uşa cea mai apropiată dădea spre o mică bibliotecă. M-am

strecurat înăuntru; spre norocul meu, era cufundată în întuneric. Am mers printre şirurile de cărţi, pînă cînd am găsit o altă uşă, la celălalt capăt. Am deschis-o şi, dincolo de un hol micuţ, am văzut semnul de ieşire deasupra unei uşi. Am ieşit în fugă. Gîndindu-mă că aş fi ajuns mai repede jos decît sus, am coborît în goană, cu toate că biroul meu se afla cu două etaje mai sus. Dacă din întîmplare omul acela mă recunoscuse, s-ar fi putut duce acolo după mine.

Am ieşit în holul de la parter cu răsuflarea tăiată, fără haină, nedorind să fiu văzut de nimeni, mai ales de paznicii postaţi lîngă lifturi, pentru a nu lăsa să treacă şi alţi oameni ai străzii. M-am îndreptat spre o ieşire laterală, aceeaşi pe care, împreună cu Polly, o folosisem pentru a-i evita pe reporteri, în seara în care „Domnul" fusese împuşcat. Afară era foarte frig şi ploua uşor peste mine cînd am alergat spre maşină.

Gîndurile unui hoţ începător, care nu şi-a făcut bine treaba. Fusese o prostie. M-au prins? Nimeni nu m-a văzut ieşind din biroul lui Chance. Nimeni nu ştia că port cu mine un dosar care nu-mi aparţine.

Nu trebuia să fug. Cînd bărbatul acela a strigat după mine, trebuia să mă opresc, să vorbesc cu el, să mă port ca şi cum toate erau la locul lor şi, dacă dorea să vadă dosarul, să-l reped şi să-l trimit la plimbare. Probabil că era unul dintre funcţionarii insignifianţi pe care îi auzisem mai devreme.

Dar de ce ţipase aşa? Dacă nu mă cunoştea, de ce încerca să mă oprească, de la celălalt capăt al holului? Am intrat pe bulevardul Massachusetts, grăbit să fac copiile şi să înapoiez, cumva, dosarul. Mai lucrasem şi altădată toată noaptea şi, dacă trebuia să aştept pînă la trei dimineaţa ca să mă strecor din nou în biroul lui Chance, aşa aveam de gînd să fac.

M-am relaxat puţin. Caloriferul din maşină mergea la maximum.

N-aveam de unde să știu că urmărirea unor traficanți de droguri fusese ratată, că un polițist fusese ucis și că Jaguarul unui traficant venea în cea mai mare viteză dinspre Strada 18. Aveam verde pe Strada New Hampshire, dar băieții care îl împușcaseră pe polițist nu-și făceau probleme cu regulile de circulație. Ca prin vis, am zărit Jaguarul în stînga mea, apoi sacul pneumatic mi-a explodat în față.

Cînd mi-am revenit, portiera din dreptul șoferului îmi împungea umărul stîng. Fețe tuciurii se holbau la mine prin geamul spart. Am auzit sirene și am leșinat din nou.

Unul dintre asistenții medicali mi-a desfăcut centura de siguranță și, împreună cu altcineva, m-a tras afară, peste consolă, pe portiera din dreptul scaunului pentru pasager. Nu se vede sînge, comenta cineva.

– Puteți merge? m-a întrebat asistentul.

Mă dureau coastele și umărul. Am încercat să mă ridic, dar nu mă țineau picioarele.

– Sînt bine, am răspuns, așezîndu-mă pe marginea tărgii. În spatele meu se întîmpla ceva, dar n-am putut să mă întorc. M-au legat de targă și, urcînd în ambulanță, am zărit Jaguarul răsturnat și înconjurat de polițiști și medici.

Bolboroseam întruna că sînt bine, sînt bine, iar ei îmi verificau tensiunea. Am pornit la drum; sirena nu se mai auzea.

M-au dus la camera de urgențe a Spitalului universitar George Washington. Radiografiile nu au relevat nici o fractură, de nici un fel. Eram plin de vînătăi și mă durea tot trupul. M-au îndopat cu calmante și m-au trimis într-o rezervă.

M-am trezit cîndva, în cursul nopții. Claire dormea într-un scaun, lîngă patul meu.

15

Claire a plecat înainte de ivirea zorilor. Un bilet drăgălaş, lăsat pe noptieră, îmi spunea că trebuie să-şi facă rondul şi că se va întoarce către ora zece. Vorbise cu doctorii şi aveam toate şansele să nu mor.

Păream cît se poate de normali şi fericiţi, un cuplu unit prin devoţiune reciprocă. Am adormit din nou, întrebîndu-mă de ce oare ne aflam în plin proces de divorţ.

O soră medicală m-a trezit la ora şapte şi mi-a dat biletul. L-am recitit, pe cînd femeia spunea ceva despre vreme – lapoviţă şi zăpadă – şi îmi lua tensiunea. I-am cerut un ziar. Mi l-a adus, o jumătate de oră mai tîrziu, împreună cu fulgii de cereale. Întîmplarea era menţionată pe prima pagină a secţiunii Metro. Poliţistul de la secţia Narcotice fusese împuşcat de cîteva ori, în cursul schimbului de focuri; starea sănătăţii lui era gravă. Ucisese un traficant. Al doilea era şoferul Jaguarului, care murise în accident, în circumstanţe ce urmau să fie cercetate. Despre mine nu se spunea nimic, ceea ce era foarte bine.

Dacă n-aş fost implicat în accident, întîmplarea ar fi rămas un schimb obişnuit de focuri între poliţie şi traficanţii de droguri, ignorat şi necitit de mine. Bun venit în lumea atrăzii. Am încercat să mă conving că acelaşi lucru i s-ar fi putut întîmpla oricărui angajat din capitală, dar nu păcăleam pe nimeni. Faptul că mă

aflam în acea parte a oraşului, după lăsarea întunericului, era un mod de a intra singur în bucluc.

Braţul stîng îmi era umflat şi începuse să se învinețească – umărul stîng şi omoplatul erau înțepenite şi dureroase la atingere. Coastele mă dureau atît de tare, încît abia puteam să mă mişc şi să respir. Am reuşit cu greu să ajung pînă la toaletă; mi-am desfăcut bandajul şi mi-am văzut faţa. Sacul pneumatic este ca o mică bombă. Impactul afectează faţa şi pieptul. Dar efectele erau minime: nasul şi ochii puţin umflaţi, buza de sus cu forma uşor modificată. Nimic care să nu se rezolve în cursul acelui weekend.

Sora se întoarse cu alte medicamente. I-am cerut să-mi explice ce era fiecare, apoi am refuzat întreaga colecţie. Medicamentele erau pentru calmare şi imobilizare, iar eu aveam nevoie de un cap limpede. Doctorul şi-a făcut apariţia la şapte şi jumătate, pentru un control rapid. Cum nu aveam răni sau fracturi, orele mele ca pacient erau numărate. Mi-a propus să mai fac un rînd de radiografii, pentru siguranţă. Am încercat să refuz, dar discutase deja această problemă cu soţia mea.

Aşa că am mai şchiopătat o eternitate prin cameră, verificîndu-mi părţile afectate ale trupului, ascultînd ştirile dimineţii şi sperînd să nu apară nimeni care să mă vadă în halatul galben decolorat.

Găsirea unei maşini avariate în District e un chin, mai ales dacă porneşti căutările atît de repede după un accident. Am început cu cartea de telefoane, singura mea sursă, şi jumătate din numerele pe care le-am format au rămas fără răspuns. La cealaltă jumătate mi s-a răspuns cu mare indiferenţă. Era devreme şi timp urît. Era vineri, de ce să se complice?

Majoritatea maşinilor avariate ajung într-o parcare de pe Strada Rasco, în nord-estul oraşului. Am aflat asta de la o secretară a Secţiei Centrale de poliţie. Lucra la controlul animalelor; eu formam la întîmplare numerele poliţiei. Uneori, se întîmpla

ca maşinile să fie duse în altă parcări, şi era foarte posibil ca a mea să fie încă în camionul de transport. Camioanele aparţineau unor firme private, mi-a explicat femeia, şi din cauza asta apăreau mereu probleme. Lucrase şi ea, cu cîtva timp în urmă, la circulaţie, dar ura mediul acela.

M-am gîndit la Mordecai, noua mea sursă de informaţii legate de stradă. Am aşteptat pînă la ora noua ca să-l sun. I-am povestit ce se întîmplase, l-am asigurat că sînt în formă foarte bună, deşi mă aflam la spital, şi l-am întrebat cum se poate găsi o maşină avariată. Avea cîteva idei.

Am sunat-o pe Polly cu aceeaşi poveste.

– Nu vii la birou? mă întrebă ea, cu vocea tremurînd.

– Sînt la spital, Polly. Mă asculţi?

Am simţit o ezitare din partea ei, care îmi confirma temerile. Îmi imaginam tortul şi castronul de punci alăturat, probabil într-o sală de şedinţe, pe masă, cu cincizeci de oameni adunaţi împrejur, propunînd toasturi şi prezentînd mici discursuri despre cît de minunat eram. Groaznic. Eram decis să evit ceremonia propriei mele plecări.

– Cînd ieşi de-acolo? mă întrebă ea.

– Nu ştiu. Poate că mîine.

Era o minciună; ieşeam înainte de prînz, cu sau fără acordul echipei de medici.

Altă ezitare. Tortul, punciul, discursurile importante din partea unor oameni ocupaţi, poate chiar vreo două cadouri. Cum să se descurce ea?

– Îmi pare rău, îmi spuse.

– Şi mie. M-a căutat cineva?

– Nu. Încă nu.

– Bine. Te rog, spune-i lui Rudolph de accident; am să-l sun eu, mai tîrziu. Trebuie să închid. Mai am de făcut nişte controale.

Aşa a luat sfîrşit cariera mea, odată promiţătoare, la firma Drake & Sweeney. Am lipsit la petrecerea organizată în onoarea

retragerii mele. Eram eliberat de lanţurile servilismului corporativ şi de banii lui. Fusesem lăsat să-mi urmez conştiinţa. M-aş fi simţit grozav, dacă n-ar fi fost cuţitul care parcă îmi străpungea coastele la fiecare mişcare.

Claire a apărut după unsprezece. A stat de vorbă cu doctorul în hol. Îi auzeam, vorbind în jargonul lor. Au intrat amîndoi în rezervă, mi-au anunţat împreună externarea şi eu m-am îmbrăcat cu hainele curate pe care Claire mi le adusese de acasă. M-a dus cu maşina pînă acolo, într-o scurtă călătorie în care nu ne-am vorbit. Nu exista nici o şansă de împăcare. De ce ar fi schimbat un accident lucrurile? Ea era acolo ca prietenă şi doctor, nu ca soţie.

Mi-a făcut supă de roşii şi m-a ajutat să mă culc pe canapea. Mi-a aşezat medicamentele pe tejgheaua din bucătărie, mi-a dat indicaţiile necesare şi a plecat.

Am rămas pe loc timp de zece minute, destul ca să mănînc jumătate din porţia de supă şi nişte sărăţele, apoi m-am aşezat la telefon. Mordecai nu aflase nimic.

Trecînd în reţeaua neoficială, am început să sun agenţii imobiliari şi servicii cu oferte de locuinţe. Am închiriat o limuzină. Am făcut un duş lung, fierbinte, care să-mi mai aline trupul lovit.

Şoferul limuzinei se numea Leon. M-am aşezat pe scaunul din faţă, lîngă el, făcînd eforturi să nu gem şi să nu mă strîmb la fiecare denivelare de drum.

Nu-mi puteam permite un apartament frumos, dar măcar îmi doream să fiu singur. Leon avea cîteva idei. Ne-am oprit în dreptul unui stand de ziare şi am luat două broşuri gratuite cu oferte de locuinţe în District.

După părerea lui Leon, în momentul acela – lucru care se putea schimba în şase luni – o zonă bună de locuit era Adams-Morgan, de la Dupont Circle spre nord. Era un cartier foarte cunoscut, prin care trecusem de multe ori, fără să-mi doresc vreodată să mă opresc şi să-l cercetez mai îndeaproape. De o parte

şi de alta a străzilor se aliniau case terasate, în stilul începutului de secol, încă nelocuite, ceea ce, în Districtul Columbia, însemna o vecinătate nemaipomenită. După spusele lui Leon, barurile şi cluburile de acolo erau foarte căutate şi tot acolo se găseau şi cele mai bune restaurante noi. Zonele mai dubioase îşi făceau apariţia chiar după colţ şi, bineînţeles, trebuia să fii foarte atent. Dar, dacă oamenii importanţi, senatorii, de exemplu, erau atacaţi chiar pe dealul Capitoliului, nu te puteai considera în siguranţă nicăieri.

Îndreptîndu-se spre Adams-Morgan, Leon se trezi, brusc, în faţa unei spărturi în asfalt mai mari decît toată maşina lui. Am trecut peste ea, sărind în sus cîteva secunde şi aterizînd din nou, dur, pe scaune. Nu mi-am putut opri un ţipăt căci, în cădere, toată partea stîngă a pieptului mi-a fost străfulgerată de durere.

Leon s-a speriat. A trebuit să-i spun adevărul, adică unde îmi petrecusem noaptea. A încetinit considerabil şi a devenit agentul meu imobiliar. M-a ajutat să urc scările primului bloc la care ne-am oprit – un apartament jalnic, din al cărui covor răzbătea, inconfundabil, miros de urină de pisică. Fără ocolişuri, Leon i-a spus proprietarului că ar trebui să-i fie ruşine să prezinte apartamentul în asemenea condiţii.

A doua oprire a fost în faţa unui bloc de cinci etaje şi am reuşit cu greu să ajung pînă sus. Nu exista lift. Nici căldura nu excela. Leon i-a mulţumit, politicos, proprietarului.

Următorul se afla la al patrulea etaj, însă într-un bloc cu un lift frumos, curat. Clădirea se afla pe Wyoming, o stradă plăcută, umbrită de pomi, la doi paşi de Connecticut. Chiria era de cincisute cincizeci de dolari pe lună şi am fost de acord încă înainte de a vedea apartamentul. Îmi era din ce în ce mai rău şi nu puteam să nu mă gîndesc la calmantele pe care le lăsasem pe tejgheaua din bucătărie, aşa că eram gata să închiriez orice.

Trei camere micuţe, într-o mansardă cu tavane unghiulare, o baie cu o instalaţie sanitară ce părea să meargă bine, podele curate şi, parţial, vedere la stradă.

– Îl închiriem, îi spuse Leon proprietarului.

Eu mă sprijineam de canatul uşii, gata să cad. Am coborît la subsol, într-un mic oficiu, am semnat grăbit actele de închiriere şi am scris un cec de depozit pentru chiria primei luni.

Îi spusesem lui Claire că voi pleca înainte de sfîrşitul săptămînii. Eram hotărît să mă ţin de cuvînt.

Dacă cumva Leon se mira cum de mă mut din elegantul Georgetown într-o hrubă de pe Adams-Morgan, nu m-a întrebat totuşi nimic. Era prea profesionist. M-a adus înapoi acasă şi m-a aşteptat în maşină pînă ce mi-am înghiţit medicamentele şi am tras un pui de somn.

Telefonul suna undeva în somnul meu îngreunat de medicamente. M-am tîrît, greoi, pînă la el şi am reuşit să răspund.

– Credeam că eşti la spital, se auzi vocea lui Rudolph.

I-am auzit glasul, l-am recunoscut, dar mintea îmi era în continuare înceţoşată.

– Am fost, i-am răspuns, cu limba împleticită. Acum, nu mai sînt. Ce doreşti?

– Ţi-am simţit lipsa, în această după-amiază.

Ah, da. Spectacolul cu punci şi tort.

– N-am plănuit să sufăr un accident de maşină, Rudolph. Te rog să mă ierţi.

– Multă lume a dorit să-şi ia rămas-bun de la tine.

– Pot să mă sune la telefon. Spune-le să-mi trimită un fax.

– Te simţi groaznic, nu?

– Da, Rudolph. Mă simt ca unul care tocmai a fost lovit de o maşină.

– Iei medicamente?

– Ce-ţi pasă?

– Iartă-mă. Uite despre ce e vorba. Braden Chance a trecut pe la mine, la birou, acum o oră. Vrea neapărat să vorbească cu tine. Ciudat, nu ţi se pare?

Ceața de pe creier se risipi imediat; dintr-o dată, gîndeam mult mai limpede.

– Ce să vorbească cu mine?

– N-a vrut să-mi spună. Dar te caută.

– Spune-i că am plecat.

– Așa am și făcut. Scuză-mă pentru deranj. Treci pe aici, dacă ai o clipă liberă. Mai ai încă destui prieteni pe aici.

– Mulțumesc, Rudolph.

Mi-am îndesat medicamentele în buzunare. Leon moțăia în mașină. Am pornit în viteză și l-am sunat pe Mordecai. Găsise raportul accidentului; transportul mașinii fusese făcut de firma Hundley Towing. La majoritatea telefoanelor lor, răspundea robotul. Străzile erau acoperite de mîzgă, aveau loc multe accidente, așa că firmele de descongestionare erau foarte solicitate. În sfîrșit, pe la trei, mi-a răspuns un mecanic, dar s-a dovedit că nu îmi putea fi de nici un folos.

Leon a găsit firma Hundley pe Rhode Island, în apropiere de Strada 7. În vremuri mai bune, fusese și stație de benzină cu service complet, acum însă era un simplu garaj, cu serviciu de remorcare, parcare de mașini uzate și un trailer de închiriat. Bare negre, metalice, tronau la fiecare fereastră. Leon opri cît putu de aproape de intrare. „Fii cu ochii în patru", i-am spus coborînd din mașină și repezindu-mă în garaj. Ușa batantă mă lovi din spate, rănindu-mă la brațul stîng. M-am chircit de durere. Un mecanic îmbrăcat într-o salopetă plină de grăsime a apărut de după zid, privindu-mă încruntat.

I-am explicat de ce mă aflam acolo. Omul găsi un registru și începu să studieze niște documente. În spate, se auzeau glasuri și înjurături – cu siguranță că dădeau cu zarurile, beau whisky și, probabil, vindeau droguri.

– E la poliție, îmi spuse omul, fără să-și ridice ochii de pe documente.

– Ai idee de ce?

– Nu prea. A avut loc vreun delict, ceva?

– Da, dar mașina mea nu a fost implicată.

Mă privi indiferent. Îi ajungeau problemele lui.

– Ai idee unde ar putea fi? l-am întrebat, încercînd să fiu amabil.

– Cînd le sechestrează, le duc de obicei într-o parcare de pe Georgia, la nord de Howard.

– Cîte parcări are orașul ăsta?

– Mai multe, răspunse el, ridicînd din umeri. Se întoarse și dispăru din nou.

Am deschis ușa de la intrare cu grijă și m-am repezit la mașina lui Leon.

Se lăsase întunericul cînd am găsit parcarea – o parcelă mare, împrejmuită cu gard de sîrmă ghimpată. Înăuntru, sute de mașini avariate, puse la întîmplare, unele așezate chiar peste altele.

Leon rămase lîngă mine, pe trotuar, privind prin gard. „Acolo", i-am arătat. Lexus-ul era parcat în apropierea unei gherete, cu fața spre noi. Aripa stîngă din față fusese distrusă de impact. Bara dispăruse; motorul era expus și strivit.

– Sînteți foarte norocos, îmi spuse Leon.

Lîngă Lexus era Jaguarul, cu tavanul aplatisat și toate geamurile sparte.

În gheretă era amenajat un fel de birou, dar era închis, cu lumina stinsă. Poarta era închisă cu lanțuri grele. Sîrma ghimpată lucea de ploaie. Niște tipi periculoși își făceau de lucru prin apropiere, lîngă colț.

– Să plecăm de aici, am spus.

Leon m-a dus pînă la Aeroportul Național, singurul loc de unde știam precis că pot închiria o mașină.

Masa era pusă; mîncarea chinezească adusă la comandă se încălzea pe plita electrică. Claire mă aștepta, oarecum îngrijorată, deși era imposibil să-mi dau seama cît de mult. I-am spus că a trebuit să-mi închiriez o mașină, conform instrucțiunilor

primite de la compania mea de asigurări. M-a examinat ca un doctor adevărat şi m-a pus să iau o pastilă.

– Am crezut că ai să te odihneşti, mi-a spus.

– Am încercat. N-am reuşit. Sînt mort de foame.

Era ultima noastră masă împreună, ca soţ şi soţie, şi încheiam aşa cum începusem, cu o gustare rapidă, preparată în altă parte.

– Cunoşti pe cineva cu numele de Hector Palma? m-a întrebat Claire, pe la jumătatea mesei.

Am înghiţit cu greu.

– Da.

– A sunat acum o oră. A spus că e important să vorbească cu tine. Cine e?

– Un asistent de la firmă. Trebuia să-mi petrec dimineaţa cu el, să studiem un caz. E în încurcătură.

– Sînt convinsă. Vrea să vă întîlniţi diseară la nouă, la „Nathan's" pe Strada M.

– De ce într-un bar? am murmurat eu.

– Nu mi-a spus. Părea suspicios.

Mi-a pierit pofta de mîncare, dar am continuat să mănînc, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Nici nu era nevoie. Lui Claire nici nu-i păsa.

Am plecat pe jos spre Strada M, pe ploaia uşoară care se transforma în lapoviţă şi simţind durerea la fiecare pas. Ar fi fost imposibil să găsesc un loc de parcare vineri seara. Speram să-mi exersez puţin muşchii şi să-mi limpezesc mintea.

Întîlnirea asta nu prevestea nimic bun şi, pe drum, mă pregăteam pentru ea. Mă gîndeam să mint, ca să-mi acopăr urmele, apoi să recurg la alte minciuni, ca să le acopăr pe primele. Acum, după ce furasem, minciuna nu mai părea ceva grav. Hector putea fi trimis de firmă; exista posibilitatea să poarte cu el un microfon. Intenţionam să-l ascult cu atenţie, fără să spun nimic.

Barul lui Nathan era plin numai pe jumătate. Am ajuns cu zece minute mai devreme, dar Hector era acolo, aşteptîndu-mă într-un mic separeu. Cînd m-am apropiat, a sărit brusc de pe scaun şi mi-a întins mîna:

– Cred că tu eşti Michael. Eu sînt Hector Palma, din secţia imobiliară. Mă bucur să te cunosc.

Era un adevărat asalt, o explozie de personalitate care m-a luat prin surprindere. I-am strîns mîna, bătînd în retragere şi i-am spus ceva în genul: „E o plăcere să te cunosc".

Mi-a făcut un semn spre separeu.

– Poftim, ia loc, a insistat, tot numai lapte şi miere. M-am aplecat uşor şi m-am strecurat pe banchetă.

– Ce-ai păţit la faţă? m-a întrebat el.

– Am pupat un sac pneumatic.

– Mda, am auzit despre accident, a spus el repede. Foarte repede. Te simţi bine? a continuat. Ceva oase rupte?

– Nu, i-am spus încet, încercînd să înţeleg unde bate.

– Am auzit că tipul celălalt a murit, a continuat el, abia lăsîndu-mă să-mi termin vorba.

El conducea conversaţia. Eu trebuia să mă adaptez.

– Da, era un traficant de droguri.

– Ce oraş! comentă el, la apariţia chelnerului. Ce doreşti să bei? mă întrebă Hector.

– O cafea neagră.

În acel moment, în timp ce încerca să se hotărască ce să comande, Hector îmi făcu semn pe sub masă.

– Ce bere aveţi? îl întrebă pe chelner; era genul de întrebare care îi enerva cel mai mult. Omul îşi aţinti privirea înainte şi începu să turuie numele mai multor mărci.

Cînd îmi făcuse semne, îmi atrăsese atenţia să-l privesc în ochi. Protejat de silueta chelnerului şi ţinînd mîinile pe masă, îndoi uşor degetul arătător de la mîna dreaptă şi arătă spre piept.

– Molson, anunţă brusc şi chelnerul plecă.

Avea un microfon ascuns şi ceilalţi stăteau la pîndă. Oriunde s-ar fi aflat ei, nu puteau vedea prin chelner. Instinctiv, doream să mă răsucesc şi să cercetez lumea din bar. Dar am rezistat tentaţiei, în mare măsură graţie gîtului meu înţepenit.

Asta era explicaţia salutului entuziast cu care mă întîmpinase, ca şi cum nu ne-am fi întîlnit niciodată pînă atunci. Hector fusese ţinut pe jar toată ziua şi nega totul.

– Eu sînt asistent în secţia imobiliară, îmi explică el. L-ai cunoscut pe Braden Chance, unul dintre partenerii firmei.

– Da.

Cum vorbele mele erau înregistrate, nu aveam de gînd să le ofer prea multe.

– În principal, lucrez pentru el. Cred că tu şi cu mine am schimbat două cuvinte zilele trecute, cînd ai fost în vizită la biroul lui.

– Tot ce se poate. Nu-mi amintesc să te fi văzut.

Am observat un zîmbet discret pe figura lui, o relaxare în jurul ochilor, nimic însă din ceea ce ar fi putut fi surprins de o cameră video. Pe sub masă, i-am făcut şi eu semn cu piciorul. Speram să ne armonizăm bine rolurile.

– Uite care e problema; motivul pentru care te-am chemat este că lipseşte un dosar din fişierul lui Braden.

– Eu sînt cel acuzat?

– Ei, nu, dar eşti un posibil suspect. Era dosarul pe care l-ai cerut cînd ai dat buzna în biroul lui, săptămîna trecută.

– Asta înseamnă că sînt *într-adevăr* acuzat, am sărit eu, furios.

– Încă nu. Stai liniştit. Firma a întreprins o investigaţie amănunţită a problemei şi nu facem decît să stăm de vorbă cu toţi cei care ne vin în minte. Cum eu te-am auzit cerîndu-i lui Braden dosarul, firma mi-a cerut să vorbesc cu tine. Nimic mai mult.

– Nu ştiu la ce te referi. Nimic mai mult.

– Nu ştii nimic despre dosar?

– Sigur că nu. Ce rost ar avea să iau un dosar din biroul unui partener al firmei?

– Ai fi de acord să fii verificat cu un poligraf?

– Categoric, am răspuns, sigur pe mine şi aproape indignat. Nici mort nu aveam însă să accept un test la poligraf.

– Bine. Ni se cere tuturor să facem testul. Tuturor celor care au o legătură, cît de vagă, cu dosarul.

Sosirea berii şi a cafelei ne-a oferit o pauză pentru evaluare şi reorganizare. Hector tocmai îmi spusese că e în mare bucluc. Un test la poligraf l-ar fi nenorocit. Te-ai întîlnit cu Michael Brock înainte de plecarea lui de la firmă? Aţi discutat despre dosarul lipsă? I-ai dat copii ale vreunui document luat din dosar? L-ai ajutat să obţină dosarul lipsă? Da sau nu? Întrebări dificile, cu răspunsuri simple. N-ar fi reuşit să supravieţuiască testului.

– Ne iau şi amprentele, mai spuse el.

Rosti cuvintele încet, nu pentru a înşela vigilenţa microfonului, ci, mai degrabă, pentru a amortiza lovitura.

Nu avea efect. Gîndul că aş fi lăsat amprente nu mă preocupase cîtuşi de puţin, nici înainte, nici după furt şi nici de atunci încolo.

– Bine fac! am spus.

– De fapt, au luat amprente toată după-amiaza. De pe uşă, de pe comutator şi fişet. Au ieşit o mulţime.

– Sper că vor găsi vinovatul.

– Teribilă coincidenţă, să ştii. Braden avea o sută de dosare în lucru la birou şi singurul care lipseşte e cel pe care tu doreai aşa de mult să-l vezi.

– Ce vrei să insinuezi?

– Spun şi eu, aşa. Ce coincidenţă!

Totul în beneficiul celor care ne ascultau. M-am gîndit că n-ar strica să intru şi eu în joc.

– Nu-mi place cum ai spus-o, aproape că i-am strigat. Dacă vrei să mă acuzi de ceva, n-ai decît să te duci la poliţie, să faci

rost de un mandat şi să mă percheziţionezi. Altfel, ai face mai bine să-ţi păstrezi părerile tîmpite pentru tine.

– Poliţia este deja implicată, spuse el foarte calm, tăindu-mi tot elanul. Doar e vorba de un furt.

– Normal că e un furt. Du-te şi prinde hoţul şi nu-ţi mai pierde timpul cu mine.

Sorbi pe-ndelete din paharul de bere.

– Ţi-a dat cineva un set de chei de la biroul lui Braden?

– Bineînţeles că nu!

– Ei bine, au găsit un dosar gol pe biroul tău, cu un bilet despre cele două chei. Una de la uşă, cealaltă de la fişet.

– Habar n-am de aşa ceva, i-am spus cît am putut de arogant şi încercînd, între timp, să-mi amintesc ultimul loc unde pusesem dosarul gol. Urmele mele erau din ce în ce mai clare. Fusesem învăţat să gîndesc ca un avocat, nu ca un delincvent.

Hector sorbi din nou din pahar, fără să se grăbească; eu am mai luat o gură de cafea.

Se spusese destul. Mesajele fuseseră transmise, unul de către firmă, celălalt de către Hector însuşi. Firma dorea dosarul înapoi, cu conţinutul neatins. Hector dorea să ştiu că implicarea lui îl putea costa slujba.

Depindea de mine să-l salvez. Puteam să aduc înapoi dosarul, să mărturisesc, să promit că nu va dispărea nimic, iar firma, probabil, m-ar fi iertat. Fără consecinţe neplăcute. Protejarea funcţiei lui Hector putea fi o condiţie pentru returnarea dosarului.

– Mai e ceva? l-am întrebat, decis dintr-o dată să plec.

– Nimic. Cînd poţi face testul cu poligraful?

– Te sun eu, ca să-ţi spun.

Mi-am luat haina şi am plecat.

16

Pentru motive pe care aveam să le înţeleg curînd, Mordecai nu putea să-i sufere pe poliţiştii din District, cu toate că majoritatea erau negri. După părerea lui, erau duri cu cei fără adăpost şi acela era etalonul pe care îl folosea, invariabil, pentru a măsura binele şi răul.

Dar cunoştea cîţiva. Unul dintre ei era sergentul Peeler, despre care Mordecai spunea că „provine din stradă". Peeler lucra cu copiii handicapaţi, într-un Centru comunitar din apropiere de Centrul legal şi frecventau amîndoi aceeaşi biserică. Peeler avea multe cunoştinţe şi putea trage destule sfori pentru a mă ajuta în privinţa maşinii.

Sosi la Centru sîmbătă dimineaţa, puţin după nouă. Mordecai şi cu mine ne beam cafeaua şi încercam să ne încălzim cum puteam. Peeler nu lucra sîmbăta. Îmi dădea impresia că ar fi preferat să stea în pat.

Cu Mordecai la volan şi vorbind întruna, în timp ce eu cu Peeler stăteam pe bancheta din spate, am străbătut străzile alunecoase pînă în nord-est. Zăpada anunţată de dovedise doar o ploaie rece. Erau puţine maşini pe străzi. Încă o dimineaţă rece de februarie; numai cei curajoşi se aventurau pe trotuare.

Am parcat la colţul străzii, în apropiere de porţile închise cu lacătul ale parcării municipale din spatele arterei Georgia Avenue.

Peeler ne-a rugat să-l aşteptăm în maşină. De unde ne aflam, vedeam ceea ce mai rămăsese din Lexus-ul meu.

Peeler se îndreptă spre poartă, apăsă un buton şi uşa gheretei se deschise. Un poliţai mic, slab, cu umbrelă veni pînă în dreptul lui şi schimbară cîteva cuvinte.

Peeler se întoarse la maşină, trînti portiera şi îşi scutură picăturile de apă de pe umeri.

– Te aşteaptă, îmi spuse el.

Am ieşit în ploaie, mi-am deschis umbrela şi m-am îndreptat grăbit spre poartă, unde ofiţerul Winkle mă aştepta fără cea mai mică umbră de umor sau bunăvoinţă. Scoase un teanc de chei, reuşi, în sfîrşit, să le găsească pe cele trei care se potriveau la zăvor şi spunîndu-mi: „Pe aici", îmi deschise poarta. L-am urmat pe drumul acoperit cu pietriş, evitînd, pe cît posibil, băltoacele de apă maronie, plină de noroi. Trupul mă durea la fiecare mişcare, aşa că nu puteam să sar peste ele sau să le ocolesc cu gesturi prea bruşte. Winkle se îndrepta direct spre maşina mea.

M-am dus glonţ la scaunul din faţă. Nici urmă de dosar. După o clipă de panică, l-am găsit în spatele scaunului şoferului, intact, pe podea. L-am apucat, gata de plecare. Nu aveam nici un chef să reflectez la pericolul prin care trecusem. Supravieţuisem şi eram întreg, asta era tot ce conta. Aveam timp să mă cert cu compania de asigurări în săptămîna următoare.

– Ăsta e? mă întrebă Winkle.

– Da, i-am răspuns, pregătindu-mă s-o iau din loc.

– Veniţi cu mine.

Am intrat în gheretă unde, într-un colţ, un radiator cu butan huruia de zor, întîmpinîndu-ne cu o pală de aer cald. Winkle alese unul dintre cele zece formulare prinse pe perete şi începu să studieze din priviri dosarul pe care îl ţineam în mînă.

– Dosar maroniu de carton, rosti el, şi începu să scrie. Cam de cinci centimetri grosime.

Eu îl strîngeam la piept, de parcă ar fi fost de aur.

– Are nume?

Nu-mi puteam permite să protestez. O singură remarcă nepotrivită şi o încurcam.

– De ce vă trebuie? l-am întrebat.

– Puneţi-l pe masă, a fost răspunsul lui.

Aşa am făcut.

– RiverOaks/ TAG, Inc., rosti el continuînd să scrie. Dosar cu numărul TBC-96-3381.

Urmele faptei mele se îngroşau şi mai mult.

– Vă aparţine? mă întrebă omul arătînd spre dosar, destul de suspicios.

– Da.

– În regulă. Acum puteţi pleca.

I-am mulţumit şi nu am primit nici un răspuns. Îmi venea s-o iau la goană, dar mersul era şi-aşa destul de dificil. Omul a închis poarta în urma mea.

În maşină, Mordecai şi Peeler se întoarseră spre mine, uitîndu-se miraţi la dosar. Nu înţelegeau nimic. Lui Mordecai nu-i spusesem decît că dosarul era foarte important. Aveam nevoie să-l recuperez, înainte de a fi distrus.

Atîta efort pentru un dosar de carton?

Am fost tentat să-l răsfoiesc pe drumul de întoarcere spre Centrul legal. Dar n-am făcut-o.

I-am mulţumit lui Peeler, mi-am luat rămas-bun de la Mordecai şi, la volanul maşinii, am pornit cu grijă spre noua mea locuinţă.

Sursa de bani era guvernul federal, lucru deloc surprinzător în Washington D.C. Serviciul poştal naţional plănuia construirea unei centrale de mesagerie în valoare de douăzeci de milioane de dolari în oraş, iar RiverOaks era una din companiile imobiliare agresive care sperau să obţină comanda de construcţie, închiriere şi administrare a acelei centrale. Fuseseră studiate mai multe variante de amplasament, toate în zone dificile, decăzute, ale oraşului. În decembrie trecut fusese anunţată o listă redusă la trei variante. RiverOaks începuse să scoată la rampă, foarte

repede, toate proprietățile imobiliare ieftine de care putea să aibă nevoie.

TAG era o corporație înregistrată după toate regulile și al cărei acționar unic era Tillman Gantry, descris într-un raport drept un fost proxenet, afacerist de mîna a doua, condamnat de două ori. Unul dintre multele personaje de acest fel din oraș. După ispășirea pedepselor, Gantry descoperise că se pot scoate bani din mașini uzate și proprietăți imobiliare. Cumpăra clădiri abandonate, uneori le renova de mîntuială și le revindea sau le închiria. Paisprezece proprietăți TAG erau prezente pe o listă. Interesele firmelor RiverOaks și TAG s-au întîlnit atunci cînd Serviciul poștal național a decis că are nevoie de mai mult spațiu.

Pe 6 ianuarie, Serviciul poștal a informat RiverOaks, prin curier oficial, că această companie fusese aleasă ca antreprenor / proprietar / deținător al noii centrale de mesagerie. Un memorandum de înțelegere prevedea plăți anuale de închiriere în valoare de un milion și jumătate dolari, pentru o perioadă garantată de douăzeci de ani. În scrisoare se mai spunea, cu o grabă nefirească pentru un organism guvernamental, că un contract final între RiverOaks și Serviciul poștal trebuia semnat cel tîrziu la 1 martie, în caz contrar înțelegerea fiind anulată în fapt. După șapte ani de reflecții și planuri, administrația dorea realizarea construcției peste noapte.

RiverOaks, cu avocați și agenți imobiliari la un loc, a trecut la treabă. În ianuarie, compania a cumpărat patru proprietăți pe Florida Avenue, în apropiere de depozitul unde avusese loc evacuarea. În dosar existau două hărți ale zonei, pe care loturile cumpărate și cele în negociere erau prezentate hașurat, în culori.

Mai erau doar șapte zile pînă la 1 martie. Nu era de mirare că lui Chance îi trebuise atît de puțin timp ca să constate dispariția dosarului.

Pe podeaua de lemn gol a ceea ce urma să devină salonul apartamentului meu, am scos cu grijă din dosar fiecare filă, am cercetat-o și apoi am notat toate detaliile pe un blocnotes, astfel

încît să le pot pune la loc în perfectă ordine. Dosarul conținea colecția obișnuită de documente pe care mă așteptam să le găsesc în orice dosar imobiliar: plata impozitelor în anii trecuți, un titlu de proprietate, contracte anterioare, un contract de cumpărare/vînzare a proprietății, corespondență cu agentul imobiliar, documente de închiriere. Plata se făcea în bani gheață, astfel că nu era implicată nici o bancă.

În partea stîngă a copertei interioare se găsea formularul situației la zi, cel în care se menționau toate măsurile luate, cu data respectivă și o scurtă descriere pentru fiecare caz. Capacitatea organizatorică a firmei Drake & Sweeney putea fi judecată după minuțiozitatea detaliilor incluse într-un astfel de formular. Fiecare bucată de hîrtie, hartă, fotografie sau diagramă – absolut tot ceea ce era inclus în dosar trebuia menționat în formular. Fuseserăm dăscăliți ca la carte în această privință, în perioada de stagiatură. Majoritatea dintre noi am fost siliți să învățăm prin metode dure – nimic nu e mai cumplit decît să răsfoiești un dosar gros, în căutarea unui document care nu a fost menționat cu suficiente detalii. Dacă nu reușești să-l găsești în treizeci de secunde, zice o axiomă, atunci nu mai are nici un rost să-l cauți.

Dosarul lui Chance era meticulos pus la punct; secretara lui era o femeie grijulie cu detaliile. Dar fuseseră făcute modificări.

Pe 22 ianuarie, Hector Palma fusese la depozit, singur, pentru un control de rutină, anterior inspecției. Intrînd pe ușa indicată, fusese atacat de doi vagabonzi care îl loviseră în cap cu un băț oarecare și îi luaseră portofelul și banii sub amenințarea unui cuțit. Rămăsese acasă pe 23 ianuarie și pregătise un raport în care descria atacul. Ultima propoziție suna așa: „Mă voi întoarce pe 27 ianuarie, însoțit de oamenii legii, pentru inspecție". Raportul era înregistrat cum se cuvine în dosar.

Dar nu mai apărea nici un raport al celei de-a doua vizite, pe data de 27 cînd, împreună cu poliția, inspectase locul, găsise fără îndoială locatari ilegali și întocmise un raport care, judecînd

după celelalte documente sub semnătura lui, era de aşteptat să fie complet.

Raportul fusese scos din dosar. Sigur, nu era un delict, chiar şi eu luasem adesea cîte ceva din dosare, fără să notez acest lucru în formular. Dar le puneam înapoi. Dacă un document era menţionat în formular, trebuia să se afle în dosar.

Închiderea depozitului s-a produs pe data de 31 ianuarie, într-o vineri. În marţea următoare, Hector s-a întors la depozit pentru a-i scoate pe locatarii ilegali de acolo. A fost ajutat de agenţi ai unei firme private de securitate, un poliţist districtual şi patru tipi zdraveni de la o companie de evacuări. Le-au trebuit trei ore, conform raportului, care acoperea două pagini. Deşi încerca să-şi mascheze emoţia, Hector nu era destul de dur pentru aşa ceva.

Deci, Ontario o văzuse pe mama lui luptîndu-se cu autorităţile.

Exista şi o listă a celor evacuaţi, şaptesprezece cu totul, plus copiii – aceeaşi listă pe care cineva o pusese pe biroul meu luni dimineaţă, alături de o copie a articolului apărut în *Post*.

La finalul dosarului, separate şi fără a fi menţionate în formular, erau preavizele de evacuare pentru cei şaptesrezece. Nu fuseseră folosite. Locatarii ilegali nu au nici un drept, nici măcar dreptul de a primi un preaviz. Documentele fuseseră pregătite, parcă, după ce acţiunea în sine avusese loc, într-un efort de a acoperi faptele. Probabil că fuseseră introduse în dosar după episodul cu „Domnul", deci de către Chance însuşi, pentru cazul în care ar fi avut nevoie de ele.

Falsul era evident şi prostesc. Dar Chance era partener al firmei. Nu se mai auzise ca un partener să cedeze de bunăvoie un dosar.

Nu fusese cedat; fusese furat. O hoţie, un delict pentru care în acel moment se strîngeau probe. Hoţul era un idiot.

Printre alte ritualuri dinaintea angajării mele, cu şapte ani înainte, figurase şi acesta: mi se luaseră amprentele de către investigatori privaţi. Era foarte simplu să le confrunte cu acelea prelevate de pe fişetul lui Chance. Eram sigur că făcuseră deja

acest lucru. Nu lua prea mult timp. Oare aveau deja un mandat de arestare pe numele meu? Era inevitabil.

Cînd am terminat de studiat dosarul, după trei ore, podeaua era aproape complet acoperită cu documente. Am reasamblat dosarul cu grijă şi am plecat spre Centrul legal, pentru a-l copia.

Era la cumpărături, scria în biletul pe care mi-l lăsase Claire. Aveam valize frumoase – uitaserăm să le menţionăm la partaj. În viitorul apropiat, ea avea toate şansele să călătorească mai mult decît mine, aşa că le-am luat pe cele mai ieftine – saci de pînză şi genţi de gimnastică. Nu doream să fiu prins, aşa că am pus pe pat strictul necesar – şosete, lenjerie de corp, maieuri, obiecte de toaletă, pantofi, dar numai pe cele pe care le purtasem în ultimul an. Pe celelalte putea să le arunce. Mi-am golit repede sertarele şi partea mea de rafturi de toaletă. Rănit şi copleşit de dureri, fizice şi de altă natură, am cărat bagajele de la etajul al doilea pînă jos, la maşina închiriată, apoi m-am întors pentru un teanc de costume şi haine elegante. Mi-am găsit vechiul sac de dormit, nefolosit de cel puţin cinci ani, şi l-am cărat pînă jos, împreună cu o pătură şi o pernă. Aveam dreptul la ceasul meu deşteptător, un radio, un CD-player portabil cu cîteva CD-uri, televizorul color cu diagonala de 33 de centimetri de la bucătărie, o cafetieră, fœhnul şi setul de prosoape albastre.

După ce am umplut maşina, i-am lăsat un bilet în care îi spuneam că am plecat. L-am aşezat lîngă cel scris de ea, la care nici n-am vrut să mă uit. Eram copleşit de emoţii şi abia mă ţineam să nu izbucnesc, dar nu eram pregătit pentru aşa ceva. Nu mă mai mutasem niciodată; nu eram sigur cum se face.

Am încuiat uşa şi am coborît scările. Ştiam că mă voi întoarce peste cîteva zile după restul lucrurilor, dar mă simţeam de parcă ar fi fost o plecare definitivă.

Pe drum, în maşină, n-am simţit nici un fel de eliberare. Nu era grozav să fiu iarăşi singur. Nici Claire, nici eu nu cîştigaserăm nimic.

17

M-am încuiat în birou. La Centrul legal era mai rece duminică decît fusese cu o zi înainte. Eram îmbrăcat cu un pulover gros, pantaloni de catifea reiată şi şosete flauşate şi citeam ziarul la masa de lucru, cu două căni de cafea fierbinte aşezate în faţa mea. Clădirea avea sistem de încălzire, dar nu aveam de gînd să încerc să-l pornesc.

Îmi era dor de scaunul meu rotativ din piele, scaun de director executiv, care se legăna, se înclina şi rula pe parchet la comandă. Cel în care stam abia dacă era cu ceva mai bun decît un scaun pliant pe care îl închiriezi pentru o nuntă. În zilele bune, promitea să fie incomod; pentru starea mea fizică din acel moment, era o adevărată tortură.

Masa de lucru era un pupitru mobil, probabil provenind din vreo şcoală abandonată; pătrat, semănînd cu o cutie, cu trei sertare pe fiecare parte – toate funcţionau, spre mirarea mea, dar nu fără efort. Cele două scaune pentru clienţi, aşezate de cealaltă parte, erau chiar pliante – unul negru, celălalt de un verzui pe care nu-l mai întîlnisem pînă atunci.

Pereţii acoperiţi cu tencuială nu mai fuseseră zugrăviţi cine ştie de cînd; culoarea iniţială se decolorase într-un gălbui-deschis. Tencuiala era crăpată; păianjenii puseseră stăpînire pe colţurile tavanului. Singurul element decorativ era o pancartă

înrămată, care anunța un marș pentru dreptate în cartierul comercial, în iulie 1988.

Podeaua era din lemn vechi de stejar, cu scînduri rotunjite la capete, dovadă că fuseseră mult folosite în anii trecuți. Fusese măturată de curînd și mătura rămăsese într-un colț, cu făraș cu tot, ca un mod delicat de a-mi sugera că, dacă doream curățenie, trebuia să-mi fac singur.

Ce tragică e decăderea celor mari! Dacă dragul meu frate Warner m-ar fi putut vedea stînd aici duminica, tremurînd la biroul meu micuț, holbîndu-mă la crăpăturile din pereți, încuiat pe dinăuntru, pentru ca potențialii mei clienți să nu mă atace, ar fi răcnit la mine și mi-ar fi adresat injurii atît de tari și de colorate, încît aș fi fost obligat să iau notițe.

Nu înțelegeam reacția părinților mei. Acum, eram obligat să le dau cît mai curînd un telefon, ca să le servesc șocul dublu al schimbărilor mele de adresă.

O bătaie puternică în ușă mă sperie de moarte. Am sărit în sus, nesigur pe cele ce aveam de făcut. Oare pungașii străzii se pregăteau să mă atace? Mă îndreptam spre ușa de la intrare cînd s-a auzit încă o bătaie și am zărit o siluetă care se chinuia să privească printre barele de metal și geamul gros al ușii.

Era Barry Nuzzo, înfrigurat și doritor să ajungă mai repede înăuntru, în siguranță. Am descuiat și i-am făcut loc să intre.

– Ce fundătură! începu el amabil, privind în jur în vreme ce eu încuiam ușa din nou.

– Cam ciudat, nu? i-am spus, mirat de prezența lui și încercînd să înțeleg ce căuta acolo.

– Ce mizerie!

Era amuzat. Se plimbă pe lîngă biroul Sofiei, scoțîndu-și mănușile încet, temîndu-se să atingă ceva, ca să nu producă o adevărată avalanșă de dosare.

– Facem investigații mici, ca să luăm toți banii acasă, i-am spus. Era o glumă veche la Drake & Sweeney. Partenerii făceau

mereu scandal din cauza cheltuielilor suplimentare dar, în acelaşi timp, erau tot timpul preocupaţi de redecorarea birourilor lor.

– Deci, ai venit aici pentru bani? mă întrebă el, la fel de amuzat.

– Bineînţeles.

– Ţi-ai pierdut minţile.

– Mi-am descoperit vocaţia.

– Mda, auzi voci în somn.

– De asta ai venit? Ca să-mi spui că sînt nebun?

– Am sunat-o pe Claire.

– Şi ce ţi-a spus?

– Că te-ai mutat.

– E adevărat. Divorţăm.

– Ce-ai păţit la faţă?

– M-a lovit sacul pneumatic.

– Ah, da. Am uitat. Am auzit că doar ţi-a îndoit bara din faţă.

– Chiar aşa. Mi-a îndoit faţa.

Îşi lăsă haina pe un scaun, apoi o puse repede la loc.

– La cheltuieli intră şi neplata căldurii?

– Din cînd în cînd, sărim cîte o lună.

Începu din nou să umble de colo-colo, aruncînd cîte o privire în birourile mici de alături.

– Cine plăteşte activitatea de aici? mă întrebă el.

– O fundaţie.

– O fundaţie în declin?

– Da, într-un declin rapid.

– Cum ai găsit-o?

– „Domnul" îşi făcea veacul pe aici. Aceştia erau avocaţii lui.

– Tot „Domnul", dragul de el, comentă Barry şi, oprindu-se o clipă, fixă un perete cu privirea. Crezi că ne-ar fi împuşcat?

– Nu. Nu-l asculta nimeni. Era doar un om fără adăpost, ca mulţi alţii. Dorea să fie ascultat.

– Te-ai gîndit măcar o clipă, atunci, să sari asupra lui?

– Nu, dar m-am gîndit să-i iau arma şi să-l împuşc pe Rafter.

– Păcat că n-ai făcut-o.

– Poate data viitoare.

– Ai cafea?

– Sigur. Ia loc.

Nu doream ca Barry să vină după mine în bucătărie, pentru că lăsa mult de dorit. Am găsit un pahar, l-am spălat repede şi l-am umplut cu cafea. L-am invitat în biroul meu.

– Drăguţ, spuse el, uitîndu-se în jur.

– Aici e cel mai greu, i-am spus, cu mîndrie.

Ne-am aşezat de ambele părţi ale biroului, pe scaunele care scîrţîiau, la un pas de colaps.

– Asta visai la facultate? mă întrebă el.

– Nu-mi aduc aminte de facultate. De atunci încoace am luat prea multe onorarii.

În sfîrşit, mă privi drept în ochi, fără ironie sau zîmbet, şi lăsă glumele la o parte. Oricît de grav ar fi părut, nu puteam alunga gîndul că Barry ar putea purta un microfon sub cămaşă; mi-l trimiseseră pe Hector înarmat cu un microfon; puteau face la fel şi cu Barry. Nu s-ar fi oferit el însuşi, dar puteau face presiuni asupra lui. Eu reprezentam duşmanul.

– Deci, ai venit aici după „Domnul"? mă întrebă el.

– Aşa cred.

– Ce ai găsit?

– Faci pe prostul, Barry? Ce se întîmplă la firmă? Vă înconjuraţi inamicul, ca pe vremea indienilor? Aţi pus ochii pe mine?

El cîntări cu grijă vorbele mele, sorbind încet din pahar.

– Cafeaua asta e îngrozitoare, zise el, gata să scuipe.

– Măcar e fierbinte.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat cu Claire.

– Mulţumesc, dar prefer să nu vorbesc despre asta.

– Lipseşte un dosar, Michael. Toată lumea te arată cu degetul.

– Cine mai ştie că eşti aici?

– Soţia mea.

– Te-au trimis cei de la firmă?

– Categoric, nu.

Îl credeam. Eram prieteni de şapte ani, uneori chiar apropiaţi. De cele mai multe ori, însă, se dovedise că eram prea ocupaţi pentru prietenie.

– De ce mă arată cu degetul?

– Dosarul avea o legătură cu „Domnul". Te-ai dus la Braden Chance şi ai cerut să-l vezi. Te aflai în apropierea biroului lui în seara în care a dispărut dosarul. Există dovezi că ţi s-au dat nişte chei pe care, poate, nu trebuia să pui mîna.

– Asta-i tot?

– Asta plus amprentele.

– Amprentele? l-am întrebat, încercînd să par surprins.

– Sînt peste tot. Pe uşă, pe întrerupător, chiar pe fişier. Ai fost acolo, Michael. Ai luat dosarul. Ce ai de gînd să faci cu el acum?

– Cît de mult ştii tu despre dosar?

– „Domnul" a fost evacuat de unul dintre clienţii noştri, o firmă imobiliară. Locuia acolo ilegal. A înnebunit, ne-a speriat de moarte şi pe noi, iar tu ai fost la un pas de a fi lovit de un glonţ. Te-au lăsat nervii.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot ce ni s-a spus.

– De către cine?

– De către boşi. Am primit rapoarte vineri seară – întreaga firmă, avocaţi, secretare, asistenţi, toată lumea – prin care eram informaţi că fusese luat un dosar, că suspectul eşti tu şi că nici un membru al firmei nu trebuia să aibă de-a face cu tine. De fapt, îmi este interzis să mă aflu aici, acum.

– Mulţumesc.

Dacă Braden Chance făcuse legătura între evacuare şi Lontae Burton, nu era omul care să recunoască asta în faţa nimănui. Nici măcar faţă de ceilalţi parteneri. Barry era sincer. Probabil îşi imagina că singurul meu interes în dosar era DeVon Hardy.

– Atunci, de ce eşti aici?

– Sînt prietenul tău. E o adevărată nebunie. Dumnezeule! Vineri a venit poliţia la firmă, poţi să crezi aşa ceva? Săptămîna trecută cei de la trupele speciale, iar noi eram ostatici. Acum, tu ai sărit peste cal. Ca să nu mai spun de situaţia cu Claire. Ce-ar fi să ne luăm o pauză? Să mergem undeva, două săptămîni. Cu soţiile.

– Unde?

– Nu ştiu. Cui îi pasă? Undeva, în insule.

– Ce am rezolva cu asta?

– Am lăsa neînţelegerile la o parte, în primul rînd. Am juca tenis. Am dormi. Ca să ne reîncărcăm bateriile.

– Pe banii firmei?

– Pe banii mei.

– Las-o pe Claire la o parte. S-a terminat, Barry. Ne-a luat mult, dar s-a terminat.

– Bine. Mergem noi doi.

– Dar tu nu trebuie să ai nimic de-a face cu mine.

– Am o idee. Cred că mă pot duce la Arthur, să stau pe-ndelete de vorbă cu el. Putem lămuri lucrurile. Tu aduci dosarul înapoi, uiţi tot ce e acolo, firma te iartă şi te uită şi ea, noi doi plecăm două săptămîni în Maui, să jucăm tenis şi, cînd ne întoarcem, tu revii la biroul tău de pluş, acolo unde îţi este locul.

– Ei te-au trimis, nu?

– Nu. Îţi jur.

– N-o să meargă, Barry.

– Dă-mi un motiv valabil. Te rog.

– Avocatura înseamnă mai mult decît onorarii plătite de clienţi şi dorinţa de a face bani. Ce ne face să acceptăm să devenim bătaia de joc a corporaţiilor? Am obosit, Barry. Vreau ca tot ce fac să lase o urmă în lume.

– Parcă ai fi student în primul an.

– Exact. Am ales profesia asta pentru că ne gîndeam că avocatura este o vocaţie înaltă. Că putem lupta cu nedreptatea şi răul

social, că putem face lucruri minunate, pentru că sîntem avocaţi. Într-o vreme eram idealişti. De ce nu mai putem fi la fel şi acum?

– Din cauza ipotecilor.

– Nu încerc să te atrag de partea mea. Tu ai trei copii; ce noroc că eu şi Claire nu am avut nici unul. Îmi pot permite să înnebunesc puţin.

Într-un colţ al camerei, un radiator pe care nu-l observasem începu să hîrîie şi să fîşîie. Ne-am răsucit amîndoi capetele spre el, aşteptînd cu nerăbdare puţină căldură. Un minut. Două.

– Vor veni după tine, Michael, spuse Barry, rămas cu privirea aţintită la radiator, fără să-l vadă.

– „Vor" veni? Poate vrei să zici „vom" veni?

– Ai dreptate. Firma noastră. Nu poţi fura un dosar. Gîndeşte-te la client. Clientul are dreptul la confidenţialitate. Dacă dispare un dosar, firma nu are de ales, trebuie să-l caute.

– Vorbeşti de acuzaţii penale?

– Probabil. Sînt furioşi foc, Michael. Nu-i poţi judeca pentru asta. Se mai vorbeşte şi de o acţiune disciplinară în cadrul baroului. E posibilă o suspendare. Rafter se ocupă deja de asta.

– De ce oare „Domnul" nu a ţintit puţin mai jos?

– Sînt puşi pe fapte mari.

– Firma are mai mult de pierdut decît mine.

Mă privi atent. Nu ştia ce conţine dosarul.

– E vorba şi de altceva, decît de „Domnul"? mă întrebă el.

– Mult mai mult. Firma riscă să fie dată în vileag. Dacă mă acuză pe mine, eu îi acuz pe ei.

– Nu poţi folosi un dosar furat. Nici un tribunal din ţară nu-l acceptă ca probă. Nu ştii nimic despre litigii.

– Învăţ acum. Spune-le să renunţe. Nu uita, eu sînt cel care are dosarul, dar în dosar sînt murdăriile lor.

– Vorbim de nişte locatari ilegali, nimic mai mult Michael.

– E mult mai complicat decît atît. Cineva trebuie să stea de vorbă cu Braden Chance şi să scoată de la el adevărul. Spune-i

lui Rafter să se pregătească foarte bine, înainte de a face o nebunie. Crede-mă, Barry, e un material de pagina întîi! O să vă fie frică să mai ieşiţi din casă.

– Deci ne propui un armistiţiu? Tu ţii dosarul, noi te lăsăm în pace.

– Pentru moment, cel puţin. Nu ştiu ce va fi săptămîna viitoare sau în cealaltă.

– De ce nu vrei să vorbeşti cu Arthur? Fac eu pe mediatorul. Intrăm toţi trei într-o cameră, încuiem uşa şi rezolvăm problema. Ce zici?

– E prea tîrziu. Au murit oameni.

– „Domnul" şi-a făcut-o cu mîna lui.

– Mai sînt şi alţii.

Cu asta, am considerat că spusesem destul. Deşi era prietenul meu, ştiam că va repeta cea mai mare parte a conversaţiei noastre în faţa şefilor lui.

– Vrei să-mi explici? mă întrebă el.

– Nu pot. E confidenţial.

– Sună ciudat, de la un avocat care fură dosare.

Radiatorul gîlgîia şi susura şi era mai uşor, măcar pentru o vreme, să-l priveşti, decît să vorbeşti. Nici unul dintre noi nu dorea să spună vorbe pe care le-ar fi regretat mai tîrziu.

M-a întrebat despre ceilalţi angajaţi de la Centrul legal. I-am povestit, pe scurt.

– Incredibil, murmură el, de cîteva ori.

– Ţinem legătura? mă întrebă, ajuns la uşă.

– Bineînţeles.

18

Orientarea mea a durat cam treizeci de minute, adică timpul necesar pentru a ajunge cu mașina, de la Centru pînă la Samaritan House, în Petworth, în cartierul de nord-est. Mordecai era la volan și făcea conversație; eu tăceam, cu servieta în brațe, nervos ca un începător aflat pe punctul de a intra în cușca leului. Eram îmbrăcat în blugi, cămașă albă și cravată, plus un blazer vechi, bleumarin, și niște pantofi de tenis uzați, marca Nike, cu șosete albe. Renunțasem să mă mai rad. Eram un avocat al străzii, așa că puteam să mă îmbrac cum doream.

Bineînțeles, Mordecai observase imediat schimbarea de stil, atunci cînd intrasem în biroul lui și îl anunțasem că sînt gata de lucru. Nu mi-a spus nimic, dar a rămas cu privirea ațintită de perechea de Nike. Mai văzusem așa ceva – tipi de la firmele mari, care coborau din zgîrie-nori pentru a-și petrece cîteva ore cu cei săraci. Dintr-un motiv sau altul, toți se simțeau obligați să-și lase perciuni și să poarte blugi.

– Clientela ta va fi un amestec de treimi, îmi spunea el, conducînd prost cu o singură mînă și ținînd cana de cafea în cealaltă, total indiferent la celelalte vehicule înghesuite în jurul nostru. Cam o treime sînt șomeri, o treime sînt familii cu copii, o treime sînt bolnavi mintal, o treime sînt veterani. Și cam o treime din cei care au dreptul la locuințe, pentru că au venituri mici, reușesc să le și obțină. În ultimii cincisprezece ani, două milioane și

jumătate de locuințe ieftine au fost eliminate, iar programele federale și-au redus fondurile cu 70%. Nu e de mirare că oamenii dorm în stradă. Guvernele țin în echilibru bugetul pe spinarea săracilor.

Și continua cu statisticile la nesfîrșit, fără nici un efort. Asta era viața și profesia lui. Ca avocat obișnuit să ia notițe meticuloase, mă luptam cu impulsul de a-mi deschide brusc servieta și de a mă apuca de notat. În loc de asta, îl ascultam.

– Oamenii aștia au salarii minime, așa că nici nu se poate vorbi de locuințe proprietate personală. Nici măcar nu visează la așa ceva. Iar ceea ce cîștigă nu e destul, cînd chiriile cresc vertiginos. Așa că rămîn tot mai mult în urmă și, în același timp, programele de asistență suferă reduceri tot mai drastice. Fii atent: numai 14% din invalizii fără locuințe primesc ajutoare de invaliditate. Paisprezece la sută! Vei vedea destule cazuri de acest fel.

Am oprit, cu un scrîșnet de frîne, la semaforul care arăta lumina roșie. Din jurul nostru, s-au auzit claxoane. Mașina lui bloca parțial intersecția; m-am lăsat mai jos în scaun, așteptîndu-mă la o nouă coliziune. Mordecai nici nu avea habar că mașina lui încurca traficul de la ora de vîrf. Privea fix înainte, căzut pe gînduri, pierdut într-o altă lume.

– Partea cea mai înspăimîntătoare a condiției de vagabond este ceea ce nu se vede pe stradă. Jumătate din cei săraci cheltuiesc șaptezeci la sută din ceea ce cîștigă pentru a-și păstra locuințele pe care le au. Departamentul de Locuințe și Dezvoltare Urbană (HUD) afirmă că ar fi trebuit să plătească o treime. Sînt zeci de mii de oameni în acest oraș, care țin cu dinții de acoperișul pe care îl au deasupra capului; o singură plată neachitată a chiriei, sau o spitalizare neașteptată, sau o urgență neprevăzută și își pierd locuința.

– Unde se duc?

– Rareori merg direct la adăposturi. La început se duc la familie, apoi pe la prieteni. Tensiunea este teribilă, pentru că familiile și prietenii lor au, la rîndul lor, locuințe de stat și contractul de închiriere limitează numărul de persoane care pot locui

într-un singur apartament. Sînt forțați să încalce contractul, ceea ce poate reprezenta un motiv de evacuare.

Merg dintr-un loc în altul, uneori își lasă cîte un copil la surori, la prieteni. Lucrurile merg din ce în ce mai rău. Mulți dintre ei se tem de adăposturi și le evită cu disperare.

Făcu o pauză, atît cît să-și bea cafeaua.

– De ce? l-am întrebat.

– Nu toate adăposturile sînt bune. S-au mai întîmplat atacuri, furturi, chiar violuri.

Acesta era, deci, locul unde se aștepta de la mine să-mi petrec restul carierei de avocat.

– Mi-am uitat arma, l-am anunțat.

– N-o să ți se întîmple nimic. Sînt sute de voluntari pro bono în acest oraș. N-am auzit de nici unul care să pățească ceva.

– Mă bucur să aud asta.

Porniserăm din nou, de data asta cu mai multă grijă.

– Cam jumătate din oamenii străzii au probleme din cauza consumului abuziv al unor substanțe chimice, ca și prietenul tău, DeVon Hardy. E un lucru obișnuit.

– Ce se poate face pentru ei?

– Mă tem că nu prea mult. Au mai rămas cîteva programe de ajutorare, dar e greu de găsit un pat. Noi am reușit să-l plasăm pe Hardy într-un centru de recuperare pentru veterani, dar a plecat de acolo. Drogatul decide singur cînd vrea să renunțe.

– Care este drogul preferat?

– Alcoolul. E cel mai la-ndemînă. Chiar și *crack*, în cantitate destul de mare, pentru că și acela e ieftin. Găsești de toate, dar drogurile rafinate sînt prea scumpe.

– Care vor fi primele mele cinci cazuri?

– Ești nerăbdător?

– Da, și nu știu ce se va întîmpla.

– Liniștește-te. Munca nu e complicată; e nevoie de răbdare. Vei vedea pe cineva care nu primește ajutor material, probabil cartele de hrană. Un divorț. Cineva cu o plîngere împotriva unui proprietar. O dispută de șomaj. Îți garantez că vei avea și un caz penal.

– Ce fel de caz penal?

– Minor. În America urbană e la modă condamnarea vagabondajului. În marile oraşe s-au dat tot felul de legi, menite să-i persecute pe cei care trăiesc în stradă. Nu au voie să cerşească, nu au voie să doarmă sub poduri, să adune obiecte personale în parcuri publice, să se aşeze pe trotuare, să mănînce în public. Multe dintre aceste legi au fost abrogate de tribunale. Abraham a făcut o treabă grozavă, reuşind să-i convingă pe judecătorii federali că aceste legi nefaste încalcă drepturile înscrise în Primul Amendament. Aşa că, selectiv, marile oraşe pun în aplicare legi generale – cu privire la vagabondaj, lipsa unui loc de muncă, beţie în public. Oamenii străzii sînt ţintele lor. Dacă un tip bine îmbrăcat se îmbată într-un bar şi face pipi pe o alee, nu-i mare lucru. Dacă un vagabond face la fel, e arestat pentru că urinează în public. Curăţeniile sînt ceva obişnuit.

– Adică?

– Se alege o zonă a oraşului, sînt adunaţi oamenii străzii şi sînt duşi în altă parte. Atlanta a făcut aşa înainte de Olimpiadă – doar nu era să-i lase pe sărăntoci să cerşească şi să doarmă pe băncile din parcuri, cînd toată lumea era cu ochii pe ei – aşa că au adus trupele speciale şi au eliminat problema. Pe urmă, edilii oraşului s-au lăudat cît de frumos e acolo.

– Unde i-au dus?

– La naiba, normal că nu în adăposturi, pentru că nici nu au aşa ceva. Pur şi simplu i-au mutat de colo-colo; i-au aruncat în alte părţi ale oraşului, ca pe bălegar, comentă el, luînd încă o gură de cafea şi ajustînd radiatorul – în care timp îşi luă complet mîinile de pe volan timp de vreo cinci secunde. Nu uita, Michael, continuă el, fiecare om trebuie să aibă un loc al lui. Oamenii aceştia nu au alternativă. Dacă le e foame, cerşesc. Dacă sînt obosiţi, dorm oriunde îşi găsesc un loc. Dacă nu au casă, trebuie să trăiască undeva.

– Îi arestează?

– Zilnic, dar politica asta publică e prostească. Gîndeşte-te, un om trăieşte în stradă, ajunge, din cînd în cînd, în adăposturi, lucrează pe undeva, pe un salariu minim şi încearcă tot ce se

poate să se ridice pe scara socială şi să cîştige suficient pentru o viaţă decentă. Într-o zi, e arestat pentru că doarme sub un pod. El nu vrea să doarmă acolo, dar orice om trebuie să doarmă undeva. E vinovat, pentru că, în înţelepciunea lui, Consiliul orăşenesc a făcut din lipsa de locuinţe un delict. Trebuie să plătească treizeci de dolari, numai ca să iasă din închisoare, plus alţi şaizeci pentru amendă. Şaizeci de dolari, dintr-un buzunar şi-aşa gol. Aşa că omul mai alunecă puţin în jos. E arestat, umilit, amendat, pedepsit şi pus să-şi recunoască greşeala şi să-şi caute locuinţă. Cară-te de pe străzile alea nenorocite! Asta se întîmplă în majoritatea oraşelor noastre.

– Nu i-ar fi mai bine la închisoare?

– Ai fost de curînd într-o închisoare?

– Nu.

– Nici să nu te duci. Poliţiştii nu sînt învăţaţi să lucreze cu vagabonzii, mai ales cu cei bolnavi mintal sau drogaţi. Închisorile sînt pline peste măsură. Sistemul penal este, oricum, un coşmar, iar persecutarea vagabonzilor îi face şi mai mult rău. Tîmpenia cea mai mare este că e cu 25% mai scump să ţii un om în închisoare, decît să-i asiguri adăpost, mîncare, transport şi servicii de consultanţă. Toate astea, bineînţeles, ar avea efecte benefice pe termen lung. Douăzeci şi cinci la sută! Şi asta nu include costul arestării şi actele necesare. Oricum, cele mai multe oraşe au bugetul la pămînt, mai ales Washington D.C. – ţine minte, de asta se închid adăposturile – şi totuşi irosesc bani făcînd din oamenii străzii nişte delincvenţi.

– Pare o bază numai bună pentru un litigiu, i-am spus, deşi nu avea nevoie de încurajări.

– Le intentăm procese în neştire. Susţinătorii din toată ţara atacă aceste legi. Nenorocitele astea de oraşe cheltuiesc mai mult pentru onorarii decît pentru a construi adăposturi pentru cei care au nevoie. Trebuie să iubeşti această ţară. New York, oraşul cel mai bogat din lume, nu îşi poate adăposti toţi locuitorii, aşa că aceştia dorm pe străzi şi cerşesc pe Fifth Avenue, ceea ce îi nemulţumeşte pe cei slabi de înger, aşa că îl aleg pe Rudy Cum L-o Fi-Chemînd, care le promite să curete străzile, şi iată-l că

determină consiliul mai-marilor orașului să scoată vagabondajul în afara legii, pur și simplu – nu e voie să cerșești, nu e voie să stai pe trotuar, nu e voie să fii vagabond – și bugetul se reduce dramatic, se închid adăposturile și se taie fondurile pentru asistență, dar, în același timp, se cheltuiesc o avere pentru plata avocaților din New York, care trebuie să-i apere pentru că încearcă să-i elimine pe săraci.

– Cît de rău e la Washington?

– Nu atît de rău ca la New York, dar nici mult mai bine, din păcate. Acum două săptămîni, ne aflam într-o zonă a orașului în care n-aș intra singur nici în plină zi, cu o mașină blindată. Vitrinele magazinelor erau protejate cu bare metalice; blocurile de locuințe erau niște structuri înalte, fără viață, cu rufe întinse la geamuri. Toate din cărămidă gri, toate purtînd marca arhitecturii insipide provenite din sume federale derizorii.

– Washingtonul este un oraș al negrilor, continuă el, cu un număr mare de locuitori care se bazează pe ajutorul social. Atrage mulți oameni care doresc o schimbare, mulți activiști și radicali. Oameni ca tine.

– Cu greu se poate spune despre mine că aș fi activist sau radical.

– E luni dimineața. Gîndește-te unde te-ai aflat în fiecare luni dimineață în ultimii șapte ani.

– La mine la birou.

– Un birou foarte frumos.

– Da.

– Într-o încăpere elegantă, pregătită pentru tine.

– Da.

Îmi adresă un zîmbet larg și îmi spuse:

– Acum ești radical.

Cu aceste cuvinte, puse capăt oricărei lămuriri.

În fața noastră, pe strada dreaptă, am zărit un grup de oameni înfofoliți cu tot felul de zdrențe, adunați la colțul străzii lîngă un încălzitor portabil cu butan. Am întors mașina într-acolo și am parcat după colț. Clădirea spre care ne îndreptam fusese,

pe vremuri, magazin universal. Un panou scris de mînă anunța: „Casa Samariteanului".

– E un adăpost privat, spuse Mordecai. Nouăzeci de paturi, mîncare decentă; a fost fondat de un grup de biserici din Arlington. Venim aici de șase ani.

Camioneta de la depozitul de hrană era parcată în fața ușii; cîțiva voluntari descărcau cutii cu legume și fructe. Mordecai se adresă unui om mai în vîrstă, care stătea de pază la ușă, și omul ne permise să intrăm în clădire.

– Să facem un tur rapid pe aici, spuse Mordecai.

Nu m-am dezlipit de el cît am străbătut parterul. Era un adevărat labirint de holuri, fiecare împărțit în cămăruțe mici, pătrate, din prefabricat netencuit, cu uși închise cu zăvor. Una era deschisă. Mordecai aruncă o privire înăuntru și salută.

– Bună dimineața!

Un bărbat micuț, cu ochii holbați, stătea pe marginea unui pat de fier, privindu-ne fără să spună nimic.

– E o cameră bună, îmi spuse Mordecai. Are intimitate, un pat cumsecade, spațiu pentru lucruri și electricitate.

Apăsă întrerupătorul de lîngă ușă și becul de la lampa micuță se stinse. Pentru o clipă, camera se cufundă în întuneric, apoi Mordecai aprinse din nou lumina. Ochii holbați nu păreau să fi clipit.

Camera nu avea tavan; se vedeau doar panourile vechiului magazin, la un metru mai sus.

– Dar baia? am întrebat.

– În spate. Puține adăposturi au băi individuale. Vă urez o zi bună, se adresă el locatarului, care încuviință din cap.

Se auzeau cîteva aparate de radio, unele cu muzică, altele cu știri. Tot felul de oameni umblau încolo și încoace. Era luni dimineață: aveau de lucru sau aveau alte treburi.

– E greu să obții o cameră aici? am întrebat, știind sigur care va fi răspunsul lui.

– Aproape imposibil. Lista de așteptare se întinde pe un kilometru, iar cei de aici pot decide cine primește un loc și cine nu.

– Cît se stă aici?

– Depinde. În medie, cam trei luni. Acesta e unul dintre adăposturile mai bune, așa că aici sînt în siguranță. Imediat ce starea lor se stabilizează, conducerea centrului încearcă să-i mute în locuințe pe care și le pot permite.

M-a prezentat unei femei încălțate în cizme negre, de luptă – ea conducea Centrul. „Noul nostru avocat", a fost descrierea pe care mi-a făcut-o. Femeia mi-a urat bun venit în adăpost. Au stat de vorbă despre un client care dispăruse, iar eu am rătăcit, fără țintă, de pe un hol pe altul, pînă cînd am dat de secția unde erau cazate familiile. Am auzit plînsetul unui copilaș și m-am îndreptat spre o ușă deschisă. Camera era puțin mai mare și împărțită în secțiuni mai mici. O femeie solidă, de cel puțin douăzeci și cinci de ani, stătea pe un scaun, dezbrăcată de la brîu în sus și hrănea un bebeluș la sîn, complet indiferentă la prezența mea iscoditoare, la cîțiva pași distanță. Doi copii mici săreau peste pat. La radio se auzea muzică rap.

Cu mîna dreaptă, femeia își prinse sînul liber și mi-l oferi. Am luat-o la fugă în josul holului și l-am găsit pe Mordecai.

Clienții ne așteptau. Biroul nostru se afla într-un colț al sălii de mese, în apropiere de bucătărie. Trebuia să lucrăm pe o masă pliantă, împrumutată de la bucătăreasă. Mordecai a descuiat un fișier dintr-un colț al camerei și, cu asta, am pornit la treabă. Șase persoane ocupau rîndul de scaune de lîngă perete.

– Cine e primul? întrebă el, și o femeie se apropie de noi, cu scaun cu tot. Se așează în fața avocaților ei – unul, veteran al legilor străzii, uns cu toate alifiile, celălalt începător, amîndoi însă cu pixul și blocnotesul la îndemînă.

Numele ei era Waylene, avea douăzeci și șapte de ani, necăsătorită, cu doi copii.

– Jumătate dintre ei sînt din adăpost, îmi spuse Mordecai în timp ce ne luam notițe. Cealaltă jumătate vin din stradă.

– Acceptăm pe cineva?

– Pe toți cei fără adăpost.

Problema lui Waylene nu era complicată. Lucrase într-un restaurant fast-food, înainte de a-și da demisia, pentru un motiv oarecare, considerat irelevant de către Mordecai, și nu i se mai

plătiseră ultimele două salarii la care avea dreptul. Cum nu avea o adresă permanentă, patronul trimisese cecurile la o adresă greşită. Cecurile dispăruseră; patronul nu era deloc impresionat de acest lucru.

– Unde veţi locui acum? o întrebă Mordecai.

Femeia nu era sigură. Poate aici, poate în altă parte. Îşi căuta o slujbă şi, dacă găsea, se puteau întîmpla şi alte lucruri şi se putea muta cu X şi Y. Sau, îşi putea găsi o locuinţă în care să stea singură.

– Vă vom recupera banii, iar eu voi aranja ca acele cecuri să fie trimise la biroul meu, îi spuse Mordecai, dîndu-i o carte de vizită. Sunaţi-mă la numărul acesta, peste o săptămînă.

Femeia luă cartea de vizită, ne mulţumi şi plecă în grabă.

– Sună la restaurant, prezintă-te drept avocat al ei, fii amabil la început, dar fă scandal dacă nu cooperează. Dacă e nevoie, du-te pe acolo şi ia tu însuţi cecurile.

Am notat aceste instrucţiuni, ca şi cum ar fi fost foarte complicate. Waylene avea dreptul la două sute zece dolari. Ultimul caz la care lucrasem pentru Drake & Sweeney fusese o dispută între trusturi, la care erau în joc nouă sute de milioane de dolari.

Al doilea client nu reuşi să explice limpede ce problemă juridică avea. Nu dorea decît să stea de vorbă cu cineva. Era beat sau bolnav mintal, probabil şi una şi alta, iar Mordecai îl duse la bucătărie şi îi turnă o ceaşcă de cafea.

– Sărmanii de ei, unii nu rezistă tentaţiei de a sta la coadă, spuse el.

Numărul trei era o locatară a Centrului, stătea acolo de două luni, aşa că partea cu adresa era mai simplă. Femeia avea cincizeci şi opt de ani, era îngrijită şi curată – văduva unui veteran de război. Conform teancului de hîrtii pe care l-am răsfoit în timp ce colegul meu discuta cu ea, avea dreptul la un ajutor social de veteran. Dar cecurile erau transmise într-un cont bancar din Maryland, la care ea nu avea acces. I-a explicat lui Mordecai toate astea. Actele dovedeau acelaşi lucru.

– Administraţia veteranilor e o instituţuie serioasă, i-a răspuns Mordecai. Vom aranja ca acele cecuri să fie trimise acolo.

Coada creştea, pe măsură ce noi rezolvam, tot mai eficient, problemele clienţilor. Mordecai ghicise totul dinainte: cartele de masă, anulate din cauza lipsei unei adrese permanente; refuzul unui proprietar de a restitui fondul de rulment; o pensie alimentară neplătită; un mandat de arest pentru cecuri false; o cerere pentru ajutor social de handicapat. După două ore şi zece clienţi, m-am mutat la celălalt capăt al mesei şi am început eu însumi să discut cu ei. În prima mea zi plină de avocat al săracilor, eram pe picioarele mele, luam notiţe şi eram la fel de important ca şi colegul meu.

Marvis a fost primul meu client unic. Avea nevoie de un divorţ. La fel şi eu. După ce i-am ascultat povestea tristă, îmi venea să alerg acasă, la Claire, să-i sărut picioarele. Nevasta lui Marvis era prostituată, o femeie care fusese serioasă, pînă cînd descoperise drogurile. Acestea au împins-o mai întîi în braţele unui intermediar, apoi în ale unui proxenet, apoi către viaţa în stradă. Printre picături, furase şi vînduse tot ce aveau şi adunase datorii care căzuseră pe capul lui. Făcuse cerere de faliment. Femeia luase amîndoi copiii şi se mutase cu proxenetul ei.

Omul avea unele întrebări de ordin general, despre ceea ce înseamnă un divorţ şi, cum eu cunoşteam doar datele de bază, l-am lămurit cît de bine am putut. Luam notiţe şi, dintr-o dată, mi-am imaginat-o pe Claire în superbul birou al avocatei ei, unde, chiar în acel moment, finalizau împreună planul de destrămare a legăturii noastre.

– Cît va dura? m-a întrebat el, risipindu-mi reveria.

– Şase luni, i-am răspuns. Credeţi că ea va face recurs?

– Cum adică?

– Va fi de acord cu divorţul?

– N-am discutat despre asta.

Femeia plecase de acasă cu un an mai înainte şi, după mine, era un caz bun de abandonare de domiciliu. Dacă mai aduceam şi acuzaţia de adulter, era floare la ureche.

Marvis locuia în acel Centru de o săptămînă. Era curat, capul limpede şi îşi căuta serviciu. Jumătatea de oră petrecută cu el mi-a făcut plăcere şi am jurat să-i obţin divorţul.

Dimineața a trecut repede; nervozitatea mea s-a evaporat. Încercam să ajut oameni reali, cu probleme reale, oameni fără importanță, care nu aveau alt loc unde să se ducă pentru a-și găsi un avocat. Erau intimidați, nu numai de mine, ci și de lumea vastă a legilor, regulamentelor, tribunalelor și birocrației. Am învățat să zîmbesc și să-i fac să se simtă bineveniți. Unii își cereau scuze pentru că nu puteau să mă plătească. Banii nu aveau importanță, le răspundeam eu. Banii nu aveau importanță.

La douăsprezece, am eliberat masa, pentru ca prînzul să poată fi servit. Sala de mese era plină ochi; supa era gata.

Cum ne aflam în apropiere, ne-am oprit să mîncăm ceva bun la rotiseria de la Florida Avenue. Eu eram singura față albă din restaurant, dar începusem să mă obișnuiesc cu situația asta. Nimeni nu încercase să mă ucidă. Nimănui nu părea să-i pese.

Sofia a găsit un telefon care părea să meargă. Se afla sub un teanc de dosare așezate foarte aproape de ușă. I-am mulțumit și m-am retras în intimitatea biroului meu. Am numărat opt oameni care stăteau liniștiți, așteptînd ca Sofia, care nu era avocat, să le ofere sfaturi. Mordecai îmi sugerase să-mi petrec după-amiaza lucrînd la cazurile pe care le acceptasem în aceeași dimineață, la Samaritean. În total, erau nouăsprezece. În plus, ideea era să muncesc cît mai bine, pentru ca apoi să o ajut pe Sofia cu ceilalți sosiți.

Dacă îmi imaginam că lucrul în lumea străzii avea să fie mai simplu, mă înșelam. Dintr-o dată, eram ocupat pînă peste cap cu problemele altora. Din fericire, eram cunoscut drept un maniac al muncii, așa că sarcina mi se potrivea.

Totuși, primul telefon pe care l-am dat s-a îndreptat spre Drake & Sweeney. Am cerut cu Hector Palma, de la secția imobiliară, și mi s-a spus să aștept. Am închis după cinci minute și am sunat din nou. Glasul hîrșîit a lui Braden Chance mi-a răspuns, brusc, în urechi:

– Cu ce vă pot ajuta?

Am înghițit cu greu și am răspuns:

– Da, așteptam să vorbesc cu Hector Palma.

Am încercat să-mi subțiez vocea și să vorbesc mai repede.

– Cine întreabă? se răsti el.

– Rick Hamilton, un vechi prieten din școală.

– Nu mai lucrează aici. Îmi pare rău.

A închis, lăsîndu-mă să mă holbez la telefon. M-am gîndit să o sun pe Polly, să o rog să verifice și să descopere ce s-a întîmplat cu Hector. Nu i-ar fi luat mult timp. Sau poate pe Rudolph, sau Barry Nuzzo, sau pe asistentul meu preferat. Apoi mi-am dat seama că ei nu mai erau prietenii mei. Depășisem limita. Eram dușmanul lor. Eram terminat. Îi băgasem în bucluc, iar forțele superioare le interziseseră să vorbească cu mine.

În cartea de telefon erau trei persoane cu numele de Hector Palma. Mă pregăteam să-i sun, dar liniile telefonice erau ocupate. Centrul avea două linii și eram patru avocați.

19

Nu mă grăbeam să plec de la Centru, la sfîrşitul primei mele zile de lucru. Casa mea era o mansardă pustie, nu cu mult mai mare decît trei dintre despărţiturile de la Casa Samariteanului. Casa mea era un dormitor fără pat, un salon cu televizor, dar fără cablu, o bucătărie cu o masă de cărţi şi fără frigider. Aveam planuri neclare, îndepărtate, de a o mobila şi decora.

Sofia a plecat exact la ora cinci, ora ei standard. Cartierul în care locuia era dubios şi prefera să se ştie acasă, cu uşile încuiate, înainte de lăsarea întunericului. Mordecai a plecat pe la şase, după ce şi-a petrecut treizeci de minute discutînd cu mine despre ce se întîmplase în acea zi. Nu sta prea mult, m-a avertizat el, şi încearcă să nu pleci singur. Vorbise deja cu Abraham, care plănuia să lucreze pînă la nouă şi mi-a sugerat să plec cu acesta. Parchează în apropiere. Mergi repede. Fii cu ochii în patru.

– Deci, ce părere ai? m-a întrebat oprindu-se lîngă uşă, înainte de plecare.

– Cred că e o muncă fascinantă. Contactul cu oamenii mă inspiră.

– Vor fi şi momente cînd te va face să suferi.

– S-a întîmplat deja.

– Asta e bine. Dacă ajungi în punctul în care nu mai doare, e timpul să renunți.

– Tocmai am început.

– Știu, și mă bucur că ești alături de noi. Avem nevoie de un anglo-saxon alb și protestant pe aici.

– Atunci, sînt bucuros să reprezint un simbol.

După plecarea lui Mordecai, am închis din nou ușa. Observasem o politică tacită a ușilor deschise; Sofia lucra fără ascunzișuri și, o întreagă după-amiază, mă amuzasem ascultînd-o luînd la rost un birocrat după altul, la telefon, în auzul întregului Centru. Mordecai era un animal la telefon, vocea lui groasă, vibrantă, umplea atmosfera cu tot felul de pretenții și amenințări cumplite. Abraham era mult mai liniștit, dar ușa biroului lui era întotdeauna deschisă.

Cum însă eu nu știam la ce să mă aștept, am preferat să o păstrez închisă. Eram sigur că se vor dovedi răbdători.

I-am sunat pe cei trei Hector Palma din cartea de telefon. Primul nu era cel pe care îl căutam. La al doilea număr nu răspundea nimeni. A treia voce era robotul pentru Hector Palma cel adevărat; mesajul era brusc: Nu sîntem acasă. Lăsați un mesaj. Vă vom suna noi.

Era vocea lui.

Cu resursele ei infinite, firma avea multe căi și locuri în care să-l ascundă pe Hector Palma. Opt sute de avocați, o sută șaptezeci de asistenți, birouri la Washington, New York, Chicago, Los Angeles, Portland, Palm Beach, Londra și Hong Kong. Erau prea deștepți ca să-l dea afară, pentru că știa prea multe. Așa că îi puteau dubla salariul, îl puteau avansa și muta într-un alt birou, într-un alt oraș, într-o locuință mai mare.

Mi-am notat adresa lui din cartea de telefon. Dacă robotul mai funcționa, poate că încă nu se mutase. Cu cunoștințele mele practice proaspăt dobîndite, eram sigur că îl voi putea găsi.

S-a auzit o uşoară bătaie în uşă şi ea s-a deschis singură, fără efort. Mînerul şi zăvorul erau uzate şi slăbite, aşa că uşa se închidea, dar nu se putea bloca. Era Abraham.

– Pot să te deranjez un minut? m-a întrebat, luînd loc.

Era o vizită de curtoazie, salutul lui. Era un tip liniştit, distant, cu aura intensă a unui om deştept, care m-ar fi putut intimida, numai că eu îmi petrecusem ultimii şapte ani într-o clădire cu opt sute de avocaţi de toate sortimentele. Întîlnisem şi cunoscusem zeci de Abrahami, tipi rezervaţi şi sinceri, cu prea puţin respect pentru talentele sociale.

– Doream să-ţi urez bun venit, mi-a spus, lansîndu-se imediat într-o apărare pasionată a avocatului public. Venea dintr-o familie de clasă mijlocie din Brooklyn, făcuse Dreptul la Universitatea Columbia, apoi trei ani îngrozitori la o firmă de pe Wall Street, patru ani în Atlanta, cu o grupare care milita împotriva pedepsei cu moartea, doi ani plini de frustrări pe dealul Capitoliului şi, în final, un anunţ în revista de avocatură prin care se căuta un avocat pentru Centrul din Strada 14 i-a atras atenţia.

– Slujirea legii este o misiune sfîntă, a continuat el. Înseamnă mai mult decît să faci avere... A urmat un alt discurs, o tiradă împotriva marilor firme şi a avocaţilor care scot milioane pe an, acţionînd în justiţie companiile care efectuau implanturi, de la un capăt la celălalt al ţării... Trei milioane pe an! striga el. Cu suma asta s-ar putea hrăni şi caza toţi vagabonzii din District!

În orice caz, era mulţumit că văzusem şi eu adevărata lumină şi regreta episodul cu „Domnul".

– Şi cu ce anume te ocupi? l-am întrebat. Conversaţia noastră îmi făcea plăcere. Era încrîncenat şi inteligent, cu un vocabular impresionant, care mă punea în inferioritate.

– Cu două lucruri. Politică legislativă. Lucrez împreună cu alţi avocaţi la formularea legilor. Pe lîngă asta, coordonez litigii, de obicei legate de acţiuni sociale. Am intentat proces Departa-

mentului Comercial pentru că oamenii fără adăpost nu au fost reprezentați așa cum trebuie la recensământul din '90. Am dat în judecată sistemul școlar districtual, pentru că refuză admiterea în școli a copiilor celor fără locuință. I-am acuzat în calitate de clasă socială, deoarece a fost o eroare din partea autorităților districtuale să anuleze cîteva mii de credite pentru locuințe, fără respectarea procedurilor legale. Am atacat multe dintre statutele menite să incrimineze oamenii străzii. Îi vom da în judecată ori de cîte ori aceștia sînt păcăliți.

– Litigiile astea sînt complicate.

– Da, numai că, din fericire, aici în capitală avem mulți avocați foarte buni, gata să ne acorde din timpul lor. Eu îi pregătesc, realizez planul de joc, adun echipa și apoi stabilesc regulile.

– Nu consulți clienții?

– Cîteodată. Dar lucrez cel mai bine atunci cînd mă aflu în camera mea mică de acolo, de unul singur. De asta sînt bucuros că ești aici. Avem nevoie de cineva care să ne mai ușureze munca.

A sărit în picioare, semn că discuția luase sfîrșit. Ne-am înțeles să plecăm la nouă fix și a ieșit. În cursul unuia dintre discursurile sale, observasem că nu poartă verighetă.

Legea era viața lui. Vechiul dicton, conform căruia legea este o amantă geloasă, fusese ridicat la un nivel nou de oameni ca Abraham sau de mine însumi.

Legea era tot ce aveam.

Poliția districtuală a așteptat pînă aproape de unu noaptea și, în acel moment, a pornit la atac, asemenea unui comando. Au sunat la ușă, apoi, imediat după aceea, au început să bată cu pumnii. Pînă cînd Claire s-a dezmeticit, a coborît din pat și și-a pus ceva peste pijama, dădeau deja cu picioarele în ușă, gata s-o spargă. Poliția! au strigat, ca răspuns la întrebarea ei înspăimîntată. Claire le-a deschis încet ușa, apoi s-a dat îngrozită

înapoi, în timp ce patru bărbaţi – doi în uniformă şi doi în civil – au dat buzna înăuntru, ca şi cum ar fi avut de salvat viaţa cuiva.

– La o parte! s-a răstit unul dintre ei.

Claire rămăsese fără grai.

– La o parte! urlă el din nou.

Au trîntit uşa în urma lor. Conducătorul grupului, locotenentul Gasko, îmbrăcat într-un costum ieftin şi prea strîmt, a făcut un pas înainte şi a scos din buzunar nişte hîrtii împăturite.

– Claire Brock? a întrebat-o el, într-o jalnică imitaţie după Columbo.

Ea a încuviinţat cu un gest al capului, rămînînd cu gura căscată.

– Sînt locotenentul Gasko. Unde este Michael Brock?

– Nu mai locuieşte aici, a reuşit ea să articuleze. Ceilalţi trei poliţişti, rămaşi pe aproape, pîndeau un moment potrivit pentru atac.

Gasko nu avea de gînd să creadă aşa ceva. Dar nu deţinea mandat de arestare, nu avea decît unul care îl autoriza să facă percheziţie casei.

– Am un mandat de percheziţie a acestei locuinţe, semnat de judecătorul Kisner la ora cinci, după-amiază, a anunţat el, despăturind hîrtiile şi întinzîndu-le spre Claire, ca să le vadă, de parcă acele cuvinte tipărite puteau fi citite şi apreciate în acel moment.

– Vă rog să vă daţi la o parte, i-a mai spus el.

Claire s-a dat şi mai mult înapoi.

– Ce căutaţi? l-a întrebat ea.

– Scrie în documente, i-a răspuns Gasko, trîntindu-le pe tejgheaua din bucătărie, după care cei patru s-au risipit prin casă.

Ţineam celularul lîngă cap, pe perna aşezată direct pe podea, la marginea sacului de dormit. Era a treia noapte cînd dormeam pe podea, parte a efortului meu de a mă identifica cu noii mei clienţi. Mîncam puţin, dormeam şi mai puţin şi mă străduiam să

încep să apreciez calitatea băncilor din parcuri şi a trotuarelor. Partea stîngă a trupului meu era înroşită pînă la genunchi, iritată şi dureroasă, aşa că dormeam pe partea dreaptă.

Nu era un efort prea mare. Eu aveam un acoperiş deasupra capului, aveam siguranţa hranei de a doua zi, aveam un viitor.

Am auzit telefonul celular sunînd şi am răspuns.

– Michael! şoptea vocea lui Claire. Poliţia percheziţionează locuinţa.

– Ce e?

– Sînt aici în clipa asta. Patru poliţişti, cu un mandat de percheziţie.

– Ce vor?

– Caută un dosar.

– Vin în zece minute.

– Te rog, grăbeşte-te.

M-am năpustit în apartament de parcă eram posedat de diavol. Întîmplător, Gasko a fost primul poliţist care mi-a ieşit în cale.

– Sînt Michael Brock. Cine naiba eşti dumneata?

– Locotenentul Gasko, mi-a răspuns, ricanînd.

– Să văd legitimaţia, i-am cerut şi m-am întors spre Claire care, sprijinită de frigider, ţinea în mînă o ceaşcă de cafea. Dă-mi o foaie de hîrtie, am rugat-o.

Gasko şi-a scos insigna din buzunarul hainei şi a ridicat-o ca să o pot vedea.

– Larry Gasko, am spus eu. Vei fi primul pe care îl dau în judecată, la nouă dimineaţa. Acum, cine mai e cu dumneata?

– Mai sînt încă trei, mi-a spus Claire, dîndu-mi o foaie de hîrtie. Cred că sînt prin dormitoare.

M-am îndreptat spre spatele apartamentului, urmat de Gasko şi, la o oarecare distanţă, de Claire. În camera de oaspeţi, un poliţist în civil stătea în patru labe şi se uita pe sub pat.

– Să-ţi văd legitimaţia, i-am urlat.

Tipul a sărit în picioare, gata de bătaie. Am făcut un pas spre el, am scrîşnit din dinţi şi am insistat.

– Să-ţi văd legitimaţia, i-am urlat.

– Cine eşti dumneata? m-a întrebat, făcînd un pas înapoi şi aruncînd o privire spre Gasko.

– Michael Brock. Dar dumneata, cine eşti?

Tipul scoase repede insigna.

– Darrell Clark, am rostit eu cu voce tare, notîndu-i numele. Pîrîtul numărul doi.

– Nu mă poţi da în judecată, îngăimă el.

– Stai numai să vezi, băiete. Peste opt ore, la tribunalul federal, am să vă dau în judecată pe toţi pentru percheziţie ilegală şi am să cer daune de un milion de dolari. Şi am să cîştig, am să obţin verdictul şi am să mă ţin de fundul vostru pînă cînd veţi ajunge la faliment!

Ceilalţi doi poliţişti şi-au făcut apariţia din dormitorul meu de odinioară şi m-am trezit înconjurat.

– Claire, i-am spus. Adu camera video, te rog. Vreau să înregistrez toate astea.

Claire dispăru în salon.

– Avem un mandat semnat de un judecător, sări Gasko, oarecum defensiv. Ceilalţi trei făcură un pas înainte, încercînd să închidă cercul.

– Percheziţia e ilegală, le-am trîntit-o eu. Căci cei care au semnat mandatul vor fi daţi în judecată. O să fiţi suspendaţi, probabil fără plată, şi veţi avea de înfruntat un proces civil.

– Avem imunitate, spuse Gasko, aruncînd o privire spre tovarăşii săi.

– Pe naiba!

Claire se întoarse cu camera video.

– Le-ai spus că nu locuiesc aici? am întrebat-o.

– Le-am spus, a confirmat ea şi a ridicat camera la ochi.

– Şi totuşi, voi, băieţi, aţi continuat percheziţia. În acel moment a devenit ilegală. Trebuia să ştiţi cînd să vă opriţi, dar

n-ar mai fi fost amuzant, nu? E mult mai distractiv să scormonești prin lucrurile intime ale altora. Ați avut o șansă, băieți, și ați ratat-o. Acum, va trebui să suportați consecințele.

– Ești nebun, spuse Gasko.

Încercau să nu-și trădeze frica – dar știau că sînt avocat. Nu mă găsiseră în locuință, așa că poate știam despre ce vorbesc. Nu era chiar așa. Dar în acel moment suna bine.

Juridic vorbind, gheața pe care pășeam era foarte subțire.

Am ignorat comentariul lui Gasko.

– Numele voastre, vă rog, le-am spus celor doi polițiști în uniformă, care și-au scos insignele. Ralph Lilly și Robert Blower. Mulțumesc, am adăugat, făcînd pe nebunul. Veți fi pîrîții numerele trei și patru. Acum, ce-ar fi să plecați?

– Unde e dosarul? mă întrebă Gasko.

– Dosarul nu e aici pentru că eu nu locuiesc aici. De asta vă voi da în judecată, ofițer Gasko.

– Ni se întîmplă mereu, ce contează?

– Grozav. Cine este procurorul vostru?

Nu reuși să-și amintească numele în fracțiunea de secundă crucială care a urmat. M-am îndreptat spre camera de zi și, deloc entuziaști, m-au urmat și ei.

– Plecați, le-am spus. Dosarul nu e aici.

Claire îi înghesuia cu camera video și asta nu le permitea să se răstească. Blower murmură ceva despre avocați și cu toții se îndreptară, cu pași grei, spre ușă.

Am citit mandatul după plecarea lor. Claire mă privea, sorbind din cafea la masa din bucătărie. Șocul percheziției trecuse; era din nou liniștită, chiar rece ca gheața. N-ar fi recunoscut că se speriase, n-ar fi îndrăznit să arate chiar și cea mai mică urmă de vulnerabilitate și, în vreun fel sau altul, că avusese nevoie de mine.

– Ce e în dosar? m-a întrebat.

De fapt, nici nu dorea să știe. Dorea numai să se asigure, cît de cît, că nu se va mai întîmpla.

– E o poveste lungă, i-am răspuns.

Cu alte cuvinte, nu mă întreba. A înțeles.

– Chiar ai de gînd să-i dai în judecată?

– Nu. Nu am nici o bază pentru un proces. Am vrut doar să scap de ei.

– A mers. E posibil să revină?

– Nu.

– Mă bucur să aud asta.

Am împăturit mandatul de percheziție și l-am vîrît într-un buzunar. Se referea la un singur obiect – dosarul RiverOaks/TAG, care în acel moment era bine ascuns în peretele noii mele locuințe, alături de o copie.

– Le-ai spus unde stau? am întrebat-o.

– Dar eu nu știu unde stai, mi-a răspuns ea.

Au urmat cîteva momente de tăcere, în care ar fi putut să mă întrebe, totuși, unde locuiesc. N-a făcut-o.

– Îmi pare rău că s-a întîmplat așa, Claire.

– Nu-i nimic. Promite-mi doar că nu se va mai întîmpla.

– Îți garantez.

Am plecat fără îmbrățișări, sărutări sau vreo atingere de orice fel. Doar i-am spus noapte bună și am ieșit pe ușă. Era exact ce dorea ea.

20

Marţea era zi de primiri la Comunitatea pentru nonviolenţă creativă, sau CCNV – de departe cel mai mare adăpost din District. Din nou, Mordecai s-a aflat la volan. Planul lui era să mă însoţească la fel ca în prima săptămînă, pentru ca apoi să-mi dea drumul în lume.

Ameninţările şi avertismentele transmise de mine lui Barry Nuzzo fuseseră ignorate. Firma Drake & Sweeney juca tare şi asta nu mă surprindea. Raidul dinainte de răsăritul soarelui în fosta mea locuinţă, era un avertisment mitocănesc cu privire la ceea ce avea să urmeze. Trebuia să-i spun lui Mordecai adevărul despre ceea ce făcusem.

În maşină, îndată ce-am pornit la drum, am început să vorbesc.

– Soţia mea şi cu mine ne-am despărţit. M-am mutat de acolo.

Bietul om nu era pregătit pentru veşti atît de negre la opt dimineaţa.

– Îmi pare rău, mi-a spus, privindu-mă şi fiind pe punctul de a lovi un pieton mai neatent.

– N-ai de ce. Azi, în zorii zilei, poliţiştii au făcut un raid în casa unde locuiam înainte, căutîndu-mă pe mine şi, mai ales un dosar, pe care l-am luat cînd am plecat de la firmă.

– Ce fel de dosar?

– Dosarul lui DeVon Hardy şi Lontae Burton.

– Te ascult.

– După cum ştim, DeVon Hardy a luat ostatici şi a fost ucis pentru că firma Drake & Sweeney a efectuat evacuarea de unde stătea. Împreună cu el, au mai fost evacuaţi alţi şaisprezece, împreună cu cîţiva copii. Lontae Burton şi mica ei familie făceau parte din grup.

Mordecai reflectă puţin asupra celor auzite, apoi îmi zise:

– Ce mică e lumea!

– Depozitul abandonat s-a întîmplat să se afle în zona pe care RiverOaks intenţiona să o folosească pentru construcţia unui oficiu poştal. E un proiect de douăzeci de milioane de dolari.

– Cunosc clădirea. Acolo au stat întotdeauna locatari ilegali.

– Numai că nu erau ilegali sau aşa bănuiesc eu.

– Bănuieşti? Sau ştii precis?

– Pentru moment, bănuiesc. Dosarul a fost măsluit; s-au scos documente, s-au pus altele în loc. Un asistent legal pe nume Hector Palma a făcut treburile murdare, vizitele la depozit şi s-a ocupat de evacuarea propriu-zisă; el este asul meu din mînecă. Mi-a trimis un bilet anonim prin care mă informa că evacuările au fost ilegale. Mi-a dat un set de chei ca să iau dosarul. Începînd de ieri, nu mai lucrează la biroul lor de aici, din District.

– Unde este acum?

– Aş fi încîntat să ştiu.

– Ţi-a dat chei?

– Nu direct. Le-a lăsat pe biroul meu, cu instrucţiuni.

– Şi le-ai folosit?

– Da.

– Ca să furi un dosar?

– Nu-mi pusesem în gînd să-l fur. Mă îndreptam spre biroul tău, ca să-l copiez, cînd un nebun a trecut cu maşina pe roşu şi m-a trimis la spital.

– E vorba de dosarul pe care l-am recuperat din maşina ta?

– Da. Voiam să-l copiez, să-l duc la locul lui, înapoi la Drake & Sweeney, şi nimeni n-ar fi ştiut nimic.

– Mă îndoiesc de înţelepciunea planului tău.

Îi venea să mă facă tîmpit, dar relaţia dintre noi nu era încă suficient de strînsă.

– Ce lipseşte din el?

I-am făcut un sumar al poveştii firmei RiverOaks şi i-am spus de graba cu care încercau să construiască oficiul poştal.

– Se grăbeau să pună mîna repede pe teren. Palma s-a dus la depozit prima dată şi a fost atacat. Raportul e în dosar. S-a dus din nou, de data asta cu pază, şi raportul lipseşte. A fost îndosariat aşa cum se cuvine, apoi scos, probabil de către Braden Chance.

– Şi ce scrie în raport?

– Nu ştiu. Dar am o bănuială, cum că Hector a inspectat depozitul, i-a găsit pe locatarii ilegali în locuinţele lor improvizate, a vorbit cu ei şi a aflat că, de fapt, îi plăteau chirie lui Tillman Gantry. Nu erau ilegali, ci chiriaşi, cu drept de a fi protejaţi în baza legii relaţiilor dintre proprietari şi chiriaşi. În acel moment, buldozerul era pregătit de atac, depozitul trebuia închis, Gantry era pe punctul de a scoate o avere din afacere, aşa că raportul a fost ignorat şi evacuarea a avut loc.

– Erau acolo şaptesprezece oameni.

– Da, plus cîţiva copii.

– Ştii numele celorlalţi?

– Da. Cineva, bănuiesc că Palma, mi-a dat o listă. A pus-o pe biroul meu. Dacă îi putem găsi pe acei oameni, atunci avem nişte martori.

– Poate. Cred, mai degrabă, că Gantry i-a speriat de moarte. E un tip important, poartă armă, face pe „Naşul". Cînd spune oamenilor să-şi ţină gura, ei ştiu că ori fac ce li se spune, ori ajung pe fundul apei.

– Dar ţie nu-ţi este frică de el, nu-i aşa, Mordecai? Hai să-l găsim şi să scoatem puţin untul din el; o să se moaie şi o să ne spună tot.

– Ce să zic, ştii totul despre lumea străzii, nu? Am angajat un idiot!

– O s-o ia la fugă cînd ne vede.

Umorul nu avea nici un efect la ora aceea. Nici încălzitorul din maşină, deşi era dat la maximum. Îngheţam de frig.

– Cît a luat Gantry pentru clădire? m-a întrebat Mordecai.

– Două sute de mii. O cumpărase cu două luni mai înainte; nu există în dosar acte din care să reiasă cît a plătit pentru ea.

– De la cine a cumpărat clădirea?

– De la stat. Era abandonată.

– Probabil că a plătit cinci mii. Cel mult zece.

– Nu-i rău profitul.

– Deloc. E un pas înainte pentru Gantry. La început, era un găinar de mîna a doua – închiria duplexuri, spăla maşini şi ţinea nişte băcănii micuţe, afaceri mici, adică.

– Ce rost avea să cumpere depozitul şi să închirieze spaţii cu chirii mici?

– Primea bani gheaţă. Să zicem că a dat cinci mii de dolari pe clădire, a mai cheltuit zece mii, ridicînd nişte ziduri şi montînd cîteva toalete. Pune şi lumină şi gata afacerea! Vorba umblă din om în om şi apar chiriaşii; el le cere o sută de dolari pe lună, numai bani gheaţă. Clienţilor lui nu le pasă, oricum, de cecuri. Clădirea rămîne aparent neîngrijită, pentru ca, dacă apar autorităţile, să poată spune că acolo nu se află decît locatari ilegali. Promite să-i dea afară, dar nici prin minte nu-i trece. Chestiile astea se întîmplă mereu. Lipsa unor regulamente stricte cu privire la locuinţe.

Am fost pe punctul de a-l întreba de ce nu intervin autorităţile pentru aplicarea legii dar, din fericire, m-am abţinut. Răspunsul stătea în gropile din asfalt, prea numeroase pentru a le mai număra sau evita; în parcul de maşini ale poliţiei, dintre

care o treime constituiau un risc pentru şofer; în şcolile cu acoperişuri şubrede; în spitalele cu pacienţii înghesuiţi în debarale; în cele cinci sute de mame cu copii, lipsite de adăpost şi incapabile să găsească unde să stea. Pur şi simplu autoritatea nu funcţiona.

Iar un proprietar renegat, unul care, de fapt, aduna oamenii de pe străzi, nu părea o prioritate.

– Cum ai să-l găseşti pe Hector Palma? m-a întrebat.

– Presupun că firma a fost suficient de înţeleaptă ca să nu-l dea afară. Mai au alte şapte filiale, aşa că îmi imaginez că l-au ascuns pe undeva. Am să-l găsesc.

Ne aflam în centru. Mordecai mi-a arătat ceva cu braţul şi mi-a spus:

– Vezi rulotele acelea, puse unele peste altele? Acolo e Piaţa Mount Vernon.

Era un spaţiu de mărimea unui bloc de locuinţe, înconjurat de un gard foarte înalt, ca să nu se vadă din afară. Erau adunate acolo rulote de toate formele şi dimensiunile, unele jalnice, toate foarte prăpădite.

– E adăpostul cel mai mizerabil din oraş. Acelea sînt nişte rulote poştale vechi, date Districtului de către guvern; autorităţile locale, la rîndul lor, au avut ideea strălucită să le umple cu oamenii străzii. Sînt înghesuiţi acolo ca sardelele în cutie.

La intersecţia cu Strada 2 şi Strada D, mi-a arătat o clădire lungă, cu trei etaje – casă pentru o mie trei sute de persoane.

Comunitatea CCNV fusese fondată la începutul anilor '70, de către un grup de protestatari împotriva războiului, care se adunaseră la Washington, devenind un coşmar pentru guvern. Locuiau împreună, într-o casă din cartierul de nord-vest. În cursul protestelor din preajma Capitoliului, au întîlnit veterani ai războiului din Vietnam, rămaşi fără casă, şi au încercat să-i convingă să treacă de partea lor. S-au mutat în sedii mai încăpătoare, în diferite zone din oraş şi numărul lor a crescut.

După război, şi-au concentrat atenţia asupra condiţiei oamenilor străzii din District. La începutul anilor '80, un activist pe nume Mitch Snyder a început să se afirme şi, curînd, a devenit un glas pasionat şi puternic în sprijinul celor fără adăpost.

CCNV a găsit clădirea unui colegiu abandonat, construit cu bani de la stat şi aflat, în continuare, în proprietate federală, pe care l-a ocupat cu şase sute de locatari ilegali. Acel loc a devenit cartierul lor general şi casa lor. S-au făcut destule eforturi pentru a-i scoate de acolo, toate zadarnice. În 1984, Snyder a suportat cincizeci şi una de zile de greva foamei, pentru a atrage atenţia asupra oamenilor fără adăpost. Cum pînă la realegerea sa mai era doar o lună, preşedintele Reagan a anunţat, îndrăzneţ, planul său de a transforma clădirea într-un adăpost model pentru oamenii străzii. Snyder şi-a încheiat greva. Toată lumea a fost fericită. După alegeri, Reagan şi-a încălcat promisiunea şi au urmat tot felul de litigii neplăcute.

În 1989, autorităţiile oraşului au construit un adăpost în zona de sud-est, departe de centru, şi au început un proiect de scoatere a oamenilor străzii din CCNV. Dar au constatat că aceştia sînt iuţi la mînie. Nici pe departe nu aveau de gînd să plece. Snyder a anunţat că vor închide ferestrele cu scînduri şi se vor pregăti de atac. Umblau tot felul de zvonuri – că acolo se află opt sute de persoane; că au un stoc de arme; că va urma un război.

Autorităţile au dat înapoi şi au reuşit să facă pace. CCNV a crescut la o mie trei sute de paturi. Mitch Snyder s-a sinucis în 1990 şi o stradă a primit numele lui.

Se făcuse aproape opt şi jumătate cînd am ajuns; era ora de plecare a locatarilor obişnuiţi. Mulţi aveau de lucru, majoritatea doreau să plece de acolo în cursul zilei. Cam o sută de persoane zăboveau în faţa uşii de la intrare, fumînd o ţigară şi discutînd veseli în frigul de afară, după o noapte de odihnă la căldură.

Înăuntru, la parter, Mordecai s-a adresat unui supraveghetor în dialect; şi-a notat numele într-un registru şi apoi am străbătut împreună holul, prin furnicarul de oameni care se grăbeau să

plece. Încercam cu greu să ignor albeaţa pielii mele, dar era imposibil. Eram îmbrăcat rezonabil, cu jachetă şi cravată. Fusesem bogat toată viaţa mea şi mă simţeam pierdut în acea mare de negri – tineri duri, crescuţi în stradă, din care majoritatea aveau cazier, dar numai puţini aveau bani în buzunare. Evitam să-i privesc în ochi şi ţineam capul în jos, încruntîndu-mă la podea. Ajunşi la camera de primiri, am aşteptat.

– Cei care deţin arme şi droguri sînt automat excluşi pe viaţă de aici, mi-a spus Mordecai, uitîndu-se, ca şi mine, după şirurile de bărbaţi care se îndreptau spre scări. M-am simţit ceva mai în siguranţă.

– Ţi se întîmplă să simţi o stare de nervozitate cînd te afli aici? l-am întrebat.

– Te obişnuieşti.

Lui îi era uşor să vorbească. Vorbea pe limba lor.

Pe un panou aflat chiar lîngă uşă se afla o foaie cu solicitări pentru Centrul legal. Mordecai a luat-o de acolo şi, împreună, am cercetat numele clienţilor noştri. Ceva mai puţini decît de obicei, a comentat el. Cît am aşteptat să ni se aducă cheia, mi-a dat lămuririle necesare.

– Acolo se află biroul poştal. Una dintre nemulţumirile muncii noastre este că nu putem ţine pasul cu clienţii noştri. Adresele sînt vagi. Adăposturile bune le permit locatarilor lor să trimită şi să primească scrisori. Acolo e vestiarul, a continuat el, arătînd spre o altă uşă din apropiere. Se primesc între treizeci şi patruzeci de persoane săptămînal. Primul pas este un examen medical; tuberculoza constituie spaima cea mai mare. Al doilea pas e o vizită la vestiar, pentru trei seturi de haine – lenjerie intimă, şosete, tot ce au nevoie. O dată pe lună, fiecare client poate reveni pentru un alt costum, aşa că, la sfîrşitul anului, se aleg cu o garderobă decentă. Nu sînt zdrenţe. Centrul primeşte mai multe donaţii în haine decît ar putea folosi vreodată.

– Un an, ai zis?

– Exact. După un an sînt daţi afară, ceea ce ar putea să ţi se pară dur. Dar nu e aşa. Scopul este de a le crea o bază de siguranţă. Cînd un client soseşte aici, are la dispoziţie douăsprezece luni pentru a deveni curat, a scăpa de patima beţiei, poate să dobîndească nişte deprinderi practice şi să-şi găsească o slujbă. Majoritatea pleacă în mai puţin de un an. Cîte unii ar dori să rămînă aici o veşnicie.

Un tip pe nume Ernie şi-a făcut apariţia cu un set impresionant de chei. A deschis uşa camerei de primire şi s-a făcut nevăzut. Ne-am pregătit cele necesare şi am aşteptat, gata pentru a ne oferi serviciile. Mordecai s-a îndreptat spre uşă, cu lista în mînă, şi a strigat primul nume.

– Luther Williams.

Luther abia dacă încăpea pe uşă şi scaunul pe care s-a aşezat aproape că s-a rupt sub greutatea lui. Era îmbrăcat cu o salopetă verde, de lucru, şosete albe şi papuci de baie, din cauciuc portocaliu. Lucra de noapte, într-o centrală termică de sub Pentagon. Prietena lui, cu care locuia împreună, plecase şi luase tot, lăsîndu-l plin de datorii. Îşi pierduse locuinţa şi era jenat că trebuie să stea în adăpost.

– Am nevoie doar de o pauză, ne-a spus, şi mi-a fost milă de el.

Avea multe datorii. Credite neachitate la timp. Pentru moment, se ascundea de creditori la CCNV.

– Să facem o cerere de faliment, mi-a spus Mordecai.

Eu nu aveam habar cum să fac o cerere de faliment. Am încuviinţat, încruntat. Luther părea mulţumit. Timp de douăzeci de minute am completat formulare, iar el a plecat fericit.

Următorul client era Tommy, care s-a strecurat graţios în încăpere şi ne-a întins o mînă cu unghiile lăcuite în roşu-aprins. Eu am reuşit să-mi iau privirea de la ele, Mordecai nu. Tommy era clientul permanent al clinicilor de dezintoxicare – pentru heroină şi *crack* – şi rămăsese dator cu plata impozitelor. Nu le mai achitase de trei ani, iar Fiscul descoperise, în sfîrşit, unde se afla. În plus, avea vreo două mii de dolari restanţă pentru pensia

alimentară. M-am mai liniştit aflînd că, în ciuda aparenţelor, era tată. Cura de dezintoxicare fusese severă – şapte zile pe săptămînă – şi îl împiedica să-şi găsească un serviciu permanent.

– Nu se poate solicita faliment nici pentru pensia alimentară, nici pentru impozite, a spus Mordecai.

– Păi, nu pot lucra din cauza curei şi, dacă ies de acolo, mă apuc iar de droguri. Aşa că, dacă nu pot lucra şi nu pot cere faliment, ce să fac?

– Nimic. Nu-ţi face griji pînă cînd nu termini cura şi îţi găseşti o slujbă. Apoi, caută-l pe Michael Brock, pe care îl vezi aici.

Tommy a zîmbit şi mi-a făcut cu ochiul, apoi a părăsit încăperea.

– Cred că i-ai plăcut, mi-a zis Mordecai.

Ernie ne-a mai adus o foaie de înscriere, cu unsprezece nume pe ea. La uşă se făcuse coadă. Am decis să lucrăm separat; eu m-am dus la celălalt capăt al încăperii, Mordecai a rămas unde se afla şi am început să intervievăm cîte doi clienţi în acelaşi timp.

Primul care mi-a venit mie era un tînăr acuzat de consum de droguri. Mi-am notat toate informaţiile, pentru a-l pune pe Mordecai la curent, odată ajunşi la Centru.

Următorul oferea o privelişte şocantă: un bărbat alb, de vreo patruzeci de ani, fără tatuaje, cicatrice faciale, dinţi sparţi, cercei în ureche, ochi injectaţi sau nasul roşu. Avea barba crescută de o săptămînă şi se răsese pe cap cam cu o lună înainte. Cînd am dat mîna, am observat că mîna lui era moale şi umedă. Paul Pelham era numele lui şi stătea în adăpost de trei luni. Fusese doctor.

Droguri, divorţ, faliment şi anularea dreptului de a-şi practica meseria – trecuse prin toate astea, nu de mult, dar amintirea lor începea să se estompeze. Nu dorea decît să stea de vorbă cu cineva, de preferinţă un alb. Din cînd în cînd, arunca şi cîte o privire temătoare spre masa la care era aşezat Mordecai.

Pelham fusese un ginecolog de marcă în Scranton, statul Pennsylvania – casă mare, Mercedes, soţie drăguţă, doi copii. Mai întîi exagerase cu consumul de valium, apoi devenise dependent de medicamente mai puternice. A început să guste şi deliciile cocainei şi ale cărnii unor asistente din clinică. În paralel, era un talentat agent de vînzări imobiliare, implicat în dezvoltarea urbană şi finanţe. Într-o zi, în timpul unei naşteri, a scăpat copilul din mîini. Pruncul a murit. Tatăl, un pastor foarte respectat, a fost martor la accident. Umilinţa unui proces a fost urmată de mai multe droguri, mai multe asistente şi, în final, totul s-a prăbuşit. A contractat un herpes de la o pacientă, a molipsit-o şi pe soţia lui, iar ea şi-a luat tot ce avea şi a plecat în Florida.

Eram ca hipnotizat, ascultîndu-l. În cazul fiecărui client pe care, în scurta mea carieră de avocat al străzii, îl întîlnisem pînă în acel moment, dorisem să aflu detaliile dureroase ale felului în care ajunsese în stradă. Doream să fiu sigur că nu mi se va întîmpla şi mie acelaşi lucru; că oamenii aparţinînd clasei mele sociale nu aveau de ce să-şi facă griji din pricina unor asemenea necazuri.

Pelham era fascinant pentru că, pentru prima dată, priveam un client şi îmi spuneam, da, aş putea fi eu în locul lui. Viaţa ar putea conspira pentru a dărîma aproape pe oricine. Iar omul acela dorea să vorbească despre asta.

A făcut aluzie la faptul că, poate, nu i s-a şters urma. Îl ascultasem suficient de mult şi mă pregăteam să-l întreb, mai precis, de ce are nevoie de avocat, cînd mi-a spus:

– Am ascuns nişte lucruri în cererea de faliment.

Mordecai îşi rezolva clienţii pe bandă, în vreme ce noi, doi băieţi albi, stăteam la taclale, aşa că am reînceput să iau notiţe.

– Ce fel de lucruri?

Avocatul care se ocupase de cazul lui de faliment era necinstit, mi-a spus omul, pentru ca apoi să se lanseze într-o poveste cam neclară despre cum băncile îi blocaseră creditele prea

devreme şi îl ruinaseră. Vorbea moale, pe un ton scăzut şi, de fiecare dată cînd Mordecai ne arunca o privire, se oprea.

– Mai e ceva, mi-a spus omul.

– Ce anume? l-am întrebat.

– E o discuţie confidenţială, nu? Adică, am avut mulţi avocaţi, dar i-am plătit de fiecare dată. Numai Dumnezeu ştie cum i-am plătit.

– E extrem de confidenţial, i-am răspuns, sincer. Chiar dacă lucrăm fără onorariu, plata sau neplata serviciilor nu afecta relaţia privilegiată dintre client şi avocat.

– Nu ai voie să sufli o vorbă nimănui.

– Nici o vorbuliţă.

Brusc, mi-a trecut prin minte că un adăpost pentru o mie trei sute de suflete, în centrul oraşului Washington, era o ascunzătoare minunată.

Răspunsul meu părea să-l fi mulţumit.

– Cînd mă scăldam în bani, mi-a spus, încă şi mai încet decît pînă atunci, am descoperit că soţia mea avea o legătură cu un alt bărbat. Una dintre pacientele mele mi-a spus. Cînd faci un examen medical unor femei goale, ele sînt gata să-ţi spună orice. Am fost distrus. Am angajat un detectiv privat şi, bineînţeles, era adevărat.

Ei bine, să spunem că, într-o bună zi, celălalt bărbat a dispărut.

S-a oprit, aşteptînd răspunsul meu.

– A dispărut?

– Da. Nu l-a mai văzut nimeni de atunci.

– E mort? l-am întrebat, uluit.

A înclinat uşor capul, în semn de răspuns.

– Ştii unde se află?

Altă înclinare a capului.

– Cînd s-a întîmplat asta?

– Acum patru ani.

Încercam, cu mîna tremurîndă, să notez totul. Omul s-a aplecat înainte şi mi-a şoptit:

– Era agent FBI. Un fost iubit din vremea colegiului – din statul Pennsylvania.

– Ei, nu mai spune! am murmurat, total nesigur dacă spunea sau nu adevărul.

– Sînt urmărit.

– De cine?

– De FBI. Mă pîndesc de patru ani.

– Ce vrei să fac eu?

– Nu ştiu. Poate că vor să cădem la învoială. Am obosit să mă ştiu mereu urmărit.

Am reflectat o clipă asupra situaţiei; Mordecai terminase de discutat cu un client şi chema un altul. Pelham îi urmărea fiecare mişcare.

– Aş avea nevoie de nişte informaţii, i-am spus omului. Ştii numele agentului?

– Da. Ştiu unde şi cînd s-a născut.

– Şi unde şi cînd a murit.

– Da.

Nu adusese cu el notiţe sau documente.

– Ce-ar fi să vii la biroul meu? Adu şi informaţiile. Putem vorbi acolo.

– Trebuie să reflectez mai întîi, mi-a răspuns el, uitîndu-se la ceasul de la mînă. Mi-a explicat că făcea jumătate de normă ca administrator al unei biserici şi că întîrzie la serviciu. Ne-am strîns mîinile şi a plecat.

Învăţam foarte repede că una dintre provocările muncii de avocat al străzii era capacitatea de a-i asculta pe oameni. Mulţi dintre clienţii mei nu doreau decît să stea de vorbă cu cineva. Reuşiseră, cumva, să treacă de primul şoc şi cum consultaţia juridică era gratuită, de ce să nu-şi descarce sufletul în faţa unui avocat? Mordecai era un maestru în scurtarea poveştilor şi se pri-

cepea să stabilească dacă exista o bază pentru acțiune. Eu eram încă îngrozit de constatarea că oamenii puteau fi atît de săraci.

Mai învățam și faptul că un caz ideal era acela rezolvat pe loc, fără continuări. Aveam un carnet plin cu cereri pentru cupoane de alimente, ajutoare pentru locuință, asistență medicală, cărți de asigurări sociale, chiar și carnete de conducere. Cînd aveam dubii, completam un formular.

Douăzeci și șase de clienți au venit și au plecat înainte de prînz. La sfîrșit, eram amîndoi epuizați.

– Hai să fecem o plimbare, mi-a propus Mordecai cînd am ieșit din clădire.

Era o zi senină, cu aer rece și o boare de vînt proaspăt, numai bun după trei ore petrecute într-o cameră cu aer închis, fără ferestre. Peste drum se afla Administrația Financiară, o clădire frumoasă, modernă. De fapt, CCNV era înconjurat de construcții mult mai frumoase și mai noi. Ne-am oprit la intersecția dintre Strada 2 și Strada D și, de acolo, am privit Centrul.

– Contractul de închiriere expiră peste patru ani, mi-a spus Mordecai. Vulturii de la agențiile imobiliare au început, deja, să roiască. Se proiectează construirea unui nou Centru al convenției, cu două rînduri de blocuri mai încolo.

– Va fi o luptă crîncenă.

– Va fi un adevărat război.

Am traversat strada și ne-am îndreptat spre dealul Capitoliului.

– Tipul acela alb – ce ți-a povestit? m-a întrebat Mordecai.

Pelham fusese singurul tip alb.

– A fost uimitor, i-am răspuns, neștiind de unde să încep. A fost pe vremuri doctor, în Pennsylvania.

– Cine îl urmărește acum?

– Poftim?

– Cine îl urmărește acum?

– FBI-ul.

– Ce drăguț! Data trecută era CIA.

Am încremenit; Mordecai își păstra calmul.

– L-ai mai văzut?

– Da, din când în când își face rondul. Peter și nu mai știu cum.

– Paul Pelham.

– Și numele se schimbă, mi-a spus, peste umăr. Îi merge gura grozav, nu?

Îmi pierise graiul. Am rămas acolo, pe loc, privindu-l pe Mordecai cum se îndepărtează, cu mîinile înfundate în buzunarele trenciului și umerii scuturîndu-se de atîta rîs.

21

Cînd am adunat destul curaj pentru a-i spune lui Mordecai că am nevoie de o după-amiază liberă, m-a informat brutal că situaţia mea era egală cu a celorlalţi, că nimeni nu stătea să numere cîte ore lucrez şi că, dacă aveam nevoie de o pauză, la naiba, puteam să mi-o iau singur. Am părăsit centrul grăbit şi numai Sofia păru să observe.

Am pierdut o oră completînd formularele de asigurare. Lexus-ul era distrus; compania îmi oferea 21 480 de dolari, cu descărcarea de orice alte responsabilităţi, pentru ca apoi să poată acţiona împotriva celor care închiriaseră asigurarea Jaguarului. Datoram băncii 16 000 de dolari, aşa că am plecat cu un cec de 5 000 de dolari şi ceva mărunţiş, suficienţi, cu siguranţă, pentru a-mi cumpăra o maşină potrivită, corespunzătoare noii mele poziţii de avocat al celor săraci, şi care să nu-i tenteze pe hoţii de maşini.

Mi-am piedut altă oră în anticamera doctorului meu curant. Ca un avocat ocupat, cu telefon celular şi mulţi clienţi ce mă aflam, am stat ca pe ghimpi printre reviste, ascultînd ceasul cum ticăie.

O asistentă m-a pus să mă dezbrac pînă la chiloţi şi, timp de douăzeci de minute, am stat întins pe o masă rece. Vînătăile

căpătaseră o nuanță maronie-închis. Doctorul m-a palpat, reușind să mai înrăutățească situația, dar a încheiat prin a mă pronunța bun pentru următoarele săptămîni.

Am ajuns la biroul avocatei lui Claire exact la patru și am fost întîmpinat de o recepționeră acră, îmbrăcată ca un bărbat. Din orice colțișor răzbătea un aer de răutate. Orice sunet te făcea să te gîndești la ura față de bărbați: vocea brutală, răgușită, a fetei care răspundea la telefon; glasul vreunei vedete country, croncănind la difuzoare; tonul răstit ce se auzea, din timp în timp, de la capătul holului. Camerele erau decorate în nuanțe pastel: mov, roz și bej. Revistele de pe măsuța pentru cafea erau puse acolo pentru a sublinia un lucru: nu cuprindeau decît articole despre femei care munceau pentru cariera lor – nici urmă de bîrfe sau amănunte spectaculoase. Vizitatorii erau chemați să le admire, nu să le citească.

Jacqueline Hume adunase o avere scoțînd untul din doctorii necinstiți, pentru ca apoi să-și creeze o reputație implacabilă, după ce distrusese vreo doi senatori care umblau după fuste. Numele ei înfricoșa orice bărbat nefericit în căsnicie din D.C., mai ales dacă avea venituri frumușele. Eram nerăbdător să semnez documentele și să plec.

În loc de asta, am fost lăsat să aștept treizeci de minute și mă pregăteam să fac un scandal cumplit cînd o asociată a venit după mine și m-a dus spre un birou aflat la capătul holului. Femeia mi-a înmînat înțelegerea de divorț și, pentru prima dată, am văzut realitatea în față. Titlul era: Claire Addison Brock împotriva lui Michael Brock.

Legea cerea să locuim separat timp de șase luni, înainte de a putea divorța. Am citit textul înțelegerii cu atenție, l-am semnat și am plecat. La începutul lui noiembrie puteam fi, din nou, liber.

A patra oprire din acea după-amiază s-a petrecut în lotul de parcare al firmei Drake & Sweeney, unde m-am întîlnit cu Polly exact la ora cinci; îmi aducea două cutii de carton, cu amintirile

rămase la birou. Era politicoasă şi eficientă, ca de obicei, dar abia vorbea şi, bineînţeles, se grăbea. Probabil că purta microfon.

Mi-am continuat drumul de-a lungul altor rînduri de blocuri şi m-am oprit în dreptul unei intersecţii aglomerate. Sprijinit de zidul unei clădiri, am format numărul de telefon al lui Barry Nuzzo. Era în şedinţă, ca de obicei. Mi-am spus numele, am lăsat să se înţeleagă că e o urgenţă şi, după treizeci de secunde, Barry era la aparat.

– Putem vorbi? l-am întrebat. Îmi imaginam că sîntem ascultaţi.

– Bineînţeles.

– Sînt chiar la capătul străzii, la intersecţia dintre Strada K şi Connecticut. Hai să bem o cafea.

– Aş putea fi acolo într-o oră.

– Nu. Acum sau deloc.

Nu doream ca băieţii să aibă timp să facă planuri şi aranjamente.

– Bine, stai să văd. Mda, în regulă. Se poate face.

– Sînt la cafeneaua Bingler.

– Ştiu unde este.

– Te aştept. Şi vino singur.

– Te uiţi la prea multe filme, Mike.

Zece minute mai tîrziu, stăteam amîndoi lîngă vitrina unei cafenele micuţe, pline de lume, cu cîte o cafea fierbinte în faţă şi privind trecerea pietonilor pe Strada Connecticut.

– De ce a fost nevoie de mandat de percheziţie? l-am întrebat.

– E dosarul nostru. E la tine, noi îl vrem înapoi. Foarte simplu.

– N-o să-l găsiţi, ai înţeles? Aşa că terminaţi cu căutarea asta.

– Unde locuieşti acum?

Am pufnit în rîs, făcînd pe deşteptul.

– După mandatul de percheziţie urmează, de obicei, un mandat de arest, i-am spus. Aşa o să se întîmple?

– Nu sînt în măsură să spun.

– Mulțumesc, amice.

– Uite, Michael, să pornim de la premisa că tu greșești. Ai luat ceva ce nu-ți aparține. Asta înseamnă furt pur și simplu. Prin acest act, ai devenit un dușman al firmei. Eu, prietenul tău, continuu să lucrez la firmă. Doar nu-ți imaginezi că te voi ajuta, cînd acțiunile tale pot periclita firma. Tu ai creat această încurcătură, nu eu.

– Braden Chance nu v-a spus totul. Tipul e un vierme, un nesimțit arogant care a făcut niște potlogării și acum încearcă să-și păzească fundul. Vrea ca voi să credeți că e vorba doar despre un dosar furat și să mă urmăriți pe mine. Dar dosarul poate umili firma.

– Deci, unde bați?

– Renunțați. Nu mai faceți vreo prostie.

– Cum ar fi, să cerem arestarea ta?

– Mda, pentru început. Mă uit toată ziua peste umăr și asta nu mă amuză deloc.

– N-ar fi trebuit să furi.

– Nu aveam de gînd să fur, înțelegi? Am împrumutat dosarul. Doream să-l copiez și să-l aduc înapoi, dar n-am mai reușit.

– Deci, în sfîrșit recunoști că e la tine.

– Da, dar pot să și neg.

– Te joci Michael, iar asta nu e joc. Ai să suporți loviturile.

– Nu și dacă voi renunțați la acțiunile voastre. Doar pentru moment. Hai să facem un armistițiu de o săptămînă. Gata cu mandatele de percheziție. Nici o arestare.

– În regulă, dar tu ce oferi?

– N-o să pun firma într-o situație neplăcută din cauza dosarului.

Barry clătină din cap și înghiți o gură mare de cafea fierbinte.

– Nu sînt în măsură să fac aranjamente. Sînt doar un asociat minor.

– Arthur e cel care decide ce trebuie făcut?

– Bineînțeles.

– Atunci spune-i lui Arthur că nu discut decît cu tine.

– Ești prea sigur de unele lucruri, Michael. Presupui că firma vrea să vorbească cu tine. Ca să fiu sincer, nu e așa. Cei de acolo sînt prea furioși din cauză că dosarul a fost furat și că tu refuzi să-l dai înapoi. Nu-i poți judeca pentru asta.

– Fă-i să te asculte, Barry. Dosarul ăsta e o știre de pagina întîi; cu titlu gros, de-o șchioapă și un roi de jurnaliști gălăgioși care să descopere, în continuare, altă duzină de subiecte tari. Dacă sînt arestat, ajung drept la ziarul *Post*.

– Ți-ai pierdut mințile.

– Probabil. Chance avea un asistent pe nume Hector Palma. Ai auzit de el?

– Nu.

– Ești complet în afara subiectului.

– Nici n-am pretins că aș fi informat.

– Palma știe prea multe despre dosar. Cu începere de ieri, el nu mai lucrează acolo unde lucra săptămîna trecută. Nu știu unde se află, dar ar fi interesant de aflat. Întreabă-l pe Arthur.

– Nu trebuie decît să dai dosarul înapoi, Michael. Nu știu ce ai de gînd să faci cu el, dar nu-l poți folosi într-un proces.

Mi-am luat cafeaua și am coborît de pe scaunul înalt, fără spătar.

– Un armistițiu de o săptămînă, i-am spus, pe punct de plecare. Și spune-i lui Arthur să te pună în temă.

– Arthur nu primește ordine de la tine, mi-a trîntit-o el.

Am plecat repede, trecînd ca săgeata printre pietoni; am ajuns la Dupont Circle aproape în fugă, dornic să-l las în urmă pe Barry – și pe oricare altul pe care îl trimiseseră să mă spioneze.

Adresa familiei Palma era, conform celor scrise în cartea de telefon, un complex de apartamente din Bethesda. Cum nu mă

grăbeam şi simţeam nevoia să reflectez, am înconjurat oraşul pe şoseaua de centură, bară la bară cu alt milion de şoferi.

Îmi acordam cincizeci la sută şanse de a fi arestat în cel mult o săptămînă. Firma nu avea altă şansă decît să pună mîna pe mine şi, dacă Braden Chance ascundea, într-adevăr, adevărul de Arthur şi comitetul executiv, atunci de ce să nu joace dur? Aveau destule dovezi de circumstanţă cu privire la faptul că eu eram hoţul, aşa că puteau convinge un magistrat să emită mandat de arestare.

Episodul cu „Domnul" zdruncinase firma. Chance fusese chemat să dea socoteală, fusese pus la zid de şefi şi era de neconceput ca el să recunoască faptul că făcuse un fals deliberat. Minţise, în speranţa că va putea aranja dosarul şi că, într-un fel sau altul, va supravieţui. La urma urmelor, victimele lui nu erau decît o şleahtă de vagabonzi care ocupau clădirea ilegal.

Şi atunci cum de putuse să scape atît de repede de Hector? Nu era vorba de bani – Chance era partener. Dacă eu aş fi fost în locul lui Chance, i-aş fi oferit lui Hector bani cu o mînă şi ameninţarea cu concedierea imediată, cu cealaltă. Şi aş fi sunat un amic partener din, să zicem, Denver, ca să-i cer o favoare – un transfer rapid pentru un asistent. N-ar fi fost o problemă.

Hector era departe, se ascundea de mine şi de oricine altcineva care venea să-i pună întrebări. Era în continuare angajatul firmei, probabil cu un salariu mai mare.

Atunci, ce era cu testul la poligraf? Fusese doar o ameninţare, folosită de firmă atît împotriva lui Hector, cît şi a mea? Oare el făcuse testul şi îl trecuse? Mă îndoiam.

Chance avea nevoie de Hector pentru a ţine adevărul ascuns. Hector avea nevoie de Chance pentru a-şi proteja postul. La un moment dat, partenerul blocase orice referire la poligraf, asta dacă problema se pusese, într-adevăr, serios.

Complexul de apartamente era lung şi întortocheat, cu secţiuni noi care se adăugau spre nord, departe de oraş. Străzile din jur erau pline de restaurante fast-food, benzinării automate,

centre de închirieri video – tot ce le trebuie navetiştilor grăbiţi pentru a face economie de timp.

Am parcat în apropierea unor terenuri de tenis şi am început să dau raită prin mai multe secţiuni ale complexului. Nu mă grăbeam; după această aventură, nu mai aveam unde să merg. Poliţiştii districtuali puteau apărea de te miri unde, cu mandat şi cătuşe. Am încercat să nu mă gîndesc la poveştile de groază pe care le auzisem despre închisoarea districtuală.

Un singur gînd îmi rămînea gravat în minte, ca semnele de recunoaştere la vite. Cu cîţiva ani mai înainte, un tînăr asociat al firmei Drake & Sweeney îşi petrecea cîteva ore, vinerea, după lucru, la un pahar într-un bar din Georgetown. Cînd a încercat să ajungă în Virginia, a fost arestat sub bănuială că ar fi condus sub influenţa alcoolului. La secţia de poliţie a refuzat un test cu fiola şi, imediat, a fost aruncat în celula beţivanilor, care era plină ochi; el era singurul tip în costum, singurul cu un ceas frumos, pantofi eleganţi, pielea albă. Din greşeală, a călcat pe picior un alt prizonier şi, ca urmare, a fost bătut la sînge. A petrecut trei luni în spital, încercînd să-şi refacă figura, după care a plecat în Wilmington, unde familia s-a ocupat de îngrijirea lui. Efectele pe creier erau minore, totuşi suficiente pentru ca să nu se mai conformeze rigorilor unei firme mari.

Primul birou de administraţie era închis. Am pornit-o pe jos, pe trotuar, în căutarea altuia. Adresa din cartea de telefon nu includea şi numărul apartamentului. Era un complex sigur. Pe verandele mici se vedeau biciclete şi jucării de plastic. Prin ferestre, zăream familii aşezate la masă sau la televizor. Ferestrele nu erau protejate cu grilaj metalic. Maşinile înghesuite în spaţiile de parcare erau, mai ales, de mărime mijlocie, gen preferat de navetişti; majoritatea erau curate şi nu le lipseau capacele de la roţi.

Am fost oprit de un paznic. După ce a ajuns la concluzia că nu prezentam nici un pericol, mi-a arătat unde se afla administraţia clădirii – la ceva mai mult de patru sute de metri depărtare.

– Cîte secţiuni are complexul? l-am întrebat.

– O mulţime, mi-a răspuns. Ce-i trebuia lui să ştie cîte?

Administrator de noapte era un student care mînca dintr-un sandviş, cu o carte de fizică deschisă în faţa lui. Dar urmărea un meci de baschet între Bullets şi Knicks, la un televizor micuţ. L-am întrebat de Hector Palma şi a apăsat cîteva taste de calculator. Numărul apartamentului era G-134.

– Dar s-au mutat, mi-a spus el, cu gura plină de mîncare.

– Da, ştiu, i-am răspuns. Am lucrat cu Hector. Vineri a fost ultima lui zi la birou. Caut un apartament şi mă întrebam dacă nu l-aş putea vedea pe al lui.

Clătina din cap încă înainte de a termina ce aveam eu de spus.

– Numai sîmbăta, amice. Avem nouă sute de apartamente. Există şi o listă de aşteptare.

– Sîmbătă sînt plecat.

– Îmi pare rău, mi-a spus, muşcînd din nou atent la meci.

Mi-am scos portofelul.

– Cîte dormitoare are? l-am întrebat.

– Două, mi-a răspuns el, aruncînd o privire pe monitor.

Hector avea mai mulţi copii. Eram sigur că noul său cuibuşor era mai spaţios.

– Cît e chiria lunară?

– Şapte sute cincizeci.

Am scos din portofel o hîrtie de o sută de dolari, pe care a văzut-o imediat.

– Uite ce-ţi propun eu. Dă-mi cheia. Mă uit pe acolo şi mă întorc în zece minute. N-o să ştie nimeni, niciodată.

– Avem o listă de aşteptare, a repetat el, lăsînd sandvişul jos, pe farfuria de carton.

– E trecută pe calculator? l-am întrebat, arătînd spre aparat.

– Mda, mi-a răspuns băiatul, ştergîndu-se la gură.

– Atunci, nu e greu de schimbat ordinea.

A găsit cheia într-un sertar încuiat şi a înhăţat banii.

– Zece minute, mi-a spus.

Apartamentul se afla în apropiere, la parterul unei clădiri cu trei etaje. Cheia mergea. Mirosul de vopsea proaspătă răzbătea prin uşă, înainte chiar de a o deschide. De fapt, zugrăvitul era în plină desfăşurare; în sufragerie am găsit o scară, haine de lucru, găleţi albe.

Nici măcar o echipă de specialişti în prelevarea amprentelor n-ar fi găsit vreo urmă a trecerii clanului Palma pe acolo. Toate sertarele, dulapurile şi debaralele erau goale; covoarele şi mochetele fuseseră strînse şi luate de acolo. Chiar şi cada de baie şi scaunul de toaletă fuseseră curăţate de orice pată. Nici praf, nici pînze de păianjen sau murdărie sub chiuveta de la bucătărie. Apartamentul era steril. Fiecare cameră avea un strat proaspăt de var alb, monoton, cu excepţia salonului, doar pe jumătate finisat.

M-am întors la biroul administratorului şi am aruncat cheia pe tejghea.

– Ce spuneţi? m-a întrebat băiatul.

– E prea mic, i-am răspuns. Dar mulţumesc, oricum.

– Vreţi banii înapoi?

– Eşti student?

– Da.

– Atunci păstrează-i.

– Mulţumesc.

M-am oprit în dreptul uşii şi l-am întrebat:

– A lăsat cumva Palma adresa unde s-a mutat?

– Credeam că aţi lucrat cu el.

– Aşa este, i-am răspuns şi am închis repede uşa în urma mea.

22

O femeie micuță stătea sprijinită de ușa Centrului cînd am sosit la lucru, miercuri dimineața. Era aproape ora opt și biroul era încuiat; temperatura scăzuse sub zero. La început, am crezut că și-a petrecut noaptea acolo, lîngă ușă, ca să se apere de vînt. Dar cînd m-a văzut apropiindu-mă, a sărit imediat în picioare și mi-a spus:

– Bună dimineața.

Am zîmbit, i-am răspuns la fel și am început să caut printre chei.

– Sînteți avocat? m-a întrebat.

– Da.

– Pentru oameni ca mine?

Mi-am închipuit că nu are locuință și asta era tot ce le ceream clienților noștri.

– Sigur. Poftiți înăuntru, i-am răspuns, deschizînd ușa.

Înăuntru era mai frig decît afară. Am reglat un termostat care, după cîte îmi dădeam seama, nu era conectat la nimic. Am făcut cafea și am găsit niște gogoși vechi în bucătărie. I le-am oferit și, cît ai clipi, a și mîncat una dintre ele.

– Cum vă numiți? am întrebat-o. Ne aflam în camera din față, lîngă biroul de lucru al Sofiei, așteptînd să se facă și cafeaua și rugîndu-mă să meargă radiatoarele.

– Ruby.

– Eu sînt Michael. Unde locuieşti, Ruby?

– Unde apuc.

Era îmbrăcată într-un trening gri Georgetown Hoya, şosete groase, maro şi tenişi albi, murdari, fără marcă. Avea între treizeci şi patruzeci de ani, era subţire ca o trestie şi privea puţin cruciş.

– Haide, zău aşa, am insistat, cu un zîmbet. Trebuie să ştiu unde locuieşti. Într-un adăpost?

– Am locuit într-un adăpost, dar a trebuit să plec de acolo. Aproape că am fost violată. Am maşină.

Nu văzusem nici un vehicul parcat în apropiere de biroul nostru, cînd venisem.

– Ai maşină?

– Da.

– O conduci?

– Nu merge. Dorm pe bancheta din spate.

Puneam întrebări fără să iau notiţe, lucru cu care nu eram obişnuit. Am turnat cafea în două pahare mari de carton şi ne-am retras în biroul meu unde, din fericire, radiatorul funcţiona şi bolborosea întruna. Am închis uşa. Mordecai putea sosi din clipă în clipă şi nu învăţase arta de a se mişca fără zgomot.

Rudy s-a aşezat pe marginea scaunului maroniu, pregătit pentru clienţi; stătea cu umerii strînşi şi tot trupul concentrat în jurul paharului cu cafea, ca şi cum acela era ultimul lucru cald din viaţa ei.

– Cu ce pot să te ajut? am întrebat-o, înarmat cu un sortiment complet de blocnotesuri.

– E vorba de fiul meu, Terrence. Are şaisprezece ani şi mi-a fost luat.

– Cine l-a luat?

– Autorităţile.

– Unde e acum?

– La ei.

Răspundea scurt, cu izbucniri nervoase, suspicioasă la fiecare întrebare.

– Ce-ar fi să te liniştești şi să-mi vorbeşti despre Terrence? i-am propus.

Zis şi făcut. Fără ca măcar să încerce să mă privească în ochi şi ţinînd paharul de cafea cu ambele mîini, mi-a povestit în grabă ce se întîmplase. Cu cîţiva ani mai înainte, nu-şi amintea cînd, dar Terrence avea vreo zece ani, locuiau singuri într-un mic apartament. Ea a fost arestată pentru că vindea droguri. A stat la închisoare patru luni. Pe Terrence l-a trimis să stea cu sora ei. La eliberare, l-a luat pe Terrence şi au început o viaţă de coşmar, în stradă. Dormeau prin maşini, se ascundeau în clădiri pustii, înnoptau sub poduri cînd era cald şi se retrăgeau în adăposturi cînd era frig. A reuşit cumva să-l ţină în şcoală. Ea cerşea pe trotuare; îşi vindea trupul – „agăţa", cum spunea ea; comercializa şi ceva *crack*.

Făcea tot ce era nevoie pentru a-l ţine pe Terrence sătul, îmbrăcat decent şi la şcoală.

Dar era dependentă de droguri şi nu reuşea să renunţe. A rămas gravidă şi, la naşterea copilului, autorităţile i l-au luat imediat. Era un copil al drogurilor.

Părea să nu aibă nici un fel de afecţiune pentru acel copil; nu ţinea decît la Terrence. Autorităţile au început să pună întrebări în legătură cu el şi, mamă şi copil, s-au afundat şi mai mult în lumea umbrelor străzii. Din disperare, a ajuns la o familie pentru care lucrase cîndva, ca servitoare – familia Rowland, un cuplu ai căror copii erau mari şi nu mai locuiau cu părinţii. Aveau o căsuţă frumoasă, în apropiere de Universitatea Howard. Le-a propus cincizeci de dolari pe lună, pentru ca Terrence să poată sta cu ei. Deasupra intrării din spate era un dormitor micuţ, unul pe care Ruby îl curăţase de multe ori şi care ar fi fost perfect pentru Terrence. La început, soţii Rowland au ezitat dar în cele din urmă, au fost de acord. Erau oameni cumsecade, pe atunci. Ruby putea să-l viziteze pe Terrence cîte o oră, la fiecare

două săptămîni. Notele copilului s-au îmbunătăţit; era curat şi trăia în siguranţă, iar Ruby era mulţumită de ce realizase.

Şi-a organizat viaţa în funcţie de noua situaţie: mergea, la prînz şi seara, la centre de masă mai apropiate de casa familiei Rowland; schimba adăposturile de urgenţă; dormea pe alei şi în parcuri sau prin maşini abandonate. Reuşea să adune banii în fiecare lună şi nu rata nici o vizită la fiul său.

Pînă cînd a fost arestată din nou. Prima dată pentru prostituţie, a doua pentru că dormea pe o bancă, în parcul din piaţa Farragut. Poate că a mai fost şi o a treia arestare, dar nu-şi mi amintea.

Într-un rînd, a fost dusă de urgenţă la Spitalul Municipal, cînd cineva a găsit-o leşinată pe stradă. A fost internată în secţia pentru dependenţii de droguri, dar a plecat după trei zile, pentru că îi era dor de Terrence.

Se afla în camera lui, într-o seară, cînd băiatul s-a uitat la pîntecele ei şi a întrebat-o dacă iar e gravidă. I-a răspuns că aşa crede. Cine era tatăl? a vrut el să ştie. Ea nu ştia. Băiatul a înjurat-o şi atîta a ţipat, că familia Rowland i-a cerut să plece.

Cît a fost însărcinată, Terrence n-a vrut să ştie de ea. Ţi se rupea sufletul – femeia dormea în maşini, cerşea un bănuţ, număra orele pînă cînd îl va putea vedea şi apoi era ignorată timp de o oră, în vreme ce stătea într-un colţ al camerei lui, privindu-l cum îşi face lecţiile.

În acel moment al povestirii, Ruby a început să plîngă. Eu mi-am notat ceva şi l-am auzit pe Mordecai zguduind podeaua din camera din faţă şi încercînd să o provoace pe Sofia la ceartă.

A treia naştere, petrecută cu numai un an în urmă, a produs un alt copil al drogurilor, luat imediat de autorităţi. Patru zile cît a stat în spital pentru recuperare, nu l-a văzut pe Terrence. Cînd a ieşit, s-a întors la singura viaţă pe care o cunoştea.

Terrence nu avea decît note de zece, era foarte bun la matematică şi spaniolă, cînta la trombon şi juca în piesele trupei

de teatru a şcolii. Visa să fie admis la Academia Navală. Domnul Rowland fusese militar.

Într-o seară, Ruby a venit în vizită într-o stare jalnică.

A urmat o ceartă în bucătărie, cînd s-a confruntat cu domnul Rowland. Au schimbat vorbe grele; şi-au aruncat ultimatumuri. Terrence le-a ţinut isonul; erau ei trei, împotriva lui Ruby. Dacă nu se interna pentru dezintoxicare, nu mai avea ce căuta acolo. Ruby le-a declarat că îşi ia băiatul şi pleacă. Terrence i-a spus că el nu pleacă nicăieri.

În seara următoare, un asistent social o aştepta cu nişte hîrtii. Se luase deja legătura cu tribunalul. Terrence era dat spre adopţie. Soţii Rowland urmau să fie noii săi părinţi. Şi-aşa locuia la ei de trei ani. Vizitele ei urmau să fie întrerupte pînă cînd nu făcea o cură de dezintoxicare şi reuşea să stea fără droguri timp de şaizeci de zile.

Trecuseră de atunci trei săptămîni.

– Vreau să-mi văd băiatul, mi-a spus ea. Îmi e aşa de dor de el!

– Faci o cură de dezintoxicare?

A clătinat repede capul şi a închis ochii.

– De ce nu? am întrebat-o.

– Nu m-au primit.

Nu aveam habar cum ajunge un drogat al străzii să fie admis într-un spital de dezintoxicare, dar era timpul să aflu. Mi-l imaginam pe Terrence în camera lui încălzită, bine hrănit, bine îmbrăcat, în siguranţă, curat, ferit de ispita drogurilor, făcîndu-şi temele sub supravegherea strictă a domnului şi a doamnei Rowland, care ajunseseră să-l iubească aproape la fel de mult ca şi Ruby. Îl vedeam luînd micul dejun la masa de familie, recitînd liste de vocabular lîngă fulgii de cereale, în vreme ce doamna Rowland ignora ziarele de dimineaţă şi îl asculta la spaniolă. Terrence avea o viaţă stabilă şi normală, spre deosebire de sărmana mea clientă, care trăia un adevărat iad.

Şi dorea ca eu să pun la cale întîlnirea dintre ei.

– Va dura ceva timp, înțelegi? i-am spus, fără să am nici cea mai vagă idee despre cît ar putea dura orice acțiune. Într-un oraș în care sute de familii așteptau un spațiu cît de mic, într-un adăpost de urgență, nu puteau fi prea multe paturi disponibile pentru dependenții de droguri.

– Nu-l vei revedea pe Terrence pînă cînd nu vei scăpa de patima drogurilor, i-am spus, încercînd să nu adopt un ton evlavios.

I s-au umezit ochii și nu mi-a răspuns.

În acel moment mi-am dat seama cît de puțin știam despre dependență. De unde își procura drogurile? Cît o costau? Cîte injecții își făcea și cîte doze consuma, în fiecare zi? Cît îi trebuia ca să renunțe? Iar apoi, ca să se vindece? Ce șanse avea să scape de un obicei care dura de peste zece ani?

Și ce făceau autoritățile cu toți acei copii ai drogurilor?

Ruby nu avea acte, nu avea adresă, nu avea documente – nimic, în afară de o poveste tulburătoare. Părea perfect mulțumită să stea pe scaunul din biroul meu și am început să mă întreb cum aș putea să-i cer să plece. Cafeaua se terminase.

Glasul răstit al Sofiei ne-a readus la realitate. Se auzeau și alte voci. M-am repezit la ușă și primul meu gînd a fost că un alt nebun ca „Domnul" intrase acolo cu o armă.

Dar despre alte arme era vorba. Locotenentul Gasko se întorsese, însoțit, și de data asta, de ajutoare. Trei polițiști în uniformă se îndreptau spre Sofia, care le adresa cuvinte grele, fără nici un efect. Alți doi tipi, în blugi și tricouri flaușate, așteptau să intre în acțiune. Am ieșit din biroul meu exact în clipa în care Mordecai ieșea și el din birou.

– Bună, Michael, m-a salutat Gasko.

– Ce naiba se întîmplă? a tunat Mordecai, făcînd să se cutremure pereții; unul dintre polițiștii în uniformă a dus chiar mîna spre revolverul din dotare.

Gasko l-a luat în primire pe Mordecai.

– O percheziție, i-a răspuns, scoțînd actele necesare și fluturîndu-le prin fața lui. Sînteți domnul Green?

– Da, eu sînt, i-a răspuns el, smulgîndu-i hîrtiile din mînă.

– Ce căutați? am zbierat eu la Gasko.

– Același lucru, a zbierat și el, drept răspuns. Dă-ni-l și vom fi fericiți să ne oprim.

– Nu e aici.

– Ce dosar vrea? M-a întrebat Mordecai, citind mandatul.

– Cel cu evacuarea, i-am răspuns.

– N-am văzut nici un proces, m-a ironizat Gasko, în timp ce eu am recunoscut doi dintre polițiștii în uniformă ca fiind Lilly și Blower. Numai gura e de tine!

– Ieșiți naibii de aici! s-a răstit Sofia la Blower, cînd acesta a făcut un pas spre biroul ei.

Gasko trebuia să arate că stăpînește situația.

– Uite ce e, cucoană, i s-a adresat el cu disprețul obișnuit. Putem rezolva lucrurile în două feluri. Unu, îți pui fundul pe scaunul ăla și taci naibii din gură. Doi, îți punem cătușele la mîini și stai pe bancheta din spate a unei mașini în următoarele două ore.

Un polițist își vîra capul în fiecare din birourile laterale.

– Stai liniștită, i-a spus Mordecai Sofiei. Calmează-te.

– Ce e sus? m-a întrebat Gasko.

– Depozit, i-a răspuns Mordecai.

– Al firmei?

– Da.

– Nu e acolo, am spus eu. Vă pierdeți vremea.

– Atunci, va trebui să ne-o pierdem, nu?

Un posibil client a deschis ușa în acel moment, luîndu-i pe nepregătite pe cei dinăuntru. Omul și-a rotit rapid privirea prin încăpere, zăbovind pe cei trei polițiști în uniformă. S-a retras repede, căci străzile păreau să-i dea mai multă siguranță.

Am rugat-o pe Ruby să plece și ea. Imediat după aceea, am intrat în biroul lui Mordecai și am închis ușa după mine.

– Unde e dosarul? m-a întrebat el, în şoaptă.

– Nu e aici, îţi jur. E vorba numai de hârţuială.

– Mandatul pare în regulă. A avut loc un furt; e normal să presupună că dosarul se află la avocatul care l-a furat.

Am încercat să găsesc nişte vorbe avocăţeşti, pline de duh, vreo chichiţă legală care să împiedice dintr-o dată percheziţia şi să-i pună pe poliţişti pe fugă. Dar nu-mi venea nimic în minte. În loc de asta, eram jenat că adusesem poliţia în situaţia să-şi bage nasul în Centrul legal.

– Ai o copie a dosarului? m-a întrebat.

– Da.

– Te-ai gîndit că ai putea să le dai originalul?

– Nu pot. Ar fi o recunoaştere a vinovăţiei mele. Nu se ştie precis că dosarul e la mine. Şi chiar dacă l-aş da înapoi, ei ar şti că l-am copiat.

Şi-a frecat barba şi a fost de acord că aveam dreptate. Am ieşit amîndoi din biroul lui exact în momentul în care Lilly a făcut un pas greşit spre masa de lucru nefolosită, de lîngă biroul Sofiei. O avalanşă de dosare alunecă la podea. Sofia începu să ţipe la el; Gasko începu să ţipe la ea. Tensiunea creştea, ameninţînd să treacă de la cuvinte la un conflict fizic.

Am încuiat uşa de la intrare, pentru ca eventualii clienţi să nu vadă percheziţia.

– Uitaţi ce vom face, a început Mordecai.

Poliţiştii l-au privit cu răceală, dar abia aşteptau să li se dea o sugestie. Percheziţionarea unui birou de avocatură nu prea seamănă cu raidul într-un bar plin de minori.

– Dosarul nu se află aici, aţi înţeles? Vom porni de la această premisă. Puteţi vedea toate dosarele, dar nu aveţi voie să le deschideţi. Asta ar fi o violare a confidenţialităţii. De acord?

Ceilalţi poliţişti s-au uitat spre Gasko, care a ridicat din umeri, în semn de acceptare.

Am început cu biroul meu; toţi cei şase poliţişti, împreună cu mine şi Mordecai ne-am înghesuit în camera micuţă,

luptîndu-ne din greu să evităm contactul fizic. Am deschis, pe rînd, fiecare sertar al biroului; nici unul nu voia să se deschidă decît cu forţa. La un moment dat, l-am auzit pe Gasko murmurînd:

– Frumos birou.

Am scos, pe rînd, toate dosarele din fişete, le-am fluturat pe sub nasul lui Gasko şi le-am pus la loc. Nu mă aflam acolo decît de luni, aşa că nu era mult de căutat.

Mordecai a ieşit din cameră şi s-a dus la biroul Sofiei, ca să dea un telefon. Cînd Gasko a declarat, oficial, că biroul meu a fost percheziţionat, am ieşit de acolo, tocmai la timp pentru a-l auzi pe Mordecai rostind:

– Da, domnule judecător, mulţumesc. E chiar aici.

Îi dădu receptorul lui Gasko, zîmbindu-i şi dezvelindu-şi toţi dinţii.

– La telefon e judecătorul Kisner, domnul care a semnat mandatul de percheziţie. Ar dori să vorbească cu dumneavoastră.

Gasko apucă receptorul de parcă ar fi fost plin de lepră.

– Gasko la telefon, vorbi el, ţinînd aparatul la cîţiva centimetri de ureche.

Mordecai se întoarse spre ceilalţi poliţişti.

– Domnilor, puteţi percheziţiona această încăpere şi cu asta, basta. Nu puteţi intra în birourile private de pe hol. Ordin de la judecător.

– Da, domnule, mormăi Gasko şi închise.

Timp de o oră le-am urmărit mişcările, pe cînd umblau de la un birou la altul – patru în total, inclusiv cel al Sofiei. După cîteva minute, şi-au dat seama că toată acea căutare era inutilă, aşa că au prelungit-o mişcîndu-se cît puteau de încet. Fiecare birou era acoperit cu dosare de mult clasate. Cărţile şi publicaţiile legale nu mai fuseseră răsfoite de cîţiva ani. Unele teancuri de documente erau acoperite de praf. Mai trebuiau să se lupte şi cu pînzele de păianjen.

Fiecare dosar avea numele marcat pe copertă, fie bătut la mașină, fie scris de mînă, cu majuscule. Doi dintre polițiști notau numele dosarelor pe care Gasko și ceilalți le rosteau cu voce tare. Era o muncă plicticoasă și total disperată.

Au lăsat biroul Sofiei la urmă. Ea le-a dat singură fiecare obiect, citind cu voce tare numele fiecărui dosar, uneori pe litere, la numele mai simple, cum erau Jones, Smith, Williams. Polițiștii păstrau distanța. Le-a deschis sertarele doar atît cît să arunce o privire rapidă. Avea un sertar personal, pe care nimeni nu dorea să-l cerceteze. Eram sigur că ține arme acolo.

Au plecat fără să-și ia rămas-bun. M-am scuzat față de Sofia și Mordecai pentru această intruziune și m-am retras în siguranța biroului meu.

23

Numărul cinci pe lista celor evacuați era Kelvin Lam, un nume care lui Mordecai îi suna vag familiar. La un moment dat, el estimase că numărul oamenilor fără adăpost din District era în jur de zece mii. Erau cel puțin la fel de multe dosare în Centrul legal din Strada 14. Pentru Mordecai, fiecare nume suna familiar.

A trecut în revistă circuitele obișnuite – cantine, adăposturi și furnizori de servicii, predicatori, polițiști și alți avocați ai străzii. După lăsarea întunericului, am plecat împreună cu mașina spre centru, către o biserică înghesuită între clădiri de birouri cu prețuri piperate și hoteluri de lux. Într-un subsol amplu, cu două niveluri mai jos, programul de cină de la „Cinci pîini" era în plină desfășurare. Încăperea era ocupată de mese pliante, pline de tipi flămînzi, care mîncau și vorbeau între ei. Nu era unul dintre centrele unde se servea supa săracului; farfuriile erau umplute cu porumb, cartofi, o felie de carne, care părea ori de curcan, ori de pui, salată de fructe și pîine. Eu nu mîncasem de cină și aroma mi-a amintit că îmi era foame.

– N-am mai fost pe aici de mulți ani, mi-a spus Mordecai cînd, ajunși la ușă, ne-am oprit să ne uităm la sala de mese. Cei de aici hrănesc trei sute de persoane pe zi. Nu e minunat?

– De unde vine mîncarea?

– De la cantina districtuală centrală, aflată la subsolul CCNV. Au realizat acest uimitor sistem de colectare a alimentelor în exces de la restaurantele locale – nu sînt resturi, ci alimente nepreparate, care pur şi simplu, se strică dacă nu se consumă imediat. Au o flotă întreagă de camioane cu congelatoare şi umblă prin tot oraşul, colectînd alimente pe care apoi le duc la cantine ca să fie preparate. Produse congelate. Peste două mii de porţii pe zi.

– Pare gustos.

– E foarte bun, să ştii.

O femeie tînără, pe nume Liza, ne-a venit în întîmpinare. Era noua angajată la „Cinci pîini". Mordecai îl cunoscuse pe predecesorul ei, despre care au vorbit puţin, în timp ce eu mă uitam la cei aşezaţi la mese.

Am observat ceva ce ar fi trebuit să văd mai repede. Erau mai multe niveluri ale sărăciei, grupuri distincte pe scara socio-economică. La o masă, şase bărbaţi mîncau şi vorbeau fericiţi despre un meci de baschet văzut la televizor. Erau îmbrăcaţi rezonabil. Unul mînca cu mănuşi şi, cu excepţia aceluia, grupul, ar fi fost la locul lui în orice bar al clasei muncitoare din oraş, fără să li se pună imediat eticheta de oameni fără adăpost. În spatele lor, un tip solid, cu ochelari cu lentile groase, mînca singur, apucînd puiul cu mîna. Purta cizme de cauciuc, la fel ca „Domnul", în momentul morţii sale. Avea haina murdară şi zdrenţuită. Nu-i păsa ce se întîmplă în jur. Viaţa lui era, evident, mai grea decît a bărbaţilor care rîdeau la masa de alături. Aceştia aveau acces la apă şi săpun; lui puţin îi păsa. Ei dormeau în adăposturi. El dormea prin parcuri, cu porumbeii. Dar toţi erau lipsiţi de o locuinţă.

Liza nu-l cunoştea pe Kelvin Lam, dar a promis să se intereseze. Am urmărit-o cu privirea; trecea printre meseni, vorbind cu cîte cineva, arătîndu-le coşurile de gunoi aşezate într-un colţ,

ajutînd, serviabilă, o bătrînică. Femeia era aşezată între doi bărbaţi care vorbeau între ei, fără să o privească. Liza s-a îndreptat spre altă masă, apoi alta.

Spre surprinderea mea, şi-a făcut apariţia şi un avocat – un tînăr asociat într-o mare firmă, voluntar pro bono la Centrul Legal Washington pentru persoanele fără adăpost. L-a recunoscut imediat pe Mordecai – cu un an înainte, participaseră împreună la o colectare de fonduri. Am stat de vorbă, ca între avocaţi, timp de cîteva minute şi, după aceea, tînărul a dispărut într-o cameră din spate, pregătindu-se să-şi înceapă cele trei ore de primire.

– Centrul Legal Washington are o sută cincizeci de voluntari, m-a lămurit Mordecai.

– Sînt suficienţi? l-am întrebat.

– Nu sînt niciodată suficienţi. Cred că ar trebui să reluăm şi noi programul de colaborare cu voluntari pro bono. Poate că ai fi de acord să te ocupi de asta, să-i coordonezi. Abraham e încîntat de idee.

Era plăcut să ştiu că Mordecai şi Abraham, fără îndoială şi Sofia, discutaseră despre un program pe care să-l conduc eu.

– Ne ajută să ne extindem raza de acţiune, să devenim mai prezenţi în comunitatea legală şi să ajutăm la strîngerea de fonduri.

– De acord, i-am răspuns, fără să fiu convins.

Liza se întorcea.

– Kevin Lam e în spate, ne-a spus, arătînd cu capul în direcţia respectivă. A doua masă, la capătul încăperii. Poartă o şapcă a echipei Redskins.

– Ai vorbit cu el? a întrebat-o Mordecai.

– Da. E treaz, îi merge mintea, spune că locuieşte la CCNV şi că lucrează, jumătate de normă, la salubritate.

– E pe aici vreo cameră mai mică, unde să putem sta?

– Bineînţeles.

– Spune-i lui Lam că un avocat al celor fără adăpost vrea să stea de vorbă cu el.

Lam nu ne-a salutat şi nici nu ne-a întins mîna. Mordecai s-a aşezat la o masă. Eu am rămas într-un colţ. Lam a luat loc pe singurul scaun rămas gol şi mi-a aruncat o privire care m-a înfiorat.

– Nu s-a întîmplat nimic, l-a liniştit Mordecai, cu tonul cel mai blînd de care era în stare. Dorim să vă punem cîteva întrebări, nimic mai mult.

Lam nici nu clipea. Era îmbrăcat asemenea tuturor rezidenţilor din adăposturi – blugi, tricou flauşat, încălţăminte sport, jachetă de lînă – fără să răspîndească mirosul atît de pătrunzător al hainelor puse unele peste altele de către cei care dorm sub poduri.

– Cunoşti o femeie pe nume Lontae Burton? l-a întrebat Mordecai.

Lam a clătinat din cap că nu.

– DeVon Hardy?

Încă un răspuns negativ.

– Luna trecută locuiai într-un depozit abandonat?

– Da.

– Pe Strada New York, colţ cu Florida?

– Î-hî.

– Plăteai chirie?

– Da.

– O sută de dolari pe lună?

– Da.

– Lui Tillman Gantry?

Lam îngheţă şi închise ochii, reflectînd la întrebare.

– Cine? întrebă el.

– Cine era proprietarul depozitului?

– Eu plăteam chiria unui tip pe nume Johnny.

– Pentru cine lucra Johnny?

– Nu ştiu. Nu-mi pasă. N-am întrebat.

– Cît timp ai locuit acolo?

– Vreo patru luni.

– De ce ai plecat?

– Am fost evacuat.

– Cine te-a evacuat?

– Nu ştiu. Într-o zi au apărut poliţiştii, cu încă nişte tipi. Au pus laba pe noi şi ne-au aruncat în stradă. După vreo două zile, au dărîmat depozitul cu buldozerele.

– Le-ai explicat poliţiştilor că plăteai chirie ca să locuieşti acolo?

– Mulţi le-au spus la fel. Era o femeie cu nişte copii mici, care a încercat să se bată cu poliţiştii, dar nu i-a ajutat la nimic. Eu nu mă bat cu poliţia. Urîtă scenă, pe onoarea mea.

– Aţi primit vreun document înainte de evacuare?

– Nu.

– Nici un fel de preaviz, ca să poţi pleca?

– Nu. Nimic. Au apărut dintr-o dată.

– Fără nimic scris?

– Nimic. Poliţiştii spuneau că stăm acolo ilegal; trebuia să ne scoată afară imediat.

– Deci, te-ai mutat acolo toamna trecută, prin octombrie.

– Cam aşa ceva.

– Cum ai găsit acel loc?

– Nu mai ştiu. Cineva zicea că în depozit se închiriază mici apartamente. Chirie mică, înţelegi matale. Aşa că m-am dus să văd despre ce-i vorba. Puneau nişte panouri şi pereţi şi alte chestii. Exista un acopeiş, toaleta nu era departe, aveam apă curentă. Nu era o afacere rea.

– Aşa că te-ai mutat?

– Exact.

– Ai semnat un contract de închiriere?

– Nu. Şmecherul ăla mi-a spus că apartamentul nu era legal construit, aşa că nu dădea nimic în scris. Mi-a zis că, dacă mă întreabă cineva, să spun că stau acolo fără ştirea nimănui.

– Şi dorea bani gheaţă?

– Numai banii jos.

– I-ai plătit în fiecare lună?

– Am încercat. Venea pe cincisprezece ale lunii, ca să-i încaseze.

– Cînd ai fost evacuat, erai în urmă cu chiria?

– Puţin.

– Cît?

– Poate că vreo lună.

– De asta ai fost evacuat?

– Nu ştiu. Nu ne-au zis de ce. Au evacuat pe toată lumea, dintr-o dată.

– Îi cunoşteai pe ceilalţi locatari din depozit?

– Ştiam vreo doi. Dar nu prea vorbeam între noi. Fiecare apartament avea uşa solidă şi se încuia bine.

– Mama aceea de care mi-ai vorbit, cea care s-a luptat cu poliţiştii, ştii cine era?

– Nu. Cred că o văzusem o dată sau de două ori. Locuia la celălalt capăt al clădirii.

– Celălalt capăt.

– Exact. La mijloc nu erau instalaţii sanitare, aşa că au construit apartamentele la cele două capete.

– Apartamentul ei se vedea de unde locuiai dumneata?

– Nu. Depozitul era prea mare.

– Cît de mare era apartamentul dumitale?

– Două camere. Nu ştiu cît de mari.

– Avea electricitate?

– Mda, au montat nişte cabluri. Puteam branşa un radio sau altele de genul ăsta. Era lumină. Aveam apă curentă, dar trebuia să folosim un closet comun.

– Dar încălzirea?

– Nu se prea simţea. Era frig, dar nici pe departe cum ar fi fost dacă dormeai în stradă.

– Deci, erai mulţumit de locuinţă?

– Era destul de bună. Vreau să zic, nu era rău, pentru o sută pe lună.

– Spuneai că mai cunoşteai două persoane. Cum se numesc?

– Herman Harris şi Shine nu-mai-ştiu-cum.

– Unde se află ei acum?

– Nu i-am văzut.

– Unde locuieşti?

– La CCNV.

Mordecai scoase o carte de vizită din buzunar şi i-o întinse lui Lam.

– Cît vei mai locui acolo?

– Nu ştiu.

– Ai putea să ţii legătura cu mine?

– De ce?

– E posibil să ai nevoie de un avocat. Sună-mă dacă te muţi în alt adăpost sau dacă îţi găseşti o locuinţă.

Lam a luat cartea de vizită fără un cuvînt. Noi i-am mulţumit Lizei şi ne-am întors la birou.

Ca în oricare proces, erau destule moduri de abordare în acţiunea noastră împotriva pîrîţilor. Erau trei – RiverOaks, Drake & Sweeney şi TAG; nu ne aşteptam să mai adăugăm şi alţii.

Prima metodă era cea a ambuscadei. Cealaltă metodă era serviciu–volé.

Pentru varianta ambuscadei, trebuia să pregătim un cadru minim al acuzaţiilor noastre, să alergăm la tribunal, să înregistrăm acţiunea, să suflăm cîteva vorbe presei şi să sperăm că vom putea dovedi tot ceea ce credeam că ştim. Avantajul era surpriza, situaţia jenantă în care erau puşi pîrîţii şi, speram noi, opinia publică. Dezavantajul era, pe plan legal, echivalentul saltului în gol de pe o stîncă, în speranţa puternică, dar neconfirmată că, undeva acolo jos, se află o plasă de protecţie.

Varianta serviciu–volé urma să înceapă cu o scrisoare adresată pîrîţilor, în care făceam aceleaşi acuzaţii dar, în loc să

le intentăm proces, îi invităm să discutăm problema. Schimbul de scrisori ar fi continuat, părțile putînd, în general, să prevadă acțiunile celeilalte. Dacă se dovedea o responsabilitate, urma să se stabilească o înțelegere. Astfel se putea evita un litigiu.

Varianta ambuscadei era, pentru Mordecai și pentru mine, de preferat. Firma nu păruse interesată să mă lase în pace; cele două percheziții arătau clar că Arthur, la cel mai înalt nivel, și Rafter cu trupa lui de avocați călîți în litigii îmi purtau sîmbetele. Arestarea mea putea deveni o știre de senzație, una pe care, fără îndoială, erau gata să o strecoare presei pentru a mă umili și pentru a înteți presiunile asupra mea. Trebuia să fim pregătiți cu propriul nostru asalt.

Al doilea motiv se referea chiar la mobilul cazului nostru. Hector și ceilalți martori nu puteau fi obligați să depună mărturie pînă cînd noi nu intentam proces și îi forțam să vorbească. În perioada de tatonare, care urma în mod firesc depunerii plîngerii, am fi avut șansa să punem tot felul de întrebări pîrîților, care ar fi fost obligați să răspundă sub jurămînt. Am fi avut, de asemenea, dreptul să citățm pe oricine doream. Dacă îl găseam pe Hector Palma, îl puteam pune pe jar, sub jurămînt. Dacă îi găseam pe ceilalți locatari evacuați, îi puteam obliga să ne spună ce s-a întîmplat.

Trebuia să aflăm ce știa toată lumea și, pentru asta, nu exista altă cale decît să impunem prezentarea dovezilor în instanță.

În teorie, cazul nostru era chiar foarte simplu. Locatarii „ilegali" din depozit plăteau chirie, cu banii jos și fără chitanțe, lui Tillman Gantry sau altcuiva care lucra în numele lui. Gantry a avut posibilitatea de a-și vinde proprietatea firmei RiverOaks, dar trebuia să o facă repede. Gantry i-a mințit pe cei de la RiverOaks și pe avocații lor în privința locatarilor. Drake & Sweeney l-a trimis, după toate regulile, pe Hector Palma să inspecteze proprietatea înainte de închiderea ei. La prima sa vizită, Hector a fost molestat, la a doua vizită a luat cu sine un ofițer de pază și, în timpul inspecției clădirii, a aflat că locatarii

nu se aflau acolo ilegal ci, de fapt, erau chiriaşi. I-a raportat toate astea lui Braden Chance, într-un memoriu; Chance a luat nefericita decizie de a ignora raportul şi a duce la îndeplinire închiderea clădirii. Locatarii au fost evacuaţi printr-o procedură sumară, consideraţi fiind „ilegali" şi nu s-a ţinut seama de lege.

O evacuare legală ar fi durat cu cel puţin treizeci de zile mai mult, timp pe care nici una dintre participantele la acţiune nu dorea să-l irosească. După treizeci de zile, gerul iernii ar fi trecut; ameninţarea viscolelor sau a temperaturilor sub zero grade noaptea ar fi scăzut şi n-ar mai fi fost nevoie ca unii dintre ei să doarmă într-o maşină, cu radiatorul deschis.

La urma urmelor, erau nişte oameni ai străzii, fără acte, fără chitanţe de chirie şi fără urme care să poată fi descoperite.

În teorie, nu era un caz complicat. Dar obstacolele erau enorme. Obţinerea declaraţiilor din partea oamenilor străzii putea fi dificilă, mai ales dacă domnul Gantry însuşi îşi făcea simţită prezenţa. El era stăpînul străzilor, o zonă în care eu nu mă grăbeam să mă lupt. Mordecai îşi crease o vastă reţea bazată pe favoruri şi şoapte, dar nu se putea măsura cu artileria lui Gantry. Am petrecut o oră întreagă discutînd diferitele moduri în care puteam evita numirea firmei TAG, Inc. ca pîrîtă. Din motive evidente, procesul ei fi fost mult mai încurcat şi mai periculos, dacă aveam de luptat cu Gantry. Se putea face un proces şi fără el, lăsîndu-i pe ceilalţi pîrîţi – RiverOaks şi Drake & Sweeney – să-l implice ca pe o terţă parte.

Dar Gantry avea o contribuţie importantă la teoria responsabilităţilor, construită de noi, iar ignorarea lui ca pîrît putea aduce complicaţii în timpul procesului.

Trebuia să-l găsim pe Hector Palma. Şi, în clipa în care îl găseam, trebuia să-l convingem, cumva, fie să scoată la iveală raportul pierdut, fie să ne spună ce scria acolo. Descoperirea lui era partea cea mai uşoară; încercarea de a-l convinge să vorbească se putea dovedi imposibilă. Mai mult ca sigur că ne-ar fi

refuzat, pentru că avea nevoie de slujba lui. De la bun început îmi spusese că are soție și patru copii.

Mai erau și alte probleme în legătură cu procesul – în primul rînd, de procedură. Noi, ca avocați, nu aveam autoritatea de a intenta proces în numele moștenitorilor lui Lontae Burton și al copiilor ei. Trebuia să fim angajați de familia ei, așa cum era ea. Cum mama și fratele ei se aflau în închisoare, iar identitatea tatălui ei era încă necunoscută, Mordecai era de părere că trebuie să facem o petiție către tribunalul civil, pentru numirea unui girant care să se ocupe de interesele imobiliare ale lui Lontae. Prin această acțiune, puteam scurtcircuita implicarea familiei, cel puțin la început. În cazul în care obțineam daune, familia ar fi fost un coșmar. Era foarte posibil ca cei patru copii să aibă doi sau mai mulți tați și fiecare dintre aceștí cotoi trebuia anunțat, dacă se primeau bani.

– De asta ne îngrijim mai tîrziu, a spus Mordecai. Mai întîi trebuie să cîștigăm.

Ne aflam în încăperea de la intrare, la biroul alăturat biroului Sofiei, unde un computer îmbătrînit mergea aproape tot timpul. Mordecai măsura camera în lung și în lat și îmi dicta.

Ne-am făcut planuri pînă la miezul nopții, formulînd și reformulînd plîngerea, aducînd argumente pentru fiecare teorie, discutînd diferite proceduri, visînd la cum am putea să implicăm RiverOaks și fosta mea firmă într-un proces răsunător. Mordecai privea situația ca pe o cumpănă a apelor, un punct de plecare pentru reorientarea simpatiei publicului către oamenii fără adăpost. Eu o vedeam doar ca pe o simplă modalitate de a repara o nedreptate.

24

Încă o dată, îmi luam cafeaua cu Ruby. Mă aştepta, la opt fără un sfert, cînd am ajuns la birou şi s-a bucurat să mă vadă. Cum putea fi cineva atît de vesel, după ce îşi petrecuse opt ore încercînd să doarmă pe bancheta din spate a unei maşini abandonate?

– Ai gogoşi? m-a întrebat cînd am apăsat întrerupătoarele şi am aprins lumina.

Devenise un obicei.

– Să văd. Ia loc şi eu mă duc să fac cîte o cafea

Am început să mă învîrt prin bucătărie, curăţînd cafetiera, căutînd ceva de mîncare. Gogoşile, care cu o zi înainte erau sleite, acum erau şi mai tari, dar n-am găsit nimic altceva. Mi-am propus, în gînd, să cumpăr altele proaspete, a doua zi, pentru cazul că Ruby ar veni la noi trei zile la rînd. Ceva îmi spunea că aşa se va întîmpla.

A mîncat o gogoaşă, ronţăind încet marginile tari, încercînd să fie politicoasă.

– Unde mănînci micul dejun? am întrebat-o.

– De obicei nu mănînc.

– Dar prînzul şi cina?

– Prînzul la Naomi's, pe Strada 10. Pentru cină mă duc la Misiunea Calvarului, pe Strada 15.

– Ce faci în timpul zilei?

Se ghemuise din nou, cît mai aproape de paharul de cafea, încercînd să-şi încălzească trupul fragil.

– În mare parte, stau la Naomi's.

– Cîte femei sînt acolo?

– Nu ştiu. Multe. Au mare grijă de noi, dar numai în timpul zilei.

– Acolo e o cantină numai pentru femeile fără locuinţă?

– Da, exact. Se închide la patru. Majoritatea femeilor locuiesc în adăposturi, iar altele pe străzi. Eu am o maşină.

– Cei de acolo ştiu că iei droguri?

– Cred că da. Vor să mă duc la întrunirile pentru alcoolici şi persoanele dependente de droguri. Nu sînt singura. Multe femei fac la fel, să ştii.

– Te-ai drogat aseară? am întrebat-o. Cuvintele mi-au răsunat în urechi. Îmi era greu să cred că puneam asemenea întrebări.

Femeia a rămas cu gura căscată; a închis ochii.

– Spune-mi adevărul, i-am cerut eu.

– Trebuia. Fac la fel în fiecare seară.

Nu aveam de gînd să-mi arăt dispreţul faţă de ea. Din ziua precedentă şi pînă atunci, nu făcusem nimic pentru a o ajuta să găsească un tratament. Dintr-o dată, această problemă a devenit o prioritate pentru mine.

Mi-a mai cerut o gogoaşă. Pe ultima am învelit-o în folie de plastic şi i-am mai dat o cafea. Dintr-un motiv oarecare, ea se grăbea să ajungă la Naomi's, aşa că şi-a văzut de drum.

Procesiunea a început cu un miting pentru dreptate. Cum Mordecai era un personaj cunoscut în lumea oamenilor străzii, m-a lăsat în mulţime şi s-a îndreptat spre locul său rezervat pe platformă.

Un cor de biserică, în robe grena, cu margini aurii, s-a aşezat pe scările Primăriei şi a inundat atmosfera cu imnuri pline de

viaţă. Sute de poliţişti stăteau pe aproape, răsfiraţi de-a lungul străzii şi în jurul baricadelor care opreau circulaţia.

CCNV promisese o sută dintre pedestraşii săi, şi aceştia au ajuns în grup în piaţă – o coloană lungă, impresionantă, dezorganizată, de bărbaţi lipsiţi de adăpost şi mîndri de asta. I-am auzit venind înainte de a-i vedea, căci strigătele de marş, bine exersate în prealabil, răzbăteau cu claritate, de la cîteva străzi distanţă. Cînd am dat colţul, camerele de televiziune s-au năpustit să-i întîmpine.

Au reuşit să se grupeze cu toţii în faţa treptelor de la intrarea în Primărie şi au început să fluture pancarte, majoritatea scrise de mînă, acasă, pe care se puteau vedea inscripţii de tot felul: OPRIŢI CRIMELE; SALVAŢI ADĂPOSTURILE; AM DREPTUL LA O LOCUINŢĂ; VREM LOCURI DE MUNCĂ. Ţineau pancartele deasupra capetelor şi dansau în ritmul imnurilor şi cadenţa fiecărui refren zgomotos.

Autobuze ale bisericii se opreau în dreptul baricadelor şi din ele coborau sute de oameni, dintre care mulţi nu păreau să fie oameni ai străzii. Erau enoriaşi cumsecade, bine îmbrăcaţi, majoritatea femei. Mulţimea creştea, spaţiul din jur părea din ce în ce mai restrîns. Cu excepţia lui Mordecai, nu cunoşteam pe nimeni. Sofia şi Abraham erau şi ei pe undeva, prin mulţime, dar nu se zăreau. Mitingul a fost descris drept cel mai bine organizat de oamenii străzii în ultimii zece ani – mitingul lui Lontae.

O fotografie a lui Lontae Burton fusese mărită şi multiplicată pe pancarte mari, bordate cu negru şi, sub figura ei, apăreau cîteva cuvinte ameninţătoare: CINE A UCIS-O PE LONTAE? Pancartele erau dispersate prin mulţime şi curînd au devenit preferatele tuturor, chiar şi printre oamenii de la CCNV, care îşi aduseseră propriile mesaje protestatare. Figura lui Lontae răsărea şi flutura deasupra masei de oameni.

În depărtare s-a auzit o sirenă, apoi sunetul tînguitor s-a apropiat din ce în ce mai mult. Un cortegiu funerar, escortat de poliţie, a fost lăsat să treacă dincolo de baricade şi a oprit exact

în fața Primăriei, în mijlocul mulțimii. Portierele din spate ale camionetei s-au deschis: un sicriu de decor, pictat în negru, a fost scos de un grup – șase vagabonzi l-au pus pe umeri, gata pentru începerea procesiunii. Alte patru sicrie, de aceeași culoare și model, dar mai mici, au fost apoi scoase de aceiași bărbați.

Marea de oameni s-a despărțit în două; procesiunea funerară s-a îndreptat, încet, spre trepte în timp ce corul intona un recviem melancolic; ascultîndu-l, aproape că mi-au dat lacrimile. Era un miting al morții. Unul dintre acele sicrie mici îl reprezenta pe Ontario.

Mulțimea s-a regrupat. Mîini ridicate atingeau sicriele purtîndu-le ca pe un val, într-o legănare ușoară, de la un capăt la celălalt.

Era o dramă de proporții și camerele de filmat, înghesuite lîngă platformă, înregistrau fiecare mișcare solemnă a procesiunii. Aveam să o revedem la televizor, mereu, în următoarele patruzeci și opt de oare.

Sicriele au fost așezate unul lîngă altul, cel al lui Lontae la mijloc, pe o mică estradă de placaj amplasată în centrul treptelor, la cîțiva pași sub platforma pe care se afla Mordecai. Au fost filmate și fotografiate îndelung și, la urmă, au început discursurile.

Moderatorul era un activist care a început prin a mulțumi tuturor grupurilor care ajutaseră la organizarea mitingului. Era o listă impresionantă, cel puțin cantitativ. Auzindu-l cum turuie numele am fost plăcut surprins de numărul mare de adăposturi, misiuni creștine, cantine, coaliții, clinici medicale, birouri legale, biserici, centre, grupuri de contact, programe de recalificare, programe de dezintoxicare, chiar și cîțiva funcționari guvernamentali realeși – toți aceștia aveau o contribuție, mai mică sau mai mare, la organizarea acelui eveniment.

Cu atît de mult sprijin, cum era posibil să existe o problemă a oamenilor străzii?

Următorii șase vorbitori au răspuns la această întrebare. Pentru început, lipseau fondurile adecvate, se făceau reduceri

bugetare, guvernul federal părea surd la această problemă, autoritățile locale nu vedeau nimic, cei avuți erau lipsiți de compasiune, sistemul judiciar devenise prea conservator – și lista putea continua. La nesfîrșit.

Aceleași teme de discuție au fost repetate de fiecare vorbitor, cu excepția lui Mordecai, care a vorbit al cincilea și a redus mulțimea la tăcere cu povestea lui despre ultimele ore din viața familiei Burton. Cînd le-a vorbit despre scutecul bebelușului, probabil ultimul pe care îl mai schimbase, în mulțime nu se mai auzea nici o vorbă. Nimeni nu tușea și nici nu șoptea. M-am întors cu privirea spre sicrie și, pentru o clipă, am și văzut, cu ochii minții, bebelușul ținut în brațe.

Nu mult după aceea, familia a părăsit adăpostul, a explicat Mordecai, vorbind rar, emoționat, cu glasul tremurător. S-au întors în stradă, în viscolul unde Lontae și copiii ei au mai rezistat doar cîteva ore. Ajuns în acel punct, Mordecai a forțat ceva mai mult imaginația, pentru că nimeni nu știa exact ce se întîmplase. Știam asta, dar nu-mi păsa. Restul mulțimii era, ca și mine, hipnotizată de povestea lui.

Cînd a descris ultimele lor clipe, cînd familia se ghemuia într-un efort zadarnic de a-și ține unul altuia cald, am auzit femei plîngînd în jurul meu.

Brusc, mi-a trecut prin minte un gînd egoist. Dacă acest om, prietenul și colegul meu avocat, putea captiva o mulțime de mii de oameni, de pe o platformă ridicată la cîteva zeci de metri distanță, cam ce putea face cu doisprezece oameni așezați în boxa juraților, atît de aproape încît l-ar fi putut atinge?

În acel moment, mi-am dat seama că procesul Burton nu va ajunge niciodată atît de departe. Nici o echipă de avocați ai apărării cu capul pe umeri nu i-ar fi permis lui Mordecai Green să pledeze în fața unui juriu format din negri, în acest oraș. Dacă presupunerile noastre erau exacte și dacă le puteam demonstra, nu exista nici o șansă să se ajungă la proces.

După o oră şi jumătate de discursuri, mulţimea devenise nerăbdătoare şi gata de marş. Corul a început din nou să cînte, iar sicriele au fost luate pe umeri şi, cu ele în frunte, procesiunea s-a îndepărtat de clădire. În spatele sicrielor se aflau liderii, inclusiv Mordecai. Noi, ceilalţi, veneam în urma lor. Cineva mi-a dat o pancartă cu chipul lui Lontae şi am ridicat-o mai sus decît toţi ceilalţi.

Oamenii privilegiaţi nu mărşăluiesc şi nu protestează; lumea lor e sigură şi curată, guvernată de legi menite să-i facă fericiţi. Eu nu mai ieşisem niciodată în stradă; ce rost avea? La început m-am simţit ciudat să merg aşa, printre mese de oameni, ţinînd în mînă un băţ cu o pancartă avînd pe ea chipul unei mame de culoare în vîrstă de douăzeci şi doi de ani, care născuse patru copii nelegitimi.

Dar nu mai eram aceeaşi persoană care fusesem cu cîteva săptămîni mai înainte. Nici nu mai puteam da înapoi, chiar dacă aş fi vrut. Trecutul meu avusese drept scop banii şi averea; acum, toate astea se transformaseră într-un chin care nu îmi dădea pace.

Aşa că m-am relaxat, bucurîndu-mă de plimbare. Am cîntat alături de oamenii străzii, am rotit şi am împins pancarta la unison cu ceilalţi şi chiar am încercat să cînt imnuri religioase străine mie. Am savurat primul meu exerciţiu de protest civil. Nu avea să fie şi ultimul.

Baricadele ne-au protejat în drumul spre dealul Capitoliului. Marşul fusese bine planificat şi, datorită amploarei lui, a atras atenţia asupra sa. Sicriele au fost aşezate pe treptele Capitoliului. Noi ne-am grupat de jur-împrejurul lor şi am ascultat o nouă serie de discursuri înflăcărate din partea unor activişti pentru drepturile civile şi a celor doi membri din Congres.

Discursurile nu mai erau o noutate; auzisem destul. Fraţii mei fără adăpost nu aveau prea multe de făcut; eu, în schimb, deschisesem treizeci şi unu de dosare de la începutul noii mele cariere, din ziua de luni. Treizeci şi una de persoane reale aşteptau

de la mine să le dau cartele alimentare, să le fac rost de locuințe, să intentez divorțuri, să le apăr în procese penale, să obțin plata unor drepturi băneşti aflate în dispută, să opresc evacuările, să-i ajut să scape de dependența de droguri şi, cine ştie cum, numai pocnind din degete, să găsesc dreptatea. Ca avocat antitrust, rareori îmi întîlneam clienții. În stradă, lucrurile stăteau cu totul altfel.

Am cumpărat o țigară de foi ieftină de la un vînzător ambulant şi am plecat într-o scurtă promenadă.

25

Am bătut la uşa aflată lîngă apartamentul unde locuise familia Palma, şi glasul unei femei a întrebat: Cine e acolo? Nu a făcut nici un efort să descuie zăvorul sau uşa. Mă gîndisem mult şi profund la planul meu. Ba chiar îl exersasem, pe drum spre Bethesda. Dar nu eram sigur că aş putea fi convingător.

– Sînt Bob Stevens, am răspuns tremurînd de spaimă. Îl caut pe Hector Palma.

– Pe cine?

– Pe Hector Palma. Locuia lîngă dumneavoastră.

– Ce doriţi?

– Îi datorez nişte bani. Încerc să-l găsesc, nimic mai mult. Dacă spuneam că am venit după nişte bani sau vreo altă misiune neplăcută, vecinii ar fi adoptat, firește, o atitudine defensivă. Îmi imaginam că asta e o şmecherie grozavă.

– A plecat, mi-a răspuns femeia, indiferentă.

– Ştiu că a plecat. Ştiţi unde s-a dus?

– Nu.

– A plecat din zona asta?

– Nu ştiu.

– I-aţi văzut cînd s-au mutat?

Normal că răspunsul era afirmativ; nu se putea altfel. Dar, în loc să mă ajute, femeia s-a retras în adîncurile locuinţei ei şi,

probabil, a chemat paza. Am repetat întrebarea şi am sunat din nou la uşă. Nimic.

Aşa că m-am îndreptat spre uşa de pe cealaltă parte a ultimei adrese cunoscute a lui Hector. Am sunat de două ori şi uşa s-a crăpat uşor, cît permitea lanţul; un bărbat cam de vîrsta mea, cu maioneză în colţul gurii, m-a întrebat ce doresc.

Am repetat povestea cu Bob Stevens. Omul m-a ascultat atent, în timp ce, în spatele lui, în sufragerie, copiii îşi făceau de cap, cu televizorul dat la maximum. Era trecut de opt, se întunecase şi se lăsase frigul, iar eu întrerupsesem o cină întîrziată.

Totuşi, mi-a răspuns cu amabilitate.

– Nu l-am cunoscut deloc, a zis el.

– Dar pe soţia lui?

– Nu. Călătoresc mult. Sînt plecat mai tot timpul.

– Soţia dumneavoastră îi cunoştea?

– Nu, mi-a răspuns el, parcă prea repede.

– I-aţi văzut, dumneavoastră sau soţia, cînd s-au mutat?

– N-am fost acasă în weekend-ul trecut.

– Şi nu aveţi idee unde s-au dus?

– Nicidecum.

I-am mulţumit şi m-am întors, gata de plecare, trezindu-mă în faţa unui paznic solid, în uniformă, cu o bîtă de baseball în mîna dreaptă pe care o lovea, uşor, pe palma stîngă, ca un poliţist de prin filme.

– Ce faceţi aici? m-a întrebat el, printre dinţi.

– Caut pe cineva, i-am răspuns. Ţineţi-vă bîta deoparte.

– Nu e voie să veniţi aici cu solicitări.

– Dumneata eşti surd? Caut pe cineva, nu cer nimic, am repetat şi am trecut pe lîngă el, îndreptîndu-mă spre parcare.

– Am primit o plîngere, mi-a aruncat el, din spate. Trebuie să plecaţi.

– Asta şi fac.

Cina a constat dintr-un *taco* şi o bere, în barul din complexul comercial aflat în apropiere. Mă simţeam mai sigur la periferia

orașului. Restaurantul pregătea mîncăruri rapide și aparținea unui lanț care făcea avere pe spezele rezidenților rafinați din apropiere. Majoritatea clienților erau tineri funcționari guvernamentali, aflați în drum spre casă, care se opreau să discute politică și programe economice la o halbă de bere și să-și susțină, zgomotos, favoriții la meciurile prezentate la televizor.

Singurătatea era ceva nou pentru mine. Soția și prietenii rămaseseră în urmă. Cei șapte ani cît asudasem din greu la Drake & Sweeney nu reprezentaseră atmosfera ideală pentru cimentarea unor prietenii; cu atît mai puțin pregătit pentru viața de unul singur. Privind meciul și femeile din jur mă întrebam dacă va trebui să revin la baruri și cluburile de noapte, pentru a-mi găsi companie. Cu siguranță că existau și alte locuri și metode.

Mă simțeam prea deprimat, așa că am plecat.

La volanul mașinii, am intrat în oraș fără să mă grăbesc, deloc entuziast la gîndul de a ajunge prea repede în locuința mea. Numele meu se găsea pe un contract de închiriere, undeva într-o fișă de computer și îmi imaginam că nu era prea greu pentru poliție să-mi descopere bîrlogul. Dacă plănuiau să mă aresteze, eram sigur că o vor face noaptea. Le-ar plăcea să mă sperie cu o bătaie în ușă la miezul nopții, să mă pună nițel pe jar, să mă îmbrîncească și să-mi pună cătușele, să mă împingă pe ușă afară, în lift, ținut zdravăn de brațe, ca într-o menghină, să mă împingă pe bancheta din spate a mașinii de patrulă, pentru un drum pînă la închisoarea districtuală, unde să fiu singurul alb tînăr, profesionist, arestat în acea noapte. Nimic nu le-ar fi plăcut mai mult decît să mă arunce înttr-o celulă cu sortimentul obișnuit de pungași și să mă lase acolo să mă lupt pentru viața mea.

Indiferent ce făceam, aveam totdeauna la mine două lucruri. Unul era telefonul celular, cu care să-l sun pe Mordecai îndată ce-aș fi fost arestat. Celălalt era un teanc de bancnote împăturite – douăzeci a cîte o sută de dolari – pe care să le folosesc pentru cauțiune și, dacă aveam noroc, să o întind de acolo înainte de a ajunge în celulă.

Am parcat la două străzi distanţă de clădirea unde mă mutasem şi am verificat cu privirea toate maşinile goale din jur, pîndind o prezenţă dubioasă Am reuşit să ajung înăuntru neatins, fără să fiu prins.

Adusesem în salon două şezlonguri şi o cutie de plastic pe care o foloseam drept măsuţă pentru cafea şi scăunel pentru picioare. Aşezasem televizorul deasupra unei alte cutii. Mă amuza numărul mic de mobile şi eram hotărît să păstrez locul acesta numai pentru mine. Nimeni nu trebuia să vadă cum trăiam.

Mă sunase mama. Am ascultat înregistrarea mesajului ei. Atît ea cît şi tata erau îngrijoraţi din cauza mea şi doreau să vină în vizită. Discutaseră cu fratele meu Warner şi era posibil să vină şi el. Aproape că îmi imaginam felul în care analizau noua mea viaţă. Cineva trebuia să mă aducă pe drumul cel bun.

Mitingul pentru Lontae era ştirea zilei la jurnalul de la ora unsprezece. Se prezentau prim-planuri cu cele cinci sicrie negre aşezate pe treptele Primăriei; urmau alte imagini, de mai tîrziu, din timpul marşului pe străzile oraşului. Părea să fie mai multă lume decît crezusem eu – se estimau cinci mii de participanţi. Primarul nu avea de făcut nici un comentariu.

Am închis televizorul şi am formatnumărul lui Claire. Nu mai vorbisem de patru zile şi m-am gîndit să fiu politicos şi să sparg gheaţa. Din punct de vedere legal, eram încă soţ şi soţie. Ar fi fost frumos să luăm masa împreună, eventual peste o săptămînă.

La celălalt capăt al firului, telefonul a zbîrnîit de trei ori înainte ca o voce străină să răspundă fără chef. Era vocea unui bărbat.

Pentru o clipă, am rămas prea uluit ca să pot răspunde. Era unsprezece şi jumătate, într-o joi seara. Plecasem de mai puţin de o săptămînă. Cît pe ce să închid, dar apoi mi-am recăpătat controlul şi am cerut cu Claire.

– Cine întreabă? s-a interesat tipul.

– Michael, soţul ei.

– E la duş m-a anunţat el cu o undă de satisfacţie în glas.

– Spune-i că am sunat, l-am rugat, şi am închis cît am putut de repede.

Am măsurat cele trei camere în lung şi în lat pînă la miezul nopţii, pentru ca apoi să mă îmbrac din nou şi să plec la plimbare, pe frigul de afară. Cînd o căsnicie eşuează, îţi imaginezi tot felul de scenarii. Fusese vorba doar de înstrăinare sau era ceva cu mult mai complicat? Oare eu nu observasem semnele? Era acel tip un amic întîmplător, o aventură de o noapte, sau erau împreună de mai mulţi ani? Era cumva vreun doctor în călduri, însurat şi cu copii, sau un student tînăr şi viril care îi oferea ceea ce nu primise de la mine?

Îmi repetam că nu contează. Noi nu divorţam din motive de infidelitate. Era prea tîrziu să mă întreb dacă îşi făcuse de cap.

Căsnicia luase sfîrşit, pur şi simplu. Oricare era motivul. Din partea mea, Claire putea să se ducă la naiba. Era un capitol încheiat, dispăruse din viaţa mea. Dacă eu eram liber să umblu după femei, aceleaşi reguli se aplicau şi în cazul ei.

Da, ce să zic!

La două noaptea, m-am trezit în Dupont Circle, ignorînd chemările homosexualilor şi păşind printre bărbaţi înfofoliţi în zdrenţe şi pături şi adormiţi pe bănci. Era periculos, dar nici nu-mi păsa.

Cîteva ore mai tîrziu, am cumpărat o cutie cu douăsprezece gogoşi asortate dintr-o cofetărie Krispy Kreme, împreună cu două cafele mari şi un ziar. Ruby mă aştepta, credincioasă, în faţa uşii, tremurînd de frig. Avea ochii mai roşii decît de obicei şi nu mai zîmbea la fel de uşor.

Ne-am aşezat, ca de obicei, la unul dintre birourile din camera de la intrare, acela pe care se găseau mai puţine teancuri de dosare de mult uitate. Am curăţat tăblia biroului şi am pus cafeaua şi gogoşile. Ei nu-i plăceau cele cu ciocolată, preferîndu-le pe acelea umplute cu fructe.

– Citeşti ziarele? am întrebat-o, desfăcîndu-mi ziarul.

– Nu.

– Cît de bine ştii să citeşti?

– Nu prea bine.

Aşa că i l-am citit eu. Am început cu prima pagină, în principal pentru că prezenta o fotografie mărită a celor cinci sicrie ce păreau să plutească peste masele de oameni. Titlul, cu litere de-o şchioapă, ocupa toată jumătatea de jos a paginii şi i-am citit lui Ruby tot, cuvînt cu cuvînt; ea îmi sorbea fiecare vorbuliţă. Auzise vorbindu-se despre moartea familiei Burton şi detaliile o fascinau.

– Aş putea să mor şi eu la fel? m-a întrebat.

– Nu. Numai dacă maşina ta are motor şi dacă porneşti radiatorul.

– Măcar de-ar avea radiator.

– Ai putea muri din cauza expunerii.

– Cum adică?

– Ai putea îngheţa de frig.

Şi-a şters gura cu un şervetel şi a sorbit din cafea. În noaptea în care murise Ontario şi familia lui, afară erau minus douăsprezece grade. Cum supravieţuise Ruby?

– Unde te duci cînd afară e foarte frig? am întrebat-o.

– Nicăieri.

– Stai în maşină?

– Da.

– Cum faci că nu îngheţi?

– Am pături destule. Mă îngrop în ele.

– Nu te duci niciodată într-un adăpost?

– Niciodată.

– Ai fi de acord să te muţi într-un adăpost, dacă aşa l-ai putea vedea pe Terrence?

Îşi lăsă capul să alunece într-o parte şi mă privi ciudat.

– Mai spune o dată, mă rugă ea.

– Vrei să-l vezi pe Terrence, nu?

– Sigur.

– Atunci, trebuie să scapi de droguri. Am dreptate?

– Da.

– Ca să scapi de droguri, va trebui să stai într-un centru de dezintoxicare cîtva timp. Ai fi de acord să faci asta?

– Poate, răspunse ea. S-ar putea.

Era un pas mic, dar însemnat.

– Pot să te ajut să-l revezi pe Terrence şi să devii o parte din viaţa lui. Dar trebuie să scapi de droguri şi să nu te mai apuci din nou.

– Cum aş putea? m-a întrebat ea, incapabilă să mă privească în ochi. Ţinea paharul de cafea strîns în mîini, lăsînd aburul să-i atingă faţa.

– Mergi la Naomi's astăzi?

– Da.

– Am vorbit cu directoarea de acolo. Astăzi au două întruniri, pentru alcoolici şi consumatorii de droguri la un loc. Poartă numele de AA/NA. Vreau să te duci şi să te înscrii la amîndouă grupurile. Directoarea o să-mi dea un telefon.

Ruby a încuviinţat, ca un copil căruia îi faci morală. Nu aveam de gînd să împing lucrurile mai departe, cel puţin, nu în acel moment. Ruby ronţăia gogoşi, îşi bea cafeaua şi asculta, cu mare atenţie, cum îi citeam, unul după altul, toate articolele din ziar. Puţin îi păsa de afaceri externe şi sport, dar o fascinau informaţiile despre oraş. Cîndva, cu mulţi ani în urmă, se dusese la vot, aşa că digera uşor politica districtuală. Înţelegea articolele despre delictele comise în oraş.

Un lung editorial înfiera Congresul şi consiliul municipal pentru că nu reuşeau să găsească fonduri pentru a-i ajuta pe oamenii străzii. Alte Lontae aveau să urmeze, avertiza autorul. Alţi copii aveau să moară în stradă, în umbra Capitoliului american. Am parafrazat totul pentru Ruby, care era de acord cu fiecare propoziţie.

Începuse o ploaie uşoară şi rece, aşa că am dus-o pe Ruby cu maşina pînă la următoarea ei oprire din acea zi. Centrul Naomi pentru Femei era o clădire terasată, cu patru etaje de pe Strada 10, în zona de nord-vest, amplasată printre alte clădiri cu

destinații similare. Se deschidea la șapte dimineața, se închidea la patru după-amiaza și, în fiecare zi, oferea hrană, dușuri, îmbrăcăminte, activități sociale și consultanță juridică pentru orice femeie fără adăpost care ajungea acolo. Ruby era o clientă obișnuită și a fost întîmpinată călduros de prietenele ei cînd a intrat.

Discret, am sta de vorbă cu directoarea Centrului, o femeie tînără pe nume Megan. Am conspirat împreună pentru a o ajuta pe Ruby să scape de droguri. Jumătate dintre femeile ajunse acolo erau bolnave mintal, jumătate sufereau din cauza abuzului de droguri și cam o treime sufereau de SIDA. Din cîte știa Megan, Ruby nu suferea de nici un fel de boală infecțioasă.

Cînd am plecat, femeile se adunaseră în salon, cîntînd.

Lucram din greu la mine în birou, cînd Sofia a bătut la ușă și a intrat fără să aștepte răspuns.

– Mordecai spune că ești în căutarea cuiva, începu ea. Ținea în mînă un blocnotes, gata să ia notițe.

Am reflectat o clipă și mi-am amintit de Hector.

– Ah, da. Așa este.

– Te pot ajuta eu. Spune-mi tot ce știi despre persoana respectivă.

S-a așezat pe scaun și a început să noteze în grabă tot ce-i dictam eu: numele, adresa, ultimul loc unde fusese angajat, o descriere fizică și faptul că avea soție și patru copii.

– Vîrstă?

– Cred că treizeci de ani.

– Salariul aproximativ?

– Treizeci și cinci de mii pe an.

– Din patru copii, e foarte probabil ca măcar unul să fie la școală. Cu salariul ăsta, dacă stă în Bethesda, m-aș mira să frecventeze școli private. E hispanic, așa că probabil e catolic. Mai e ceva?

Nu-mi mai venea nimic în minte. Sofia a plecat și, întorcîndu-se la biroul ei, a deschis o agendă rotativă pe trei

rînduri şi a început să răsfoiască filele. Primul ei telefon s-a îndreptat spre serviciile poştale. Discuţia a trecut repede pe spaniolă, aşa că n-am înţeles nimic. Au urmat şi alte telefoane. Dădea bună ziua în engleză, cerea să vorbească cu persoana pe care o cunoştea şi revenea la limba ei maternă. A sunat şi la dioceza catolică, fapt ce a dus la o nouă serie de telefoane. La un moment dat, mi-am pierdut interesul pentru ceea ce făcea.

O oră mai tîrziu, a revenit în faţa uşii mele şi m-a anunţat:

– S-au mutat la Chicago. Ai nevoie de adresă?

– Cum ai reuşit să...? am îngăimat, uitîndu-mă la ea fără să-mi cred urechilor.

– Nu mă întreba. De la un prieten al unui prieten de-al lui, de la biserică. S-au mutat în weekend, în mare grabă. Vrei adresa lor nouă?

– Cît durează?

– N-o să fie uşor. Pot totuşi să te ajut să-ţi faci o idee.

Cel puţin şase clienţi stăteau în picioare lîngă fereastra dinspre intrare, aşteptînd să-i ceară sfatul.

– Nu acum, i-am spus. Poate mai tîrziu. Mulţumesc.

– Cu plăcere.

Cu plăcere. Îmi propusesem să-mi mai pierd cîteva ore, după lăsarea întunericului, bătînd la uşile vecinilor, în frig, enervînd paznicii, sperînd să nu mă împuşte nimeni. Iar ea vorbise o oră la telefon şi găsise persoana lipsă.

Firma Drake & Sweeney avea peste o sută de avocaţi în filiala de la Chicago. Fusesem şi eu acolo, de două ori, pentru nişte cazuri antitrust. Birourile erau amplasate într-un zgîrie-nori, lîngă lac. Holul de la intrare era înalt cît două-trei etaje, cu fîntîni şi magazine în tot locul, cu lifturi care urcau în zigzag. Era locul perfect pentru a-l ascunde şi a sta cu ochii pe Hector Palma.

26

Oamenii fără adăpost sînt apropiaţi de stradă, de pavaj, de curbe şi rigole, de beton, gunoi, capacele de la canalizare, hidranţi, staţiile de autobuz şi vitrinele magazinelor. Se mişcă încet, pe un teren familiar, zi după zi, oprindu-se să-şi vorbească pentru că timpul nu înseamnă prea mult, oprindu-se să privească o maşină blocată în trafic, un nou traficant de droguri la colţul străzii, o figură necunoscută pe teritoriul lor. Se aşează pe trotuare, ascunşi sub pălării şi şepci ori sub copertinele din faţa vreunei farmacii şi, ca orice santinelă, observă fiece mişcare. Aud sunetele străzii, adulmecă mirosul motoarelor Diesel de la autobuzele oraşului şi cel al uleiului prăjit din bodegile ieftine. Acelaşi taxi trece de două ori pe lîngă ei într-o oră şi ei îl recunosc. O armă se descarcă în depărtare şi ei ştiu unde anume. O maşină frumoasă, cu plăcuţe de înmatriculare din Virginia sau Maryland, parchează la colţul străzii şi ei se uită după ea, pînă cînd pleacă.

Un poliţist fără uniformă aşteaptă într-o maşină fără însemne oficiale, iar ei îl recunosc.

Poliţia e afară, i-a spus Sofiei unul dintre clienţii noştri. Femeia s-a dus pînă la uşa de la intrare, s-a uitat spre sud, pe Strada Q, şi a observat ceea ce părea să fie o maşină fără însem-

nele poliției. A mai stat o jumătate de oră și a verificat din nou. Mașina era tot acolo, așa că s-a dus la Mordecai.

Eu habar nu aveam de nimic, pentru că mă luptam cu cartelele de alimente, pe de o parte, și vorbeam cu procuratura, pe de alta. Era vineri după-amiaza și birocrații orașului, care și-așa abia dacă se mișcau într-o zi normală, își închideau birourile cît puteau de repede.

– Cred că te așteaptă poliția, m-a anunțat Mordecai pe un ton solemn.

Prima mea reacție a fost să mă ascund sub masă dar, bineînțeles, n-am făcut-o. Am încercat să par calm.

– Unde? l-am întrebat, ca și cum ar fi avut vreo importanță.

– La colț. Pîndesc clădirea de mai mult de o oră.

– Poate te caută pe tine, i-am zis. Ha-ha. Nu vedeam decît fețe împietrite împrejur.

– Am dat un telefon, a anunțat Sofia. Au un mandat de arestare pe numele tău.

Un delict! Închisoare! Un tip alb, frumos, aruncat în groapa cu lei. Îmi schimbam greutatea de pe un picior pe celălalt și încercam să-mi ascund frica.

– Nu e nici o surpriză, le-am spus. Se întîmplă mereu. Hai să terminăm o dată cu asta!

– Am sunat pe cineva la Procuratură, mi-a spus Mordecai. Ar fi frumos din partea ta dacă te-ai preda singur.

– Ar fi frumos, am repetat eu, ca și cum n-ar fi contat. Dar am vorbit cu Procuratura toată după-amiaza. Nimeni nu mă ascultă.

– Au două sute de avocați, mi-a explicat el.

Mordecai nu-și făcea prieteni în astfel de medii. Polițiștii și procurorii erau dușmanii lui naturali.

Am alcătuit în grabă un plan de bătaie, Sofia trebuia să sune un responsabil cu cauțiunea, care să ne aștepte la închisoare. Mordecai urma să caute un judecător care îi era prieten. Ceea ce

nu se spunea era evidența – era vineri după-amiază. Era posibil să nu rezist un weekend în închisoarea districtuală.

Au plecat amîndoi să dea telefoane, iar eu m-am așezat la birou, împietrit, incapabil să mă mișc, să gîndesc sau să fac orice altceva, decît să stau cu urechile ciulite la orice scîrțîit venit dinspre ușa de la intrare. N-am avut mult de așteptat. Exact la ora patru, locotenentul Gasko și-a făcut apariția însoțit de doi dintre oamenii lui.

La prima mea întîlnire cu Gasko, cînd el percheziționa locuința lui Claire, iar eu urlam, le scriam numele și amenințam cu tot felul de procese dure împortiva lui și a oamenilor lui, cînd fiecare cuvînt pe care îl rostea primea, drept ripostă, un comentariu caustic din partea mea, cînd eu eram un avocat sigur pe el, iar Gasko un polițist netrebnic, nu m-am gîndit nici o clipă că, într-o bună zi, s-ar putea să-i facă plăcere să mă aresteze. Și iată-l acum, fudul ca un atlet îmbătrînit, reușind să zîmbească și să-și arate disprețul, în același timp, ținînd în mînă și mai multe hîrtii împăturite, pe care abia aștepta să mi le arunce în față.

– Trebuie să-l văd pe domnul Brock, o anunță el pe Sofia chiar în momentul în care eu intram în camera din față, zîmbind la rîndul meu.

– Bună, Gasko, i-am spus. Tot mai cauți dosarul acela?

– Nu. Astăzi, nu.

Mordecai a ieșit din birou. Sofia stătea în picioare, lîngă masa ei de lucru. Toată lumea privea pe toată lumea.

– Ai mandat? îl întrebă Mordecai.

– Mda. Pentru domnul Brock, aici de față, răspunse Gasko.

Am ridicat din umeri și i-am zis:

– Să mergem.

Unul dintre gealați a scos niște cătușe de la brîu. Eu eram decis să-mi păstrez sîngele rece, măcar în aparență.

– Eu sînt avocatul lui, a anunțat Mordecai. Vreau să văd documentele.

A luat mandatul de arestare din mîna lui Gasko, studiindu-l atent, în vreme ce mie mi se puneau cătuşele, cu mîinile la spate şi încheieturile strivite sub oţelul rece. Cătuşele erau prea strînse, sau cel puţin mai strînse decît trebuia, dar durerea era suportabilă şi doream să-mi păstrez o atitudine nonşalantă.

– Voi fi fericit să-mi aduc clientul la secţia de poliţie, a anunţat Mordecai.

– Vai, mulţumesc, i-a răspuns Gasko. Dar am să te scutesc de oboseala asta.

– Unde îl duceţi?

– La sediul central.

– Vin şi eu din urmă, mi-a spus Mordecai.

Sofia era la telefon şi asta mă liniştea mai mult chiar decît faptul că ştiam că Mordecai se va afla undeva, în urma mea.

Trei dintre clienţii noştri au văzut toată scena; trei domni ai străzii total inofensivi, care intraseră ca să stea puţin de vorbă cu Sofia. Stăteau jos, pe scaunele pe care aşteptau întotdeauna clienţii, şi au rămas cu gurile căscate cînd am trecut pe lîngă ei.

Unul dintre gealaţi m-a strîns de cot şi m-a împins afară pe uşă; am păşit pe pavaj, nerăbdător să urc în maşina lor, maşina murdară, fără marcaje, parcată la colţul străzii. Oamenii străzii au văzut totul – maşina luînd poziţie, poliţiştii dînd buzna în clădire şi ieşind din nou afară, ţinîndu-mă pe mine cu mîinile prinse în cătuşe.

– Au arestat un avocat, aveau să-şi şoptească, în curînd, unul altuia şi vestea avea să se răspîndească rapid în lumea străzii.

Gasko s-a aşezat în spate, lîngă mine. Eu m-am lăsat în jos, privind în gol şi încercînd să resimt şocul.

– Ce pierdere de vreme, mi-a spus Gasko, aşezîndu-şi cizma de cowboy pe celălalt genunchi. Avem o sută patruzeci de crime nerezolvate în oraş, tîlhari la fiecare colţ de stradă, traficanţi care îşi vînd drogurile prin şcoli, iar noi trebuie să ne pierdem timpul cu tine.

– Încerci să-mi iei un interogatoriu, Gasko? l-am întrebat.

– Nu.

– Bine.

Nu-l preocupase avertismentul Miranda şi nici nu avea de ce, atîta timp cît nu începea să pună întrebări.

Gealatul Numărul Unu ne purta spre sud, pe Strada 14, fără lumini sau sirene şi, desigur, fără pic de respect pentru semnele de circulaţie sau pietoni.

– Atunci, lasă-mă să plec, i-am spus eu.

– Dacă ar fi după mine, aşa aş face. Dar se pare că ai călcat rău de tot pe bătătură pe cineva. Procurorul mi-a spus că se fac presiuni asupra lui ca să fii prins.

– Presiuni din partea cui? l-am întrebat. Dar ştiam răspunsul. Drake & Sweeney nu şi-ar fi pierdut timpul cu poliţiştii; preferau să discute pe limba lor cu procurorul-şef.

– A victimelor, răspunse Gasko sarcastic.

Eram de acord cu evaluarea lui; era greu să te gîndeşti la nişte avocaţi bogaţi şi să ţi-i imaginezi ca pe nişte victime ale unui delict.

Mulţi oameni celebri fuseseră arestaţi. Am încercat să mi-i amintesc. Martin Luther King a stat în închisoare de cîteva ori. Mai erau Boesky şi Milken şi alţi hoţi celebri, ale căror nume îmi scăpau. Ce să mai spun de toţi actorii şi sportivii celebri, prinşi la volan sub influenţa alcoolului, agăţînd prostituate sau deţinînd droguri? Fuseseră aruncaţi pe bancheta din spate a maşinilor de poliţie şi duşi ca orice criminali de rînd. Exista un judecător din Memphis, condamnat la închisoare pe viaţă; o cunoştinţă de-a mea din colegiu ajunsese la corecţional; un fost client se afla în penitenciarul federal, pentru evaziune fiscală. Toţi fuseseră arestaţi, duşi la sediul poliţiei, închişi, li se luaseră amprentele şi fuseseră fotografiaţi cu cîte un număr mic sub bărbie. Şi toţi supravieţuiseră.

Bănuiam că pînă şi Mordecai simţise încleştarea rece a cătuşelor pe mîini.

Simţeam un fel de uşurare, pentru că, în sfîrşit, se întîmpla ceea ce trebuia să se întîmple. Puteam să renunţ la fugă şi la încercarea de a mă ascunde, nu mai era nevoie să privesc mereu în spate. Aşteptarea luase sfîrşit. În plus, acesta nu era un raid de noapte, care cu siguranţă că m-ar fi ţinut în celulă pînă dimineaţa. Dimpotrivă, ora era rezonabilă. Cu puţin noroc, puteam să fiu înregistrat şi să ies pe cauţiune înainte de ora de vîrf a zilei.

Mai exista totuşi şi un element de spaimă, un soi de teamă pe care n-o mai simţisem niciodată în viaţă. Multe lucruri puteau decurge prost la închisoarea districtuală. Se puteau pierde documente. Se puteau crea tot felul de întîrzieri. Cauţiunea putea fi amînată pînă sîmbătă sau duminică, sau chiar pînă luni. Puteam ajunge într-o celulă aglomerată, plină de oameni neprietenoşi sau periculoşi.

Se va afla că am fost arestat. Prietenii mei vor clătina din cap şi se vor întreba ce aş mai putea strica în viaţa mea. Părinţii mei vor suferi enorm. Nu eram sigur de reacţia lui Claire, mai ales acum cînd un gigolo îi ţinea companie.

Am închis ochii şi am încercat să-mi găsesc o poziţie confortabilă, lucru imposibil de realizat cînd stai aşezat peste mîini.

Înregistrarea arestării a trecut ca prin ceaţă; ca într-un film suprarealist, am trecut, împreună cu Gasko, de la un ghişeu la altul, simţindu-mă ca un cîţel rătăcit. Nu te uita la oamenii ăştia. Mai întîi, inventarul, scoate totul din buzunare, semnează un formular. Mai departe, la capătul holului, fotografiile; scoate pantofii, lipeşte-te de peretele marcat; nu trebuie să zîmbeşti dacă nu doreşti, dar, te rog, uită-te la aparat. Apoi din profil. Urmează prelevarea amprentelor – biroul era ocupat, aşa că Gasko m-a prins cu cătuşele de o bancă din hol, ca pe un debil mintal, în timp ce el s-a dus să-şi caute o cafea. Alţi arestaţi, în stadii diferite de înregistrare, treceau pe lîngă mine. Locul era înţesat de poliţişti. O faţă albă, nu poliţist, ci un acuzat, ca şi

mine – tînăr, într-un frumos costum bleumarin, evident beat şi cu o vînătaie pe obrazul stîng. Cum e posibil să te pileşti într-o vineri, înainte de ora cinci? Tipul ţipa şi ameninţa, răguşit şi cu limba împleticită, dar, din cîte observam eu, nimeni nu-i dădea atenţie. Într-un tîrziu a plecat. Timpul trecea şi am început să intru în panică. Afară se întunecase, weekend-ul începuse, începea şi vremea delictelor şi închisoarea avea toate şansele să se aglomereze. Gasko s-a întors, m-a dus la amprente şi a privit atent cum mi se pune cerneală pe degete şi acestea sînt apăsate pe foaia de hîrtie.

N-a fost nevoie de telefon. Avocatul meu se afla pe aproape, deşi Gasko nu-l văzuse. Uşile au devenit mai grele cînd am coborît spre celule. Mergeam în direcţia greşită; strada rămase în urma noastră.

– Nu am dreptul la cauţiune? l-am întrebat în cele din urmă. Vedeam deja gratii în faţa mea; gratii la ferestre şi gardieni ocupaţi, înarmaţi cu puşti.

– Cred că avocatul tău se ocupă de asta, mi-a răspuns Gasko.

M-a dat pe mîna sergentului Coffey, care m-a împins la perete, mi-a desfăcut picioarele şi m-a percheziţionat de parcă ar fi căutat un bănuţ. Negăsind nimic, a mormăit ceva şi mi-a arătat detectorul de metale, prin care am trecut, fără să mă simt jignit. S-a auzit un bîzîit, s-a deschis o uşă – una cu rînduri de gratii pe ambele părţi. O uşă s-a auzit închizîndu-se cu zgomot în urma mea şi rugăciunea pentru o eliberare rapidă mi s-a risipit în neant.

Pe holul strîmt, mîini şi braţe ieşeau prin gratiile celulelor. Şiruri de bărbaţi priveau în urma noastră. Am lăsat privirea în jos. Coffey verifica fiecare celulă; credeam că numără trupuri. Ne-am oprit la a treia celulă pe dreapta.

Tovarăşii mei de celulă erau toţi negri, toţi mult mai tineri decît mine. La început am numărat patru, apoi l-am văzut şi pe al cincilea, întins pe poliţa de sus. Erau două paturi pentru şase persoane. Celula era mică şi pătrată, cu trei laturi acoperite doar de grilaj, aşa că îi vedeam pe prizonierii de alături şi de pe

cealaltă parte a culoarului. Peretele din spate era din cărămidă arsă şi, într-un colţ, se zărea o mică toaletă.

Coffey a închis uşa cu zgomot în urma mea. Tipul de pe poliţa de sus s-a ridicat în capul oaselor şi şi-a lăsat picioarele peste margine, legănîndu-le pe sub nasul celui aflat dedesubt. Toţi cinci mă priveau; eu rămăsesem lîngă uşă, încercînd să par calm şi fără frică, încercînd cu disperare să-mi găsesc un loc de stat pe podea, ca să nu fiu în pericol de a-mi atinge vreun tovarăş de celulă.

Slavă Domnului că nu aveau arme! Slavă Domnului că îi venise cuiva ideea să instaleze un detector de metale. Nu aveau arme sau cuţite; eu nu aveam nimic la mine în afară de haine. Ceasul, portofelul, telefonul celular, banii — şi tot ce mai aveam la mine – fuseseră luate şi inventariate.

Presupuneam că e mai sigur să stau lîngă uşă decît în spatele celulei. Le-am ignorat privirile şi mi-am găsit un loc pe podea, cu spatele lipit de uşă. Mai jos, pe culoar, cineva urla după paznic.

La două celule mai departe, a început o luptă; printre barele metalice şi paturi l-am zărit pe beţivul cu faţa albă şi costum bleumarin, înghesuit într-un colţ de doi negri masivi, care îl loveau în cap. Alte glasuri îi încurajau şi întreaga aripă a închisorii începea să semene cu un vulcan. Nu era plăcut să fii alb în acel moment.

S-a auzit un fluierat ascuţit, s-a deschis o uşă şi Coffey şi-a făcut din nou apariţia, cu un baston în mînă. Lupta a încetat rapid, iar beţivul a rămas nemişcat, întins pe burtă. Coffey s-a îndreptat spre celulă, întrebînd ce s-a întîmplat. Nu ştia nimeni; nimeni nu văzuse nimic.

– Păstraţi liniştea! i-a avertizat el şi a plecat.

Au trecut cîteva minute. Beţivul a început să geamă; cineva vomita în depărtare. Unul dintre tovarăşii mei de celulă s-a ridicat în picioare şi s-a îndreptat spre mine. M-a atins uşor pe pulpă cu picioarele lui goale. Mi-am ridicat privirea, apoi m-am uitat

în altă parte. El se uita fioros la mine şi am ştiut că mi-a sosit ceasul.

– Frumoasă haină, mi-a spus.

– Mulţumesc, am mormăit, încercînd să nu par sarcastic sau cît de cît provocator. Haina era o jachetă bleumarin, veche, pe care o purtam zilnic la blugi şi la pantalonii kaki – îmbrăcămintea mea de radical. Cu siguranţă că nu merita să-mi dau viaţa pentru ea.

– Frumoasă haină, a insistat el, adăugînd un ghiont cu piciorul. Tipul de pe poliţa de sus a sărit pe podea şi a făcut un pas spre noi, să vadă mai bine.

– Mulţumesc, am repetat şi eu.

Tipul avea vreo optsprezece, nouăsprezece ani, era zvelt şi înalt, fără pic de grăsime – probabil membru al vreunei bande, care îşi petrecuse toată viaţa pe străzi. Făcea pe nebunul şi căuta să-i impresioneze pe ceilalţi cu bravada lui.

Aş fi fost prada cea mai uşoară pe care pusese vreodată mîna.

– Eu nu am o haină aşa de frumoasă, mi-a spus el, dîndu-mi încă un ghiont cu piciorul, numai ca să mă provoace.

N-are cum să se poarte ca un pungaş amărît, mi-am zis. Nu putea fura haina, pentru că nu avea unde să fugă.

– Vrei să ţi-o împrumut? l-am întrebat, fără să-mi ridic privirea.

– Nu.

Mi-am tras picioarele mai aproape de bărbie. Era o poziţie defensivă. Dacă mă lovea sau mă împingea, nu aveam de gînd să ripostez. Orice rezistenţă i-ar fi incitat şi pe ceilalţi patru şi s-ar fi distrat grozav luîndu-l la pumni pe băiatul alb.

– Omul ăsta zice că ai o haină frumoasă, a intervenit şi tipul care stătuse pe poliţa de sus.

– Iar eu i-am mulţumit.

– Omul zice că el n-are o haină aşa de frumoasă.

– Şi ce trebuie să fac eu? l-am întrebat.

– N-ar strica un cadou.

Un al treilea a pășit în față, închizînd semicercul din jurul meu. Primul tip mi-a lovit piciorul și, împreună cu ceilalți, s-a mai apropiat puțin. Erau gata de bătaie, fiecare așteptîndu-l pe celălalt să înceapă, așa că mi-am scos repede jacheta și am aruncat-o spre ei.

– E un cadou? m-a întrebat primul tip, luînd-o de jos.

– E ce dorești tu, i-am răspuns. Priveam în jos, continuînd să evit contactul vizual; din cauza asta, nu i-am văzut piciorul. M-a lovit brutal peste tîmpla stîngă și capul mi-a zvîcnit spre spate, izbindu-se de gratii. La naiba! Am urlat, frecîndu-mi ceafa.

– Poți să iei nenorocita aia de haină, l-am anunțat pregătindu-mă de atac.

– E un cadou?

– Da.

– Mulțumesc, omule.

– Nici o problemă, i-am spus, frecîndu-mi fața. Tot capul mă durea.

S-au retras, lăsîndu-mă ghemuit ca o minge.

Minutele treceau, deși nu aveam idee cît e ceasul. Albul din celula de mai încolo făcea eforturi disperate să-și revină și o altă voce striga după paznic. Pungașul care îmi luase haina n-a pus-o pe el. S-a pierdut în întunecimea celulei.

Tîmpla îmi zvîcnea, dar nu curgea sînge. Dacă nu mai trebuia să suport și alte injurii, în calitatea mea de pușcăriaș, mă puteam considera norocos. De la capătul culoarului, cineva striga că vrea să doarmă și am început să mă gîndesc ce s-ar putea întîmpla în acea noapte. Șase pușcăriași într-o celulă, pe două priciuri prea strîmte. Trebuia să dormim pe jos, fără pătură și pernă?

Podeaua era tot mai rece și, așezat în colțul meu, îmi priveam tovarășii de celulă și încercam să ghicesc ce delicte comiseseră. Eu, bineînțeles, împrumutasem un dosar, hotărît

să-l returnez. Şi totuşi, iată-mă acolo, decăzut, printre traficanţi de droguri, hoţi de maşini, violatori, probabil chiar şi criminali.

Nu-mi era foame, dar mă gîndeam la mîncare. Nu aveam periuţă de dinţi. Nu aveam nevoie de toaletă, dar ce s-ar fi întîmplat dacă îmi venea să mă duc? Unde era apa de băut? Elementele de bază deveneau cruciale.

– Frumoşi pantofi, s-a auzit o voce care m-a făcut să tresar. Mi-am ridicat privirea şi am dat de alt tip care mă privea de sus. Era încălţat cu şosete albe, murdare, nu purta pantofi şi labele picioarelor lui erau cu mult mai mari decît ale mele.

– Mulţumesc, i-am răspuns. Pantofii în cauză erau o pereche de Nike vechi, pentru cros. Nu erau pantofi de baschet şi nu aveau de ce să-i atragă atenţia colegului meu de celulă. Pentru prima dată, regretam că nu sînt încălţat cu mocasinii obişnuiţi în cariera mea precedentă.

– Ce mărime sînt? m-a întrebat el.

– Patruzeci şi doi.

Ticălosul care îmi luase haina a venit mai aproape; mesajul era transmis şi recepţionat.

– Exact măsura mea, a spus primul.

– N-ai dori să-i primeşti în dar? l-am întrebat, începînd îndată să le desfac şireturile. Poftim, ţi-i fac cadou. Le-am făcut repede vînt şi tipul i-a luat imediat.

Blugii şi lenjeria nu vă trebuie? îmi venea să-i întreb.

Mordecai a reuşit, în cele din urmă, să pătrundă în închisoare la ora şapte. Coffey m-a adus din celulă şi, în drum spre ieşire, m-a întrebat:

– Unde sînt pantofii tăi?

– În celulă, i-am răspuns. Mi-au fost luaţi.

– Ţi-i aduc eu.

– Mulţumesc. Aveam şi o haină bleumarin.

S-a uitat la obrazul meu stîng; la colţul ochiului, începuse să se umfle.

– Te simţi bine?

– Minunat. Sînt liber.

Cauţiunea era de zece mii de dolari. Mordecai mă aştepta cu funcţionarul care întocmea actele de cauţiune. I-am plătit o mie în bani gheaţă şi am semnat nişte hîrtii. Coffey mi-a adus pantofii şi haina şi încarcerarea mea a luat sfîrşit. Sofia mă aştepta afară, în maşina ei; împreună, am plecat de acolo cît am putut de repede.

27

În termeni strict fizici, plăteam un preț pentru drumul de la marea firmă la lumea străzii. Vînătăile rămase de la accidentul de mașină aproape trecuseră, dar înțepeneala mușchilor și a încheieturilor putea să mai dureze cîteva săptămîni. Începusem să slăbesc, din două motive: nu-mi permiteam să mai frecventez restaurantele în care, altădată, mi se părea normal să fiu un client obișnuit; în al doilea rînd, îmi pierdusem interesul față de mîncare. Mă durea spatele de la dormitul pe podea, în sac, obicei pe care eram decis să-l continuu, în efortul de a vedea dacă va deveni, vreodată, suportabil. Aveam însă dubiile mele în această privință.

Și tocmai atunci, un ticălos de pe stradă a fost la un pas de a-mi sparge capul cu piciorul lui gol. Am ținut mult timp gheață la tîmplă și, în noaptea aceea, m-am trezit de mai multe ori cu senzația că o să-mi crape de tot.

Dar mă simțeam norocos că sînt în viață, norocos că sînt întreg, după ce coborîsem cîteva ore în iad, înainte de a fi salvat. Frica de necunoscut dispăruse, cel puțin pentru moment. Nu mai existau polițiști ascunși în umbră.

Furtul calificat nu era glumă, mai ales că eram vinovat. Pedeapsa maximă era de zece ani închisoare. Dar despre asta puteam să-mi fac griji și mai tîrziu.

Sîmbătă, înainte de răsăritul soarelui, am ieşit din casă, grăbindu-mă să cumpăr, cît mai repede, un ziar. Cafeneaua din cartier avea laborator propriu de prăjituri, era deschisă toată noaptea şi se afla pe strada Kalorama – o secţiune din Adams-Morgan, unde într-un loc erai în siguranţă şi la cîţiva metri mai încolo ajungeai să te temi şi de umbra ta. Proprietari erau o familie de pakistanezi cam neciopliţi. M-am aşezat lîngă tejghea şi am comandat o porţie mare de cacao cu lapte. Apoi am deschis ziarul şi am găsit micuţul articol din cauza căruia îmi pierdusem somnul.

Prietenii mei de la Drake & Sweeney plănuiseră totul foarte bine. Pe pagina a doua din secţiunea Metro apărea figura mea – o poză făcută cu un an înainte, pentru broşura de recrutare comandată de firmă. Numai firma deţinea negativul.

Articolul avea patru paragrafe scurte, la obiect, pline, în primul rînd, de informaţii oferite reporterului de către firmă. Se spunea că lucrasem la firmă şapte ani, în secţia antitrust, făcusem Dreptul la Yale şi nu aveam cazier. Firma era a cincea ca mărime din ţară – cu opt sute de avocaţi în opt oraşe şi aşa mai departe. Singurul scop al articolului era acela de a mă umili şi, din punctul ăsta de vedere, reuşise. AVOCAT ARESTAT PENTRU FURT CALIFICAT era titlul articolului din faţa mea. „Obiecte luate" – aşa era denumită prada. Obiecte luate în cursul recentei mele despărţiri de firmă.

Suna ca o mică dispută – nişte avocaţi care se ceartă pe documente. Cui îi păsa, în afară de mine şi de cei care mă cunoşteau? Momentul penibil avea să treacă; lumea era plină de prea multe poveşti adevărate.

Fotografia şi articolul îşi găsiseră un reporter amabil, care să-şi scrie cele patru paragrafe şi să aştepte pînă la confirmarea arestării mele. Fără efort, mi-i imaginam pe Arthur şi pe Rafter, cu echipa lor cu tot, plănuind arestarea mea şi urmările ei, în ore care, fără îndoială, aveau să încarce nota de plată a firmei RiverOaks, numai pentru că era clientul cel mai implicat.

Ce lovitură pentru relaţiile cu publicul! Patru paragrafe în ediţia de sîmbătă a ziarului.

Pakistanezii nu făceau gogoşi cu fructe. În locul lor, am cumpărat fursecuri şi am plecat cu maşina spre birou.

Ruby dormea pe prag şi, apropiindu-mă, m-am întrebat de cînd se afla acolo. Era acoperită cu două-trei pături vechi şi îşi sprijinea capul pe o sacoşă mare de pînză, umplută cu tot ce avea. A sărit în picioare cînd m-a auzit tuşind şi făcînd zgomot.

– De ce dormi aici? am întrebat-o.

A aruncat o privire spre punga de hîrtie cu mîncare şi mi-a răspuns:

– Trebuie să dorm şi eu undeva.

– Credeam că dormi într-o maşină.

– Da. De cele mai multe ori.

Nu putea ieşi nimic din conversaţia cu un om al străzii despre motivele pentru care dormea într-un loc sau altul. Ruby era flămîndă. Am descuiat uşa, am aprins luminile şi m-am dus să fac cafea. Conform ritualului nostru, ea s-a dus direct la biroul care devenise al ei şi a aşteptat.

Am băut cafea şi am mîncat fursecuri la ziarul de dimineaţă. Alternam articolele – citeam unul care mă interesa pe mine, apoi un altul, care o interesa pe ea. Am sărit peste cel despre mine.

Ruby nu se mai dusese la întrunirea AA/NA din seara trecută, de la Naomi's. Şedinţa de dimineaţă decursese fără probleme, dar fugise de la cea de-a doua. Megan, directoarea, mă sunase cam cu o oră înainte ca Gasko să-şi facă apariţia.

– Cum te simţi în dimineaţa asta? am întrebat-o după ce am terminat cu ziarul.

– Bine. Dar tu?

– Bine. Sînt „curat". Dar tu?

I-a căzut falca; şi-a ferit privirea şi a tăcut exact atît cît să evite adevărul.

– Da, mi-a răspuns. Sînt „curată".

– Nu-i adevărat. Nu mă minţi, Ruby. Eu sînt prietenul tău şi avocatul tău şi am să te ajut să-l vezi pe Terrence. Dar nu te pot

ajuta dacă mă minți. Acum, privește-mă drept în ochi și spune-mi dacă ești „curată".

Parcă s-a făcut și mai mică și, cu ochii în podea, a recunoscut:

– Nu sînt.

– Mulțumesc. De ce ai plecat de la întrunirea de ieri-seară?

– N-am plecat.

– Directoarea mi-a spus că ai plecat.

– Am crezut că s-a terminat.

Nu avea nici un rost să mă las prins într-o dispută pe care nu o puteam cîștiga.

– Astăzi te duci la Naomi's?

– Da.

– Bine. Te duc eu acolo, dar trebuie să-mi promiți că te duci la amîndouă întrunirile.

– Promit.

– Trebuie să ajungi prima și să pleci ultima, ai înțeles?

– Am înțeles.

– Iar directoarea va fi cu ochii pe tine.

A dat din cap și a mai luat un fursec, al patrulea. Am vorbit despre Terrence, despre dezintoxicare și renunțarea la droguri și, din nou, am simțit cît de lipsită de speranță este dependența. Ruby era copleșită de perspectiva de a rămîne „curată" timp de numai douăzeci și patru de ore.

Se droga cu *crack*, așa cum bănuiam. Dădea imediat dependență și era teribil de ieftin.

Brusc, pe drum spre Naomi's, Ruby mi-a spus:

– Ai fost arestat, nu?

Am fost cît pe ce să trec pe roșu. La răsăritul soarelui, dormea pe pragul ușii; în plus, abia putea să citească. Cum putuse vedea ziarul?

– Da.

– Mi-am închipuit.

– De unde știi?

– Pe stradă se aud tot felul de lucruri.

Ah, da. Nici vorbă de ziare. Oamenii străzii au propriul lor serviciu de informații. Avocatul acela tînăr de la Mordecai a fost arestat. Au venit polițiștii și l-au luat, ca pe oricare dintre noi.

– E o neînțelegere, i-am spus, ca și cum i-ar fi păsat.

Începuseră să cînte fără ea; le-am auzit, cînd urcam treptele de la Naomi's. Megan ne-a descuiat ușa de la intrare și m-a invitat la o cafea. În sala mare de la primul etaj, într-un fost salon de coafură de lux, doamnele de la Naomi's cîntau, își împărtășeau problemele și le ascultau pe ale altora. Le-am urmărit cîteva minute. Fiind singurul bărbat de acolo, mă simțeam un intrus.

Megan mi-a pus o cafea în bucătărie și mi-a arătat cum era organizat Centrul. Vorbeam în șoaptă, pentru că, puțin mai încolo, doamnele se rugau. Centrul avea camere de odihnă și dușuri la primul etaj, în apropiere de bucătărie; în spate, o mică grădină unde femeile deprimate se duceau adeseori, pentru a rămîne singure. Al doilea etaj era ocupat de birouri, centre de primire și o cameră dreptunghiulară plină cu scaune, unde se adunau membrele Asociației Alcoolicilor Anonimi și ale Asociației Narcomanilor Anonimi.

Cînd am urcat pe scara îngustă, de jos au izbucnit deodată acordurile unui cîntec vesel. Biroul lui Megan se afla la etajul al treilea. M-a invitat înăuntru și, după ce m-am așezat, mi-a aruncat în poală un exemplar din *Post*.

– Ai avut o noapte grea, nu? m-a întrebat, zîmbind.

Mi-am privit încă o dată fotografia.

– N-a fost chiar așa de rău.

– Ce-i asta? m-a întrebat ea, arătînd spre tîmpla mea.

– Partenerul meu de celulă dorea pantofii mei. I-a luat.

– Pe ăștia? m-a întrebat ea, uitîndu-se la perechea mea uzată de Nike.

– Da. Sînt frumoși, nu-i așa?

– Cît ai stat în închisoare?

– Vreo două ore. Pe urmă, mi-am refăcut viața. Am trecut de faza de dezintoxicare. Acum mă simt ca un nou-născut.

Mi-a zîmbit din nou, minunat; privirile ni s-au întîlnit o clipă şi m-am gîndit: Ia te uită! Nu are verighetă pe deget. Era înaltă şi puţin prea slabă. Părul roşu-închis era tăiat scurt, deasupra urechilor, într-o tunsoare nostimă, de studentă la colegiu. Ochii căprui-deschis erau mari şi rotunzi şi era o plăcere să priveşti, cîteva clipe, în adîncul lor. Mi s-a părut, dintr-o dată, foarte atrăgătoare şi era ciudat că nu observasem asta mai repede.

Eram atras în cursă? Urcasem scările pentru alt motiv decît un tur al clădirii? Cum de nu observasem zîmbetul şi ochii ei, cu o zi înainte?

Ne-am povestit fiecare viaţa. Tatăl ei era preot baptist în Maryland şi un susţinător al echipei Redskin, care adora capitala. În adolescenţă, Megan hotărîse să lucreze pentru săraci. Nu era vorba de o vocaţie înaltă.

Trebuia să recunosc că eu nu mă gîndisem niciodată la săraci, pînă cu două săptămîni în urmă. Megan era impresionată de povestea „Domnului" şi de efectul său purificator asupra mea.

M-a invitat să revin la prînz, să văd ce face Ruby. Dacă era soare afară, puteam sta în grădină.

Avocaţii săracilor nu sînt diferiţi de ceilalţi oameni. Pot deveni romantici în locuri ciudate, cum ar fi un adăpost pentru femeile fără adăpost.

După o săptămînă de condus maşina prin zonele cele mai insalubre ale capitalei, după nenumărate ore petrecute prin adăposturi, printre şi în mijlocul oamenilor străzii, nu mai simţeam nevoia să mă ascund în spatele lui Mordecai, ori de cîte ori mă aventuram în oraş. El era un scut nepreţuit, dar pentru a supravieţui pe străzi, trebuia să mă arunc în lac şi să învăţ să înot.

Aveam o listă de aproape treizeci de adăposturi, cantine şi centre unde se perindau oamenii străzii. Şi mai aveam o listă cu şaptesprezece persoane evacuate, printre ele numărîndu-se DeVon Hardy şi Lontae Burton.

Următoarea mea oprire de sîmbătă dimineaţă, după Naomi's, a fost Biserica creştină Muntele Gilead, aflată în

apropiere de Universitatea Gallaudet. Conform hărții mele, acolo se afla cantina cea mai apropiată de intersecția străzilor New York și Florida, unde fusese depozitul. Directoare era o femeie tînără, pe nume Gloria, care, atunci cînd am ajuns eu, la ora nouă, era singură în bucătărie, tăia țelină și se plîngea de faptul că nu veniseră voluntari. După ce m-am prezentat și am reușit, cu greu, să o conving că recomandările mele erau în regulă, mi-a făcut semn spre fundul de lemn și m-a rugat să tai ceapa. Cum putea refuza așa ceva un avocat de bună-credință al săracilor?

O mai făcusem și altă dată, i-am explicat, în bucătăria lui Dolly, în timpul viscolului. S-a arătat politicoasă, dar era în criză de timp. Pe cînd tăiam ceapa și îmi ștergeam lacrimile de la ochi, i-am vorbit despre cazul la care lucram și am rostit, dintr-o suflare, numele celor evacuați împreună cu DeVon Hardy și Lontae Burton.

– Noi nu le cunoaștem identitatea, mi-a spus femeia. Doar îi hrănim. Nu cunosc multe nume.

Un voluntar și-a făcut apariția cu un sac de cartofi. M-am pregătit să plec. Gloria mi-a mulțumit și a luat o copie a listei de nume. Mi-a promis să fie mai atentă.

Mișcările mele erau planificate; aveam multe locuri unde trebuia să mă opresc și prea puțin timp. Am stat de vorbă cu un doctor de la Clinica Capitol, un așezămînt privat în beneficiul celor fără adăpost. Clinica înregistra orice pacient. Era sîmbătă și mi-a promis că luni îi va cere secretarei să verifice numele de pe lista mea în fișierele de pe calculator. Dacă se potrivea vreunul, secretara urma să mă sune.

Am băut ceai cu un preot catolic de la Misiunea Izbăvirii, de pe lîngă Rhode Island. A cercetat atent fiecare nume, dar nu și-a amintit de nici unul. Sînt atît de mulți, mi-a spus el.

Singura spaimă din cursul dimineții am tras-o la Coaliția pentru Libertate, o sală de întruniri de masă, construită de o asociație de care nu-și mai amintea nimeni și transformată, ulterior, în Centru comunitar. La unsprezece, coada începea să se formeze în fața intrării. Cum nu venisem acolo ca să mănînc, pur

şi simplu am ignorat-o şi m-am îndreptat spre uşă. Unii dintre bărbaţii de la coadă şi-au închipuit că vreau să sar peste rînd şi au început să mă înjure. Erau flăminzi şi, dintr-o dată, furioşi, iar faptul că eram alb nu mă ajuta cu nimic, ba dimpotrivă. Cum mă puteau confunda cu un om al străzii? Un voluntar păzea uşa şi, la rîndul lui, şi-a închipuit că sînt un măgar. M-a apucat brutal de braţ – un nou act de violenţă împotriva persoanei mele.

– N-am venit aici ca să mănînc! m-am răstit la el, furios. Sînt avocatul celor fără adăpost.

Asta i-a calmat; dintr-o dată, eram un frate cu ochii albaştri. Mi s-a permis să intru în clădire fără să mai fiu agresat. Director era pastorul Kip, un tip micuţ şi fioros, cu beretă roşie şi guler negru la cămaşă. Nu ne-am simpatizat. Cînd a înţeles că (a) eram avocat; (b) clienţii mei erau familia Burton; (c) pregăteam procesul lor şi (d) se puteau obţine daune materiale din asta, a început să se gîndească la bani. Mi-am pierdut treizeci de minute cu el şi am plecat jurînd să-l trimit la Mordecai.

Am sunat-o pe Megan şi m-am scuzat pentru prînz. Drept justificare, i-am explicat că mă aflam în celălalt capăt al oraşului şi că mai aveam o listă lungă de persoane cu care trebuia să mă întîlnesc. Adevărul era că nu mai ştiam dacă nu cumva cochetează cu mine. Era drăguţă, deşteaptă şi foarte plăcută, dar era ultimul lucru de care aveam nevoie. Nu mai făcusem curte unei femei de aproape zece ani; nu cunoşteam regulile.

Dar Megan avea o veste grozavă pentru mine. Ruby, nu numai că supravieţuise întrunirii de dimineaţă a asociaţiei, dar jurase să nu se atingă de droguri douăzeci şi patru de ore. Fusese emoţionant şi Megan văzuse scena din spatele încăperii.

– În seara asta nu trebuie să rămînă în stradă, mi-a spus Megan. De doisprezece ani, n-a fost zi în care să nu ia droguri.

Bineînţeles, eu nu prea aveam cum să-i fiu de ajutor. Megan avea cîteva idei.

După-amiaza a fost la fel de ineficientă ca şi dimineaţa, deşi am aflat amplasarea tuturor adăposturilor din oraş. În plus, am

cunoscut multă lume, am stabilit contacte, am schimbat cărți de vizită cu oameni cu care era posibil să mă reîntîlnesc.

Kelvin Lam rămînea singurul dintre cei evacuați pe care fuseserăm în stare să-l localizăm. DeVon Hardy și Lontae Burton muriseră. Mai rămîneau paisprezece persoane care parcă intraseră în pămînt.

Cei mai duri dintre oamenii străzii se aventurează, din cînd în cînd prin adăposturi pentru cîte o masă sau o pereche de pantofi sau o pătură, dar ei nu lasă urme. Nu vor ajutor. Nu caută nici un fel de relații umane. Era greu de crezut că restul de paisprezece persoane făceau parte din această categorie. Cu o lună mai devreme, locuiau sub un acoperiș și plăteau chirie.

Ai răbdare, îmi repeta Mordecai mereu. Avocații străzii trebuie să aibă răbdare.

Ruby mă aștepta în fața intrării de la Naomi's; s-a luminat la față cînd m-a văzut și a sărit să mă îmbrățișeze. Participase la ambele întruniri. Megan îi făcuse deja program pentru următoarele douăsprezece ore – nu avea voie să rămînă în stradă. Ruby fusese de acord.

Am plecat împreună și, cu mașina mea, am ieșit din oraș și ne-am îndreptat spre Virginia, către vest. Într-un centru comercial de la periferie, am cumpărat perie și pastă de dinți, săpun, șampon și destule dulciuri ca să-i ajungă pînă în toamnă. Ne-am îndepărtat și mai mult de oraș și, în micuțul orășel Gainesville, am găsit un motel nou, foarte curat, care oferea camere cu un pat cu patruzeci și doi de dolari pe noapte. Am plătit cu o carte de credit; eram sigur că voi fi solvabil.

Am lăsat-o acolo, cu instrucțiuni stricte să stea în cameră cu ușa încuiată pînă cînd mă voi întoarce după ea, duminică dimineață.

28

Sîmbătă seara, prima zi din martie. Eram tînăr, singur, desigur mai puţin bogat decît cu puţină vreme în urmă, dar nu complet falit, cel puţin deocamdată. Aveam debaraua plină de haine frumoase, nefolosite. Locuiam într-un oraş cu un milion de locuitori şi zeci de tinere frumoase, atrase de centrul puterii politice şi, aşa cum se spune, veşnic gata de distracţie.

Singur în locuinţa mea, cu o bere şi o porţie de pizza, urmărind un meci de baschet al echipelor de colegiu, nu eram nefericit. Orice apariţie publică din seara aceea s-ar fi putut încheia rapid cu dureroasa întîmpinare: Hei, nu cumva eşti tipul care a fost arestat? Te-am văzut dimineaţă, în ziar.

Am verificat ce face Ruby. Telefonul a sunat de opt ori pînă să răspundă, aducîndu-mă în pragul disperării. Se simţea grozav, stătuse mult sub duş, mîncase o mulţime de dulciuri şi se uita la televizor fără întrerupere. Nu ieşise din cameră.

Se afla la treizeci de kilometri distanţă, într-un mic orăşel aflat în apropiere de autostrada interstatală, în Virginia, unde nici ea, nici eu nu cunoşteam pe nimeni. Nu avea nici o posibilitate să găsească droguri. Eram mulţumit de mine.

În pauza meciului dintre Duke şi Carolina, telefonul celular din punga de plastic de lîngă pizza a început să zbîrnîie, făcîndu-mă să tresar. O voce plăcută de femeie m-a întîmpinat cu un:

– Salut, ocnaşule.

Era Claire, fără pic de ironie în glas.

– Bună, i-am răspuns, închizînd sonorul televizorului.

– Cum te simţi?

– Nemaipomenit. Dar tu?

– Bine. Ţi-am văzut faţa zîmbitoare în ziar, de dimineaţă, şi am fost îngrijorată.

Claire nu citea decît ziarele de duminică, aşa că, dacă a văzut articolaşul despre mine, cineva i-l dăduse. Probabil acelaşi doctoraş cu sîngele fierbinte, care răspunsese la telefon ultima dată cînd sunasem. Era şi ea singură sîmbătă seara, ca mine?

– A fost o experienţă unică, i-am spus şi i-am povestit totul, începînd cu Gasko şi terminînd cu eliberarea mea. Claire dorea să stea de vorbă şi, pe parcursul povestirii, am ajuns la concluzia că era singură, probabil plictisită şi, poate, însingurată. Şi poate că exista o şansă să fie şi îngrijorată pentru mine.

– Cît de serioase sînt acuzaţiile? m-a întrebat.

– Furtul calificat se pedepseşte cu pînă la zece ani, i-am răspuns, pe un ton grav. Îmi plăcea ideea s-o ştiu îngrijorată. Dar nu-mi fac griji pentru asta.

– E vorba doar de un dosar, nu?

– Da, şi nu a fost un furt.

Normal că asta fusese, dar încă nu eram pregătit să recunosc.

– Ai putea să-ţi pierzi dreptul la practică?

– Da, dacă sînt condamnat pentru un delict, se întîmplă automat.

– E groaznic, Mike. Ce-ai să faci în cazul ăsta?

– Ca să fiu sincer, nu m-am gîndit la această posibilitate. N-o să se întîmple nimic.

Eram foarte sincer; nu mă gîndisem serios la pierderea licenţei de avocat. Poate că merita să reflectez la subiect, dar încă nu-mi găsisem destul timp.

Ne-am interesat fiecare, politicos, de familia celuilalt şi mi-am amintit să întreb de fratele ei, James, şi de boala lui Hodgkin, de care suferea. Începuse tratamentul; familia era optimistă.

I-am mulţumit pentru telefon şi am promis să o ţin la curent cu toate. Am lăsat telefonul celular jos, lîngă pizza, rămînînd cu ochii pironiţi la meciul de baschet fără sonor şi recunoscînd în sinea mea, împotriva voinţei mele, că îmi era dor de ea.

Ruby făcuse duş, strălucea de curăţenie şi îşi pusese hainele curate pe care Megan i le dăduse cu o zi înainte. Camera ei se afla la parterul motelului, cu uşa spre parcare. Mă aştepta. A ieşit afară, în lumina soarelui şi m-a îmbrăţişat.

– Sînt „curată"! mi-a spus cu un zîmbet larg. De douăzeci şi patru de ore sînt „curată"!

Ne-am îmbrăţişat din nou.

O pereche de vreo şaizeci de ani şi-a făcut apariţia dintr-o cameră aflată cu două uşi mai departe, holbîndu-se la noi. Cine ştie ce-şi închipuiau.

Ne-am întors în oraş şi ne-am dus la Naomi's, unde Megan şi echipa ei aşteptau noutăţile. Au sărit să o felicite, cînd Ruby şi-a făcut anunţul. Megan îmi spusese că bucuria cea mai mare era, întotdeauna, pentru primele 24 de ore.

Era duminică şi pastorul parohiei a sosit pentru a conduce un seminar de studiu biblic. Femeile s-au strîns în sala mare, pentru cînturi şi rugăciuni. Megan şi cu mine ne-am băut cafeaua şi am stabilit planul pentru următoarele douăzeci şi patru de ore. Pe lîngă rugăciune şi adoraţie, Ruby urma să suporte două întruniri AA/NA. Dar optimismul nostru era rezervat. Megan trăia printre dependenţi şi era convinsă că Ruby ar fi putut cădea din nou în ispită, îndată ce se întorcea pe străzi. Se întîmpla mereu.

Eu îmi mai puteam permite să o ţin la motel cîteva zile şi eram gata să plătesc oricît era nevoie. Dar urma să plec la Chicago în acea după-amiază, la patru, ca să încep căutarea lui

Hector şi nu ştiam exact cît voi lipsi. Lui Ruby îi plăcea motelul, de fapt parcă se şi ataşase de el.

Am hotărît să ne limităm deciziile la fiecare şi în parte. Megan urma să o ducă pe Ruby într-un motel de la periferia oraşului, plătit de mine, şi să o lase acolo duminică seara, pentru ca luni dimineaţă să o ia din nou; abia atunci ne vom pune problema ce vom face mai departe.

Megan îşi mai propunea să încerce s-o convingă pe Ruby să renunţe la viaţa de vagabondaj. Primul popas trebuia să fie un centru de dezintoxicare, apoi o perioadă de tranziţie, într-un adăpost de femei – şase luni de viaţă organizată, învăţarea unei meserii şi dezintoxicare.

– Cele douăzeci şi patru de ore sînt un pas important, mi-a spus Megan. Dar mai e mult pînă în vîrful muntelui.

Am plecat cît am putut mai repede. Megan m-a invitat să mă întorc la prînz. Puteam mînca în biroul ei, numai noi doi, ca să discutăm subiecte importante. Îi străluceau ochii şi parcă mă îmbia să accept. Am acceptat.

Avocaţii de la Drake & Sweeney zburau întotdeauna cu clasa întîi; aveau impresia că li se cuvine. Stăteau în hoteluri de patru stele, mîncau în restaurante de lux, dar refuzau limuzinele, considerate prea extravagante. Toate cheltuielile de călătorie erau suportate de clienţi şi, cum clienţii aveau parte de serviciile celor mai talentaţi specialişti din lume, nici nu se plîngeau de aceste obrăznicii.

Locul meu, în cursa de Chicago, era la grămadă cu ceilalţi; îmi reţinusem bilet în ultimul moment, astfel că ajunsesem la mijloc, spaima tuturor. Locul de la fereastră era ocupat de un tip solid, cu genunchii cît mingile de baschet, iar lîngă culoar stătea un tînăr puturos, de vreo optsprezece ani, cu părul negru ca abanosul, tăiat ca la indieni şi împodobit cu tot felul de fîşii de piele neagră şi ţinte cromate. M-am strîns în scaun cît am putut, am închis ochii pentru două ore şi am încercat să nu mă gîndesc

la mitocanii aşezaţi la clasa întîi, unde stăteam şi eu în alte vremuri.

Călătoria încălca grav prevederile cauţiunii – nu trebuia să părăsesc Districtul fără permisiunea Judecătorului. Dar, împreună cu Mordecai, hotărîsem că era o vină minoră, fără consecinţe, dacă mă întorceam în capitală.

De la aeroportul O'Hare, un taxi m-a dus pînă în faţa unui hotel ieftin din centru.

Sofia nu reuşise să afle adresa noii reşedinţe a familiei Palma. Dacă nu-l găseam pe Hector la sediul firmei Drake & Sweeney, eram în impas.

Filiala din Chicago a firmei Drake & Sweeney avea o sută şase avocaţi, fiind cea mai importantă după Washington şi New York. Secţia de imobiliare era disproporţionat de mare, cu optsprezece avocaţi, mai mulţi decît la Washington. Am presupus că acesta era motivul pentru care Hector fusese trimis la Chicago – aveau destul loc pentru el acolo. Era mult de muncă. Îmi aminteam vag despre preluarea, cu cîtva timp înainte, de către Drake & Sweeney, a unei firme prospere de investiţii imobiliare din Chicago; pe atunci mă aflam la început de carieră.

Am ajuns la clădirea Associated Life puţin după şapte dimineaţa, în ziua de luni. Era înnorat şi ceaţă şi se simţea vîntul tăios dinspre lacul Michigan. Era a treia vizită pe care o făceam la Chicago şi la fel de urît ca şi în celelalte dăţi. Mi-am cumpărat cafea, ca să beau, şi un ziar, ca să mă ascund după el, şi mi-am găsit un loc avantajos la o masă, într-un colţ, în imensul hol de la parter. Cîteva scări rulante duceau pînă la al doilea şi al treilea nivel, unde aşteptau o duzină de lifturi.

Către şapte şi jumătate, holul se umplu de funcţionari preocupaţi. La opt, după trei ceşti de cafea, eram ca drogat şi mă aşteptam ca omul meu să-şi facă apariţia din moment în moment. Scările rulante erau înţesate de sute de directori exe-

cutivi, avocaţi, secretare, toţi înfofoliţi în haine groase şi semănînd remarcabil de bine între ei.

La opt şi jumătate, Hector Palma a intrat în hol prin poarta de sud a clădirii, păşind grăbit alături de mulţimea de navetişti. Trecîndu-şi mîna prin părul răvăşit de vînt, s-a îndreptat direct spre scara rulantă. Cu pasul cît puteam de normal, m-am dus, la rîndul meu, spre o altă scară rulantă şi am sărit cîteva trepte. L-am zărit dînd colţul, în aşteptarea liftului.

Mă convinsesem că era Hector şi m-am hotărît să nu-mi forţez norocul. Bănuiala mea se dovedea exactă; fusese transferat de la Washington în mijlocul nopţii şi trimis într-un birou din Chicago, unde putea fi urmărit, mituit cu mai mulţi bani şi, dacă era nevoie, ameninţat.

Ştiam unde se află şi ştiam că nu va pleca de acolo în următoarele opt, zece ore. De la etajul al doilea al holului, privind splendida panoramă a lacului, am sunat-o pe Megan. Ruby supravieţuise acelei nopţi; trecuseră patruzeci şi opt de ore şi urmau şi altele. L-am sunat pe Mordecai, să-i relatez ce descoperisem.

Conform rapoartelor din anul anterior ale firmei Drake & Sweeney, filiala din Chicago avea trei parteneri în secţia de imobiliare. Cartea internă de telefoane, aflată în hol, arăta că toţi trei îşi aveau birourile la etajul 51. Am ales la întîmplare un nume: Dick Heile.

Am urcat cu grupurile sosite la ora nouă pînă la etajul 51 şi, ieşind din lift, m-am trezit în faţa unei imagini familiare – marmură, alamă, lemn de alun, becuri încastrate în perete, covoare scumpe.

M-am îndreptat fără grabă spre recepţionistă, privind în jur după toalete. Nu se vedea nici una.

Femeia vorbea la telefon, cu căştile pe urechi. M-am încruntat şi am încercat să par cît mai disperat cu putinţă.

– Da, vă rog, mi s-a adresat femeia, între două telefoane, zîmbindu-mi plină de amabilitate.

Am strîns din dinţi, am tras aer în piept şi i-am spus:

– Da, am o programare la ora nouă la Dick Heile, dar am senzaţia că mi se face rău de la stomac. Cred că e de la mîncare. Pot să merg la toaleta dumneavoastră? Mă ţineam de stomac şi îmi îndoiam genunchii; cred că am convins-o că eram pe punctul de a vomita pe biroul ei.

Zîmbetul de pe faţă i-a dispărut; a sărit în picioare şi mi-a arătat imediat încotro să merg.

– Vedeţi acolo, după colţ, pe dreapta.

Nici n-a terminat ce avea de spus şi am şi pornit într-acolo, îndoit de la mijloc, ca şi cum aş fi fost gata să explodez în orice moment.

– Mulţumesc, am îngăimat.

– Să vă ajut cu ceva? m-a întrebat ea.

Am clătinat din cap, prea răvăşit ca să-i mai spun ceva. După colţ, m-am strecurat în toaleta pentru bărbaţi, m-am încuiat într-o cabină şi am aşteptat.

La cît de des avea de răspuns la telefon, era puţin probabil ca femeia să-şi mai facă griji în privinţa mea. Eram îmbrăcat ca orice avocat angajat la o mare firmă, aşa că nu trezeam suspiciuni. După zece minute, am ieşit din toaletă şi am pornit de-a lungul holului, în direcţia opusă recepţiei. De pe primul birou gol întîlnit în cale, am luat nişte hîrtii prinse cu o capsă şi am început să mîzgălesc ceva pe ele, ca şi cum aş fi avut probleme importante de rezolvat. Priveam pe furiş în toate părţile – după numele de pe uşi, de pe birouri, către secretarele prea ocupate ca să-şi mai ridice privirile, către tinerii avocaţi care vorbeau la telefon cu uşile întredeschise sau dactilografele care notau după dictare.

Cît de familiar îmi era totul!

Hector avea biroul său personal – o cameră micuţă, fără nume vizibil. L-am văzut prin uşa deschisă pe jumătate şi am intrat imediat, închizînd-o în urma mea.

Hector a tresărit violent, cu ambele palme în sus, de parcă era amenințat cu pistolul.

– Ce naiba! mi-a strigat el.

– Bună, Hector.

Nici vorbă de arme sau de un atac; era doar o amintire neplăcută. Palmele i-au căzut pe masă și, culmea, mi-a zîmbit.

– Ce naiba? a repetat el.

– Ei, cum e la Chicago? l-am întrebat, așezîndu-mă pe marginea biroului lui.

– Ce faci aici? m-a întrebat el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Ți-aș putea pune aceeași întrebare.

– Eu lucrez, mi-a răspuns, scărpinîndu-se în cap.

La o sută de metri deasupra străzii, înghesuit în cămăruța asta amărîtă, fără ferestre, izolat de contactul cu persoanele importante, Hector fusese descoperit de singurul om de care fugea.

– Cum m-ai găsit? m-a întrebat.

– A fost foarte ușor, Hector. Acum sînt avocat al străzii, știu de toate și sînt șmecher. Dacă fugi iar, iar am să te găsesc.

– Nu mai fug, mi-a spus el, ferindu-și privirea. Nu spunea asta numai pentru mine.

– Mîine intentăm proces, i-am spus. Pîrîții vor fi RiverOaks, TAG și Drake & Sweeney. Nu mai ai unde să te ascunzi.

– Cine sînt reclamanții

– Lontae Burton și familia ei. Mai tîrziu, vor intra pe rol și ceilalți oameni evacuați, cînd îi vom găsi pe toți.

Cu ochii închiși, Hector își strîngea între degete baza nasului.

– Îți amintești de Lontae, nu-i așa, Hector? Era tînăra mamă care s-a luptat cu polițiștii, cînd ai evacuat pe toată lumea. Ai văzut ce s-a întîmplat și te-ai simțit vinovat, pentru că știai că femeia îi plătea chirie lui Gantry. Ai notat totul în raport – cel din data de 27 ianuarie, și ai avut grijă să indexezi raportul în dosar, așa cum trebuia. Ai făcut așa, pentru că știai că Braden

Chance îl va scoate de acolo la un moment dat. Aşa s-a şi întîmplat. De asta sînt eu aici, Hector. Vreau o copie a raportului. Am restul dosarului şi el va fi curînd făcut public. Acum vreau raportul.

– Ce te face să crezi că am raportul?

– Pentru că eşti prea deştept ca să nu-l fi copiat. Ştiai că Chance va scoate originalul, ca să-şi apere spatele. Acum, însă, se va afla. Nu trebuie să te prăbuşeşti împreună cu el.

– Şi unde am să ajung?

– Nicăieri, i-am răspuns. Nu mai ai unde.

Ştia şi el asta. Din moment ce cunoştea adevărul despre evacuare, era obligat să depună mărturie, la un moment dat, într-un fel sau altul. Depoziţia lui ar fi distrus firma Drake & Sweeney şi cariera lui ar fi luat sfîrşit. Vorbisem cu Mordecai despre acest curs al evenimentelor. Noi nu le ofeream decît firimituri.

– Dacă îmi dai raportul, am continuat, nu voi spune de unde îl am. Şi nu te voi chema ca martor decît dacă voi fi forţat să o fac.

Hector clătină din cap.

– Aş putea să mint, să ştii.

– Sigur că ai putea. Dar n-ai s-o faci, pentru că n-o să ţină. E uşor de demonstrat că raportul a fost introdus în dosar şi apoi scos. Nu poţi nega că l-ai scris. Pe urmă, avem mărturia celor evacuaţi. Vor fi nişte martori grozavi, în faţa unui juriu format numai din negri, în Washington D.C. În plus, am vorbit şi cu paznicul care te-a însoţit pe 27 ianuarie.

Primea loviturile în plin, una după alta; ajunsese în corzi. De fapt, nu reuşiserăm să găsim paznicul; în dosar nu era menţionat numele lui.

– N-are rost să minţi, i-am spus. Nu vei face decît să înrăutăţeşti lucrurile.

Hector era prea cinstit ca să mintă. La urma urmelor, era omul care îmi strecurase lista celor evacuaţi şi cheile cu care să

pot fura dosarul. Avea suflet şi conştiinţă şi nu putea fi fericit aşa, ascuns în Chicago, fugind de trecutul lui.

– Chance le-a spus adevărul? l-am întrebat.

– Nu ştiu, mi-a răspuns el. Mă îndoiesc. Ar fi fost nevoie de curaj, iar Chance e un laş... O să mă dea afară, înţelegi?

– Poate, dar le vei trînti un proces pe cinste. Mă ocup eu de asta. Îi dăm iar în judecată şi nu-ţi iau nici un ban.

S-a auzit o bătaie în uşă. Ne-a speriat pe amîndoi; conversaţia ne dusese înapoi în timp.

– Da? a rostit el şi secretara a intrat în încăpere.

– Vă aşteaptă domnul Peck, l-a anunţat, măsurîndu-mă din cap pînă în picoare.

– Vin într-o clipă, i-a răspuns Hector şi femeia s-a retras încet spre uşă, lăsînd-o deschisă.

– Trebuie să plec, m-a anunţat Hector.

– Nu plec fără o copie a raportului.

– Ne întîlnim la prînz, lîngă fîntîna din faţa clădirii.

– Te aştept.

I-am făcut cu ochiul funcţionarei, cînd am trecut prin hol.

– Mulţumesc, i-am spus. Acum mă simt mult mai bine.

– Mă bucur, mi-a răspuns ea.

De la fîntînă am luat-o spre vest, pe Grand Avenue, pînă am ajuns într-un magazin evreiesc de delicatese. Pe cînd aşteptam la coadă să luăm cîte un sandviş, Hector mi-a dat un plic.

– Am patru copii, mi-a zis. Te rog să mă protejezi.

Am luat plicul şi eram pe punctul de a spune ceva, cînd el a făcut cîţiva paşi în spate şi s-a pierdut în mulţime. L-am zărit strecurîndu-se pe uşă afară şi plecînd mai departe, cu gulerul hainei ridicat peste urechi, aproape fugind, ca să scape de mine.

Am uitat de mîncare. Am străbătut pe jos cele patru străzi care mă despărţeau de hotel, am plătit camera şi mi-am aruncat bagajele într-un taxi. Ghemuit pe bancheta din spate, cu portierele încuiate, în spatele unui şofer pe jumătate adormit, mi-am

dat seama că nimeni pe lume nu are de unde să știe unde mă aflu în acel moment. Am deschis plicul.

Raportul era scris în formatul tipic al firmei Drake & Sweeney; îl concepuse Hector la calculator, cu codul clientului, numărul dosarului și data scrise cu caractere mici, în colțul din stînga jos al paginii. Era datat 27 ianuarie – de la Hector Palma către Braden Chance, cu privire la evacuarea RiverOaks/TAG din depozitul aflat în proprietatea acestora pe strada Florida. În ziua aceea, Hector se dusese la depozit însoțit de un paznic înarmat, pe nume Jeff Mackle, de la firma de pază și protecție Rock Creek; ajunsese la 9.15 dimineața și plecase la 12.30. Depozitul avea trei etaje și, după ce îi văzuse, mai întîi, pe cei adăpostiți la etajul întîi, Hector urcase la etajul al doilea, care părea nelocuit. La etajul al treilea, a găsit gunoi, haine vechi și resturile unui foc aprins de cineva cu multe luni mai înainte.

La capătul de vest al clădirii, la parter, descoperise unsprezece apartamente improvizate, toate asamblate în grabă din placaj și BCA, netencuite, dar evident construite de aceeași persoană, cam în același timp, cu oarecare efort pentru o imagine ordonată. Fiecare apartament avea cam aceeași suprafață; lui Hector nu i s-a permis să intre în nici unul din ele. Ușile erau identice, din material sintetic ușor, probabil din plastic și goale pe dinăuntru, cu mîner și zăvor.

Baia era foarte uzată și murdară. Nu se aduseseră îmbunătățiri recente.

Hector a întîlnit un bărbat care s-a prezentat drept Herman, iar Herman nu avea chef de vorbă. Hector l-a întrebat care era chiria pentru acele apartamente și Herman i-a răspuns că nu exista chirie; stătea acolo ilegal. La vederea paznicului înarmat, în uniformă, omul nu a mai spus nimic.

În partea de est a clădirii, au găsit zece apartamente de formă identică, realizate cu aceleași materiale de construcție. Plînsul unui copil l-a adus pe Hector în fața unei uși și l-a rugat pe paznic să rămînă mai în spate, în umbră. O tînără mamă a

răspuns la bătaia lui în uşă; ţinea în braţe un copil şi alţi trei se strîngeau pe lîngă ea. Hector a informat-o că reprezintă un birou de avocatură, că depozitul fusese vîndut şi că va trebui să evacueze clădirea în cîteva zile. La început, femeia a spus că stă acolo ilegal, însă curînd după aceea a trecut la atac. Era apartamentul ei. Îl închiriase de la un bărbat pe nume Johnny, care venea în jurul datei de 15 ale lunii să ia o sută de dolari. Nimic în scris. Nu avea idee cine e proprietarul clădirii. Johnny era singurul ei om de contact. Locuia acolo de trei luni şi nu putea pleca, pentru că nu avea unde. Lucra douăzeci de ore pe săptămînă într-o băcănie.

Hector i-a spus să-şi împacheteze lucrurile şi să fie gata de mutare. Clădirea urma să fie dărîmată peste zece zile. Asta a scos-o din minţi. Hector a încercat să insiste. A întrebat-o dacă avea vreo dovadă că plătea chirie. Femeia şi-a scos poşeta de sub pat şi i-a dat o bucăţică de hîrtie – bandă de marcaj de la casieria băcăniei. Pe spatele ei, cineva scrisese în grabă: Primit de la Lontae Burton, 15 ianuarie, 100 dolari chirie.

Raportul avea două pagini. Dar mai era anexată încă o pagină, o copie a chitanţei, abia lizibilă. Hector o luase de la Lontae, o copiase şi pusese originalul în raport. Scrisul părea grăbit, cu greşeli de ortografie, copia era ştearsă, dar dovada era uimitoare. Cred că am scos nişte sunete ciudate, căci şoferul de taxi a ridicat brusc capul şi m-a privit, prin oglinda retrovizoare.

Raportul era o descriere exactă a lucrurilor pe care Hector le văzuse, le spusese şi le auzise. Nu existau concluzii sau avertismente pentru şefii lui. Nu e bine să vii cu frînghia în casa spînzuratului, probabil că îşi spusese. El nu era decît un umil asistent, nu era treaba lui să-şi dea cu părerea sau să vină cu sfaturi sau să se pună în calea unei afaceri.

De la Aeroportul O'Hare, i-am transmis totul lui Mordecai, prin fax. Dacă se prăbuşea avionul, sau dacă eram atacat şi mi-l fura cineva, doream ca o copie să fie pusă bine, în dosarele din Centrul legal de pe strada 14.

29

Cum nu ştiam nimic despre tatăl lui Lontae şi probabil că nu ştia nimeni altcineva, iar asta şi din cauză că mama ei şi toate celelalte odrasle se aflau în spatele gratiilor, am luat hotărîrea tactică de a evita familia şi de a desemna un garant care să ne fie client. Luni dimineaţă, în timp ce eu mă aflam la Chicago, Mordecai s-a prezentat în faţa unui judecător al tribunalului pentru probleme familiale şi a solicitat să fie numit un garant temporar pentru bunurile lui Lontae şi ale fiecăruia dintre copiii ei. Era o problemă de rutină, rezolvată discret. Judecătorul era prieten cu Mordecai. Petiţia a fost aprobată în cîteva minute şi noi ne-am cîştigat un client. Se numea Wilma Phelan – o asistentă socială cunoscută de Mordecai. Rolul ei în litigiu urma să fie minor şi s-a convenit ca, în cazul în care obţineam ceva bani, să primească şi ea o mică sumă.

Trustul Cohen era prost organizat din punct de vedere financiar, dar avea reguli şi prevederi clare pentru toate aspectele legate de funcţionarea unui centru legal nonprofit. Leonard Cohen fusese avocat şi, după cum se vedea, unul cu mult apetit pentru detalii. Deşi descurajat şi disprețuit, Centrul putea accepta cazuri de rănire sau omor din culpă cu eventualitatea obţinerii de daune. Dar onorariul acceptat era de 20% din suma obţinută,

spre deosebire de procentul standard de o treime. Unii avocați pledanți luau în mod obișnuit 40%.

Din onorariul estimativ de 20%, Centrul putea păstra jumătate; ceilalți 10% intrau în fondurile fundației. În paisprezece ani, Mordecai avusese două cazuri de acest fel. Pe primul îl pierduse, din cauza unui juriu potrivnic. În cel de-al doilea fusese implicată o femeie fără adăpost, lovită de un autobuz local. Daunele fuseseră stabilite la o sută de mii de dolari, ceea ce adusese Centrului impresionanta sumă netă de zece mii de dolari, din care cumpărase telefoane noi și computere.

Fără prea mare convingere, judecătorul aprobase contractul nostru pentru procentul de 20%. Din acel moment, eram pregătiți pentru un proces.

Surpriza s-a produs la șapte și treizeci și cinci de minute – la meciul dintre Georgetown și Syracuse. Mordecai reușise să facă rost de două bilete. Cursa mea a ajuns la Aeroporul Național la timp, la șase și douăzeci de minute și, treizeci de minute mai tîrziu, mă întîlneam cu Mordecai în fața intrării de est a U.S. Air Arena din Landover, printre alți aproape douăzeci de mii de suporteri. Mi-a dat un bilet și, din buzunarul de la haină, a scos un plic gros, închis, trimis recomandat, în atenția mea, pe adresa Centrului. Era de la baroul din Washington.

– A sosit astăzi, mi-a explicat el, știind cu exactitate ce era în plic. Ne vedem la locurile noastre, a adăugat și a dispărut într-un grup de studenți.

Am desfăcut plicul și am găsit un loc suficient de luminat pentru a putea citi. Prietenii mei de la Drake & Sweeney nu se dădeau în lături de la nimic.

Era o plîngere oficială, înregistrată la Curtea de Apel, prin care eram acuzat de comportament lipsit de etică. Acuzațiile continuau pe trei pagini, dar puteau fi rezumate într-un singur paragraf concret. Furasem un dosar. Încălcasem regula confi-

denţialităţii. Eram un băiat rău, care trebuia (a) să fie dat definitiv afară din barou, (b) suspendat pe mai mulţi ani sau (c) să fie avertizat public. Cum dosarul tot nu apăruse, problema era urgentă şi, deci, ancheta şi toate procedurile legate de ea treceau pe primul plan.

Urmau note, formulare, alte documente la care nici nu m-am uitat. Eram şocat şi m-am sprijinit de un perete ca să-mi revin şi să pot gîndi la rece. Normal, mă gîndeam la o acţiune din partea baroului. Aş fi fost nerealist dacă nu m-aş fi gîndit că firma va căuta să recupereze dosarul pe orice cale. Dar mi-am imaginat că arestarea mea îi va mai linişti o vreme.

Aveam dovada că lucrurile nu stăteau deloc aşa. Voiau să mă distrugă. O firmă mare joacă foarte dur, nu iartă – înţelegeam prea bine. Ceea ce nu ştiau ei era că, în dimineaţa următoare, la ora nouă, aveam plăcerea de a-i da în judecată, cerîndu-le daune de zece milioane pentru uciderea din culpă a membrilor familiei Burton.

După evaluările mele, nu mai aveau ce să-mi facă. Terminaseră cu mandatele şi scrisorile recomandate. Cărţile fuseseră date pe faţă şi se trăsese linie dedesubt. Într-un fel, era o uşurare să ţin acele hîrtii în mînă.

Totuşi, mă şi temeam. De cînd începusem facultatea, cu zece ani înainte, nu mă gîndisem niciodată serios să-mi schimb profesia. Ce m-aş fi făcut dacă îmi ridicau licenţa?

Dar, la urma urmelor, Sofia nici nu avea aşa ceva şi nu era nici o deosebire.

Mordecai mă aştepta lîngă poarta de intrare în tribună. I-am spus, pe scurt, ce cuprindea petiţia baroului. Mi-a prezentat condoleanţe.

Meciul promitea să fie tensionat şi interesant, dar baschetul nu era, în acel moment, principala noastră preocupare. Jeff Makle era colaborator la firma de pază şi protecţie Rock Creek, iar seara lucra la arenă, cînd aveau loc meciuri. Sofia aflase toate

amănuntele, chiar în cursul acelei zile. Ne aşteptam să fie unul dintre detectivii în uniformă, cam o sută la număr, care se plimbau prin clădire, urmărind meciul pe gratis şi uitîndu-se după studente.

Nu ştiam dacă era bătrîn, tînăr, alb, negru, gras sau slab, dar toţi detectivii aveau ecusoane cu numele lor înscrise pe buzunarul stîng al cămăşii. Ne-am plimbat pe culoare şi am trecut prin porţile de acces în tribune, pînă aproape de pauză, înainte ca Mordecai să-l descopere, pe cînd încerca să flirteze cu o plasatoare drăguţă de la Poarta D, pe care eu o verificasem de două ori.

Mackle era un tip masiv, alb, oarecare, cam de vîrsta mea. Avea un gît ca de taur şi bicepşi enormi, pieptul plin şi bombat. Ne-am sfătuit rapid şi am ajuns la concluzia că era mai bine să vorbesc eu cu el.

Ţinînd o carte de vizită în mînă, m-am îndreptat calm spre el şi m-am prezentat.

– Domnule Mackle, sînt Michael Brock, avocat.

Mi-a aruncat o privire normală la auzul acelor cuvinte şi a luat cartea de vizită fără nici un comentariu. Îi întrerupsesem flirtul cu tînăra de la ghişeu.

– Pot să vă pun cîteva întrebări? am continuat, aşa cum îmi imaginam că ar fi făcut un detectiv de la omucideri.

– Puteţi să le puneţi. S-ar putea ca eu să nu răspund, a zis el, făcîndu-i fetei cu ochiul.

– Aţi lucrat vreodată pentru Drake & Sweeney, o importantă firmă de avocatură din District?

– Poate.

– I-aţi ajutat vreodată să facă evacuări?

Lovisem un nerv sensibil. A înţepenit instantaneu şi, practic, conversaţia s-a încheiat din acel moment.

– Nu cred, mi-a răspuns, uitîndu-se în altă parte.

– Sînteţi sigur?

– Sigur. Răspunsul e nu.

– Nu aţi ajutat firma să efectueze o evacuare dintr-un depozit plin de locatari ilegali, pe 4 februarie?

A clătinat din cap, cu maxilarele strînse şi ochii mijiţi. Cineva de la Drake & Sweeney îl vizitase deja pe domnul Mackle. Sau, mai degrabă, firma îl ameninţase pe patronul lui.

În orice caz, Mackle era de nepătruns. Fata de la ghişeul de bilete era preocupată de unghiile ei. Orice cale de acces îmi era închisă.

– Mai devreme sau mai tîrziu, tot va trebui să răspundeţi la întrebările mele, i-am spus.

Fălcile îi zvîcneau, dar tot nu spunea nimic. Nu intenţionam să forţez nota. Tipul era un necioplit, genul care sărea iute la bătaie, putea oricînd să lase lat un amărît de avocat al străzii. Suferisem destule răni în ultimele două săptămîni.

Am urmărit zece minute din repriza a doua a meciului şi am plecat de acolo cu spasme dorsale, efecte ale accidentului de maşină.

Motelul era nou şi se afla la capătul de nord al cartierului Bethesda. Costa tot patruzeci de dolari pe noapte şi, după trei nopţi, nu-mi mai puteam permite să achit terapia cu uşile închise pentru Ruby. Megan era de părere că femeia ar trebui să să întoarcă acasă. Dacă intenţiona să renunţe la droguri, testul adevărat urma să se petreacă în stradă.

Marţi dimineaţă, la şapte şi jumătate, am bătut la uşa camerei ei de la etajul al doilea. Camera 220, conform instrucţiunilor pe care mi le dăduse Megan. Nici un răspuns. Am bătut iar şi iar şi am încercat mînerul. Era blocat. Am alergat la recepţie şi l-am rugat pe tipul de acolo să dea un telefon în cameră. Din nou, nici un răspuns. Nimeni nu plecase de acolo. Nu se raportase nimic neobişnuit.

A fost chemată directoarea adjunctă şi eu am reuşit să o conving că era vorba de o urgenţă. Femeia a chemat un paznic şi am plecat, toţi trei, spre cameră. Pe drum, le-am explicat planurile noastre pentru Ruby şi de ce camera nu era trecută pe numele ei. Directoarei nu i-a plăcut ideea ca motelul ei să fie folosit pentru dezintoxicarea unui consumator de *crack*.

Camera era pustie. Patul fusese făcut cu grijă; nu părea să fi fost folosit în acea noapte. Nici un obiect nu era nelalocul lui, iar din lucrurile ei nu mai rămăsese nimic.

Le-am mulţumit însoţitorilor mei şi am plecat. Motelul se afla la cel puţin cincisprezece kilometri de biroul nostru. Am sunat-o pe Megan, ca s-o alertez şi m-am chinuit să intru în oraş o dată cu alt milion de călători. La opt şi un sfert, blocat în trafic, am sunat la birou şi am întrebat-o pe Sofia dacă nu o văzuse pe Ruby. Răspunsul a fost negativ.

Înregistrarea plîngerii a fost scurtă şi la obiect. Wilma Phelan, garant pentru bunurile lui Lontae Burton şi ale copiilor ei, dădea în judecată RiverOaks, Drake & Sweeney şi TAG, Inc., pentru conspiraţie în comiterea unei evacuări ilegale. Logica era simplă; conexiunea cauzală era evidentă. Clienţii noştri nu ar fi locuit într-o maşină, dacă n-ar fi fost aruncaţi afară din locuinţa lor. Şi n-ar fi murit, dacă nu locuiau într-o maşină. Era o splendidă teorie a responsabilităţilor, care devenea şi mai interesantă datorită simplităţii ei. Orice juriu din ţară putea urmări derularea faptelor.

Neglijenţa şi/sau actele intenţionate ale pîrîţilor le cauzaseră moartea, ceea ce era de prevăzut. Lucruri grave li se întîmplau celor care trăiau în stradă, mai ales mamelor singure cu copii mici. Dacă erau scoşi afară din case pe nedrept, vinovaţii trebuiau să plătească pentru suferinţele produse.

Ne gîndiserăm, în trecere, şi la un proces separat, pentru moartea „Domnului". Şi el fusese evacuat ilegal, dar moartea lui

nu putea fi considerată previzibilă. Faptul că luase ostatici şi că, în cursul acelor evenimente, fusese ucis, nu reprezenta o derulare de evenimente care să poată convinge un juriu. L-am lăsat pe „Domnul" să se odihnească în pace, definitiv.

Drake & Sweeney i-ar fi cerut imediat judecătorului să-mi solicite depunerea dosarului. Judecătorul putea să mă oblige să o fac, iar asta însemna o recunoaştere a vinovăţiei. Mă mai putea costa dreptul de a practica avocatura. Mai mult, orice dovadă decurgînd din elementele cuprinse în dosarul furat, putea fi exclusă.

Marţi, am revizuit împreună cu Mordecai proiectul final al plîngerii şi el m-a întrebat încă o dată dacă vreau să merg mai departe. Pentru a mă proteja, era gata să renunţe complet la acţiune. Vorbisem de cîteva ori despre asta. Puseseră chiar la punct o strategie, prin care renunţam la procesul Burton, negociam un armistiţiu cu Drake & Sweeney, pentru ca numele meu să rămînă nepătat, aşteptam un an să se liniştească spiritele şi apoi strecuram cazul vreunui coleg din cealaltă parte a oraşului. Nu era o strategie potrivită, aşa că am renunţat la ea imediat.

Mordecai a semnat plîngerile şi am plecat împreună la tribunal. El conducea maşina, iar eu reciteam textul; cu cît ne apropiam mai mult, cu atît părea mai greu în mîinile mele.

Negocierile erau cheia succesului. Expunerea publică ar fi constituit o umilire pentru Drake & Sweeney, firmă cu imense mîndrii şi orgolii, ridicată pe credibilitate, servicii de calitate, încredere. Eu le cunoşteam concepţiile, personalitatea, cultul marilor avocaţi care nu greşesc. Cunoşteam ce nebunie însemna să fii considerat rău, în orice sens. Exista şi sentimentul de vinovăţie, pentru că acolo se cîştigau atîţia bani, ca şi dorinţa corespunzătoare de a-ţi arăta compasiunea faţă de cei mai puţin norocoşi.

Drake & Sweeney făcuse un lucru rău, deşi bănuiam că firma nu avea habar cît de grav era. Îmi imaginam că Braden

Chance se ascundea, ca un laş, în spatele uşilor încuiate, rugîndu-se cu disperare să treacă peste acest moment.

Dar şi eu făcusem un lucru rău. Poate că, într-un punct anume, ne puteam pune de acord. Dacă nu, Mordecai Green ar fi avut satisfacţia de a prezenta cazul Burton în faţa unui juriu prietenos, solicitîndu-le sume foarte mari drept daune. Iar firma ar fi avut satisfacţia de a împinge pînă la limită cazul meu de furt calificat; era o situaţie la care nu doream să mă gîndesc.

Cazul Burton nu avea cum să ajungă vreodată la tribunal. Încă mai gîndeam ca un avocat de la Drake & Sweeney. Ideea de a se confrunta cu un juriu districtual i-ar fi înspăimîntat. De la situaţia penibilă de început, ar fi ajuns să caute cu disperare căi de a-şi reduce pierderile.

Tim Claussen, coleg de colegiu cu Abraham, era reporter la *Post*. Ne aştepta în faţa biroului grefierului şi i-am dat o copie a plîngerii noastre. A citit-o în timp ce Mordecai completa originalul, pentru ca apoi să ne pună cîteva întrebări, la care eram bucuroşi să-i răspundem, dar neoficial.

Tragedia familiei Burton devenea rapid o problemă politică şi socială în District. Vina era aruncată dintr-o parte în alta, cu viteză ameţitoare. Fiecare şef de departament din oraş blama pe altcineva. Consiliul municipal dădea vina pe primar, care acuza consiliul, dar şi Congresul. Unii membri de dreapta din Cameră cîntăriseră problema suficient pentru a-l acuza pe primar, consiliul şi întregul oraş.

Ideea de a arunca întreaga responsabilitate pe umerii unui grup de avocaţi albi şi bogaţi făcea senzaţie. Claussen – un tip dur, caustic, obosit de atîţia ani de jurnalism – nu reuşea să-şi domolească entuziasmul.

Atacarea firmei Drake & Sweeney prin presă nu mă deranja deloc. Firma stabilise regulile, cu o săptămînă mai înainte, cînd suflase unui reporter că fusesem arestat. Îl şi vedeam pe Rafter,

cu banda lui de specialişti în litigii cu tot, căzînd de acord la masa de şedinţe că, da, era perfect normal să alerteze mijloacele de informare în legătură cu arestarea mea; şi nu numai atît, dar să le dea şi o fotografie drăgălaşă a delincventului. Trebuia să mă simt penibil, să mă umilească, să mă facă să regret, să mă forţeze să scot la lumină dosarul şi să fac tot ce doreau ei.

Le cunoşteam mentalitatea, ştiam cum se joacă acest joc.

Nu mă deranja deloc să-l ajut pe reporter.

30

Primire de clienţi la CCNV, de unul singur, două ore mai tîrziu. Clienţii stăteau răbdători, aşezaţi pe podeaua din hol; unii aproape aţipiseră, alţii citeau ziarul. Ernie, omul cu cheile, era nemulţumit de întîrzierea mea; avea şi el programul lui. Mi-a deschis camera de primiri şi mi-a dat o listă cu numele a treisprezece potenţiali clienţi. L-am strigat pe primul dintre ei.

Eram uimit cît de multe realizasem într-o săptămînă. Intrasem în clădire cu cîteva minute mai înainte, fără să-mi fie teamă că aş putea fi împuşcat. Îl aşteptasem pe Ernie în hol, fără să mă gîndesc că sînt alb. Îmi ascultam clienţii răbdător, dar eficient, pentru că ştiam ce am de făcut. Începusem să arăt aşa cum cerea rolul; îmi lăsasem barbă de mai bine de o săptămînă, părul îmi cădea uşor peste urechi şi începusem să arăt primele semne de neglijenţă. Pantalonii kaki erau şifonaţi şi haina albastră mototolită; cravata stătea uşor slăbită. Pantofii Nike arătau încă bine, dar se cam uzaseră. Îmi mai lipsea o pereche de ochelari cu rama de baga şi aş fi fost prototipul perfect al avocatului public.

Nu că le-ar fi păsat clienţilor mei. Ei aveau nevoie de cineva care să-i asculte, şi asta era treaba mea. Lista a crescut pînă la şaptesprezece şi mi-am petrecut patru ore dînd sfaturi. Am uitat de bătălia cu Drake & Sweeney, care se profila la orizont. Am

uitat de Claire, deşi, din păcate, asta părea mai uşor. Am uitat chiar şi de Hector Palma şi excursia mea la Chicago.

Dar nu puteam uita de Ruby Simon. Am reuşit, într-un fel, să leg fiecare nou client de persoana ei. Nu eram îngrijorat pentru siguranţa ei; supravieţuise în stradă mult mai mult decît aş fi putut eu să o fac. Dar de ce să fi părăsit o cameră curată de motel, cu televizor şi duş, ca să o ia din nou prin oraş, în căutarea maşinii ei abandonate?

Era dependentă de droguri, acesta era adevărul simplu, inevitabil. Drogul era un magnet care o trăgea înapoi în stradă.

Dacă nu reuşeam să o ţin departe de ele, închisă într-o cameră de motel, trei nopţi la rînd, cum puteam să o ajut să renunţe definitiv?

Decizia nu-mi aparţinea.

Rutina ultimelor ore ale după-amiezii a fost întreruptă de un telefon de la fratele meu mai mare, Warner. Se afla în oraş, cu afaceri, o călătorie neprevăzută, m-ar fi sunat mai repede, dar nu mi-a găsit noul număr de telefon; şi, mai ales, unde ne-am putea întîlni pentru cină? Plătea el, mi-a spus înainte de a-i răspunde, şi auzise de un local grozav numit Danny O's, unde un prieten de-al lui mîncase chiar cu o săptămînă mai înainte – mîncarea era fantastică! Nu mă mai gîndisem de mult la o masă costisitoare.

Eram de acord cu Danny O's. Era la modă, avea succes, avea preţuri piperate şi, din păcate, era tipic.

Am rămas cu ochii pironiţi pe telefon mult timp după ce conversaţia noastră se încheiase. Nu doream să mă întîlnesc cu Warner, pentru că nu doream să-l ascult pe Warner. Nu venise în oraş cu afaceri, deşi asta se întîmpla cam o dată pe an. Eram foarte sigur că îl trimiseseră părinţii mei. Sufereau acolo, în Memphis, îi durea sufletul din cauza unui nou divorţ, căderea mea de pe scara socială îi întristase. Warner se ocupa întotdeauna de toate.

Ne-am întîlnit în barul aglomerat de la Danny O's. Înainte de a-mi strînge mîna sau de a mă îmbrățișa, s-a dat cu un pas îndărăt, pentru a-mi cerceta noua imagine. Barba, părul, pantalonii kaki, totul.

– Ești un adevărat radical, mi-a spus, cu un amestec de umor și sarcasm în proporții egale.

– Mă bucur să te văd, am zis eu, încercînd să-i ignor stilul teatral.

– Ești cam slab, mi-a zis.

– Tu nu.

S-a bătut cu palma peste pîntece, ca și cum kilogramele în plus s-ar fi strecurat la bord chiar în cursul acelei zile. Am să le dau jos, mi-a promis el. Avea treizeci și opt de ani, arăta bine și încă suferea de orgoliu în privința formei sale fizice. Simplul fapt că făcusem un comentariu despre greutatea lui în plus era suficient pentru a-l convinge să o dea jos într-o lună.

Warner era singur de trei ani. Femeile erau foarte importante pentru el. În timpul divorțului se vorbise despre adulter, dar de ambele părți.

– Arăți grozav, i-am spus, și era adevărat. Costum de comandă, cămașă la fel. Cravată scumpă. Aveam și eu o debara plină cu asemenea lucruri.

– Și tu la fel. Așa te îmbraci acum pentru muncă?

– De cele mai multe ori. Uneori renunț la cravată.

A comandat două beri Heineken pe care le-am sorbit în mulțime.

– Ce mai face Claire? m-a întrebat el. Discuțiile preliminare se încheiaseră.

– Cred că e bine. Am început divorțul, fără contestații. Eu m-am mutat în altă parte.

– E fericită?

– Cred că a fost ușurată să scape de mine. Aș spune că e mai fericită acum, decît cu o lună în urmă.

– Și-a găsit pe altcineva?

– Nu cred, i-am răspuns. Trebuia să fiu atent, pentru că o mare parte din această conversaţie, dacă nu chiar toată, avea să le fie repetată părinţilor mei, mai ales dacă existau motive scandaloase pentru divorţ. Le-ar fi plăcut să dea vina pe Claire şi, dacă ar fi avut impresia că fusese prinsă cu alţi bărbaţi, divorţul li s-ar fi părut logic.

– Dar tu?

– Nu. Mi-am ţinut pantalonii pe mine.

– Atunci, de ce divorţezi?

– Din multe motive. Prefer să nu vorbesc iar despre ele.

Nu asta spera el. Divorţul lui fusese unul urît, cu certuri teribile de ambele părţi, pentru custodia copiilor. Îmi împărtăşise toate detaliile, pînă într-atît încît devenea plictisitor. Acum dorea acelaşi lucru de la mine.

–Te-ai trezit într-o bună zi şi ai hotărît să divorţezi?

–Ai trecut şi tu prin asta, Warner. Nu e aşa de simplu.

Şeful de sală ne-a condus în restaurant. Am trecut pe lîngă o masă la care Wayne Umstead stătea de vorbă cu doi bărbaţi pe care nu îi recunoşteam. Umstead fusese şi el ostatic, împreună cu mine; pe el îl trimisese „Domnul" la uşă, să aducă mîncarea şi el fusese cel care scăpase, ca prin minune, de atingerea glonţului trăgătorului de elită. Nu m-a văzut.

O copie a acţiunii intentate de noi îi fusese înmînată lui Arthur Jacobs, preşedintele comitetului executiv, la ora 11, în timp ce eu mă aflam la CCNV. Umstead nu era partener, aşa că mă întrebam dacă ştie ceva despre acţiune.

Era normal să ştie. La întrunirile convocate în grabă după-amiază, ştirea fusese anunţată ca o bombă. Trebuia pregătită apărarea; trebuia dat ordinul de atac; trebuia încercuit inamicul. Nici o vorbă celor din afara firmei. Aparent, acţiunea trebuia ignorată.

Din fericire, Umstead nu putea vedea masa noastră. M-am uitat în jur, ca să mă asigur că nici unul dintre băieţii cei răi nu

se mai află în restaurant. Warner a comandat cîte un Martini, dar eu l-am refuzat. Pentru mine, doar apă.

Pentru Warner, totul trebuia să meargă cu motoarele din plin. Munca, distracţia, mîncarea, băutura, femeile, chiar cărţile şi filmele vechi. Într-un rînd, aproape îngheţase de frig, prins de viscol în munţii peruvieni; altă dată, fusese muşcat de un şarpe veninos de apă, pe cînd făcea scufundări subacvatice în Australia. Faza de adaptare de după divorţ trecuse remarcabil de uşor, în primul rînd pentru că lui Warner îi plăcea să călătorească, să facă alpinism şi să alunece pe coardă, în gol, să se lupte cu crocodilii şi să alerge după femei la scară globală.

Ca partener într-o mare firmă din Atlanta, avea o mulţime de bani. Cheltuia o mulţime. Cina noastră avea legătură cu banii.

– Apă? repetă el, scîrbit. Fii serios. Ia ceva tare.

– Nu, am protestat eu.

Warner voia Martini şi apoi vin. Voia să plecăm tîrziu, pentru ca a doua zi să se scoale la patru dimineaţă şi să-şi avînte, neobosit, degetele pe tastatura computerului portabil, alungîndu-şi mahmureala inerentă pentru o parte a zilei.

– Fătălăule, a mormăit el.

Eu stăteam cu ochii pironiţi în meniu. El se uita după toate fustele. A sosit şi porţia lui de băutură şi am comandat mîncarea.

– Povesteşte-mi despre munca ta, m-a rugat, încercînd cu disperare să dea impresia că îl interesează.

– De ce?

– Pentru că îmi imaginez că e fascinantă.

– De ce spui asta?

– Ai renunţat la o avere. Trebuie să fi avut un motiv al naibii de bun.

– Există motive suficient de bune pentru mine.

Warner plănuise întîlnirea noastră. Avea un scop, o ţintă, un destinatar şi un plan cu ce anume trebuia să-mi spună, pentru a mă aduce unde dorea el. Nu eram prea sigur unde anume.

– Săptămîna trecută am fost arestat, i-am spus, ca să-i distrag atenţia. Succesul era şi-aşa suficient de stresant.

– Ce-ai făcut?!?

I-am povestit cele întîmplate, exagerînd la maximum fiecare detaliu, pentru că eu ţineam conversaţia sub control. Warner m-a criticat pentru furt, dar eu nu încercam să mă apăr. Dosarul însuşi constituia o altă problemă complicată, pe care nici unul dintre noi nu dorea să o exploreze.

– Aşadar, ai distrus toate punţile de înţelegere dintre tine şi Drake & Sweeney? m-a întrebat, în timp ce mîncam.

– Definitiv.

– Cît ai de gînd să te ocupi de interesul public?

– Abia am început. Să fiu sincer, nu m-am gîndit la final. De ce?

– Cît timp poţi lucra pe nimic?

– Atît cît voi putea supravieţui.

– Deci supravieţuirea este un etalon?

– Pentru moment. Care este etalonul tău?

Era o întrebare ridicolă.

– Banul. Cît cîştig; cît cheltuiesc; cît pot pune deoparte, ca să facă pui, încît într-o bună zi să am un morman de bani şi să nu am de ce să-mi fac griji pentru nimic.

Nu era prima dată cînd îl auzeam vorbind astfel. Lăcomia lui neruşinată trebuia admirată. Era o versiune ceva mai dură decît cea ce fuseserăm învăţaţi în copilărie. Munceşte din greu ca să cîştigi foarte mult, şi societatea în întregul ei va profita din asta.

Mă provoca la critici, iar eu nu aveam chef de luptă. Era o luptă fără învingători; nu putea duce decît la o remiză penibilă.

– Cîţi bani ai? l-am întrebat. Ca orice tip lacom, Warner, nenorocitul, era mîndru de bogăţia lui.

– La patruzeci de ani, voi avea un milion de dolari îngropaţi în fonduri mutuale. La patruzeci şi cinci, vor fi trei milioane. Cînd voi ajunge la cincizeci de ani, vor fi zece. Atunci va fi momentul să mă retrag.

Ştiam acele cifre pe dinafară. Marile firme de avocatură erau la fel peste tot.

– Dar tu? m-a întrebat el, despicînd cu cuţitul cîte o bucăţică de carne de pui.

– Păi, să vedem. Am treizeci şi doi de ani şi am rămas cu o sumă netă de cinci mii de dolari, plus sau minus cîţiva. La patruzeci şi cinci de ani, dacă muncesc din greu şi strîng ceva, s-ar putea să ajung la zece mii. Pînă la cincizeci de ani, ar trebui să am vreo douăzeci de mii îngropaţi în fonduri mutuale.

– O perspectivă demnă de invidiat. Optsprezece ani de trai în sărăcie.

– Tu nu ştii nimic despre sărăcie.

– Poate că ştiu. Pentru cei ca noi, sărăcia înseamnă un apartament ieftin, o maşină la mîna a doua, cu tăblăria înfundată şi murdară, haine proaste, nici urmă de bani pentru a călători şi a vedea lumea, nici vorbă de fond pentru pensie, nici o plasă de siguranţă, nimic.

– Perfect. Tocmai mi-ai demonstrat că am dreptate. Nu ştii absolut nimic despre sărăcie. Cît cîştigi pe an?

– Nouă sute de mii.

– Eu cîştig treizeci de mii. Ce te-ai face dacă te-ar obliga cineva să lucrezi pentru treizeci de mii?

– M-aş sinucide.

– Te cred. Cred sincer că ai lua o puşcă şi ţi-ai zbura creierii înainte de a fi nevoit să lucrezi pentru treizeci de mii.

– Te înşeli. Aş lua pilule.

– Laşule!

– În nici un caz n-aş lucra atît de ieftin.

– Ah, de lucrat ai putea, ce nu ai putea ar fi să trăieşti numai cu atîta.

– E acelaşi lucru.

– Aici se vede diferenţa dintre noi, i-am spus.

– La naiba, e clar că există o diferenţă. Dar cum de am devenit atît de diferiţi, Michael? Acum o lună, erai ca şi mine.

Acum, uită-te la tine – porți perciunii ăia caraghioși și haine uzate și spui tot felul de prostii despre servicii aduse oamenilor și salvarea omenirii. Unde ai greșit?

Am respirat adînc și am savurat umorul acelei întrebări. S-a relaxat și el. Eram prea civilizați ca să ne certăm în public.

– Ești un caraghios, să știi, mi-a spus el, aplecîndu-se mult spre mine. Mai aveai foarte puțin și ajungeai partener. Ești inteligent și talentat, singur, fără copii. Ai putea ajunge la un milion pe an la vîrsta de treizeci și cinci de ani. Poți face socoteala și singur.

– Am și făcut-o, Warner. Mi-am pierdut dragostea de bani. Banul e ochiul dracului.

– Ce original! Să te întreb ceva. Ce-ai să faci dacă te trezești, să zicem, la șaizeci de ani, obosit de a mai salva omenirea, pentru că oricum nu poate fi salvată. Nu tu acareturi, nu tu bani, nici firmă, nici partener, nici nevastă care să aducă bani grași din neurochirurgie. Nu va mai fi nimeni pe urmele tale. Ce ai să te faci?

– Păi, m-am gîndit la asta și, apropo, am un frate mai mare și putred de bogat. Am să-ți dau un telefon.

– Dacă voi fi murit?

– Trece-mă în testament. Fratele rătăcitor.

Ne-am concentrat asupra mîncării și conversația a început să lîncezească. Warner era destul de arogant ca să creadă că o confruntare fără menajamente m-ar fi readus la gînduri mai bune. Cîteva păreri dure din partea lui, cu privire la consecințele pasului greșit pe care îl făcusem și gata, lăsam joaca asta de-a sărăcia și mă hotărăm să-mi iau o slujbă ca lumea. Vorbesc eu cu el, parcă îl auzeam spunîndu-le părinților mei.

Mai avea cîțiva ași în mînecă. M-a întrebat ce beneficii scotea Centrul legal din strada 14. Destul de modeste, i-am răspuns. Avea fonduri de pensii? Din cîte știam eu, nu. Insista asupra ideii că ar trebui să-mi petrec numai vreo doi ani salvînd suflete, pentru ca apoi să revin la lumea reală. I-am mulțumit.

Iar el mi-a oferit o minunată sugestie – n-ar strica, poate, să-mi găsesc o femeie potrivită, dar cu bani, şi să mă însor cu ea.

Ne-am luat rămas-bun pe trotuarul din faţa restaurantului. L-am asigurat că ştiu ce fac, că mă voi descurca şi că raportul dat de el părinţilor trebuia să fie optimist.

– Nu-i speria, Warner. Spune-le că totul e minunat pe aici.

– Sună-mă dacă ajungi să flămînzeşti, a ripostat el, făcînd un efort să pară amuzat.

I-am făcut un semn cu mîna şi am plecat.

Pylon Grill era o cafenea deschisă toată noaptea în Foggy Bottom, în apropiere de Universitatea George Washington. Era un loc cunoscut printre insomniaci şi maniacii ştirilor. Prima ediţie din *Post* sosea în fiecare seară, chiar înainte de miezul nopţii, iar cafeneaua era la fel de plină ca un magazin de delicatese la ora prînzului. Am cumpărat un ziar şi m-am aşezat la bar – lucru ciudat, căci tot restul celor prezenţi stăteau cu nasul în ziar. Am fost uimit de tăcerea de la Pylon. Ziarul *Post* abia sosise, cu numai cîteva minute înaintea mea, şi treizeci de persoane erau adîncite în citit, de parcă se declarase războiul.

Articolul era în stilul obişnuit pentru *Post*. Începea pe prima pagină, cu un titlu scris cu litere groase, de-o şchioapă, şi continua pe pagina zece, unde apăreau şi fotografiile – figura lui Lontae, preluată de pe pancartele de la mitingul pentru dreptate, Mordecai, pe cînd era cu zece ani mai tînăr şi un alt grup de trei, care avea să-i umilească, în mod sigur, pe domnii cu sînge albastru de la Drake & Sweeney. Figura lui Arthur Jacobs în centru; fotografia de arest a lui Tillman Gantry în stînga şi alta, la fel, cu DeVon Hardy, în dreapta; acesta din urmă era legat de articol numai pentru că fusese evacuat şi ajunsese să fie ucis într-o manieră demnă de ştirile din ziare.

Arthur Jacobs şi doi pungaşi, doi delincvenţi afro-americani cu cîte un număr micuţ scris pe piept, aliniaţi la egalitate pe pagina zece din *Post*.

Parcă îi şi vedeam, grupaţi în birouri şi săli de şedinţe, cu uşile încuiate şi telefoanele scoase din priză, după ce toate întîlnirile fuseseră anulate. Trebuia să-şi pregătească riposta, să pună la cale o sută de strategii diferite, să-şi aducă specialiştii în relaţii publice. Era momentul lor de cumpănă.

Faxurile aveau să înceapă să sosească foarte devreme. Cópii ale imaginii acelui trio aveau să fie trimise birourilor de avocatură din toată ţara, de la un capăt la altul, şi fiecare mare firmă din lumea legilor corporative avea să se distreze pe săturate.

Gantry părea teribil de ameninţător şi mă îngrozeam la gîndul că eram în dispută cu el.

Urma şi o poză de-a mea, aceeaşi pe care ziarul o folosise în sîmbăta dinainte, cînd anunţase arestarea mea. Eram prezentat drept veriga de legătură dintre firmă şi Lontae Burton, deşi reporterul nu avea de unde să ştie că o întîlnisem în realitate.

Articolul era lung şi complet. Începuse cu evacuarea şi participanţii implicaţi, inclusiv Hardy, care apăruse, şapte zile mai tîrziu, în birourile firmei Drake & Sweeney, unde luase ostatici – dintre care unul eram eu. De la mine, s-a ajuns la Mordecai, apoi la moartea membrilor familiei Burton. Se vorbea despre arestarea mea, deşi fusesem atent să-i spun reporterului foarte puţine lucruri despre dosarul aflat în dispută.

Omul se ţinuse de cuvînt. Nu se dădeau nume, se făcea referire numai la surse bine informate. Nici eu n-aş fi putut scrie mai bine.

Nici un cuvînt din partea nici unuia dintre pîrîţi. Se părea că reporterul se străduise prea puţin, sau deloc, să intre în legătură cu ei.

31

Warner m-a sunat la cinci dimineața.

– Ești treaz? m-a întrebat.

El se afla în apartamentul său de la hotel, plin de nervi; dădea cu pumnii în pereți și avea zeci de comentarii și întrebări despre proces. Citise ziarele.

Încercînd să-mi păstrez locul cald în sacul de dormit, l-am ascultat spunîndu-mi cum anume să procedez în acest caz. Warner era specialist în litigii, pe deasupra și unul foarte bun, și provocarea procesului Burton era prea mare ca să-i poată rezista. Nu cerusem o sumă suficientă ca daune – nu ajungeau zece milioane. Cu un juriu bine ales, șansele erau nelimitate. Ah, ce mult ar fi dorit să-și încerce chiar el forțele! Dar Mordecai? Era avocat pledant?

Dar onorariul? Cu siguranță că aveam un contract pentru patruzeci la sută. Poate că totuși mai exista o speranță pentru viitorul meu.

– Zece la sută, i-am răspuns, pe întuneric.

– Cee?! Zece la sută! Ai înnebunit?

– Sîntem o firmă nonprofit, am încercat să-i explic, dar nu mă asculta. Mă blestema pentru că nu sînt mai lacom.

Dosarul era o mare problemă, spunea el, ca şi cum noi nici nu ne gîndiserăm la asta.

– Îţi poţi demonstra cazul fără ajutorul dosarului?

– Da.

Se umfla de rîs văzîndu-l pe bătrînul Jacobs în ziar, cu cîte un delincvent de fiecare parte. Cursa lui spre Atlanta decola peste două ore. La nouă va fi la birou. Abia aştepta să arate pozele tuturor. Se gîndea să le transmită imediat pe coasta de vest, prin fax.

A închis telefonul în mijlocul unei propoziţii.

Dormisem trei ore. M-am răsucit de pe o parte pe alta, de cîteva ori, dar n-am mai putut adormi la loc. Prea multe schimbări avuseseră loc în viaţa mea pentru a mai putea să mă odihnesc liniştit.

Am făcut un duş şi am ieşit, oprindu-mă să beau cafele cu pakistanezii pînă la răsăritul soarelui şi apoi am cumpărat fursecuri pentru Ruby.

Două maşini necunoscute erau parcate la colţul dintre străzile 14 şi Q, în apropiere de biroul nostru. Am trecut cu maşina pe lîngă ele la şapte şi jumătate, reducînd viteza, şi instinctul mi-a şoptit să trec mai departe. Ruby nu se afla pe treptele de la intrare.

Dacă Tillman Gantry avea impresia că violenţa îl putea ajuta la apărarea în proces, n-ar fi ezitat să se folosească de ea. Mordecai mă avertizase, deşi nu mai era nevoie de avertismente. L-am sunat acasă şi i-am spus ce văzusem. El sosea la birou la opt şi jumătate şi am convenit să ne întîlnim la acea oră. Mi-a promis că o va anunţa chiar el pe Sofia. Abraham era plecat din oraş.

De două săptămîni, mă concentram în primul rînd asupra procesului. Existaseră destule alte lucruri care să-mi distragă atenţia – Claire, mutarea de acasă, perspectivele unei noi

cariere – dar cazul împotriva lui RiverOaks şi a fostei mele firme nu-mi ieşise nici o clipă din minte. Exista un anume entuziasm care preceda depunerea plîngerii în orice caz major, după care urma o respiraţie adîncă şi o plăcută stare de linişte, după ce bomba îşi lovea ţinta şi praful se aşternea.

Gantry nu ne-a omorît în acea zi, după ce depuseserăm plîngerea împotriva lui şi a celorlalţi doi pîrîţi. Biroul arăta normal. Telefoanele nu sunau mai des decît de obicei. Numărul clienţilor era acelaşi. După ce problema procesului fusese, pentru moment, rezolvată, puteam să mă concentrez mai uşor asupra celorlalte cazuri.

Îmi puteam imagina panica din holurile îmbrăcate în marmură ale firmei Drake & Sweeney. Nimeni nu zîmbea, nimeni nu stătea la bîrfă lîngă maşina de cafea, nu se spuneau glume şi nu se vorbea despre sport pe culoare. Atmosfera era, cu siguranţă, mai sumbră decît la pompele funebre.

În secţia antitrust, cei care mă cunoşteau bine puteau fi mai îngrijoraţi decît alţii. Polly aborda, probabil, o atitudine stoică, detaşată şi veşnic eficientă. Rudolph nu ieşea, desigur, din birou decît pentru şedinţele cu şefii mai mari.

Singurul aspect trist al distrugerii reputaţiei sutelor de avocaţi de acolo era acela că marea majoritate dintre ei, nu numai că nu ştiau nimic despre jocul murdar, dar nici nu cunoşteau faptele. Nimănui nu-i păsa ce se întîmplă în secţia de imobiliare. Puţini îl cunoşteau pe Braden Chance. Eu însumi lucrasem acolo cîţiva ani buni înainte de a-l întîlni, şi atunci numai pentru că îl căutasem. Îmi părea rău pentru cei nevinovaţi – avocaţii din alte timpuri, care puseseră pe picioare o mare firmă şi de la care avuseserăm multe de învăţat; colegii mei de generaţie, care duceau mai departe tradiţia excelenţei; nou-veniţii care, trezindu-se, aflaseră că stimatul lor patron era, într-un fel, responsabil pentru moartea nedreaptă a unor oameni.

Dar nu aveam nici un fel de înțelegere pentru Braden Chance, Arthur Jacobs și Donald Rafter. Au vrut să mă distrugă. Lasă-i să transpire și ei.

Megan s-a întrerupt din rigorile impuse de menținerea ordinii într-o clădire cu optzeci de femei fără adăpost și am pornit într-un scurt drum cu mașina prin zona de nord-vest. Ea nu avea idee unde locuia Ruby și, de fapt, nici nu ne așteptam să o găsim. Totuși, era un motiv bun pentru a ne petrece cîteva minute împreună.

– Nu e ceva neobișnuit, mi-a spus ea, încercînd să mă liniștească. De regulă, oamenii străzii sînt imprevizibili, mai ales dacă sînt dependenți de droguri.

– Ai mai văzut astfel de cazuri?

– Am văzut tot ce se poate vedea. Cu timpul, înveți să nu te mai consumi. Cînd un client de-al tău renunță la drog, își găsește un apartament și o slujbă, spui o mică rugăciune de mulțumire. Dar nu trebuie să te entuziasmezi prea mult, pentru că apare o altă Ruby și îți răscolește sufletul. Sînt mai multe văi decît munți.

– Cum reușești să nu ajungi la disperare?

– Capeți putere de la clienți. Sînt oameni remarcabili. Majoritatea s-au născut fără rugăciune și fără noroc, și totuși supraviețuiesc. Se împiedică și cad, dar se ridică și încearcă din nou.

La trei străzi distanță de centru, am trecut pe lîngă un garaj de mașini avariate. Un cîine mare, colțos, cu lanț la gît păzea intrarea. Nu-mi propusesem să-mi vîr nasul printre mașini vechi și ruginite, iar cîinele s-a decis să rămînă calm. Ne gîndeam că Ruby locuia în zona dintre Centrul de pe strada 14 și Naomi's, pe strada 10, în apropiere de strada L, pe undeva între Logan Circle și piața Mount Vernon.

– Dar nu se ştie niciodată, a continuat Megan. Mă mirã mereu cît de rapid se deplasează oamenii aceştia dintr-un loc în altul. Au timp suficient şi unii merg pe jos kilometri întregi.

Ne uitam la oamenii străzii. Cercetam atent fiecare cerşetor pe lîngă care treceam, reducînd viteza. Am mers pe jos prin parcuri, ne-am uitat după vagabonzi, le-am aruncat cîte un bănuţ în cană, sperînd să vedem pe cineva cunoscut. N-am avut noroc.

Am lăsat-o pe Megan la Naomi's şi i-am promis să o sun mai tîrziu, după-amiază. Ruby devenise o minunată scuză pentru a păstra legătura.

Congresmanul reprezenta Indiana de cinci legistaturi, era republican şi se numea Burkholder; avea o locuinţă în Virginia, dar îi plăcea să alerge, către seară, în jurul dealului Capitoliului. Echipa lui a informat presa că face duş şi se schimbă într-una dintre acele săli de gimnastică rar folosite, construite de membrii Congresului în propriul lor beneficiu, la subsolul unei clădiri-anexă a Camerei.

Ca membru al Camerei, Burkholder era doar unul dintre cei 435; aşadar, virtual necunoscut la Washington, deşi se afla acolo de zece ani. Era relativ ambiţios, excesiv de curat, sănătos tun şi avea patruzeci şi unu de ani. Lucra în comisia pentru agricultură şi conducea un subcomitet pentru finanţe.

Burkholder a fost împuşcat miercuri, către seară, în apropiere de gara Union, pe cînd alerga de unul singur. Era îmbrăcat în trening – nu avea portofel, nici bani, nici buzunare în care să ducă obiecte de valoare. Părea să nu existe nici un motiv. Dăduse peste cineva pe stradă, probabil se ciocniseră, sau se loviseră, sau se rostiseră cuvinte grele, şi asupra lui se trăsese de două ori. Unul nici nu l-a atins, celălalt a pătruns prin braţul stîng, a ricoşat în umăr şi s-a oprit foarte aproape de gît.

Atacul s-a petrecut curînd după lăsarea întunericului, pe trotuarul unei străzi pline de maşinile navetiştilor întîrziaţi. Existau patru martori şi toţi l-au descris pe agresor ca fiind un bărbat negru, aparent vagabond. O descriere aproape generică. Respectivul tip dispăruse în noapte şi, pînă cînd primul navetist a apucat să oprească maşina, să coboare şi să alerge în ajutorul lui Burkholder, omul cu arma dispăruse.

Congresmanul a fost dus de urgenţă la spitalul George Washington, unde glonţul a fost extras după o operaţie care a durat două ore; starea sănătăţii lui a fost declarată stabilă.

Trecuseră mulţi ani de cînd nu se mai întîmplase ca un membru al Congresului să fie împuşcat la Washington. Unii erau agresaţi, fără efecte permanente. Agresiunile ofereau victimelor prilejul de a tuna şi a fulgera împotriva crimei, a lipsei adevăratelor valori şi a declinului general; vina era, bineînţeles, aruncată pe umerii partidului rival.

Burkholder nu putea tuna şi fulgera la unsprezece seara, cînd am văzut ştirea la televizor. Aţipisem în scaun, citind şi urmărind un meci de box. Nu prea fuseseră ştiri în ziua aceea, pînă în clipa în care Burkholder a fost împuşcat. Redactorul de ştiri a anunţat evenimentul cu răsuflarea tăiată, oferind cîteva informaţii generale, în timp ce poza lui Burkholder a apărut pe fundal. A urmat o secvenţă în direct de la spital, unde un reporter tremura de frig în faţa intrării secţiei de urgenţă, pe unde Burkholder intrase cu patru ore mai devreme. Pe fundal se vedea o ambulanţă cu luminile aprinse şi, cum nu putea să arate sînge sau un cadavru, pentru satisfacţia privitorilor, încerca să dea informaţiei o tentă de senzaţional.

Operaţia a decurs bine, a anunţat reporterul. Starea sănătăţii lui Burkholder era stabilă şi congresmanul se odihnea. Doctorii făcuseră o declaraţie publică în care, de fapt, nu spuneau nimic. Mai devreme, cîţiva dintre colegii de Cameră se grăbiseră să ajungă la spital şi reporterul reuşise, cumva, să-i convingă să apară în faţa camerei de filmat. Trei dintre ei

stăteau grupaţi şi toţi arătau suficient de gravi şi trişti, deşi viaţa lui Burkholder nu fusese nici o clipă în pericol. Mijeau ochii din cauza reflectoarelor şi se purtau de parcă se produsese o invazie majoră în vieţile lor private.

Nu mai auzisem de nici unul dintre ei. Îşi exprimau îngrijorarea pentru colegul lor şi prezentau o situaţie mult mai gravă a acestuia decît doctorii. Fără să le ceară nimeni, şi-au dat cu părerea despre declinul general al oraşului Washington.

A urmat încă un reportaj în direct de la scena atacului. Un alt reporter caraghios se afla exact pe locul atacului, acolo unde căzuse victima, iar acum într-adevăr era ceva de văzut. Se zărea o pată de sînge, spre care femeia arăta cu gesturi dramatice, chiar acolo! S-a lăsat pe vine, aproape atingînd asfaltul. În cadru a apărut un poliţist, oferind un sumar vag al celor întîmplate.

Reportajul se transmitea în direct, şi totuşi, în fundal, clipeau becurile roşii şi albastre ale maşinilor de poliţie; eu le-am observat, reporterul nu.

Se pregăteau de „curăţenie". Poliţia din District ieşise cu toate forţele pentru a-i strînge pe oamenii străzii în maşini şi camionete şi pentru a-i duce, apoi, în altă parte. Toată noaptea au curăţat dealul Capitoliului, arestînd pe oricine era prins dormind pe o bancă, stînd în parc, cerşind pe trotuar – oricine care părea să nu aibă unde sta. Îi acuza de vagabondaj, murdărirea oraşului, beţie în public, cerşit.

Nu toţi au fost arestaţi şi duşi la închisoare. Două camionete pline au fost duse pe Rhode Island, în zona de nord-est; pasagerii au fost lăsaţi într-o parcare din apropierea unui centru comunitar unde se servea supă toată noaptea. O altă camionetă, cu unsprezece persoane, a oprit la Misiunea Calvarului de pe strada T, la cinci străzi distanţă de biroul nostru. Cei reţinuţi aveau de ales: ori ajung la închisoare, ori îşi văd de drum. Camioneta s-a golit imediat.

32

Am jurat să-mi cumpăr un pat. Pierdeam prea mult somn chinuindu-mă pe podea, încercînd să demonstrez ceva – nimănui altcuiva în afară de mine. Pe întuneric, cu mult înainte de ivirea zorilor, în sacul meu de dormit, am promis că voi găsi ceva mai moale pe care să dorm. În afară de asta, mă întrebam pentru a mia oară cum supraviețuiau cei care dormeau pe trotuar.

La Pylon Grill era cald și lume multă, un nor de fum se ridica puțin deasupra meselor, iar aroma boabelor de cafea aduse din toată lumea te întîmpina încă de la ușă. Ca de obicei, la 4.30, localul era plin de amatorii de știri.

Burkholder era omul momentului. Figura lui apărea pe prima pagină din *Post*, alături de mai multe articole despre el, despre atac, despre investigațiile poliției. Nimic despre „curățenie". Știam că Mordecai mă va pune la curent cu detaliile, ceva mai tîrziu.

În secțiunea Metro mă aștepta o surpriză plăcută. Tim Claussen își luase misiunea în serios. Procesul intentat de noi îl inspira.

Într-un articol întins, făcea un portret al fiecărui pîrît în parte, începînd cu RiverOaks. Compania avea douăzeci de ani vechime, proprietatea unui grup de investitori privați, din-

tre care unul era Clayton Bender, agent de vînzări imobiliare de pe coasta de est, cu fonduri despre care se zvonea că ajung la două sute de milioane. Fotografia lui Bender era prezentată alături de articol, alături de o alta, a sediului corporației din Hagerstown, Maryland. În douăzeci de ani, compania construise unsprezece clădiri de birouri în zona D.C., alături de numeroase centre comerciale în suburbiile din Baltimore și Washington. Valoarea proprietăților sale era estimată la trei sute cincizeci de milioane. Avea și ceva datorii bancare, al căror nivel nu putea fi estimat.

Era reluată, cu detalii minuțioase, povestea proiectului de construcție a centrului poștal de mesagerie din nord-estul orașului. În continuare, atenția autorului se îndrepta asupra firmei Drake & Sweeney.

Deloc surprinzător, nu aveau nici o sursă de informare din interiorul firmei. Telefoanele nu fuseseră returnate. Claussen dădea informațiile de bază – dimensiuni, istoric, cîțiva învățăcei celebri. Se prezentau două diagrame, amîndouă preluate după revista *U.S. Law* – una dintre ele dădea o listă a firmelor de avocatură din țară, în funcție de mărime, cealaltă – un top alcătuit pe baza veniturilor medii obținute, în compensații, de partenerii firmelor, cu un an înainte. Cu opt sute de avocați, Drake & Sweeney era a cincea ca mărime, iar la cîștigul lor de nouă sute zece mii cinci sute dolari, partenerii se clasau pe locul al treilea.

Oare renunțasem la atît de mulți bani?

Ultimul membru al acestui nepotrivit trio era Tillman Gantry, iar viața sa plină de evenimente ușura investigația jurnalistică. Polițiștii vorbeau despre el. Un fost tovarăș de celulă din închisoare îl ridica în slăvi. Un pastor oarecare din nord-est spunea că Gantry ridicase panouri de baschet pentru copiii săraci. O fostă prostituată își amintea de bătăile primite de la el. Gantry acționa prin două corporații – TAG și Gantry Group – și, prin intermediul acestora, deținea trei parcări pen-

tru mașini uzate, două mici centre comerciale, un bloc de locuințe unde două persoane fuseseră împușcate mortal, șase duplexuri cu apartamente de închiriat, un bar unde o femeie fusese violată, un magazin video și numeroase parcele neconstruite, cumpărate de la stat aproape pe degeaba.

Dintre cei trei acuzați, Gantry era singurul care dorea să vorbească. Recunoștea că plătise unsprezece mii de dolari pentru depozitul din Florida Avenue, în iunie trecut și îl vînduse lui RiverOaks pe 31 ianuarie, pentru două sute de mii de dolari. Clădirea nu putea fi folosită, dar terenul pe care se afla valora mult mai mult decît unsprezece mii de dolari. De asta îl cumpărase.

Depozitul atrăgea mereu vagabonzii, spunea el. De fapt, fusese obligat să-i alunge chiar el. Nu le luase niciodată chirie și nu avea habar de unde pornise acest zvon. Avea destui avocați și intenționa să pregătească o apărare fără cusur.

Numele meu nu era menționat în articol. Nu se spunea nimic despre DeVon Hardy și drama ostaticilor și doar foarte puțin despre Lontae Burton și acuzațiile prezentate în plîngere.

Pentru a doua zi la rînd, vechea și venerabila firmă Drake & Sweeney era acuzată de conspirație, alături de un fost proxenet. De fapt, tonul articolului făcea din avocați niște delincvenți mai răi decît Tillman Gantry.

Pentru ziua următoare se promitea un alt episod – o privire asupra vieții triste duse de Lontae Burton.

Cît timp avea să mai permită Arthur Jacobs ca draga lui firmă să fie tîrîtă în noroi? Era o țintă foarte ușoară. Ziarul *Post* putea fi tenace. Se vedea că reporterul nu stă degeaba nici o clipă. Un articol decurgea din altul.

Era nouă și douăzeci cînd am ajuns, însoțit de avocatul meu, la clădirea Carl Moultrie, la intersecția dintre strada 6 și Indiana, în centrul orașului. Mordecai știa unde mergem. Eu

nu mai fusesem niciodată în apropierea clădirii Moultrie, sediul de desfășurare a proceselor civile și penale din District. Coada se forma afară, la intrarea principală și se mișca greu, căci avocații, specialiștii în litigii și delincvenții erau percheziționați și trebuiau să treacă prin detectorul de metale. Înăuntru întîlneai o adevărată grădină zoologică – un hol plin de oameni nerăbdători și alte culoare pe patru etaje, de unde se intra în sălile de judecată.

Onorabilul Norman Kisner prezida Curtea la primul etaj, camera 114. În registrul de la intrare, numele meu era trecut la rubrica „Prima înfățișare". Alți unsprezece delincvenți împărțeau boxa cu mine. Înăuntru, banca juraților era goală; o mulțime de avocați mișunau peste tot. Mordecai a dispărut pe ușa din spate, iar eu am luat loc în rîndul al doilea. Am deschis o revistă, încercînd să par cît se poate de plictisit de situație.

– Bună dimineața, Michael, am auzit un glas dinspre culoarul de trecere. Era Donald Rafter, strîngîndu-și servieta cu ambele mîini. În spatele lui era un tip de la litigii, al cărui nume nu mi-l aminteam.

Am dat din cap și am reușit să rostesc, la rîndul meu:

– Bună.

S-au îndepărtat și s-au așezat de cealaltă parte a sălii. Reprezentau victimele și, în această calitate, aveau dreptul să fie prezenți la fiecare fază de procedură.

Era vorba doar de prima înfățișare! Trebuia să stau în picioare în fața judecătorului la citirea acuzațiilor. Trebuia să mă declar nevinovat, să fiu lăsat în pace, în baza cauțiunii, și să plec. Ce căuta Rafter acolo?

Răspunsul a venit cu greu. Fixam paginile revistei, mă chinuiam să rămîn perfect calm și, în cele din urmă, mi-am dat seama că prezența lui acolo era doar o aducere-aminte. Firma considera că furtul era o problemă serioasă și aveau de gînd să mă hăituiască pînă în ultima clipă. Rafter era cel mai

şmecher şi cel mai rău dintre toţi specialiştii în litigii. Se aşteptau să tremur de frică numai la vederea lui în sala de judecată.

La nouă şi jumătate, Mordecai a reapărut din spatele băncii şi mi-a făcut semn să-l urmez. Judecătorul aştepta în biroul său. Mordecai m-a prezentat şi ne-am aşezat toţi trei în jurul unei măsuţe, pentru o discuţie neprotocolară.

Judecătorul Kisner avea cel puţin şaptezeci de ani, părul grizonat şi vîlvoi şi o barbă încărunţită, neîngrijită; ochii căprui aruncau flăcări cînd vorbea. Îl cunoştea de multă vreme pe avocatul meu.

– Tocmai îi spuneam lui Mordecai, a început el dînd din mînă, că acesta este un caz cu totul neobişnuit.

Am înclinat capul, în semn de aprobare. Şi pentru mine era neobişnuit.

– Îl cunosc pe Arthur Jacobs de treizeci de ani. De fapt, cunosc o mulţime dintre avocaţii de acolo. Sînt avocaţi buni.

Avea dreptate. Firma îi angaja pe cei mai buni şi îi pregătea pe măsură. Eram jenat de faptul că magistratul meu de caz avea asemenea admiraţie faţă de victime.

– E greu de evaluat furtul unui dosar din biroul unui avocat, cel puţin pentru moment. Nu sînt decît nişte hîrtii, nimic care să aibă valoare pentru altcineva decît acel avocat. Nu ţi-ar folosi la nimic dacă ai încerca să-l vinzi în stradă. Nu te acuz că l-ai furat, sper că mă înţelegi.

– Da, înţeleg.

Nu eram sigur dacă lucrurile stăteau sau nu aşa, dar doream să continue.

– Să presupunem că ai dosarul şi să presupunem că l-ai luat de la firmă. Dacă îl dai înapoi acum, sub supravegherea mea, voi fi înclinat să-i stabilesc valoarea la ceva mai puţin de o sută de dolari. Ar fi, desigur, vorba de o ofensă adusă firmei şi totul s-ar putea rezolva doar cu cîteva formalităţi.

Desigur, ar trebui să fii de acord să nu ţii seama de nici una dintre informaţiile cuprinse în dosar.

– Dar dacă nu-l dau înapoi? E tot o presupunere, se înţelege.

– Atunci devine mult mai valoros. Rămîne acuzaţia de furt calificat şi cu ea se ajunge la proces. Dacă procurorul îşi demonstrează cazul, iar juriul te găseşte vinovat, rămîne la latitudinea mea să decid condamnarea.

Fruntea încruntată, privirea dură şi tonul vocii lui lăsau să se înţeleagă că era de preferat să evit condamnarea.

– În plus, dacă juriul te găseşte vinovat de furt calificat, îţi pierzi licenţa de avocat.

– Da, domnule judecător, am spus, copleşit.

Mordecai nu participa la discuţie; tăcea şi asculta totul cu mare atenţie.

– Spre deosebire de majoritatea cazurilor din registrul meu, aici timpul este foarte important, a continuat Kisner. Litigiul civil poate pretinde cunoaşterea conţinutului dosarului. Admiterea lui ca probă va fi decisă de un alt judecător, într-o altă sală. Aş dori să rezolvăm problema penală înainte de a se ajunge prea departe în procesul civil. Din nou, presupunînd că ai dosarul.

– Cît de curînd? l-a întrebat Mordecai.

– Cred că două săptămîni sînt suficiente pentru a lua o decizie.

Am fost cu toţii de acord că termenul de două săptămîni era rezonabil. Împreună cu Mordecai m-am întors în sala de judecată, unde am mai aşteptat încă o oră în care nu s-a întîmplat nimic.

Tim Claussen de la *Post* a sosit în acelaşi timp cu un grup de avocaţi. Ne-a văzut în sală, dar nu s-a aventurat pînă la noi. Mordecai m-a lăsat singur şi, pînă la urmă, a reuşit să-l prindă într-un colţ. I-a explicat că în sală se aflau doi avocaţi

de la Drake & Sweeney, Donald Rafter şi încă unul şi că poate aveau ceva de spus presei.

Claussen i-a atacat imediat. Auzeam voci din spate, de pe banca pe care Rafter îşi pierduse timpul pînă atunci. Au ieşit din sală şi şi-au continuat cearta pe hol.

Prezentarea mea în faţa judecătorului Kisner a fost scurtă, aşa cum mă aşteptam. M-am declarat nevinovat, am semnat nişte formulare şi am plecat în grabă. Rafter nu se vedea nicăieri.

– Ce ai discutat cu Kisner pînă la venirea mea? l-am întrebat pe Mordecai, îndată ce am ajuns în maşină.

– Aceleaşi lucruri pe care ţi le-a spus şi ţie.

– E un tip dur.

– E un judecător bun, dar a fost mulţi ani avocat. Criminalist, şi încă unul dintre cei mai buni. Nu are pic de milă pentru un avocat care fură dosarele altuia.

– Cît aş primi, dacă aş fi condamnat?

– Nu mi-a spus. Dar ai ajunge la închisoare.

Aşteptam la semafor. Din fericire, la volan mă aflam eu.

– În regulă, domnule avocat, i-am spus. Ce facem acum?

– Avem două săptămîni. Să nu ne grăbim. Nu e momentul să luăm decizii.

33

Ediția de dimineață a ziarului *Post* cuprindea două articole puse în prim plan și acompaniate de fotografii.

Primul era cel promis în ediția anterioară – o relatare în detaliu a vieții tragice a lui Lontae Burton. Bunica ei era sursa principală de informații, deși reporterul mai luase legătura cu două mătuși, un fost patron, un asistent social, un fost profesor, mama ei și cei doi frați din închisoare. Cu agresivitatea sa obișnuită și un buget nelimitat, ziarul reușea de minune să adune faptele de care noi aveam nevoie pentru proces. La nașterea lui Lontae, mama ei avea șaptesprezece ani; fata era a doua din trei copii, rod al căsătoriilor cu trei soți diferiți, deși maică-sa refuzase să-i dea vreun amănunt despre tatăl ei. Crescuse în mizeria cartierelor din nord-est ale orașului, mutîndu-se dintr-un loc în altul împreună cu mama bolnavă și locuind, din cînd în cînd, cu bunica și mătușile ei. Maică-sa ajungea mereu la închisoare și Lontae renunțase la școală după clasa a șasea. Din acel moment, viața ei nefericită devenise previzibilă. Droguri, băieți, bande, delicte minore – viața periculoasă a străzii. Făcea tot felul de munci plătite la salariul minim, dovedindu-se total nedemnă de încredere.

Registrele poliției spuneau mult despre ce se întîmplase: fusese arestată la paisprezece ani pentru furt din magazine, trecuse prin tribunalul pentru minori. Trei luni mai tîrziu, fusese arestată din nou, pentru beție în public, ajungînd din nou la tribunalul pentru minori. La cincisprezece ani, deținere de droguri, tribunalul pentru minori. Aceeași acuzație, șapte luni mai tîrziu. Arestată pentru prostituție, la două luni după nașterea lui Ontario, condamnată, nu fusese închisă. Nașterea gemenilor, Alonzo și Dante, la douăzeci de ani, tot la Municipal, tot cu tatăl necunoscut. Urmase Temeko, fetița cu scutecul ud, născută pe cînd Lontae avea douăzeci și unu de ani.

În tot acest trist epitaf, apărea o rază de speranță. Lontae nimerise la Casa Fecioarei, un așezămînt de zi pentru femei, similar cu cel de la Naomi's, unde întîlnise o asistentă socială pe nume Nell Cather. Doamna Cather era citată pe larg în articol.

Conform versiunii ei despre ultimele luni din viața lui Lontae, fata era hotărîtă să termine cu vagabondajul și să-și limpezească viața. Începuse, cu mare entuziasm, să ia pilule anticoncepționale, oferite de Casa Fecioarei. Dorea cu disperare să renunțe la droguri și alcool. Participa la întrunirile AA/NA de la centru și lupta cu mare curaj împotriva dependenței, deși nu reușea niciodată să rămînă complet trează. A învățat rapid să citească și visa să obțină o slujbă cu salariu constant, pentru a-și întreține mica familie.

În cele din urmă, doamna Cather îi găsise o slujbă; despacheta produsele dintr-un mare magazin de băcănie; lucra douăzeci de ore pe săptămînă și primea 4,75 dolari pe oră. N-a lipsit niciodată de la lucru.

Într-o zi, în toamna trecută, îi șoptise lui Nell Cather că găsise o locuință, deși lucrul trebuia să rămînă secret. Ca parte a muncii ei, Nell dorea să verifice locul, dar Lontae a refuzat-o. Nu era ceva legal, i-a explicat. Era un apartament mic, cu două camere, cu acoperiș deasupra capului și o ușă cu

zăvor; avea baia aproape şi plătea o sută de dolari, bani gheaţă, pe lună.

Mi-am notat numele lui Nell Cather, de la Casa Fecioarei, şi am zîmbit în sinea mea la gîndul de a o aduce în boxa martorilor, pentru a spune povestea familiei Burton în faţa unui complet de judecată.

Lontae era îngrozită la gîndul să-şi piardă copiii, pentru că era un lucru obişnuit. Majoritatea femeilor fără adăpost de la Casa Fecioarei îşi pierduseră copiii şi, cu cît erau mai multe poveştile de groază auzite de Lontae de la ele, cu atît era mai hotărîtă să-şi păstreze familia unită. Învăţa mai mult, începuse chiar să studieze elementele de bază la computer şi, la un moment dat, nu se atinsese de droguri patru zile la rînd.

Apoi fusese evacuată şi puţinele lucruri pe care le avea fuseseră aruncate în stradă, împreună cu copiii ei. Doamna Cather o văzuse a doua zi, era distrusă. Copiii erau flămînzi şi murdari; Lontae era drogată. Casa Fecioarei refuza accesul tuturor celor intoxicaţi sau aflaţi sub influenţa drogurilor. Directoarea a fost silită să-i ceară să plece. Doamna Cather n-a mai văzut-o de atunci; nu a mai ştiut nimic despre ea, pînă cînd a citit în ziar despre moartea întregii familii.

Citind articolul, mă gîndeam la Braden Chance. Speram că îl citeşte şi el, în căldurica matinală a căminului său elegant din suburbiile Virginiei. Eram sigur că, la ora aceea, era deja treaz. Cum putea să doarmă, cît de cît, o persoană supusă atîtor presiuni?

Doream să sufere, să înţeleagă că indiferenţa lui inumană faţă de drepturile şi demnitatea celorlalţi cauzaseră atîta nefericire. Stăteai în frumosul tău birou, Braden, lucrînd din greu, pe bani mulţi, învîrtind documente pentru clienţii tăi bogaţi, citind rapoartele asistenţilor pe care îi trimiteai să facă treburile murdare, şi ai luat decizia rece, calculată, de a duce la bun sfîrşit o evacuare pe care trebuia s-o opreşti. Erau doar

niște vagabonzi, nu? Amărîți de cea mai joasă speță, care trăiau ca niște animale. Nu exista nimic în scris, nici contracte de închiriere, nici documente, nici drepturi. Dă-i afară! Orice întîrziere în rezolvarea situației lor ar fi împiedicat finalizarea proiectului.

Doream să-l sun acasă, să-l deranjez de la cafeaua de dimineață și să-l întreb: Cum te simți, Braden?

Al doilea articol a fost o surpriză plăcută, cel puțin din punctul de vedere al unui avocat. Dar aducea cu sine probleme noi.

Fusese găsit un fost iubit, un vagabond de temut, în vîrstă de nouăsprezece ani, pe nume Kito Spires. Fotografia lui ar fi înfricoșat orice cetățean cu respect față de lege. Kito avea multe de spus. Pretindea că e tatăl ultimilor trei copii ai lui Lontae – gemenii și fetița. Locuise, cu întreruperi, împreună cu ea, în ultimii trei ani; dar o lăsase mai mult singură.

Kito era produsul tipic de oraș – renunțase la liceu, era șomer și avea cazier. Credibilitatea sa ar fi fost permanent pusă la îndoială.

Locuise în depozit, cu Lontae și copiii. O ajutase să plătească chiria, ori de cîte ori putuse. La un moment dat, după Crăciun, se certaseră și el plecase de acolo. Actualmente trăia cu o femeie al cărei bărbat era la închisoare.

Nu știa nimic despre evacuare, deși i se părea incorectă. Întrebat de condițiile de viață din depozit, Kito oferise suficiente detalii pentru a mă convinge că se aflase acolo. Descrierea lui era similară cu cea făcută de Hector în raport.

Nu știa că depozitul era proprietatea lui Tillman Gantry. Un pungaș pe nume Johnny strîngea chiria, la cincisprezece ale fiecărei luni. O sută de dolari.

Împreună cu Mordecai, puteam să-l găsim repede. Lista martorilor noștri creștea rapid, iar domnul Spires putea deveni vedeta noastră.

Kito era profund îndurerat de moartea copiilor săi şi a mamei lor. Fusesem foarte atent la înmormîntare şi eram absolut sigur că Kito nu se aflase acolo.

Procesul nostru se bucura de mai multă atenţie din partea presei decît ne-am fi putut imagina. Noi nu ceream decît zece milioane de dolari, o sumă frumuşică şi rotundă, despre care se scria în fiecare zi şi se discuta pe străzi. Lontae avusese relaţii sexuale cu o mie de bărbaţi. Kito era primul tată potenţial. Cu atîţia bani la orizont, curînd aveau să apară alţi taţi, care să-şi exprime dragostea pentru copiii pierduţi. Strada era plină de posibilităţi.

Asta era cea mai mare problemă.

N-am mai avut totuşi şansa de a vorbi cu el.

Am sunat la Drake & Sweeney şi am cerut cu Braden Chance. Mi-a răspuns o secretară şi am repetat solicitarea.

– Cine întreabă, vă rog? s-a interesat ea.

I-am dat un nume fictiv şi am pretins că aş fi un client potenţial, recomandat de Clayton Bender de la RiverOaks.

– Domnul Chance nu poate fi contactat, mi-a spus femeia.

– Spuneţi-mi, cînd pot vorbi cu el? am insistat, pe un ton dur.

– Este în concediu.

– Bine. Cînd se întoarce?

– Nu ştiu precis, mi-a răspuns ea, şi am închis.

Concediul va dura o lună, va deveni sabatic, urmat de o învoire şi, la un moment dat, se va recunoaşte, în sfîrşit, că Chance fusese dat afară.

Bănuiam că nu se mai afla acolo; telefonul îmi confirmase bănuiala.

Cum firma reprezentase toată viaţa mea în ultimii şapte ani, nu era dificil să-i prevăd următoarele acţiuni. Erau prea mîndri şi prea aroganţi ca să suporte situaţia nedemnă la care erau supuşi.

Imediat după intentarea acțiunii noastre, bănuiam că aflaseră adevărul de la Braden Chance. Dacă el mărturisise singur sau faptele fuseseră scoase cu forța de la el, nu avea nici o importanță. Îi mințise de la început și acum întreaga firmă fusese dată în judecată. Poate că le arătase raportul original făcut de Hector, împreună cu chitanța de chirie de la Lontae. Mai mult ca sigur, totuși, că Chance distrusese aceste probe și fusese nevoit să le descrie. Firma – Arthur Jacobs și comitetul executiv – cunoșteau, cel puțin, adevărul. Evacuarea n-ar fi trebuit să aibă loc. Înțelegerile verbale de plată a chiriei ar fi trebuit anulate în scris, de către Chance, în numele lui RiverOaks, dîndu-le chiriașilor un preaviz de treizeci de zile.

O întîrziere de treizeci de zile ar fi pus în pericol construcția centrului de mesagerie poștală, cel puțin pentru RiverOaks.

O întîrziere de treizeci de zile i-ar fi permis lui Lontae și altor chiriași să supraviețuiască și să treacă de perioada cea mai grea a iernii.

Chance a fost forțat să demisioneze, fără îndoială cu o sumă frumușică în buzunar, datorată acțiunilor pe care le deținea ca partener. Hector venise, probabil, cu avionul, pentru informare. După plecarea lui Chance putea spune adevărul, fără să se teamă de urmări. Nu putea, totuși, să le povestească despre legăturile lui cu mine.

În spatele ușilor închise, comitetul executiv se confruntase cu realitatea. Firma risca să fie blamată în public. Un plan de apărare a fost conceput împreună cu Rafter și echipa lui de avocați. Apărarea se baza din plin pe faptul că în cazul Burton se foloseau materiale furate dintr-un dosar de la Drake & Sweeney. Iar dacă materialele furate nu puteau fi utilizate în instanță, atunci procesul trebuia anulat. Era perfect logic, dintr-o perspectivă legală.

Totuşi, înainte de a-şi impune strategia de apărare, intervenise ziarul. Se găseau martori care puteau dovedi aceleaşi lucruri protejate de dosar. Ne puteam dovedi cazul în pofida celor ascunse de Chance.

Drake & Sweeney era, cu siguranţă, în haos. Cu opt sute de avocaţi agresivi care nu aveau chef să-şi ţină părerile pentru ei, firma era la un pas de o insurecţie. Dacă aş mai fi fost acolo şi m-aş fi confruntat cu un asemenea scandal, petrecut într-o altă secţie a firmei, aş fi făcut scandal pentru ca problema să fie rezolvată şi să dispară din ziare. Nu era cazul să dea piept cu furtuna. Prezentarea din *Post* era doar un mic exemplu din ceea ce ar fi însemnat un proces răsunător. Şi un singur an despărţea firma de proces.

Veneau presiuni şi din alte surse. În dosar nu se arăta în ce măsură RiverOaks era la curent cu situaţia locatarilor din depozit. De fapt, nu prea existaseră schimburi de corespondenţă între Chance şi clientul său. Se părea că Chance primise instrucţiuni să încheie afacerea cît mai curînd posibil. RiverOaks făcea presiuni; Chance se repezise să acţioneze.

Dacă presupunem că RiverOaks nu ştia că evacuările au fost ilegale, atunci compania avea dreptul legal de a acuza firma Drake & Sweeney pentru practică incorectă. Firma fusese angajată cu un anume scop; ieşise un fiasco; gafa era în detrimentul clientului. Cu proprietăţi în valoare de 350 de milioane, RiverOaks avea destulă influenţă pentru a face presiuni asupra firmei, care se vedea obligată să remedieze situaţia creată.

Alţi clienţi importanţi puteau fi de altă părere. Ce se întîmplă acolo? era întrebarea pe care partenerii de la Drake & Sweeney o auzeau de la aceia care le plăteau serviciile. În jungla legii corporative, vulturii de la alte firme începeau să se rotească deasupra capetelor lor.

Drake & Sweeney îşi prezenta pe piaţă imaginea, percepţia publică. La fel şi celelalte firme mari. Şi nici o firmă nu putea accepta loviturile aduse acum aceleia la care eu învăţasem meserie.

Congresmanul Burkholder se descurca magnific. A doua zi după operaţie, s-a întîlnit cu presa într-un spectacol minuţios pregătit. A fost adus, cu căruciorul, pe un podium improvizat din holul spitalului. S-a ridicat în picioare, cu ajutorul frumoasei sale soţii şi a făcut un pas înainte, pentru a citi o declaraţie. Ca o coincidenţă, era îmbrăcat într-un tricou flauşat roşu-aprins cu inscripţia Hoosier. Era bandajat la gît, cu braţul stîng sprijinit într-un alt bandaj.

S-a declarat viu şi nevătămat, pregătit ca, în cîteva zile, să se întoarcă la îndatoririle lui din Cameră. Un salut celor de acasă, din Indiana.

În acest moment de glorie, s-a referit la criminalitatea stradală şi la distrugerea oraşelor noastre. (Oraşul său natal avea opt mii de locuitori.) Era o ruşine că în capitala ţării se ajunsese la o asemenea stare de degradare şi, din cauza faptului că se aflase la un pas de moarte, intenţiona ca, din acel moment, să-şi consacre energia considerabilă de care dispunea, pentru a face astfel încît străzile noastre să redevină sigure. Îşi descoperise un nou scop în viaţă.

A continuat cu alte prostii despre controlul asupra armelor şi construirea mai multor puşcării.

Împuşcarea lui Burkholder exercita o imensă presiune, chiar temporară, asupra poliţiei districtuale, chemate să cureţe străzile. Senatori şi membri ai Camerei îşi petrecuseră ziua vorbind despre pericolele din centrul oraşului Washington. Ca rezultat, „curăţenia" a reînceput după lăsarea serii. Toţi beţivii, cronici sau nu, cerşetorii şi vagabonzii din apropiere de Capitoliu au fost

încărcați în camionete și transportați, ca niște vite, spre cartiere mai îndepărtate.

La unsprezece patruzeci seara, un echipaj de poliție a fost trimis spre un magazin de băuturi de pe strada 4, în apropiere de Rhode Island, în zona de nord-est a orașului. Proprietarul auzise împușcături și un locatar din apropiere anunțase că văzuse un bărbat la pământ.

Pe un teren viran din apropiere de magazin, în spatele unei grămezi de gunoaie și cărămizi sparte, polițiștii au găsit cadavrul unui tînăr negru. Sîngele era proaspăt și provenea din două răni de glonț în cap.

Ulterior a fost identificat drept Kito Spires.

34

Ruby a reapărut luni dimineaţă, cu un apetit feroce, atît pentru fursecuri cît şi pentru ştiri. Mă aştepta zîmbind pe pragul biroului şi m-a salutat cu căldură cînd am ajuns acolo, la ora opt, mai tîrziu decît de obicei. Cu Gantry la pîndă, doream mai multă lumină şi aglomeraţie la sosirea mea la birou.

Era neschimbată. M-am gîndit să mă uit mai bine la figura ei, să văd dovada consumului de *crack*, dar nimic nu părea în neregulă. Avea ochii îngînduraţi şi trişti, dar era bine dispusă. Am intrat împreună în birou şi ne-am pregătit locul, la biroul lui Ruby. Era destul de reconfortant să ştii că mai eşti cu cineva în clădire.

– Ce mai faci? am întrebat-o.

– Bine, mi-a răspuns, băgînd mîna în pungă după un fursec. Aveam trei pungi, toate cumpărate în săptămîna dinainte, numai pentru ea, deşi Mordecai lăsase în urmă numai firimituri.

– Unde stai?

– În maşina mea.

Cum altfel?

– ... Sînt grozav de bucuroasă că se termină iarna.

– Şi eu la fel. Ai fost la Naomi's? am întrebat-o.

– Nu. Dar mă duc astăzi. Nu m-am simţit aşa de bine.

– Te duc eu.

– Mulţumesc.

Conversaţia era puţin cam rigidă. Ruby se aştepta să o întreb de ultima ei vizită la motel. Normal, şi eu doream asta, dar m-am gîndit că e mai bine să tac.

Cînd cafeaua a fost gata, am umplut două pahare şi le-am aşezat pe masă. Ruby era la al treilea fursec şi ronţăia din el fără întrerupere, pe margini, ca un şoricel.

Cum puteam fi atît de răutăcios cu o persoană demnă de milă? Mai bine treceam la ştiri.

– Ce-ai zice să citim ziarul? am întrebat-o.

– Ar fi grozav.

Figura primarului apărea pe prima pagină şi, cum lui Ruby îi plăceau articolele despre politica locală, iar primarul era oricînd bun pentru puţină culoare locală, am decis să încep cu acel articol. Era un interviu de sîmbătă, în care primarul şi consilierul său, acţionînd într-o uniune temporară şi nesigură, solicitau o anchetă a departamentului de justiţie care să clarifice moartea lui Lontae Burton şi a familiei ei. Fuseseră violate drepturile cetăţeneşti? Primarul era clar de părere că da, dar trebuia ca de asta să se ocupe justiţia.

Cum procesul nostru preluase centrul atenţiei, un nou grup de persoane erau acuzate de tragedia întîmplată. Primăria nu mai era arătată cu degetul în aceeaşi măsură. Insultele către şi dinspre Congres încetaseră. Cei care simţiseră lovitura primelor acuzaţii reorientau acum oprobriul public, cu toată forţa şi bucuria, spre marea firmă de avocatură şi clientul său bogat.

Ruby era fascinată de povestea familiei Burton. I-am făcut un scurt rezumat al plîngerii şi al efectelor ei, din momentul în care fusese depusă.

Drake & Sweeney era din nou atacată de ziar. Probabil că avocaţii săi se întrebau: Cînd se vor termina toate astea?

Nu prea curînd.

În colţul de jos al primei pagini apărea o informaţie scurtă, cu privire la decizia serviciilor poştale de a opri proiectul de construcţie a centrului de mesagerie poştală în zona de nord-est a oraşului Washington. Controversa legată de cumpărarea terenului, de depozit şi de procesul în care erau implicaţi RiverOaks şi Gantry fusese un factor important în luarea acestei decizii.

RiverOaks a pierdut astfel proiectul său în valoare de douăzeci de milioane de dolari. Era normal ca RiverOaks să reacţioneze ca orice alt agent agresiv de dezvoltare urbană, care cheltuise aproape un milion de dolari, bani gheaţă, pentru cumpărarea unor terenuri intravilane inutile. Era normal ca RiverOaks să-şi atace avocaţii.

Presiunea mai creştea puţin.

Am aruncat o privire asupra evenimentelor din lume. Un cutremur din Peru i-a atras atenţia lui Ruby, aşa că am citit informaţiile despre el. În secţiunea Metro, primele cuvinte pe care le-am citit mi-au îngheţat sîngele în vine. Sub aceeaşi fotografie a lui Kito Spires, dar de două ori mai mare şi mai ameninţătoare, apărea titlul: KITO SPIRES ÎMPUŞCAT MORTAL. Articolul relua prezentarea de vineri a domnului Spires, pion important în drama familiei Burton, după care dădea puţinele detalii cunoscute deocamdată în legătură cu moartea lui. Nu existau martori, indicii, nimic. Încă un vagabond ucis în District.

– Te simţi bine? m-a întrebat Ruby, trezindu-mă din transă.

– Ah, sigur, i-am răspuns, încercînd să-mi recapăt suflul.

– De ce nu citeşti?

Pentru că eram prea uluit ca să citesc cu voce tare. Am parcurs repede articolul cu privirea, să văd dacă numele lui Tillman Gantry era menţionat pe undeva. Nici vorbă.

De ce n-ar fi fost? Pentru mine, era evident ce se întîmplase. Puştiul se bucurase de momentul său de celebritate, vorbise prea mult, devenise prea valoros pentru acuzare *(noi!)* şi, deci, o ţintă prea uşoară.

Gantry vorbise. Ceilalţi martori din lumea străzii aveau să păstreze tăcerea sau să dispară, după ce noi vorbeam cu ei. Era şi-aşa destul de grav că Gantry ucidea martorii. Dar dacă Gantry pornea după avocaţi?

În mijlocul acelui moment de spaimă, am înţeles brusc că articolul era în beneficiul nostru. Pierdusem un martor potenţial de cea mai mare importanţă, dar credibilitatea lui Kito ne-ar fi creat probleme. Drake & Sweeney era menţionată din nou, în al treilea articol al dimineţii, în legătură cu uciderea unui delincvent de nouăsprezece ani. Firma căzuse de pe soclul său înalt şi acum era tîrîtă în noroi, iar numele său mîndru era menţionat în acelaşi paragraf cu acela al unui pungaş ucis.

M-am întors în gînd cu o lună în urmă, înainte de apariţia „Domnului" şi a evenimentelor care urmaseră. Mi-am imaginat cum aş fi citit acelaşi articol la biroul meu, înainte de răsăritul soarelui. Mi-am imaginat că aş fi citit celelalte articole şi aş fi aflat că acuzaţiile atît de grave din plîngere erau adevărate. Ce aş fi făcut?

Nu aveam nici un dubiu. I-aş fi făcut un scandal monstru lui Rudolph Mayes, partenerul în subordinea căruia mă aflam şi care, la rîndul lui, ar fi făcut un scandal monstru comitetului executiv; eu m-aş fi întîlnit cu colegii mei, ceilalţi asociaţi cu vechime ai firmei. Am fi cerut ca problema să fie rezolvată; trebuia să se liniştească apele înainte ca efectele să

devină şi mai grave. Am fi insistat să se evite, cu orice preţ, un proces.

Am fi prezentat tot felul de pretenţii.

Şi bănuiam că majoritatea asociaţilor cu vechime şi toţi partenerii făceau exact ceea ce aş fi făcut şi eu. Cu atîta forţă de muncă, se muncea prea puţin. Prea puţine ore erau trecute în contul clienţilor. Firma se afla în haos.

– Continuă, am auzit-o pe Ruby, care mă trezea din nou.

Am parcurs rapid secţiunea Metro, în parte pentru că eu doream să văd dacă nu cumva mai există şi un al patrulea articol. N-aveam eu norocul ăsta. Totuşi, exista un altul, despre „curăţarea" străzilor, coordonată de poliţie ca răspuns la împuşcarea lui Burkholder. Un avocat al străzii critica, plin de amărăciune, acea operaţiune şi ameninţa cu un proces. Ruby era încîntată. Se gîndea că e minunat să se scrie atît de mult despre oamenii străzii.

Am dus-o cu maşina la Naomi's, unde a fost întîmpinată ca o veche prietenă. Femeile au îmbrăţişat-o, purtînd-o prin sală, strîngînd-o în braţe şi chiar plîngînd. Eu am cochetat cîteva minute cu Megan în bucătărie, dar nu mă aflam într-o stare prea romantică.

La întoarcerea mea la birou, Sofia avea sala plină de clienţi. Abia am putut să trec; cinci clienţi stăteau sprijiniţi de perete şi era doar ora nouă. Sofia vorbea la telefon, terorizînd pe cineva în spaniolă. Am intrat în biroul lui Mordecai, să văd dacă citise ziarul. Tocmai îl citea, zîmbind. Am convenit să ne întîlnim peste o oră, pentru a discuta despre proces.

Am închis încet uşa biroului meu şi am început să lucrez la dosare. În două săptămîni, deschisesem nouăzeci şi unu şi rezolvasem treizeci şi opt. Rămîneam în urmă şi aveam nevoie de o dimineaţă de lucru în plin şi certuri la telefon, pentru a reveni la zi. N-aveam însă norocul ăsta.

Sofia a bătut la uşă şi, cum uşa nu putea fi închisă cu zăvorul, a deschis-o în timp ce bătea. Fără salut. Fără scuze.

– Unde e lista celor evacuaţi din depozit? m-a întrebat ea. Ţinea un creion după ureche şi îşi lăsase ochelarii de citit pe vîrful nasului.

Lista stătea mereu la îndemînă. I-am dat-o şi Sofia s-a uitat rapid peste ea.

– Ăsta e! a murmurat.

– Ce anume? am întrebat-o, ridicîndu-mă în picioare.

– Numărul opt, Marquis Deese, mi-a răspuns. Mi s-a părut mie cunoscut numele ăsta.

– Cunoscut?

– Da, stă lîngă biroul meu. A fost ridicat aseară din parcul Lafayette, vizavi de Casa Albă, şi dat jos la Logan Circle. A fost prins la „curăţenie". Ziua ta norocoasă.

Am urmat-o în încăperea din faţă unde, aşezat la biroul ei, se afla domnul Deese. Semăna remarcabil de mult cu DeVon Hardy – către cincizeci de ani, părul şi barba încărunţite, ochelari de soare cu lentile groase, îmbrăcat cu multe rînduri de zdrenţe, ca majoritatea celor fără adăpost la începutul lui martie. L-am studiat de la distanţă şi m-am îndreptat spre biroul lui Mordecai, ca să-l anunţ.

Ne-am apropiat de el cu grijă; eu l-am lăsat pe Mordecai să-i pună întrebări.

– Scuzaţi-mă, s-a adresat el domnului Deese, foarte politicos, sînt Mordecai Green, unul dintre avocaţii de aici. Pot să vă pun cîteva întrebări?

Stăteam amîndoi în picioare, privindu-l pe domnul Deese de sus.

– Cred că da, ne-a răspuns el, ridicînd capul.

– Lucrăm la un caz în care sînt implicate cîteva persoane care locuiau într-un depozit vechi, la intersecţia dintre străzile Florida şi New York, i-a explicat Mordecai rar.

– Am locuit şi eu acolo, a spus omul.

Eu am tras aer adînc în piept.

– Zău?

– Da. Am fost dat afară.

– Da, ei bine, tocmai de asta sîntem şi noi implicaţi. Îi reprezentăm în instanţă pe unii dintre cei care au fost daţi afară. Credem că evacuarea a fost ilegală.

– Asta cam aşa e.

– Cît timp aţi stat acolo?

– Vreo trei luni.

– Aţi plătit chirie?

– Normal că da.

– Cui anume?

– Unui tip pe nume Johnny.

– Cît?

– O sută de parai pe lună, banii jos.

– De ce cu banii jos?

– Nu dorea nimic înregistrat.

– Ştiţi cine era proprietarul depozitului?

– Nu.

A răspuns fără ezitare şi eu mi-am stăpînit cu greu satisfacţia. Dacă Deese nu ştia că Gantry era proprietarul clădirii, cum să se teamă de el?

Mordecai şi-a tras un scaun şi a trecut la o discuţie mai serioasă cu domnul Deese.

– Ne-ar face plăcere să deveniţi clientul nostru, i-a spus el.

– Ce să fac?

– Noi îi dăm în judecată pe unii dintre cei care au efectuat evacuarea. Sîntem de părere că dumneavoastră, locatarii, aţi fost nedreptăţiţi cînd aţi fost daţi afară. Am dori să vă reprezentăm şi să-i dăm în judecată în numele dumneavoastră.

– Dar apartamentul era ilegal construit. De asta plăteam cu bani gheaţă.

– Nu are importanţă. Vă putem ajuta să obţineţi nişte bani.

– Cît?

– Încă nu ştiu. Ce aveţi de pierdut?

– Nimic, presupun.

L-am bătut pe Mordecai pe umăr. Ne-am scuzat şi ne-am retras în biroul lui.

– Ce s-a întîmplat? m-a întrebat el.

– În lumina celor întîmplate cu Kito Spires, cred că ar trebui să-i înregistrăm declaraţia. Acum.

– Nu e o idee rea, a răspuns Mordecai, scărpinîndu-şi barba. Să-i luăm o declaraţie sub jurămînt. El o semnează, Sofia ţine loc de notar şi, dacă i se întîmplă ceva, ne putem lupta ca declaraţia să fie admisă ca probă.

– Avem un casetofon? l-am întrebat.

– Da, pe aici, pe undeva, mi-a răspuns el, uitîndu-se peste tot în jur.

Cum nu avea idee unde să-l caute, ar fi putut dura şi o lună.

– Ce zici de o cameră video? l-am întrebat.

– Nu avem aşa ceva aici.

Am reflectat o clipă, apoi i-am propus:

– Plec s-o aduc pe a mea. Tu şi Sofia ţineţi-l de vorbă.

– Nu pleacă nicăieri.

– Bine. Revin în patruzeci şi cinci de minute.

Am ieşit în fugă din clădire şi, la volanul maşinii, am pornit în viteză spre vest, spre Georgetown. Al treilea număr pe care l-am încercat pe celular a găsit-o pe Claire între două cursuri.

– Ce s-a întîmplat? m-a întrebat ea.

– Am nevoie de camera video, cu împrumut. Mă grăbesc.

– N-a luat-o nimeni de la locul ei, mi-a răspuns, precaut, încercînd să analizeze situaţia. De ce?

– E vorba de o depoziţie. Te deranjează dacă o folosesc?

– Cred că nu.

– E tot în salon?

– Da.

– Ai schimbat yala?

– Nu.

Nu știu de ce, dar răspunsul ei m-a făcut să mă simt bine. Aveam în continuare o cheie. Puteam să vin și să plec, dacă doream.

– Dar codul de alarmă?

– Nici pe el. E același.

– Mulțumesc. Te sun mai târziu.

L-am dus pe Marquis Deese într-un birou fără mobilă, dar plin de fișete. S-a așezat pe un scaun, în dreptul unui perete gol și alb. Eu făceam filmarea, Sofia era pe post de martor, Mordecai punea întrebările. Răspunsurile primite nici nu puteau fi mai bune.

Am terminat în treizeci de minute, după ce toate întrebările posibile au fost servite și au primit răspuns. Deese spunea că s-ar putea să știe unde se află alți doi dintre cei evacuați și ne-a promis să-i găsească.

Planul nostru era să depunem plîngeri separate pentru fiecare evacuat pe care îl puteam găsi, cu multă publicitate din partea prietenilor noștri de la *Post*. Știam deja că Kelvin Lam se află la CCNV, dar el și Deese fuseseră singurii pe care îi putusem localiza. Cazurile lor nu valorau foarte mulți bani – ne-am fi bucurat să ne înțelegem pentru 25 000 de dolari în fiecare caz – dar depunerea plîngerilor putea arunca mai multă suferință pe umerii acuzaților, și-așa copleșiți.

Aproape că speram ca poliția să curețe din nou străzile.

Deese se afla pe punct de plecare și Mordecai l-a avertizat să nu discute cu nimeni despre proces. Eu m-am așezat la biroul de lîngă cel al Sofiei și am scris o plîngere pe trei pagini, în numele noului nostru client, Marquis Deese,

împotriva aceloraşi trei pîrîţi, motivul fiind o evacuare considerată ilegală. Apoi, încă una pentru Kelvin Lam. Am introdus plîngerile în memoria calculatorului. Nu trebuia decît să schimb numele reclamanţilor, pe măsură ce îi găseam.

Telefonul a sunat cu cîteva minute înainte de prînz. Sofia vorbea pe cealaltă linie, aşa că am răspuns eu.

– Centrul legal, am rostit, ca de obicei.

O voce demnă, la celălalt capăt al firului, a anunţat:

– Sînt Arthur Jacobs, avocat, de la Drake & Sweeney. Aş dori să vorbesc cu domnul Mordecai Green.

– Sigur, a fost tot ce i-am răspuns, şi am apăsat butonul de aşteptare. Am rămas cu privirea fixată asupra receptorului, apoi m-am ridicat încet şi m-am îndreptat spre uşa biroului lui Mordecai.

– Ce s-a întîmplat? m-a întrebat el. Citea, concentrat, Codul Penal american.

– Arthur Jacobs este la telefon.

– Cine e?

– Drake & Sweeney.

Ne-am privit drept în ochi cîteva clipe, apoi el a zîmbit.

– Poate că e tocmai telefonul de care avem nevoie, mi-a zis.

Am dat din cap, fără să spun nimic.

Mordecai a întins mîna după receptor, iar eu m-am aşezat pe un scaun.

A urmat o conversaţie scurtă, purtată în cea mai mare parte de Arthur. Îmi imaginam că vrea să se întîlnească cu Mordecai şi să discute despre proces – cu cît mai repede, cu atît mai bine.

La sfîrşit, Mordecai a reluat discuţia, pentru a mă pune la curent.

– Cei de la firmă ar dori să se aşeze la masa tratativelor, mîine, să vedem dacă ne înţelegem în privinţa procesului.

– Unde?

– La sediul lor. Zece dimineața, în absența ta.

Nu mă așteptam să fiu invitat.

– Sînt îngrijorați? l-am întrebat.

– Bineînțeles că sînt îngrijorați. Au douăzeci de zile la dispoziție pentru a riposta, și totuși ne sună pentru o înțelegere. Sînt îngrijorați.

35

Mi-am petrecut dimineaţa următoare la Misiunea Izbăvirii, oferind sfaturi juridice clienţilor, cu toată delicateţea cuiva care şi-a petrecut mulţi ani ocupîndu-se de problemele legale ale oamenilor străzii. Am cedat totuşi tentaţiei şi, la unsprezece şi un sfert, am sunat-o pe Sofia, ca să aflu dacă nu avea veşti de la Mordecai. Nu avea. Speram că, din întîmplare, sunase la birou să anunţe că totul merge ca pe roate. Nici vorbă de aşa ceva.

Ca de obicei, dormisem puţin, deşi lipsa somnului nu avea nimic de-a face cu vreo boală sau problemă fizică. Îngrijorarea mea în legătură cu aranjamentul ce trebuia discutat nu s-a risipit nici după o baie lungă, fierbinte şi o sticlă de vin. Aveam nervii încordaţi la maximum.

La discuţiile cu clienţii, era dificil să mă concentrez asupra cartelelor alimentare, creditelor de stat pentru locuinţe şi taţilor delincvenţi, cînd viaţa mea era pusă în balanţă pe un alt front. Am plecat cînd masa de prînz era gata; prezenţa mea era mult mai puţin importantă decît pîinea cea de toate zilele. Am cumpărat doi covrigi simpli şi o sticlă cu apă şi am străbătut şoseaua de centură timp de o oră.

Cînd m-am întors la Centru, maşina lui Mordecai era parcată lîngă clădire. Era în biroul lui; mă aştepta. Am închis uşa în urma mea.

Întîlnirea a avut loc în sala personală de şedinţe a lui Arthur Jacobs de la etajul opt, într-un colţ retras al clădirii în care eu nu fusesem niciodată. Mordecai a fost tratat ca un înalt demnitar de către recepţionistă şi echipa lui Arthur – i s-a luat repede haina, cafeaua a fost perfectă, pe masă aveau brioşe proaspete.

El s-a aşezat pe o latură a mesei, faţă în faţă cu Arthur, Donald Rafter, un avocat specializat în asigurări pentru cazurile de practică incorectă şi un avocat din partea firmei RiverOaks. Tillman Gantry avea reprezentanţi legali, dar ei nu au fost invitaţi. Dacă se ajungea la o înţelegere, nimeni nu se aştepta ca Gantry să contribuie, fie numai şi cu un bănuţ.

Singura nepotrivire în context era prezenţa avocatului firmei RiverOaks, care avea, totuşi, o logică. Interesele companiei erau în conflict cu ale firmei. Mordecai spunea că ranchiuna era foarte vizibilă.

Arthur a susţinut cea mai mare parte a discuţiei de pe partea sa de masă şi lui Mordecai nu i-a venit să creadă că are optzeci de ani. Nu numai că memora orice amănunt, dar şi-l amintea imediat. Fiecare element era analizat cu o minte extrem de ascuţită, care nu cunoştea momente de răgaz.

La început, au căzut de acord ca tot ce se spunea şi vedea în cursul întîlnirii trebuia să rămînă strict confidenţial; nici o recunoaştere de responsabilitate nu putea fi acceptată; nici o ofertă de înţelegere nu avea aplicabilitate legală pînă la semnarea tuturor documentelor.

Arthur a început prin a spune că pîrîţii, în special Drake & Sweeney şi RiverOaks, fuseseră uimiţi de plîngerea depusă – după cum erau uimiţi, şocaţi şi neobişnuiţi cu umilirile şi cu loviturile la care erau supuşi de către presă. A vorbit foarte

sincer despre efectele suferite de draga lui firmă. Mordecai a ascultat fără să vorbească, aşa cum a făcut aproape pe tot parcursul întîlnirii.

Arthur a scos în evidenţă faptul că erau implicate mai multe elemente. A început cu Braden Chance şi a anunţat că Chance fusese dat afară de la firmă. Nu demisionase; fusese demis. Arthur s-a referit, fără ocolişuri, la fărădelegile comise de Chance. Nu se ocupa decît de problemele firmei RiverOaks. Cunoştea toate aspectele contractului cu TAG şi coordona fiecare detaliu. Probabil comisese o ilegalitate atunci cînd permisese continuarea evacuării.

– Probabil? repetase Mordecai.

Ei, mă rog, era mai mult ca sigur. Chance nu atinsese nivelul de profesionalism necesar şi continuase evacuarea. Falsificase dosarul. Încercase să-şi acopere acţiunile. Îi minţise pur şi simplu, recunoştea Arthur, profund jenat. Dacă Chance ar fi fost cinstit cu ei după criza creată de „Domnul", firma ar fi evitat procesul şi atitudinea nefavorabilă a presei care a urmat. Chance îi pusese într-o situaţie extrem de penibilă şi renunţaseră la el.

– Cum a falsificat dosarul? a întrebat Mordecai.

Cealaltă parte dorea să afle dacă Mordecai văzuse dosarul. Unde se afla, exact, nenorocitul ăla de dosar? Nu ştia.

Arthur i-a explicat că anumite documente fuseseră scoase din el.

– Aţi văzut raportul lui Hector Palma din 27 ianuarie? a întrebat Mordecai, şi cei prezenţi au îngheţat.

– Nu, a venit răspunsul, din gura lui Arthur.

Deci Chance scosese într-adevăr raportul, împreună cu chitanţa lui Lontae şi le dăduse la tăiat. Foarte ceremonios şi savurînd fiecare clipă, Mordecai a scos din servietă cîteva cópii ale raportului şi chitanţei. Le-a împins maiestuos peste masă, de unde au fost smulse imediat de avocaţii împietriţi, care abia mai îndrăzneau să respire de frică.

A urmat o lungă perioadă de tăcere, cît timp raportul a fost citit, examinat, citit din nou şi, în cele din urmă, analizat fără speranţă, în căutarea oricăror erori sau cuvinte care să poată fi scoase din context şi comentate în favoarea acelei părţi a mesei. Nici o şansă. Cuvintele lui Hector erau prea clare; relatarea lui, prea descriptivă.

– Pot să vă întreb de unde aveţi acest raport? s-a interesat Arthur politicos.

– Nu e important, cel puţin pentru moment.

Era evident că grupul era preocupat de raport. Chance le descrisese conţinutul, înainte de a fi dat afară, şi originalul fusese distrus. Dar dacă fusese copiat?

Acum ţineau copiile în mîini, nevenindu-le să creadă.

Dar, ca specialişti în litigii, unşi cu toate alifiile, şi-au unit forţele cum se cuvine, punînd raportul deoparte, ca pe un obiect de care se puteau ocupa cu succes la o dată ulterioară.

– Cred că asta ne duce cu discuţia la dosarul lipsă, a spus Arthur, dornic să păşească pe un teren mai solid.

Aveau un martor ocular care mă văzuse în apropierea biroului lui Chance, în seara în care luasem dosarul. Aveau amprente. Aveau dosarul misterios din biroul meu, cel în care fuseseră aduse cheile. Eu mă dusesem la Chance, pretinzînd să văd dosarul RiverOaks/TAG. Exista un motiv.

– Dar nu există martori oculari, le-a spus Mordecai. Dovezile sînt doar de circumstanţă.

– Ştiţi unde se află dosarul? l-a întrebat Arthur.

– Nu.

– Nu aveam nici un interes ca Michael Brock să ajungă la închisoare.

– Atunci, de ce insistaţi cu acuzaţiile penale?

– Toate cărţile sînt pe masă, domnule Green. Dacă putem rezolva problema procesului, se va renunţa şi la acuzaţiile penale.

– O veste minunată. Cum propuneți să rezolvăm cu procesul?

Rafter i-a întins un rezumat de zece pagini, plin de grafice și tabele multicolore, toate menite să demonstreze că tinerele mame lipsite de educație și copiii lor nu valorau prea mult în cazurile de moarte provocate din culpă.

Cu minuțiozitatea tipică pentru marile firme, „negrișorii" de la Drake & Sweeney își petrecuseră ore nenumărate cercetînd în toată țara și studiind ultimele curente în acordarea compensațiilor pentru prejudicii aduse persoanei. Datele din ultimul an. Din ultimii cinci ani. Din ultimii zece ani. Regiune după regiune. Stat după stat. Oraș după oraș. Cît acordau instanțele judecătorești pentru moartea preșcolarilor? Nu prea mult. Media pe țară era de 45 000 de dolari, dar era mult mai mică în sud și vestul mijlociu și puțin mai mare în California și orașele mari.

Preșcolarii nu muncesc, nu cîștigă bani și, în general, tribunalele nu permit estimări ale viitoarelor capacități salariale.

Estimarea cîștigurilor salariale pierdute de Lontae era destul de liberală. Cu încadrările ei sporadice, se puteau face presupuneri destul de sigure. Avea douăzeci și doi de ani și curînd și-ar fi putut găsi un serviciu permanent, la salariul minim. Era o presupunere generoasă, dar Rafter era dispus să o accepte. Nu s-ar fi drogat, nu s-ar fi îmbătat și nu ar fi rămas însărcinată tot restul vieții ei de salariată – altă teorie caritabilă. La un moment dat, reușea să se specializeze și să-și găsească o slujbă cu un salariu de două ori mai bun decît cel minim și să o păstreze pînă la șaizeci și cinci de ani. Cu cîteva indexări ale cîștigului ulterior, datorate inflației estimate și transformînd cifra în dolari la valoarea actuală, Rafter ajungea la suma de 570 000 de dolari pentru cîștigul pierdut de Lontae.

Nu suferise răni sau arsuri, dureri sau chinuri. Toți muriseră în somn.

Pentru închiderea cazului şi neadmiţînd nici un fel de daune morale, firma oferea cu generozitate 50 000 de dolari pentru fiecare copil, plus suma totală a cîştigurilor lui Lontae, adică un total de 770 000 de dolari.

– Nici pe departe, le-a răspuns Mordecai. Eu pot să scot suma asta de la orice tribunal, pentru un singur copil ucis.

Avocaţii s-au lăsat mai jos în fotoliile lor.

Mordecai a discreditat apoi, punct cu punct, aproape toate elementele incluse în minunatul raport făcut de Rafter. Nu-i păsa ce fac tribunalele din Dallas sau Seattle şi nu vedea relevanţa acelor date. Nu era interesat de procedura judiciară din Omaha. Ştia ce poate face cu juraţii în District, şi asta era tot ce conta. Dacă ei credeau că pot scăpa atît de ieftin, era timpul ca el să plece.

Arthur revenise la cîrma discuţiei, în vreme ce Rafter ar fi dorit să intre în pămînt.

– E negociabil, a spus el. E negociabil.

Studiul nu făcea referire la nici un fel de compensaţii punitive, şi Mordecai le-a atras atenţia asupra acestui detaliu.

– Vorbim despre un avocat bogat, de la o firmă bogată, care a permis deliberat comiterea unei evacuări ilegale şi, ca rezultat direct, clienţii mei au ajuns în stradă, unde au încercat să-şi ţină de cald. Ca să fiu sincer, domnilor, am şanse grozave pentru obţinerea de compensaţii punitive în acest caz, mai ales aici, în District.

„Aici, în District" însemna un singur lucru – juraţi de culoare.

– Putem negocia, a repetat Arthur. La ce sumă v-aţi gîndit?

Dezbătuserăm împreună ce sumă să punem pe masă la început. În plîngere se cereau zece milioane de dolari, dar cifra respectivă fusese aruncată la nimereală. Am fi putut spune patruzeci, cincizeci sau o sută.

– Cîte un milion pentru fiecare, a propus Mordecai.

Cuvintele au căzut greu pe masa de mahon. Cei de pe partea opusă le-au auzit limpede, dar le-au trebuit cîteva secunde pentru a le înțelege semnificația.

– Cinci milioane? a întrebat Rafter, abia șoptit.

– Cinci milioane, a tunat Mordecai. Cîte unul pentru fiecare victimă.

Brusc, avocații și-au amintit de blocnotesuri și toți patru au început să scrie cîteva propoziții.

După o vreme, Arthur a reintrat în arenă, explicînd că teoria noastră cu privire la responsabilitate nu era valabilă în mod absolut. Forțele naturii – viscolul – erau în parte răspunzătoare pentru moartea celor cinci. A urmat o discuție îndelungată despre vreme. Mordecai a pus punct discuției, spunînd: juraților știu că în februarie ninge, că în februarie e frig, că în februarie sînt viscole.

Pe tot parcursul întîlnirii, orice referire a lui la jurați a fost urmată, de fiecare dată, de cîteva secunde de tăcere de partea cealaltă a mesei.

– Sînt îngroziți la ideea unui proces, îmi spusese el mie.

Teoria noastră era suficient de puternică pentru a rezista atacurilor lor, le-a explicat. Fie prin acte intenționate, fie din neglijență crasă, evacuarea fusese dusă la capăt. Era de așteptat ca, în această situație, clienții noștri să ajungă cu forța în stradă, neavînd unde să stea, în februarie. Putea transmite această idee minunat de simplă oricărei comisii de jurați din țară, dar ea ar fi avut ecou în special la oamenii cumsecade din District.

Obosit să mai contrazică teoria responsabilităților, Arthur a trecut la punctul lor forte – eu. Mai precis, faptul că eu luasem dosarul din biroul lui Chance și o făcusem după ce mi se spusese că nu-l pot primi. Poziția lor în această privință nu era negociabilă. Erau dispuși să renunțe la acuzațiile penale, dacă se ajungea la o înțelegere în procesul civil, dar eu trebuia să sufăr consecințele disciplinare decurgînd din încălcarea

eticii profesionale, aşa cum solicitaseră în plîngerea făcută împotriva mea.

– Ce vor? l-am întrebat.

– O suspendare fără replică. Doi ani, asupra cărora nu acceptă negocieri.

– Le-am spus că sînt nebuni, a continuat Mordecai, dar nu atît de insistent precum aş fi dorit eu. Nu s-a putut.

Era mai simplu să tac. Îmi repetam în minte cele două cuvinte: *Doi ani. Doi ani.*

S-au mai luptat puţin pentru bani, fără să ajungă la o înţelegere. De fapt, nu s-au înţeles în nici o privinţă, cu excepţia planului de a se întîlni cît mai curînd posibil.

Ultimul lucru făcut de Mordecai a fost să le dea o copie a plîngerii lui Marquis Deese, care încă nu fusese depusă la tribunal. Erau menţionaţi aceiaşi trei pîrîţi şi se solicita modesta sumă de 50 000 de dolari, pentru evacuarea sa eronată. Urmau şi altele, le-a promis Mordecai. De fapt, planul nostru era să depunem cîte două în fiecare săptămînă, pînă la acoperirea tuturor celor evacuaţi.

– Aveţi de gînd să oferiţi presei o copie a acestei plîngeri? a întrebat Rafter.

– De ce nu? a ripostat Mordecai. După depunere, plîngerea devine bun public.

– Problema este că, mă rog, am suportat destule din partea presei.

– Dumneavoastră aţi început acest duel.

– Cum adică?

– Aţi anunţat presa despre arestarea lui Michael.

– Nu-i adevărat.

– Atunci, cum de a obţinut ziarul *Post* fotografia lui?

Arthur i-a cerut lui Rafter să tacă.

Singur în biroul meu, cu uşa închisă, am rămas cu privirea aţintită la perete o oră întreagă, înainte ca înţelegerea să

înceapă să aibă un sens pentru mine. Firma era gata să plătească o mulțime de bani, pentru a evita două lucruri: continuarea umilințelor la care era supusă și spectacolul unui proces care ar fi avut consecințe financiare grave. Totul se putea rezolva elegant, dar firma dorea oarecare satisfacție. Dacă dădeam dosarul înapoi, ei își retrăgeau plîngerea. Eu nu eram numai un renegat ci, în ochii lor, eram răspunzător pentru toată încurcătura. Eram legătura dintre secretele lor murdare, bine ascunse în turnul de fildeș, și expunerea publică, datorată procesului. Oprobriul public era un motiv suficient ca să mă urască; ideea că s-ar putea să pun mîna pe banii lor adorați le alimenta dorința de răzbunare.

Iar eu realizasem totul beneficiind de informații din interior, cel puțin după părerea lor colectivă. Nu păreau să cunoască implicarea lui Hector. Eu furasem dosarul, găsisem tot ce avem nevoie și pusesem la punct plîngerea.

Eu eram Iuda. Trist, dar îi înțelegeam.

36

Mult timp după plecarea Sofiei şi a lui Abraham, stăteam în semiîntunericul biroului meu cînd Mordecai a intrat şi s-a aşezat pe unul dintre cele două scaune pliante, zdravene, pe care le cumpărasem de la bazar pe şase dolari. Două, de acelaşi fel. Proprietarul anterior le vopsise maro. Erau destul de urîte, dar cel puţin nu-mi mai făceam griji că vizitatorii şi clienţii ar putea cădea în mijlocul unei propoziţii.

Ştiam că vorbise la telefon toată după-amiaza, dar nu mă mai apropiasem de biroul lui.

– Am primit multe telefoane, mi-a spus el. Lucrurile se mişcă mai repede decît ne-am fi putut imagina.

Îl ascultam, dar nu aveam nimic de adăugat.

– Discuţii cu Arthur, discuţii cu judecătorul DeOrio. Îl cunoşti pe DeOrio?

– Nu.

– E un tip dur, dar e bun, corect, liberal moderat; şi-a început cariera într-o mare firmă de avocatură, cu mulţi ani în urmă dar, dintr-un motiv oarecare, a hotărît că vrea să fie judecător. A renunţat la bani frumoşi. Primeşte mai multe cazuri decît oricare alt judecător din acest oraş, pentru că îi învîrte pe avocaţi pe degete. Nu se lasă păcălit. Vrea ca în toate cazurile să se ajungă la o înţelegere între părţi şi, dacă

nu se poate, vrea ca procesul să înceapă cît mai repede. Vrea să păstreze un registru curat.

– Cred că am auzit de numele lui.

– Mi s-ar părea normal să fi auzit. Doar practici avocatura de şapte ani în oraşul ăsta.

– Legislaţie antitrust. Într-o mare firmă. Mi-a ajuns pînă peste cap.

– În orice caz, uite cum stă treaba. Am convenit să ne întîlnim mîine, la ora unu, în sala de judecată unde prezidează DeOrio. Toată lumea va fi acolo – cei trei pîrîţi, cu avocaţii lor, eu, tu, garantul nostru, toţi cei implicaţi – fie şi oricît de puţin, în acţiune.

– Eu?

– Da. Judecătorul doreşte să fii prezent. A spus că poţi sta în boxa juraţilor, să priveşti de acolo, dar vrea să vii. Şi mai vrea şi dosarul lipsă.

– I-l dau bucuros.

– E celebru, cel puţin în anumite cercuri, pentru ura lui faţă de presă. În mod obişnuit dă afară reporterii din sala lui de judecată; camerele de televiziune nu se apropie la mai mult de treizeci de metri de sala lui. E deja furios din cauza publicităţii generate de acest caz. E hotărît să oprească scurgerile de informaţii.

– Acţiunea judecătorească e de domeniul public.

– Da, numai că el poate sigila dosarul, dacă doreşte. Eu nu cred s-o facă, dar îi place să dea din gură.

– Aşadar, vrea o înţelegere?

– Bineînţeles. Doar e judecător, nu? Orice judecător vrea să se ajungă la o înţelegere, în toate cazurile sale. Îi lasă mai multe timp pentru golf.

– Ce crede despre cazul nostru?

– Nu s-a aventurat prea mult, dar a cerut categoric ca toţi cei trei pîrîţi să fie prezenţi, nu doar prin cîţiva reprezentanţi minori. Îi vom vedea pe cei care pot lua decizii pe loc.

– Gantry?

– Gantry va fi acolo. Am vorbit cu avocatul lui.

– Ştie că există un detector de metale la intrare?

– Probabil. A mai fost la tribunal. Arthur şi cu mine i-am povestit judecătorului despre oferta lor. Nu a reacţionat, dar nu cred că a fost impresionat. A mai văzut destule verdicte pentru sume mari. Îşi cunoaşte juraţii.

– Dar cu mine ce se va întîmpla?

A urmat o pauză îndelungată: prietenul meu se chinuie să găsească acele cuvinte care să fie în acelaşi timp sincere şi liniştitoare.

– Va fi dur cu tine.

Nu era nimic liniştitor în asta.

– E drept, Mordecai? E vorba de pielea mea, care e în joc. Nu mai am perspective.

– Nu contează dacă e drept sau nu. Ai luat un dosar, cu orice risc. Nu aveai de gînd să-l furi, doar să-l împrumuţi o oră, două. A fost un act onorabil, dar tot furt se numeşte.

– DeOrio l-a numit furt?

– Da. O dată.

Aşadar, judecătorul mă considera hoţ. Devenea o opinie unanimă. Nu aveam curajul să-l întreb pe Mordecai ce părere are. Era posibil să-mi spună adevărul, şi eu nu doream să-l aud.

Şi-a mutat greutatea considerabilă de pe un picior pe celălalt. Scaunul a început să scîrţie, dar a rezistat. Eram mîndru de achiziţia mea.

– Vreau să ştii ceva, a spus el, sobru. Dacă vrei, renunţăm la caz cît ai clipi din ochi. Nu avem nevoie de înţelegere; de fapt, nimeni nu are nevoie cu adevărat. Victimele au murit. Moştenitorii lor sînt ori necunoscuţi, ori la închisoare. O înţelegere convenabilă nu îmi va afecta cîtuşi de puţin viaţa. E cazul tău. Tu hotărăşti.

– Nu e aşa de simplu, Mordecai.

– De ce nu?

– Mă îngrozesc acuzaţiile penale.

– E normal. Dar se va renunţa la ele. Vor uita de plîngerea făcută baroului. L-aş putea suna pe Arthur chiar acum, să-i spun că renunţăm la tot, dacă şi ei renunţă la tot. Ambele părţi îşi văd de treabă şi uită totul. Ar accepta imediat. E floare la ureche.

– Presa ne-ar mînca de vii.

– Şi ce dacă? Sîntem imuni. Crezi că clienţilor noştri le pasă ce scrie în *Post* despre ei?

Făcea pe avocatul diavolului – argumentînd puncte în care nu credea cu adevărat. Mordecai dorea să mă protejeze, dar dorea la fel de mult să pună firma Drake & Sweeney cu botul pe labe.

Unii oameni nu pot fi protejaţi de ei înşişi.

– În regulă, renunţăm, i-am spus. Şi ce-am rezolvat? Ei scapă nepedepsiţi pentru crimă. I-au aruncat pe oamenii aceia în stradă. Sînt singurii responsabili pentru evacuarea ilegală şi, în fond, responsabili de moartea clienţilor noştri, iar noi să-i lăsăm să scape din laţ? Despre asta vorbim?

– E singurul mod de a-ţi proteja dreptul de a practica avocatura.

– Ce mult contează puţină presiune, Mordecai, m-am răstit la el, exagerînd puţin.

Dar avea dreptate. Eu făcusem încurcătura şi era normal ca eu să iau deciziile cruciale. Eu am luat dosarul – un gest stupid, greşit din punct de vedere legal şi etic.

Mordecai Green ar fi fost distrus dacă, brusc, mi s-ar fi făcut frică. Întreaga lui lume îi ajuta pe oamenii sărmani să se refacă. Lumea lui era aceea a celor fără speranţă şi fără adăpost, a celor care primeau foarte puţin şi nu doreau decît un minimum de la viaţă – masa următoare, un pat uscat, o slujbă cu un salariu demn, un mic apartament cu o chirie convenabilă. Rareori se putea întîmpla ca motivul problemelor

clienților lui să fie legat, atît de direct, de întreprinderile mari, private.

Cum banii nu înseamnă nimic pentru Mordecai și cum o sumă foarte mare ar fi avut un impact minor, sau nici unul asupra vieții sale, și cum clienții erau, așa cum spusese, morți, necunoscuți sau în închisoare, nu ar fi acceptat niciodată o înțelegere înainte de proces, dacă nu ar fi fost vorba de implicarea mea. Mordecai își dorea un proces, unul de mare amploare, un spectacol zgomotos, cu lumini, camere de televiziune și cuvinte tipărite nu despre el, ci despre situația, mereu mai tragică, a oamenilor lui. Procesele nu se referă întotdeauna la nedreptățile individuale; uneori sînt folosite ca amvon.

Prezența mea complica lucrurile. Fața mea moale, palidă, putea ajunge în spatele gratiilor. Dreptul meu de practică, deci dreptul la subzistență, era în pericol.

– Nu abandonez vasul, Mordecai, i-am spus.

– Nici nu mă așteptam.

– Hai să ne gîndim puțin. Dacă îi convingem să plătească o sumă de bani cu care să putem trăi; acuzațiile penale sînt retrase; nu mai rămîn pe tapet decît eu cu licența mea. Dacă sînt de acord să o predau pentru o perioadă de timp, ce se va întîmpla cu mine?

– Mai întîi, trebuie să suferi rușinea unei suspendări disciplinare.

– Ceea ce, oricît ar suna de neplăcut, nu va fi sfîrșitul lumii, i-am spus, încercînd să par foarte sigur de mine.

Eram îngrozit de situație. Ce jenant față de Warner, părinții mei, prieteni, colegii de la facultate, Claire, de toți oamenii cumsecade de la Drake & Sweeney. Figurile lor mi s-au perindat prin minte și mi-am imaginat cum vor primi vestea.

– În al doilea rînd, nu-ți poți practica meseria în timpul perioadei de suspendare.

– Îmi pierd slujba?

– Sigur că nu.

– Şi ce am să fac?

– Păi, vei rămîne în biroul ăsta. Vei primi clienţi la CCNV, Casa Samariteanului, Misiunea Izbăvirii şi celelalte locuri unde ai fost deja. Vei rămîne partener deplin în cadrul Centrului. Te vom numi asistent social, nu avocat.

– Deci, nu se va schimba nimic?

– Nu prea mult. Uită-te la Sofia. Primeşte mai mulţi clienţi decît noi ceilalţi la un loc şi jumătate din oraş crede că e avocat. Dacă e necesar să apărem în faţa tribunalului, mă ocup eu de asta. Pentru tine nu va fi nici o schimbare.

Regulile care guvernau justiţia străzii erau scrise de către cei care o practicau.

– Dacă mă prind?

– Nimănui nu-i pasă. Linia dintre asistenţa socială şi justiţia socială nu e întotdeauna foarte clară.

– Doi ani înseamnă foarte mult.

– Da şi nu. Nu trebuie să fim de acord cu o suspendare de doi ani.

– Credeam că nu e negociabilă.

– Mîine, totul va fi negociabil. Dar trebuie să faci nişte cercetări. Să găseşti cazuri similare, dacă există. Să vezi ce alte jurisdicţii s-au confruntat cu plîngeri similare.

– Crezi că s-a mai întîmplat?

– E posibil. Sîntem un milion la ora actuală. Avocaţii au fost întotdeauna ingenioşi în descoperirea unor chichiţe care să încurce lucrurile.

Întîrziase la o întrunire. I-am mulţumit şi l-am îmbrăţişat.

Am plecat cu maşina spre Facultatea de Drept Georgetown, din apropiere de dealul Capitoliului. Biblioteca era deschisă pînă la miezul nopţii. Era locul ideal pentru a te ascunde şi a reflecta la viaţa unui avocat renegat.

37

Sala lui DeOrio se afla la etajul al doilea al clădirii Carl Moultrie şi, pentru a ajunge acolo, am trecut pe lîngă sala judecătorului Kisner, unde plîngerea de furt calificat depusă împotriva mea aştepta o nouă etapă într-o desfăşurare complicată. Culoarele erau pline de avocaţi criminalişti şi practicieni de mîna a doua, dintre aceia care îşi fac reclamă la televiziunile prin cablu şi pe băncile din staţiile de autobuz. Toţi se sfătuiau cu clienţii lor, care în majoritate păreau vinovaţi de ceva, iar eu refuzam să cred că mă aflu pe aceeaşi listă cu ticăloşii aceia.

Sincronizarea intrării noastre era importantă pentru mine şi prostească pentru Mordecai. Nu ne puteam permite să întîrziem. DeOrio era un fanatic al punctualităţii. Dar nu suportam gîndul că vom ajunge cu zece minute mai devreme şi că voi fi supus privirilor, şoaptelor şi, poate, chiar banalelor replici de pregătire a terenului din partea lui Donald Rafter, sau Arthur sau naiba ştie pe cine mai aduceau. Nu doream cîtuşi de puţin să mă aflu în aceeaşi încăpere cu Tillman Gantry în absenţa onorabilului judecător.

Voiam să iau loc în banca juraţilor, să ascult tot şi să nu fiu deranjat de nimeni. Am intrat în sală la ora unu fără două minute.

Grefierul lui DeOrio împărţea cópii ale programului zilei. Ne-a indicat locurile – eu în boxa juraţilor, unde m-am aşezat, singur şi mulţumit, şi Mordecai la masa reclamantului, în apropiere de boxa juraţilor. Wilma Phelan, garantul, se afla acolo şi era deja plictisită, pentru că nu ştia nimic despre ceea ce urma să se discute.

Masa apărării era un exemplu de poziţionare strategică. Drake & Sweeney se grupase într-un capăt; Tillman Gantry, cu cei doi avocaţi ai săi, la celălalt. În centru, acţionînd ca un tampon, stăteau doi reprezentanţi de la RiverOaks şi trei avocaţi. În program se găsea şi o listă a tuturor celor prezenţi. Am numărat treisprezece persoane reprezentînd apărarea.

Mă aşteptam ca Gantry, un fost proxenet, să fie împodobit cu inele pe degete, cercei în urechi şi haine colorate şi excentrice. Nu era aşa. Purta un frumos costum bleumarin, de mult mai bună calitate decît hainele avocaţilor săi. Citea nişte documente şi ignora pe toată lumea.

I-am zărit pe Arthur, Rafter şi Nathan Malamud. Era prezent şi Barry Nuzzo. Luasem decizia să nu mă mire nimic, dar nu mă aşteptasem să-l văd pe Barry acolo. Trimiţînd trei dintre foştii ostatici, firma transmitea un mesaj subtil – toţi ceilalţi avocaţi terorizaţi de „Domnul" supravieţuiseră fără să-i apuce nebunia – ce se întîmplase cu mine? De ce tocmai eu eram uscătura din pădure?

A cincea persoană din grupul lor era menţionată drept L. James Suber, avocat al unei companii de asigurări. Drake & Sweeney era asigurată masiv împotriva cazurilor de practică defectuoasă, dar mă îndoiam că prevederile poliţei acopereau şi cazul de faţă. Căci trebuie să fi fost excluse actele intenţionate, de exemplu furtul unui document de către un asociat sau partener, sau violarea deliberată a comportamentului corect. Neglijenţa avocatului firmei era, cu siguranţă, acoperită. Falsul intenţionat nu. Braden Chance nu numai că ignorase un statut, un punct al codului de conduită

sau o metodă acceptată de practică. Luase decizia conştientă de a continua evacuarea, cu toate că fusse amplu informat despre faptul că vagabonzii erau, în realitate, chiriaşi.

Avea să urmeze o luptă teribilă, departe de ochii noştri, între firma Drake & Sweeney şi cel care se făcuse vinovat de practică defectuoasă. Las' să-şi scoată ochii!

Exact la ora unu, judecătorul DeOrio şi-a făcut apariţia din spatele băncii şi a luat loc în jilţul său, adresîndu-ne un „Bună ziua" plin de asprime.

Şi-a reglat microfonul şi s-a adresat gardianului în uniformă, care păzea uşa din interior.

– Domnule Burdick, vă rog să încuiaţi uşa.

Rîndurile de scaune erau complet goale. Era o discuţie cît se poate de privată.

Stenografa tribunalului a început să înregistreze fiecare cuvînt.

– Grefierul m-a informat că toate părţile şi avocaţii lor se află acum în sală, a început judecătorul, aruncîndu-mi o privire fioroasă, ca şi cum aş fi fost autorul unui viol. Scopul acestei întîlniri este să încercăm să realizăm o înţelegere între părţi. După numeroase discuţii purtate ieri cu principalii avocaţi, am înţeles că o asemenea discuţie, în acest moment, poate fi benefică. Niciodată nu am organizat o discuţie de soluţionare a unui litigiu atît de repede după intentarea acţiunii dar, cum toate părţile au căzut de acord, merită să încercăm. Primul punct în discuţie este cel al confidenţialităţii. Nimic din ceea ce se va discuta aici nu poate fi repetat către nici un reprezentant al presei, indiferent de circumstanţe. S-a înţeles?

S-a uitat spre Mordecai, apoi spre mine. Toate gîturile de la masa apărării s-au răsucit în aceeaşi direcţie. Doream să mă ridic în picioare şi să le amintesc că ei fuseseră cei care începuseră să facă destăinuiri presei. Sigur, loviturile noastre fuseseră mai puternice, dar primul pumn venise de la ei.

În acel moment, grefierul ne-a înmînat cîte o copie a contractului de confidențialitate, în două paragrafe, cu numele noastre deja completate. L-am semnat pe al meu și l-am dat înapoi.

Un avocat aflat sub presiune nu poate citi două paragrafe, pentru ca apoi să ia o decizie rapidă.

– Aveți vreo problemă? i-a întrebat DeOrio pe cei din grupul de la Drake & Sweeney, care se chinuiau să găsească vreo chichiță.

Așa fuseseră dresați.

Au semnat contractele, iar grefierul a adunat toate documentele.

– Vom lucra după programul anunțat, a continuat Judecătorul. Primul punct este un rezumat al faptelor și al responsabilităților teoretice. Domnule Green, dumneavoastră ați înaintat plîngerea, dumneavoastră veți începe. Aveți cinci minute.

Mordecai s-a ridicat în picioare, fără notițe, cu mîinile înfundate în buzunare, perfect relaxat. În două minute, a prezentat cazul nostru în termeni clari, apoi a luat loc. DeOrio aprecia concizia.

Arthur a vorbit din partea acuzaților. A recunoscut baza de fapte a cazului, dar și-a exprimat dezacordul în problema responsabilităților. A dat în mare parte vina pe „nenorocitul" de viscol care se abătuse asupra orașului și făcuse viața grea tuturor.

A mai pus sub semnul întrebării și acțiunile lui Lontae Burton.

– Avea unde să se ducă, a spus el. Adăposturile de urgență erau deschise. În noaptea dinainte a stat în subsolul unei biserici, alături de mulți alții. De ce a plecat? Nu știu, dar nu a silit-o nimeni, cel puțin din cîte știm noi. Bunica ei are o locuință în zona de nord-est. N-ar trebui cumva ca o parte din

responsabilitate să cadă asupra mamei? N-ar fi trebuit să facă mai mult pentru a-şi proteja copiii?

Era ultima şansă pe care o avea Arthur de a mai arunca vina asupra unei mame moarte. Peste aproximativ un an, boxa juraţilor, în care acum mă aflam eu, avea să fie plină de cu totul alţi oameni decît mine, şi nici Arthur, nici vreun alt avocat în toate minţile nu avea să mai îndrăznească să dea de înţeles că Lontae Burton era, chiar şi în parte, responsabilă de uciderea propriilor copii.

– La urma urmelor, de ce ajunsese în stradă? l-a întrebat DeOrio aspru, şi mie aproape că mi-a venit să zîmbesc.

Arthur nu s-a lăsat impresionat.

– Pentru scopul propus al acestei discuţii, onorată instanţă, sîntem de acord să recunoaştem că evacuarea a fost ilegală.

– Mulţumesc.

– Cu plăcere. Vrem doar să accentuăm că o parte a responsabilităţii ar trebui să-i revină mamei.

– Cît de mult?

– Cel puţin jumătate.

– E prea mult.

– Credem că nu, onorată instanţă. Poate că din cauza noastră a ajuns în stradă, dar a rămas acolo mai mult de o săptămînă înaintea tragediei.

– Domnule Green?

Mordecai s-a ridicat în picioare, clătinînd din cap, ca şi cum Arthur ar fi fost un boboc care încurcă teoriile elementare.

– Nu vorbim aici despre persoane cu acces imediat la locuinţe, domnule Jacobs. De asta li se spune oamenii străzii. Recunoaşteţi că i-aţi aruncat în stradă, şi acesta e motivul pentru care au murit. Mi-ar plăcea să discut problema cu nişte juraţi.

Arthur s-a cocoşat dintr-o dată. Rafter, Malamud şi Barry ascultau fiecare cuvînt, înspăimîntaţi la gîndul de a-l lăsa pe

Mordecai Green liber, într-un tribunal, în care juraţii ar fi fost oameni de-ai lui.

– Responsabilitatea este clară, domnule Jacobs, a spus DeOrio. Puteţi susţine neglijenţa mamei în faţa juraţilor, dacă doriţi, deşi nu v-aş sfătui.

Mordecai şi Arthur au luat loc.

Dacă puteam demonstra, într-un proces, responsabilitatea acuzaţilor, juraţii puteau începe să studieze problema daunelor. Acelaşi punct urma şi în programul nostru. Rafter a încercat să supună atenţiei judecătorului acelaşi raport cu privire la curentele actuale în acordarea de daune de către juraţi. A vorbit despre cît valorau copiii morţi în sistemul nostru de daune compensatorii. Dar a devenit curînd plicticos, cînd a început să discute istoricul angajărilor lui Lontae şi pierderile estimative ale cîştigurilor ulterioare. A ajuns la aceeaşi sumă, şapte sute şaptezeci de dolari, cea pe care o oferiseră cu o zi mai înainte şi a prezentat-o pentru înregistrare.

– Dar nu e ultima dumneavoastră ofertă, domnule Rafter, nu-i aşa? l-a întrebat DeOrio pe un ton provocator; spera cu siguranţă ca aceasta să nu fie oferta lor finală.

– Nu, domnule, i-a răspuns Rafter.

– Domnule Green.

Mordecai s-a ridicat din nou în picioare.

– Respingem oferta lor, onorată instanţă. Curentele actuale nu mă impresionează. Singurul curent care mă interesează este în ce măsură pot convinge juraţii să-mi acorde daune şi, cu tot respectul pentru domnul Rafter, al naibii să fiu dacă nu va fi cu mult mai mult decît oferă dînşii.

Nimeni din cei prezenţi în sală nu se îndoia de asta.

A prezentat argumente împotriva părerii lor, conform căreia un copil mort valora numai cincizeci de mii de dolari. A insistat asupra faptului că o estimare atît de modestă era rezultatul unei prejudecăţi împotriva copiilor străzii, dacă se

întîmpla să fie şi negri. Gantry era singurul de la masa apărării care nu se agita în scaun.

– Aveţi un fiu care învaţă la St. Alban's, nu-i aşa, domnule Rafter? Aţi accepta 50 000 pentru el?

Rafter se vîrîse aproape cu totul cu nasul în blocnotes.

– Pot convinge juraţii, aici, în această sală, că micuţii aceştia valorau cel puţin un milion fiecare, ca orice alt copil din colegiile din Virginia şi Maryland.

Era o lovitură dură, pe care adversarii au simţit-o din plin. Nu se îndoia nimeni la ce fel de şcoli mergeau copiii lor.

Raportul lui Rafter nu prevedea nimic pentru durerea şi suferinţa victimelor. Motivul era evident, chiar dacă nu fusese exprimat. Copiii muriseră în pace, inhalînd un gaz fără miros, pînă cînd trecuseră pe lumea cealaltă. Fără arsuri, răni sau vărsare de sînge.

Rafter a plătit scump pentru această omisiune. Mordecai s-a lansat într-o descriere detaliată a ultimelor ore de viaţă ale lui Lontae şi a copiilor ei; umbletul după hrană şi căldură; ninsoarea şi frigul pătrunzător; spaima de a muri îngheţaţi; eforturile de a se ghemui unii într-alţii, groaza de a fi prinşi în miezul viscolului, ca într-o cursă, cu motorul maşinii pornit, cu ochii pe indicatorul de combustibil.

A fost un spectacol magic, prezentat cu măiestria unui povestitor talentat. Ca unic jurat ce mă aflam, eram gata să-i ofer un cec în alb.

– Nu-mi vorbiţi mie despre durere şi suferinţă, spuse el printre dinţi, către cei de la Drake & Sweeney. Habar nu aveţi ce înseamnă.

Vorbea despre Lontae ca şi cum ar fi cunoscut-o bine. Un copil care se născuse fără noroc şi care făcuse toate greşelile previzibile. Dar, şi asta era lucrul cel mai important, o mamă care îşi iubea copiii şi care încerca, aproape cu disperare, să scape de sărăcie. Îşi înfruntase trecutul şi viciile şi se străduia

să scape de ele, atunci cînd acuzaţii o aruncaseră din nou în stradă.

Discursul său era ca un torent, cînd fremătînd de indignare, cînd copleşit de ruşine şi vină. Nici o silabă în plus, nici un cuvînt inutil. Mordecai le oferea o doză extraordinară din ceea ce ar fi auzit juraţii.

Arthur avea puterea de decizie asupra cametului de cecuri şi eram sigur că îi simte arsura în buzunar.

Mordecai a lăsat pentru final ce avea mai bun. S-a referit la scopul daunelor punitive – acela de a-i pedepsi pe cei care greşeau, de a da un exemplu pentru ca ei să nu mai păcătuiască. Se ridica împotriva răului produs de acuzaţi – oameni bogaţi, fără respect faţă de cei mai puţin norocoşi. „Sînt doar nişte vagabonzi, tuna el. Să-i dăm afară!"

Lăcomia îi făcuse să ignore legea. O evacuare corectă ar fi durat cu cel puţin treizeci de zile mai mult. Asta ar fi pus capăt contractului cu serviciile poştale. După treizeci de zile, zăpezile grele ar fi luat sfîrşit; străzile ar fi fost ceva mai sigure.

Era un caz perfect pentru impunerea de daune punitive – şi Mordecai era aproape pe deplin convins că juraţii ar fi fost de acord cu el. Eu aşa credeam şi, în acel moment, nici Arthur, nici Rafter sau oricare altul dintre avocaţii aflaţi acolo nu doreau să se confrunte cu Mordecai Green.

– Acceptăm o înţelegere pentru cinci milioane, a conchis acesta. Nici un ban mai puţin.

După discursul lui, s-a lăsat tăcerea. DeOrio şi-o notat ceva, revenind apoi la agendă. Următorul punct înscris era problema dosarului.

– Sînteţi în posesia lui? m-a întrebat judecătorul.

– Da, domnule.

– Sînteţi de acord să-l daţi înapoi?

– Da.

Mordecai a deschis o servietă uzată şi a scos dosarul. L-a înmînat grefierului, care l-a dat mai departe, judecătorului.

S-au scurs zece minute lungi, timp în care, sub ochii noştri atent, DeOrio a răsfoit fiecare pagină în parte.

L-am surprins de cîteva ori pe Rafter holbîndu-se la mine. Cui îi păsa? El şi ceilalţi erau nerăbdători să pună mîna pe el.

Cînd judecătorul a terminat de studiat dosarul, s-a adresat apărării.

– Dosarul a fost returnat, domnule Jacobs. La celălalt capăt al holului a fost depusă o plîngere penală. Am vorbit cu judecătorul Kisner despre asta. Ce doriţi să faceţi?

– Onorată instanţă, dacă putem ajunge la o înţelegere în toate celelalte probleme, nu vom mai susţine această acuzaţie.

– Cred că acest lucru este convenabil pentru dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Brock? m-a întrebat DeOrio.

Al naibii de convenabil.

– Da, domnule judecător.

– Să continuăm. Următorul punct este acuzaţia de încălcare a eticii, adusă de firma Drake & Sweeney împotriva lui Michael Brock. Domnule Jacobs, doriţi să luaţi cuvîntul?

– Bineînţeles, onorată instanţă.

Arthur a sărit în picioare şi a prezentat o condamnare a greşelilor mele de etică. Nu a exagerat cu duritatea şi nici nu a vorbit prea mult. Nu părea să-i facă plăcere să discute subiectul. Arthur era un as al avocaturii, format în alte timpuri, care nu numai că propovăduia etica, dar o şi respecta. Nici el şi nici firma nu mă puteau ierta pentru greşeala făcută, dar, la urma urmelor, fusesem unul de-al lor. Aşa cum acţiunile lui Braden Chance avuseseră efecte asupra întregii firme, tot aşa se întîmpla şi cu incapacitatea mea de a menţine anumite standarde.

A încheiat spunînd că eu nu trebuie să scap de pedeapsă pentru furtul dosarului. Fusese o încălcare grosolană a datoriei faţă de un client, RiverOaks. Eu nu eram un delincvent şi nu le era greu să renunţe la acuzaţia de furt calificat. Dar eram

avocat şi încă unul teribil de bun, recunoştea el şi, ca atare, trebuia să-mi asum responsabilitatea faptelor mele.

Firma nu accepta, în nici un caz, să retragă plîngerea.

Discursul lui a fost bine argumentat, bine prezentat şi m-a convins şi pe mine. Tipii de la RiverOaks erau în mod special mulţumiţi.

– Domnule Brock, mi s-a adresat DeOrio. Aveţi ceva de zis?

Nu pregătisem nici un fel de observaţii, dar nu mă temeam să mă ridic în picioare şi să spun ce simţeam. L-am privit pe Arthur drept în ochi şi am început.

– Domnule Jacobs, am avut întotdeauna mult respect pentru dumneavoastră şi am şi acum. Nu am nimic de spus în apărarea mea. Am greşit cînd am luat dosarul şi mi-aş fi dorit de o mie de ori să nu fi făcut aşa ceva. Căutam nişte informaţii despre care ştiam că sînt ascunse, dar asta nu e o scuză. Îmi cer iertare în faţa dumneavoastră, a firmei şi a clientului dumneavoastră, RiverOaks.

M-am aşezat şi nu i-am mai putut privi. Mordecai mi-a spus mai tîrziu că umilinţa mea a încălzit atmosfera cu cel puţin zece grade.

În acel moment, DeOrio a făcut un lucru foarte înţelept. A trecut la punctul următor – acţiunea care încă nu fusese depusă. Noi ne propuneam să prezentăm o plîngere în numele lui Marquis Deese şi Kelvin Lam şi să continuăm la fel cu toate persoanele evacuate pe care le puteam găsi. DeVon Hardy şi Lontae Burton muriseră, aşa că rămîneau cincisprezece reclamanţi potenţiali. Aceasta fusese promisiunea lui Mordecai, pe care o făcuse cunoscută judecătorului.

– Dacă vă recunoaşteţi responsabilitatea, domnule Jacobs, i-a spus onorabilul judecător, trebuie să discutăm despre daune. Cît oferiţi pentru închiderea acestor cincisprezece cazuri?

Arthur s-a consultat în şoaptă cu Rafter şi Malamud şi i-a răspuns:

– Ei bine, onorată instanță, credem că acei oameni sînt lipsiți de adăpost de circa o lună. Dacă le oferim cîte cinci mii de dolari, își pot căuta alte locuințe, probabil mult mai bune.

– E puțin, a răspuns DeOrio. Domnule Green?

– E mult prea puțin, a fost de acord Mordecai. Din nou, eu evaluez cazurile în funcție de ce ar putea face jurații. E vorba de aceiași acuzați, aceeași conduită incorectă, aceiași juriați. Pot foarte ușor să obțin cincizeci de mii în fiecare caz.

– Cu cît ați fi mulțumit?

– Cu douăzeci și cinci de mii.

– Cred că ar trebui să plătiți, i-a spus DeOrio lui Arthur. Nu e o sumă absurdă.

– Douăzeci și cinci de mii, fiecăruia dintre cei cincisprezece? a întrebat Arthur, pierzîndu-și calmul de obicei imperturbabil, în fața asaltului din cele două părți ale sălii de judecată.

– Exact.

A urmat o discuție aprinsă între cei patru reprezentanți ai firmei Drake & Sweeney; nici unul nu se lăsa mai prejos. Era clar că nu îi consultaseră pe avocații celorlalți doi acuzați. Era evident că firma avea să accepte suma pentru a se ajunge la un acord. Gantry era total indiferent; nu erau banii lui în joc. În ceea ce îi privea pe cei de la RiverOaks, avocații lor amenințaseră probabil cu un proces propriu, dacă nu se ajungea la o înțelegere.

– Vom plăti douăzeci și cinci de mii, a anunțat Arthur cu jumătate de glas și, din acel moment, trei sute șaptezeci și cinci de mii de dolari părăseau seifurile firmei Drake & Sweeney.

Înțelepciunea consta în modul în care se spărgea gheața. DeOrio știa că îi poate forța să accepte pretențiile materiale mai mici. Cînd banii începeau să curgă, nu se mai puteau opri pînă la capăt.

În anul anterior, după plata salariului meu și a beneficiilor și punînd deoparte o treime din onorariile obținute de mine,

pentru cheltuieli suplimentare, circa patru sute de mii de dolari intraseră în buzunarele partenerilor. Iar eu nu eram decît unul dintre cei opt sute de avocaţi.

– Domnilor, trebuie să clarificăm două probleme. Prima este aceea a banilor – de ce sumă este nevoie pentru un acord în acest caz? A doua este problema acţiunii disciplinare împotriva domnului Brock. Se pare că una depinde de cealaltă. În astfel de întîlniri, acesta este momentul în care îmi place să am cîte o discuţie particulară cu fiecare dintre părţi. Voi începe cu reclamantul. Domnule Green şi domnule Brock, sînteţi amabili să poftiţi în biroul meu?

Grefierul ne-a însoţit pe holul din spatele sălii de judecată, apoi într-un splendid birou lambrisat în lemn, unde onorabilul şi-a scos roba şi a cerut ceai unei secretare. Ne-a oferit şi nouă, dar l-am refuzat. Grefierul a închis uşa, lăsîndu-ne singuri cu DeOrio.

– Facem progrese, ne-a spus el. Trebuie să vă spun, domnule Brock, că plîngerea împotriva dumneavoastră, pentru încălcarea eticii profesionale, e o problemă. Înţelegeţi cît de serioasă este?

– Cred că da.

Şi-a pocnit încheieturile degetelor şi a început să măsoare camera în lung şi în lat.

– Am avut, aici în District, un avocat care a făcut aceeaşi nebunie acum şapte sau opt ani. A plecat de la firma la care lucra cu un teanc de materiale de cercetare care, în mod misterios, au ajuns într-o altă firmă unde, din întîmplare, i s-a oferit respectivului o slujbă frumuşică. Nu-mi amintesc numele.

– Makovek, Brad Makovek, i-am spus eu.

– Exact. Ce s-a întîmplat cu el?

– A fost suspendat doi ani.

– Asta vor şi ei de la dumneata.

– În nici un caz, domnule judecător, a intervenit Mordecai. Să fiu al naibii dacă acceptăm o suspendare de doi ani.

– Cu cît ați fi de acord?

– Cu maximum șase luni. Și nu e negociabil. Ascultați-mă pe mine, domnule judecător, tipii ăștia sînt speriați de moarte, știți foarte bine. De ce să acceptăm orice? Prefer să apărem în fața instanței.

– N-o să fie nici o instanță, i-a spus judecătorul apropiindu-se de mine și privindu-mă în ochi. Ați fi de acord cu o suspendare de șase luni? m-a întrebat el.

– Da, i-am răspuns. Dar vor trebui să plătească toți banii.

– Cît? l-a întrebat judecătorul pe Mordecai.

– Cinci milioane. Aș obține mai mult de la juriați.

DeOrio s-a îndreptat spre fereastră, gînditor, scărpinîndu-și obrazul.

– Eu zic că instanța v-ar da cinci milioane, a spus el, fără să se întoarcă.

– Eu zic că ne-ar da douăzeci.

– Cine primește banii? a întrebat judecătorul.

– Va fi un coșmar, a recunoscut Mordecai.

– Cît reprezintă onorariul avocaților?

– Douăzeci la sută. Din care jumătate se duce la o fundație din New York.

Judecătorul s-a răsucit brusc și a reînceput să umble de colo-colo, cu mîinile încleștate la ceafă.

– Șase luni e o pedeapsă prea blîndă, a spus el.

– Asta e tot ce oferim noi, a ripostat Mordecai.

– În regulă. Așteptați să vorbesc și cu ceilalți.

Discuția noastră privată cu DeOrio a durat mai puțin de cincisprezece minute. Cu băieții cei răi a fost nevoie de o oră. Bineînțeles, ei erau cei care dădeau banii.

Am băut cîte o cola, aşezaţi pe o bancă în holul aglomerat al clădirii, uitîndu-ne, fără să ne vorbim, la sutele de avocaţi care se perindau pe acolo, vînînd clienţii şi dreptatea.

Ne-am plimbat pe culoare şi i-am privit pe acuzaţii speriaţi, pe punctul de a fi aduşi în faţa tribunalului pentru tot felul de infracţiuni. Mordecai a stat puţin de vorbă cu nişte avocaţi pe care îi cunoştea. Eu nu am recunoscut pe nimeni. Avocaţii de la firmele mari nu-şi pierd timpul la Curtea Supremă.

Grefierul ne-a găsit şi ne-a adus înapoi în sala de judecată, unde toţi participanţii reveniseră la locurile lor. Atmosfera era tensionată. DeOrio era agitat. Arthur şi compania păreau epuizaţi. Am luat loc şi l-am aşteptat pe judecător să vorbească.

– Domnule Green, a început el, ne-am întîlnit cu avocaţii apărării. Iată cea mai bună ofertă din partea lor: suma de trei milioane de dolari şi o suspendare de un an pentru domnul Brock.

Mordecai, care abia se aşezase pe scaun, a sărit în sus.

– Atunci ne pierdem vremea, a anunţat el, luîndu-şi servieta.

Am sărit şi eu, pornind în urma lui.

– Vă rog să ne scuzaţi, onorată instanţă, i-a spus el, dar avem alte lucruri mai importante de făcut.

Ne-am îndreptat spre culoarul dintre cele două rînduri de scaune.

– Sînteţi liberi, a anunţat judecătorul, foarte nemulţumit.

Am părăsit sala de judecată în grabă.

38

Tocmai descuiam portiera mașinii cînd telefonul celular a început să-mi țîrîie în buzunar. Era judecătorul DeOrio. Mordecai a izbucnit în rîs cînd m-a auzit spunînd: Da, domnule judecător, vom fi acolo în cinci minute. Am ajuns în zece, după ce ne-am oprit la toaletă la parter, am mers încet, pe scări și i-am lăsat suficient timp lui DeOrio ca să se ia la pumni cu acuzații.

Primul lucru pe care l-am observat cînd am intrat în sală a fost că Jack Bolling, unul dintre avocații firmei RiverOaks, își scosese haina, își suflecase mînecile cămășii și se muta mai departe de avocații de la Drake & Sweeney. Mă îndoiam că îi luase la palme, dar părea foarte doritor și capabil să o facă.

Teribilul verdict la care visa Mordecai să fie dat tuturor celor trei pîrîți era aproape fapt împlinit. Evident, RiverOaks fusese suficient de îngrozită de întîlnirea pentru obținerea unui acord. Se făcuseră amenințări și, poate, compania hotărîse să participe și ea cu ceva bani. Nu aveam să aflăm niciodată.

Am ocolit banca juraților și m-am așezat lîngă Mordecai. Wilma Phelan plecase.

– Sîntem pe-aproape, ne-a anunțat judecătorul.

– Iar noi ne gîndim să ne retragem oferta, a declarat Mordecai, printr-una dintre exploziile sale verbale. Nu discutasem nimic despre așa ceva; nici ceilalți avocați sau onorabilul judecător nu se așteptaseră la asta. Uimiți, au început să se privească unii pe alții.

– Calmați-vă, îl rugă DeOrio.

– Vorbesc foarte serios, domnule judecător. Cu cît stau mai mult în această sală, cu atît sînt mai convins că acest simulacru trebuie dezvăluit unor juraţi. Cît despre domnul Brock, fosta lui firmă poate insista cît dorește pe acuzațiile penale, ce mare scofală. Și-au luat dosarul înapoi. Brock nu are cazier. Numai Dumnezeu știe cîți traficanți de droguri și criminali are de judecat sistemul nostru; acuzarea lui ar deveni o glumă. Nu va merge la închisoare. Plîngerea la barou? O vom lăsa să-și urmeze cursul. Am să fac și eu una împotriva lui Braden Chance și poate chiar împotriva unora dintre avocații implicați în acest proces, ca să avem parte de un concurs ca pe vremuri, cu „cine scuipă mai departe". A arătat cu mîna spre Arthur și a continuat: Dacă mergeți la ziar, mergem și noi la ziar.

Centrul legal din strada 14 nu-și făcea probleme pentru ce se publica despre el. Dacă lui Gantry îi păsa, nu lăsa să se vadă. RiverOaks ar fi continuat să facă bani, în ciuda presei defavorabile. Dar Drake & Sweeney avea numai reputația sa de apărat pe piață.

Tirada lui Mordecai se ivise din senin, uluindu-i cu totul.

– Ați terminat? l-a întrebat DeOrio.

– Cred că da.

– Bine. Oferta urcă pînă la patru milioane.

– Dacă pot plăti patru milioane, sînt sigur că pot plăti și cinci, spuse Mordecai, arătînd din nou spre Drake & Sweeney.

Acest pîrît a realizat anul trecut onorarii în valoare de aproape şapte sute de milioane de dolari!

Făcu o pauză, pentru ca ecoul acelei cifre să străbată întreaga sală.

– Şapte sute de milioane numai anul trecut! a repetat el şi a arătat apoi spre RiverOaks. Iar acest pîrît deţine terenuri şi bunuri imobiliare în valoare de trei sute cincizeci de milioane de dolari! Unde sînt juraţii?

Cînd a tăcut, în sfîrşit, DeOrio l-a întrebat:

– Aţi terminat?

– Nu, domnule judecător, a răspuns el şi, într-o clipă, s-a calmat ca prin minune. Vom lua două milioane imediat – un milion ca onorarii, un milion pentru moştenitori. Restul de trei milioane va putea fi vărsat într-o perioadă de zece ani – trei sute de mii pe an, plus o dobîndă rezonabilă. Sînt sigur că pîrîţii pot să-şi permită să dea trei sute de mii pe an. S-ar putea să fie obligaţi să ridice chiriile şi cota onorariilor pe oră, dar sînt sigur că se pricep la asta.

Un acord structural cu plata pe termen lung părea logic. Din cauza lipsei de stabilitate a moştenitorilor şi a faptului că majoritatea dintre ei erau încă necunoscuţi, banii aveau să fie păziţi cu stricteţe de Tribunal.

Ultimul atac al lui Mordecai fusese de-a dreptul strălucit. Se putea deja observa o relaxare considerabilă a spiritelor în cadrul grupului de la Drake & Sweeney. Le oferise o portiţă de scăpare.

Jack Bolling se apropie să se consulte cu ei. Avocaţii lui Gantry priveau şi ascultau, dar erau aproape la fel de plictisiţi ca şi clientul lor.

– Aşa se poate, anunţă Arthur. Dar ne menţinem poziţia în legătură cu domnul Brock. Suspendare pe un an, sau nu facem nici un acord.

Brusc, începeam din nou să-l urăsc pe Arthur. Eram ultimul lor pion şi, pentru a salva puţina demnitate pe care o mai aveau, se chinuiau să stoarcă atît sînge din rană cît se putea.

Dar sărmanul Arthur nu negocia de pe o poziţie de forţă. Era disperat, şi asta se vedea foarte bine.

– Ce mai contează? strigă Mordecai la el. Brock a fost de acord să sufere umilinţa renunţării la licenţă. Ce mai obţineţi cu însă şase luni în plus? E absurd.

Cei doi reprezentanţi corporativi de la RiverOaks suportaseră destul. Înspăimîntaţi în mod natural de lumea tribunalelor, teama lor atinsese culmi noi după trei ore petrecute în preajma lui Mordecai. Nici o şansă să îndure şi două săptămîni de proces. Clătinau, nemulţumiţi, din cap, vorbindu-şi în şoaptă.

Chiar şi Tillman Gantry se săturase de tîrguiala lui Arthur. Cînd un acord era atît de aproape, trebuia să termine o dată, ce naiba!

Cu cîteva secunde mai devreme, Mordecai urlase: Ce mai contează? Avea dreptate. Într-adevăr, nu mai conta, mai ales pentru un avocat al străzii ca mine, a cărui muncă şi salariu şi statut ar fi rămas, din fericire, nemarcate de suspendarea temporară.

M-am ridicat în picioare şi, foarte politicos, am început:

– Onorată instanţă, haideţi să împărţim diferenţa în două. Noi am propus şase luni, dînşii doresc douăsprezece. Eu sînt de acord cu nouă.

M-am uitat la Barry Nuzzo în timp ce rosteam aceste cuvinte şi el mi-a zîmbit sincer.

Dacă Arthur ar fi deschis gura în acel moment, s-ar fi ales cu un pumn. Toată lumea s-a calmat, inclusiv DeOrio.

– Atunci, avem un acord, a rostit el, fără să mai aştepte o confirmare de la acuzaţi.

Grefierul său extraordinar de eficient a bătut recordul la mașină și, în numai cîteva minute, ne-a oferit un Memorandum de o pagină. L-am semnat rapid și am plecat.

La birou nu ne aștepta nimeni cu șampanie. Sofia făcea ceea ce făcea de obicei. Abraham participa la o conferință despre problemele oamenilor străzii, la New York.

Dacă un birou de avocatură putea absorbi cinci sute de mii de dolari onorarii fără să se observe, acela era cu siguranță Centrul legal din strada 14. Mordecai își dorea computere și telefoane noi și, probabil, un nou sistem de încălzire. Cea mai mare parte din bani urmau să ajungă în bancă, așteptînd dobînda și vremuri mai grele. Era o asigurare frumușică și ea avea să ne asigure modestele salarii pe timp de cîțiva ani.

Dacă Mordecai era nemulțumit cumva pentru faptul că trebuia să trimită restul de cinci sute de mii trustului Cohen, ascundea cu succes acest sentiment. El nu era genul de om care să-și facă griji din cauza lucrurilor pe care nu le putea schimba. Biroul lui era plin de bătălii pe care putea să le cîștige.

Era nevoie de cel puțin nouă luni de muncă grea pentru rezolvarea tuturor problemelor acordului Burton, și acolo aveam să-mi petrec eu cea mai mare parte a timpului. Trebuia să stabilim moștenitorii, să-i găsim, să tratăm cu ei din clipa în care ar fi înțeles că erau bani de luat. Lucrurile se puteau complica. De exemplu, era posibil ca trupurile lui Kito Spires, Temeko, Alonzo și Dante să fie exhumate, pentru a fi supuse unor teste ADN care să stabilească paternitatea. Dacă era într-adevăr tatăl lor, atunci era moștenitorul copiilor, care muriseră primii. Cum și el murise, moștenirea sa trebuia deschisă și moștenitorii săi localizați.

Mama și frații lui Lontae puneau probleme grave. Ei continuau să aibă legături cu lumea străzii. Puteau fi eliberați

condiționat în cîțiva ani și puteau să-și facă apariția după partea lor de bani, cu intenții răzbunătoare.

Mai existau alte două proiecte de un interes special pentru Mordecai. Primul era un program pro bono, organizat pe vremuri de Centrul legal și la care se renunțase atunci cînd banii federali se evaporaseră. La nivelul maxim, programul beneficiase de ajutorul unui număr de o sută de avocați care lucrau cîteva ore pe săptămînă ca voluntari, pentru a-i ajuta pe oamenii străzii. M-a rugat să mă gîndesc la revitalizarea lui. Îmi plăcea ideea; puteam ajunge la mai mulți oameni, puteam stabili mai multe contacte cu baroul și ne puteam lărgi aria de lucru, pentru colectarea de fonduri.

Acela era al doilea proiect. Sofia și Abraham erau incapabili să le ceară oamenilor bani într-un mod eficient. Mordecai putea face să-ți sară cămașa de pe tine, dar ura să cerșească. Eu eram tînărul alb cu minte strălucită care putea pătrunde și se putea amesteca în lumea profesioniștilor potriviți, pentru a-i convinge să facă donații anuale.

– Cu un plan bun, ai putea strînge două sute de mii pe an, mi-a spus el.

– Ce s-ar putea face cu ei?

– Am angaja vreo două secretare, vreo doi asistenți, poate chiar încă un avocat.

Ne aflam în camera din față, după plecarea Sofiei, privind cum se întunecă afară și Mordecai a început să viseze. Ducea dorul zilelor în care șapte avocați se ciocneau unul de altul la Centru. Fiecare zi era un haos, dar mica firmă a străzii reprezenta o forță. Ajuta mii de oameni fără adăpost. Politicieni și birocrați o respectau. Era o voce puternică, greu de ignorat.

– În ultimii cinci ani am intrat în declin, mi-a spus el. Și oamenii noștri suferă. Acesta e momentul nostru de glorie și trebuie să întoarcem situația în favoarea noastră.

Provocarea îmi revenea mie. Eu eram sîngele proaspăt, noul talent care putea revigora Centrul, ridicîndu-l la un nivel mai înalt. Puteam să-l fac să strălucească, prin prezența a zeci de voluntari. Puteam pune la punct un mecanism de colectare de fonduri, pentru a mă putea măsura cu oricare alt avocat. Ne puteam extinde, puteam chiar să scoatem scîndurile de la ferestrele de la etaj, pentru a umple clădirea cu avocați talentați.

Drepturile oamenilor străzii puteau fi protejate, dacă ajungeau pînă la noi. Iar vocea lor putea fi auzită prin noi.

39

Vineri, devreme, stăteam la biroul meu, văzîndu-mi fericit de treabă ca de obicei, în postura de avocat/asistent social, cînd firma Drake & Sweeney, în persoana lui Arthur Jacobs, mi-a apărut brusc în uşă. L-am salutat amabil şi precaut, iar el s-a aşezat pe unul dintre scaunele maronii. Nu dorea cafea. Nu dorea decît să stea de vorbă.

Arthur era necăjit. L-am ascultat, ca hipnotizat, pe bătrînul avocat.

Ultimele săptămîni fuseseră cele mai dificile din cariera sa profesională – în toţi cei şaizeci şi şase de ani cît durase aceasta. Acordul nu îl liniştise prea mult. Firma îşi revenise la ritmul obişnuit, după trecerea acelui hop, dar Arthur îşi pierduse somnul. Unul dintre partenerii lui comisese o gravă eroare şi, ca urmare, muriseră nişte oameni nevinovaţi. Drake & Sweeney avea să rămînă veşnic vinovată pentru moartea lui Lontae şi a celor patru copii ai ei, indiferent cîţi bani ar fi plătit în cadrul acordului. Iar Arthur se îndoia că va putea trece vreodată peste asta.

Eram prea surprins ca să mai spun ceva, aşa că îl ascultam. Mi-aş fi dorit să-l audă şi Mordecai.

Arthur suferea şi curînd a început să-mi fie milă de el. Avea optzeci de ani, se gîndea la pensionare de vreo doi, dar

acum nu mai ştia ce să facă. Era obosit să mai alerge după bani.

– Şi nu mai am prea mulţi ani de trăit, a recunoscut el.

Eu mă gîndeam că era foarte posibil ca Arthur să participe la înmormîntarea mea.

Era fascinat de Centrul nostru legal şi i-am povestit cum ajunsesem eu acolo. De cînd exista? m-a întrebat. Cîte persoane lucrau acolo? Ce surse de finanţare aveam? Cum funcţiona Centrul?

Mi-a deschis o portiţă şi eu am profitat. Cum în următoarele nouă luni nu puteam practica avocatura, Centrul stabilise ca eu să pun în funcţiune un nou program de voluntariat pro bono, cu avocaţi de la marile firme din oraş. Cum firma lui era, întîmplător, cea mai mare, mă gîndeam să încep de acolo. Voluntarii urmau să lucreze doar cîteva ore pe săptămînă, sub supravegherea mea. Astfel, puteam ajunge la mii de oameni ai străzii.

Arthur ştia despre acest gen de programe; destul de vag, dar ştia. Nu mai lucrase fără onorariu de douăzeci de ani, recunoştea cu tristeţe. Era ceva normal pentru asociaţii tineri. Ce bine îmi aminteam eu lucrul acesta!

Dar îi plăcea ideea. De fapt, cu cît vorbeam mai mult despre asta, cu atît programul devenea mai amplu. După cîteva minute, mi-a vorbit deschis despre ideea de a le cere tuturor celor patru sute de avocaţi ai săi din D.C. să-şi petreacă, săptămînal, cîteva ore pentru ajutorarea celor săraci. I se părea firesc.

– Te poţi descurca cu patru sute de avocaţi? m-a întrebat.

– Bineînţeles, i-am răspuns, fără să am măcar idee despre cum să abordez o asemenea sarcină. Dar idei noi îmi veneau cu rapiditate în minte. Voi avea, totuşi, nevoie de ajutor, am adăugat.

– Ce fel de ajutor? m-a întrebat el.

– Ce-ar fi ca Drake & Sweeney să aibă un coordonator pro bono, angajat permanent? Persoana respectivă ar conlucra strîns cu mine, în toate aspectele legale privitoare la oamenii străzii. Ca să fiu sincer, cu patru sute de avocaţi, vom avea nevoie de cineva care să lucreze la voi.

A reflectat la vorbele mele. Totul era nou pentru el şi totul suna bine. Am insistat.

– Şi eu cunosc exact persoana potrivită pentru asta, i-am spus. Nu trebuie să fie avocat. Un asistent bun se poate descurca.

– Cine? m-a întrebat.

– Numele de Hector Palma vă spune ceva?

– Vag.

– Lucrează la filiala din Chicago, dar e din Washington. Era subalternul lui Braden Chance şi a fost dat la o parte.

Ochii lui Arthur s-au îngustat puţin; încerca să-şi amintească. Nu eram sigur cît de multe ştie, dar nu mă îndoiam de onestitatea lui. Părea să fie profund mulţumit de această purificare a propriului său suflet.

– Dat la o parte?

– Da, chiar aşa. Locuia în Bethesda pînă acum două săptămîni şi, brusc, s-a mutat de acolo în miez de noapte. Un transfer rapid la Chicago. Cunoştea totul despre evacuări şi bănuiesc că Chance dorea să-l ascundă.

Eram grijuliu. Nu aveam de gînd să încalc acordul de confidenţialitate cu Hector.

Nici nu trebuia. Ca de obicei, Arthur citea printre rînduri.

– E din District?

– Da, ca şi soţia lui. Au patru copii. Sînt sigur că ar fi fericit să se întoarcă aici.

– Îl interesează ajutorarea oamenilor străzii? m-a întrebat Arthur.

– Ce-ar fi să-l întrebaţi?

– Aşa am să fac. E o idee excelentă.

Dacă Arthur dorea ca Hector Palma să se întoarcă la Washington pentru a pune sub control pasiunea proaspăt dobîndită a firmei pentru legislaţia oamenilor străzii, treaba se putea rezolva în mai puţin de o săptămînă.

Programul prindea formă sub ochii noştri. Fiecare avocat al firmei Drake & Sweeney urma să se ocupe de un caz pe săptămînă. Asociaţii mai tineri se puteau ocupa de primiri, sub supravegherea mea şi, după ce cazurile ajungeau la firmă, urma ca ele să fie transmise celorlalţi avocaţi de către Hector Palma. Unele cazuri se puteau rezolva în cincisprezece minute, altele în cîteva ore pe lună, i-am explicat. Nici o problemă, mi-a spus Arthur.

Aproape că îmi era milă de politicieni, birocraţi şi funcţionari, la gîndul că patru sute de avocaţi de la Drake & Sweeney vor fi cuprinşi brusc de fervoare pentru protecţia drepturilor oamenilor străzii.

Arthur a rămas în biroul meu aproape două ore, cerîndu-şi scuze cînd şi-a dat seama că abuzase de atît de mult din timpul meu. Dar la plecare a fost mult mai fericit. Se întorcea la birou cu un nou scop; avea o misiune în viaţă. L-am condus la maşină şi, imediat după aceea, am alergat să-i povestesc lui Mordecai.

Unchiul lui Megan avea o casă pe malul lacului Delaware, în apropiere de insula Fenwick, spre Maryland. Megan spunea că e o casă veche, ciudată, cu etaj şi o verandă mare, aproape pînă la ocean; avea trei dormitoare şi era perfectă pentru o evadare la sfîrşit de săptămînă. Era mijlocul lui martie, frigul încă nu trecuse şi puteam sta lîngă foc, să citim cîte o carte.

A accentuat uşor partea despre cele trei dormitoare, care însemna că există loc destul pentru ca fiecare dintre noi să aibă parte de intimitate, fără ca lucrurile să se complice prea mult. Ştia că încă nu m-am refăcut după prima mea căsnicie

şi, după două săptămîni de curte precaută, ajunseserăm amîndoi la concluzia că nu puteam grăbi lucrurile. Dar mai era un motiv pentru care amintise de cele trei dormitoare.

Am plecat din Washington vineri după-amiază. Eu eram la volan. Megan îmi arăta drumul. Iar Ruby ronţăia fursecuri pe bancheta din spate, uimită de perspectiva de a-şi petrece cîteva zile în afara oraşului, departe de străzi, pe plajă, fără droguri şi fără alcool.

Joi seara nu se drogase. Cu cele trei zile petrecute cu noi, făceau patru. Luni seara intenţionam să o cazăm la Easterwood, un mic centru de dezintoxicare pentru femei din apropiere de East Capitol. Mordecai făcuse puternice presiuni asupra cuiva de acolo şi Ruby urma să primească o cameră mică, cu un pat cald, cel puţin pentru nouăzeci de zile.

Înainte de a ieşi din oraş, făcuse un duş la Naomi's şi se schimbase cu haine noi. Megan îi verificase toate hainele şi poşeta, în căutare de droguri. Nu găsise nimic. Era o imixtiune în intimitatea lui Ruby, dar în cazul drogaţilor lucrurile stau cu totul altfel.

La asfinţit, am găsit şi casa. Mordecai o folosea o dată sau de două ori pe an. Cheia se afla sub covoraşul de la intrare.

Eu am primit dormitorul de la parter, pe care Ruby îl considera ciudat. Celelalte două dormitoare se aflau la etaj şi Megan dorea să stea aproape de Ruby în timpul nopţii.

Sîmbătă a plouat – o aversă rece, însoţită de vînt, venită dinspre mare. Stăteam singur pe veranda din faţă, balansîndu-mă uşor într-un leagăn, învelit cu o pătură groasă, pierdut într-o lume de vis şi ascultînd valurile care se spărgeau undeva, dedesubt. Uşa de la intrare s-a închis, reţeaua metalică a pocnit în spatele ei şi Megan s-a îndreptat spre leagăn. A ridicat pătura şi s-a strecurat lîngă mine. Am ţinut-o strîns în braţe; dacă n-aş fi făcut aşa, ar fi căzut pe verandă.

Nici nu-mi era greu să o ţin.

– Unde e clienta noastră? am întrebat-o.

– Se uită la televizor.

O rafală de vînt ne-a lovit drept în faţă şi ne-am strîns mai aproape unul de altul. Lanţurile leagănului au scîrţîit mai tare, apoi au încetat cînd nu ne-am mai mişcat. Priveam norii învolburaţi deasupra apei. Timpul nu mai avea importanţă.

– La ce te gîndeşti? m-a întrebat ea în şoaptă.

La totul şi la nimic. Departe de oraş, puteam privi în urmă pentru prima dată, încercînd să înţeleg. Cu treizeci şi două de zile înainte eram însurat cu altcineva, locuiam într-o altă casă, lucram la altă firmă şi nici nu o cunoşteam pe femeia pe care acum o ţineam în braţe. Cum era posibil ca viaţa să se schimbe atît de profund într-o singură lună?

Nu îndrăzneam să mă gîndesc la viitor; trecutul încă nu se încheiase.

NOTA AUTORULUI

Înainte de a scrie această carte, nu m-am gîndit prea mult la oamenii străzii. Şi, bineînţeles, nu cunoşteam pe nimeni care lucra cu ei.

În Districtul Columbia, s-a întîmplat să ajung la Centrul Legal pentru oamenii străzii din Washington, unde am cunoscut-o pe Patricia Fugere, directoarea Centrului. Ea şi colegele ei – Mary Ann Luby, Scott McNeilly şi Melody Webb O'Sullivan – m-au familiarizat cu lumea oamenilor străzii. Multe mulţumiri tuturor pentru timpul şi ajutorul acordat.

Mulţumiri, de asemenea, doamnei Maria Foscarinis de la Centrul Legal Naţional pentru oamenii străzii şi sărăcie, ca şi doamnei Willa Day Morris de la Centrul Rachel's pentru femei, precum şi doamnei Mary Popit de la Noul Comitet de acţiune în favoarea femeilor şi lui Bruce Casino şi Bruce Sanford de la firma Baker & Hostetler.

Din nou, Will Denton a citit manuscrisul şi a propus modificări, pentru a păstra corectitudinea terminologiei juridice. Jefferson Arrington mi-a arătat oraşul. Jonathan Hamilton a făcut cercetările necesare. Mulţumiri.

Adevăraţilor Mordecai Green le ofer acest modest tribut pentru munca lor din tranşee.